

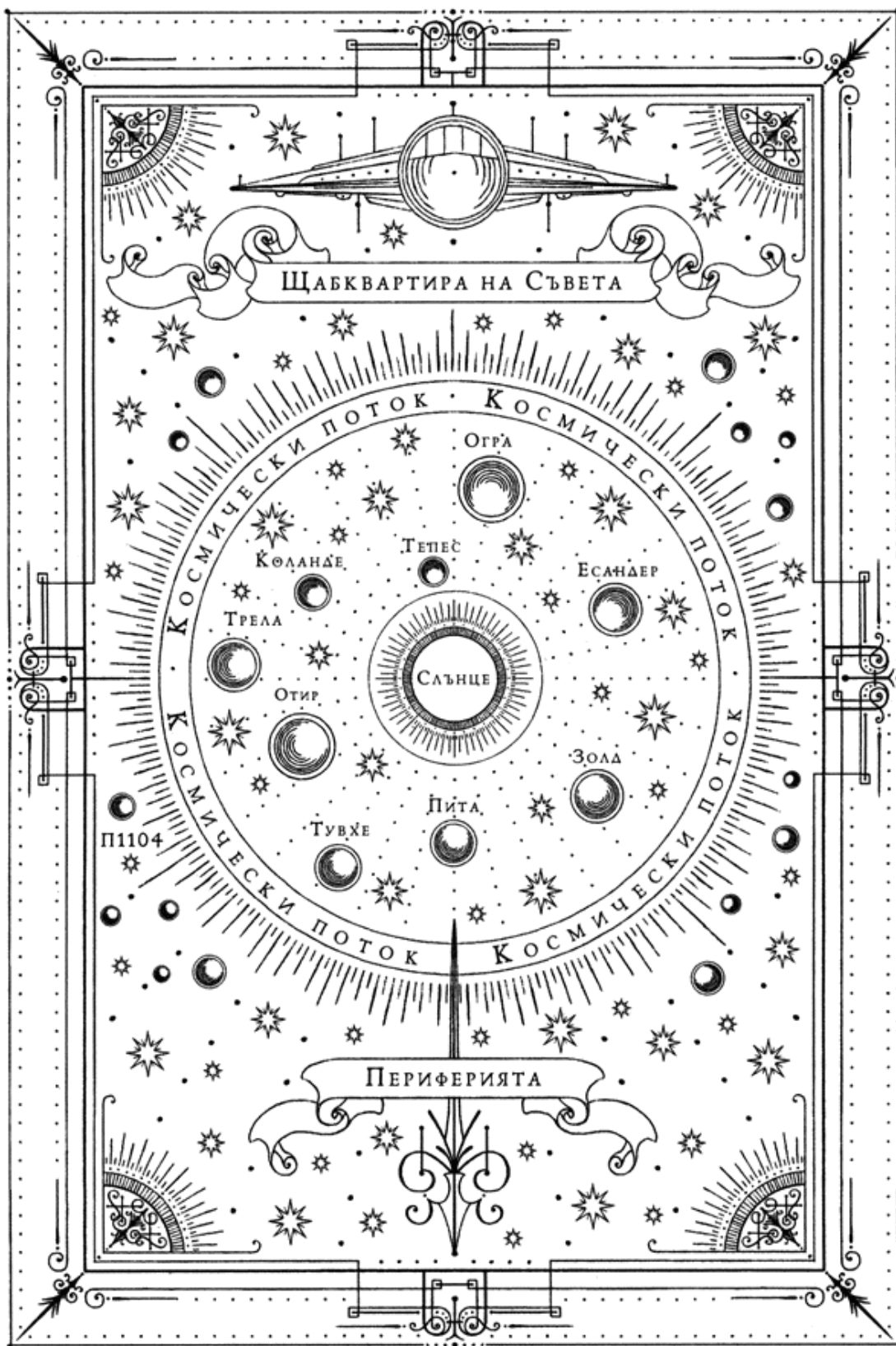
ВЕРОНИКА РОТ СМЪРТНИ БЕЛЕЗИ

Част 1 от „Смъртни белези“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2017

chitanka.info

*На Ингрид и Карл.
Няма ваша версия, която да не обичам.*

1.

ГЛАВА 1

АКОС

Тихоцветите винаги разцъфваха в най-дългата нощ. Целият град отбелязваше деня, в който снопчето цветни листенца се отваряха, разкривайки виненочервената си прелест — отчасти, защото тихоцветите бяха жизнената кръв на нацията, и отчасти, мислеше си Акос, за да не полудеят в студа.

Същата вечер, в деня на Цъфтежа, както наричаха ритуала, той започна да се поти в палтото си, докато чакаше семейството му да се приготви, затова излезе на двора да се поразхлади. Домът на Кересет беше построен около пещ — външните и вътрешните му стени се извиваха в кръг около нея. За късмет, вероятно.

Когато отвори вратата, мразовитият въздух опари очите му. Той сложи защитните си очила, за да ги покрие, и топлината от кожата му веднага замъгли стъклата им. Покритата му с ръкавица ръка напипа металния ръжен и Акос го пъкна под капака на пещта. Жар-камъните под него обикновено приличаха на черни буци, докато търкането не ги накараше да лумнат с различни цветове, в зависимост от това с какво са посипани.

Жар-камъните в тяхната пещ престъргаха един в друг и пламнаха в кървавочервено. Ролята им не беше нито да топлят, нито да осветяват — присъстваха там само като свидетелство за потока. Сякаш жуженето в тялото на Акос не му напомняше постоянно за него. Потокът препускаше във вените на всяко живо същество и се изливаше в небето с цяла палитра от цветове. Също като жар-камъните. Като светлините на ховърите, профучаващи над главите им на път към центъра на града. Другосветците, които бяха убедени, че планетата им е потънала в сняг, дори не бяха стъпвали на нея.

По-големият брат на Акос, Айджа, подаде глава през вратата.

— Да замръзнеш ли искаш? Хайде, мама е почти готова.

Майка им винаги се приготвяше най-дълго, когато тръгваха към храма. Така и трябваше, все пак тя беше оракулът. Всички погледи щяха да са вперени в нея.

Акос върна ръжена на мястото му и влезе вътре, вдигна очилата на челото си и свали предпазната маска от лицето си, оставяйки я да виси около врата му.

Баща му и голямата му сестра Киси стояха до входната врата в най-дебелите си, качулати палта, ушити от една и съща материя — кожа от кутях, която не подлежеше на боядисване и винаги беше бялосивкава.

— Готов ли си, Акос? Добре. — Майка му закопчаваше палтото си. Тя погледна към старите ботуши на татко им. — Някъде по света прахта на баща ти, да почива в мир, трепери заради мръсните ти обувки, Осех.

— Знам, затова се постарях да ги оцапам добре — отвърна с усмивка той.

— Хубаво — почти изчурулика тя. — Точно така *ми* харесват.

— Харесва ти всичко, което баща ми не харесваше.

— Защото той не харесваше нищо.

— Може ли да се качваме в ховъра, докато все още е топло вътре? — измрънка Айджа. — Ори ще ни чака при паметника.

Майка му дозакопча палтото си и сложи предпазната маска на лицето си. Всички заедно тръгнаха по затоплената входна алея, скрити под кожа, очила и ръкавици. В края ѝ, точно над снежната преспа, издигнат на височината на коленете им, ги чакаше нисък, объл кораб. Майка им отвори вратата му само с леко докосване и всички се качиха вътре. Киси и Айджа изтеглиха Акос за двете ръце, понеже беше твърде малък да се качи сам. На никой не му хрумна да си сложи предпазен колан.

— Към храма! — извика баща им с юмрук във въздуха.

Това беше обичайната му реплика всеки път, щом потеглеха натам. Нещо като радушен възглас, предшестваш сучна лекция или дълга опашка в избран ден.

— Ех, да можехме да консервираме ентузиазма ти и да го продаваме на цял Тувхе. Повечето ни сънародници виждам веднъж годишно, и то само защото на церемонията има храна и пиене — провлачи с вяла усмивка майка им.

— Значи това е решението — отбеляза Айджа. — Привличай ги с храна през целия сезон.

— Мъдри сте вие, децата — коментира майка им и натисна с палец копчето, за да запали двигателя.

Ховърът се изстреля рязко нагоре и потегли напред, блъсвайки ги един в друг. Айджа се ухили и побутна Акос.

Светлинките на Хеса блещукаха пред тях. Градът им обгръщаше един хълм, в чието подножие беше разположена военната база. На върха му се издигаше храмът, а всички останали сгради се гушеха между тях. Храмът, към който пътуваха сега, представляваше голямо каменно здание с купол по средата, направен от стотици парчета цветно стъкло. Когато слънцето го озаряваше, върхът на Хеса сияеше в оранжево и червено. Само дето почти никога не сияеше.

Ховърът се изкачи по каменистия хълм на Хеса, най-стария град на планетата-нация — Тувхе, както я наричаха всички, освен враговете им, чиито другосветски езици трудно произнасяха името ѝ. Половината от тесните къщи бяха затънали в снежни преспи. Почти всички бяха празни. Защото всеки уважаващ себе си жител на града щеше да е в храма тази вечер.

— Видя ли нещо интересно днес? — обърна се баща им към тяхната майка, заобикаляйки с ховъра един щръкнал към небето ветромер, който се въртеше бясно около оста си.

Тонът в гласа му подсказа на Акос, че говори за виденията ѝ. Всяка планета в галактиката имаше по три оракула: един изгряващ, един установен, каквато беше майка им, и един залязващ. Акос не разбираше какво точно значи това, освен че потокът шепнеше за бъдещето в ухото на майка му и половината народ я почиташе.

— Май мярнах сестра ти онзи ден... — подхвана майка им. — Но едва ли ще се зарадва, ако разбере.

— Знаеш, че според нея към бъдещето трябва да се подхожда с полагаемото му се уважение.

Погледът на майка им обходи Акос, Айджа и Киси.

— Така ми се пада, щом се омъжих за син на военни — отбеляза тя накрая. — Твоето семейство държи всичко да протича по протокол, дори дарбата ми да чувам потока.

— В случай че си забравила, противно на очакванията на моето семейство аз избрах да стана земеделец, а не капитан от армията — отбеляза баща им. — Пък и сестра ми не иска да те засегне, просто дарбата ти я смущава, това е.

— Хмм — провлачи майка им, загатвайки, че не е само това.

Киси започна да си тананика някаква мелодия, която Акос беше чувал и преди, незнайно къде. Сестра му гледаше през прозореца, без да обръща внимание на препирнята между родителите им, която секна само след миг и в кораба остана само нейният глас. Баща им често казваше, че Киси въздейства успокояващо на околните.

Храмът бе осветен и отвътре, и отвън, от сводестия му вход висяха низове от фенери, големи колкото юмука на Акос. Множество ховъри с ленти цветна светлина около дебелите им корпуси бяха паркирали на групички по склоновете или се рояха около сводестия покрив на храма, търсейки място за кацане. Майка им знаеше всички тайни кътчета в района и насочи баща им към едно тъмно ъгълче до трапезарията, откъдето ги поведе на бегом към страничната врата, отваряйки я трудно, дори с две ръце.

Тръгнаха по сумрачен, каменен коридор с килими, толкова протрити, че чак прозираха, минаха покрай ниския, осветен от свещи паметник на тувхийците, загинали при нападението на шотетите, станало още преди Акос да се роди.

Той забави крачка да погледа мъждукащите свещи. Айджа го хвана за рамото изотзад и той подскочи, но веднага щом осъзна кой го е стреснал се изчерви до уши. Айджа боцна с пръст бузата му и се засмя:

— Мога да си представя колко си червен дори в тъмното!

— Млъквай! — извика Акос.

— Айджа — нахока го майка им. — Не се закачай с брат си.

Казваше го непрекъснато. Акос имаше чувството, че вечно ще намери за *какво* да се изчерви.

— Просто се *шегувах*...

Стигнаха до Пророческата зала в центъра на сградата, пред която се беше струпала тълпа. Всички събуваха ботушите си, събличаха палтата си, оправяха косите си, сплескани от качулките им, и топлеха с дъх премръзналите си пръсти. Семейство Кересет струпа палтата, очилата, ръкавиците, ботушите и маските си за лице в една тъмна ниша под лилавия прозорец с тувхийския символ на потока. Точно се обръщаха към Пророческата зала, когато Акос чу познат глас.

— Айдж!

Ори Редналис, най-добрата приятелка на Айджа, тичаше към тях по коридора. Беше върлинеста, с недодялани движения, стърчащи колене и лакти и вечно рошава коса. Акос за пръв път я виждаше с рокля, но дори тази приличаше на официална военна униформа с тежкия си, лилаво червеникав плат и копчета на раменете.

Кокалчетата на пръстите ѝ бяха почервенели от студ. Тя заби пети пред Айджа.

— Ето те и теб. Трябваше да изтърпя две от тирадите на леля ми по адрес на Съвета и главата ми ще се пръсне.

Акос беше чувал леля ѝ да роптае бурно, че Съветът, законодателното тяло на галактиката, възприемал Тувхе просто като ферма за ледоцвет и омаловажавал нападенията на Шотет, наричайки ги „граждански диспути“. Донякъде имаше право, но него открай време го смуцаваха брътвежите на възрастните. Просто не знаеше какво да отвърне.

— Здравейте, Осех, Сифа, Киси, Акос. Честит Цъфтеж. Хайде, да вървим, Айдж — изстреля на един дъх всичко Ори.

Айджа погледна към баща им, който махна с ръка.

— Върви. Ще се видим после.

— Но ако те хванем с лула в устата като миналата година — предупреди го майка им, — ще те накараме да изядеш съдържанието ѝ.

Айджа вдигна вежди. Него никога нищо не го засрамваше, никога не се изчервяваше. Дори когато съучениците му го подиграваха заради гласа му — тънък като за момче — и задето беше богат, което далеч не се харесваше в Хеса. Не си правеше труда да им отвръща. Просто притежаваше уменията да се изолира от злите езици и да ги чува само по собствено желание.

Той сграбчи Акос за лакътя и го задърпа след Ори. Киси, както винаги, остана с родителите им. Айджа и Акос последваха Ори и влязоха в Пророческата зала.

Тя ахна и когато Акос видя вътрешността на залата, едва не стори същото. Бяха окачили стотици фенери — всеки от тях посипан с прах от тихоцвет, за да го оцвети в червено, от върха на купола чак до най-външните стени и във всички посоки, така че над главите им се разстиляше балдахин от светлина. Дори зъбите на Айджа сияеха в червено, като се ухили на Акос. В средата на помещението, което обикновено беше празно, имаше плоча лед, широка колкото човешки

бой. Вътре в нея растяха десетки тихоцвети, готови да разцъфнат всеки момент.

Фенери с жар-камъни, големи колкото палеца на Акос, обточваха ледената плоча с тихоцвети. От тях идваше бяла светлина, навярно, за да се откроява наситеноточервено на цветята. Почти като кръв, коментираха някои.

Тълпата беше многолюдна, облечена в най-хубавите си дрехи: свободни рокли, покриващи всичко, освен ръцете и главата, закопчани с изящни стъклени копчета във всевъзможни цветове; дълги до коленете жилетки, обточени с мека кожа от елте, и усукани шалове. Всичките в тъмни, наситени цветове — всякакви нюанси, без сиво и бяло, за да се отличават от палтата им. Жакетът на Акос беше тъмнозелен, един от старите на Айджа, и все още му беше широк в раменете. Айджа пък носеше кафяво.

Ори ги отведе право при храната. Намръщената ѝ леля стоеше край масите и предлагаше чинии на минувачите, но дори не я погледна. Акос беше останал с впечатлението, че Ори не харесва леля си и чичо си, затова и почти живееше в дома на семейство Кересет, но той и досега не знаеше какво се е случило с родителите ѝ.

Айджа натъпка една кифличка в устата си и едва не се задави с трохите.

— Внимавай — предупреди го Акос. — Да умреш от парченце хляб не е особено достоен край.

— Поне ще умра от любимото си нещо — заяви Айджа с пълна уста.

Акос се засмя.

Ори приклеци врата на Айджа в свивката на лакътя си и придърпа главата му към себе си.

— Не поглеждай. Зяпачи отляво.

— Какво от това? — попита Айджа, разпръсвайки трохи от устата си.

Но Акос вече усещаше горещината, пълзяща нагоре по врата му. Затова рискува да надникне вляво от Айджа. Малка групичка възрастни стоеше там и ги наблюдаваше.

— Крайно време е да свикнеш, Акос — обърна се към него Айджа. — Все пак се случва постоянно.

— Крайно време е *те* да свикнат с *нас* — поправи го Акос. — Живеем тук с ориста си, откакто сме се родили, така че не разбирам какво толкова ни зяпат.

Всеки имаше бъдеще, но не всеки имаше орис — поне така разправяше майка им. Само някои членове на определени „богоизбрани“ семейства се сдобиваха с орис, която всеки оракул на всяка планета виждаше в момента на раждането им. Едновременно. Виденията бяха толкова ярки, разказваше майка им, че можеха да я изтръгнат от дълбок сън.

Айджа, Киси и Акос имаха орис. Само дето не знаеха каква, въпреки че собствената им майка я бе видяла. Твърдеше, че нямало нужда тя да им я разкрива; светът щял да го стори вместо нея.

Задача на ориста е да определя направлението на световите. Но Акос не обичаше да се замисля върху това, защото му прилошаваше.

Ори сви рамене.

— Леля казва, че напоследък Съветът критикувал оракулите, сигурно затова всички са толкова любопитни.

— За какво пък ги критикува? — попита Акос.

Айджа като че ли не ги слушаше.

— Хайде, да си намерим по-хубаво място.

Ори се оживи.

— Да, хайде. Не искам и тая година да виждам само хорските задници.

— Струва ми се, че тая година си надраснала височината на задниците им — отбеляза Айджа. — Вече си на ниво кръста им, бих казал.

— О, чудно, защото се съгласих да облека тази рокля заради леля ми, само за да гледам хорски кръстове цяла вечер — врътна очи Ори.

Този път Акос пръв се запромъкна през тълпата в Пророческата зала, шмугвайки се под чаши с вино и широко разперени ръце, докато не стигна до предната ѝ част, точно до ледената плоча и още неразцъфналите тихоцвети. Пристигнаха тъкмо навреме — майка им вече стоеше до леда, и то без обувки, колкото и хладно да беше в помещението. Твърдеше, че е по-добър оракул, когато е по-близо до земята.

Преди броени секунди се бе смял с Айджа, но внезапно притихналата тълпа накара всичко в него също да притихне.

Айджа се наведе към него и прошепна в ухото му:

— Усещаш ли го? Потокът жужи като кошер тук. Имам чувството, че гърдите ми вибрират.

Акос не беше забелязал, но Айджа имаше право — гърдите му наистина вибрираха, сякаш кръвта му пееше. Но преди да потвърди, майка им заговори. Не на висок глас, не ѝ се налагаше, защото всички знаеха думите наизуст.

— Потокът тече през всяка планета в галактиката, дарявайки ни със светлината си, за да не забравяме колко е могъщ.

Като по сценарий всички вдигнаха погледи към космическия поток, чиято светлина прозираше отвъд червеното стъкло на купола. По това време на годината почти винаги беше тъмночервен, точно като тихоцветите и самото стъкло. Космическият поток беше видимото проявление на потока, течащ през всички тях и всяко друго живо същество. Виеше се из цялата галактика, свързвайки планетите като мъниста на връв.

— Потокът тече през всичко, надарено с живот — продължи Сифа, — сътворявайки благотворна среда за съществуването му. Потокът тече през всяко човешко същество и всяко съзнание го пречупва по свой начин. Потокът тече през всяко цвете, разцъфващо в леда.

Гостите се скупчиха един до друг — не само Акос, Айджа и Ори, а цялото многолюдие, — за да видят какво се случва с тихоцветите в ледената плоча.

— Потокът тече през всяко цвете, разцъфващо в леда — повтори Сифа, — дарявайки го със силата да вирее в най-черния мрак. Потокът дарява с най-голяма сила тихоцветата, който отброява времето, носи ни смърт и покой.

Настана тишина, но в нея нямаше нищо странно. Сякаш от гърдите на всички събрани се лееше монотонна мантра, докато се отдаваха на необикновената сила, охраняваща вселената им, точно както триенето между два жар-камъка ги караше да лумнат.

И в следващия миг — раздвижване. Едно венчелистче помръдна. Стебълце изскърца. Трепет пробяга през малкото поле от тихоцвети, никнещи сред тях. Никой не пророни звук.

Акос погледна само за миг към червеното стъкло и балдахина от фенери и едва не пропусна паметния миг — когато всички цветове

разцъфнаха като заря. Червените венчелистчета се отвориха изведнъж, разкривайки ярката си вътрешност, увиснали над превитите стебла. Ледената плоча се изпълни с цвят.

Тълпата ахна и избухна в овации. Акос аплодира с останалите, докато дланите не го засърбяха. Баща им излезе отпред, хвана ръцете на майка им и я целуна по бузата. Сифа Кересет беше недосегаема за всеки друг: *оракул*, чиято дарба ѝ позволяваше да вижда в бъдещето. Но баща им постоянно я докосваше, пипаше с пръсти трапчинката ѝ, когато се усмихнеше, прибираше измъкналите се кичури коса от кока ѝ, оставяше отпечатыци от жълто брашно по раменете ѝ, след като бе месил хляб.

Баща им не виждаше бъдещето, но умееше да поправя разни неща с пръстите си — счупени чинии, пукнатини в стената екран, разбридан ръб на някоя стара риза. Понякога ги оставяше с впечатлението, че може да изцерява и човешки тела. Затова когато отиде при Акос и го взе в обятията си, той дори не се засрами.

— Най-малкото дете! — извика баща му, мятайки Акос на рамото си. — О, всъщност не е толкова малко. Вече едва те вдигам.

— Не е, защото аз съм голям, а защото ти си стар — отвърна остроумно Акос.

— Ама че приказки! И то от собствения ми *син* — отвърна баща му. — Хм, чудя се какво ли наказание заслужава този хаплив език.

— Недей...

Но беше твърде късно. Баща му го праметна и го остави да се свлече в хватката му така, че накрая го държеше само за глезените. Увиснал с главата надолу, Акос опита да задържи ризата и жакета върху тялото си, но не можа да стърпи смеха си. Осех го пусна бавно надолу и му помогна да стъпи на земята.

— Да ти е за урок. Така се случва, като се правиш на много умен — приведе се над него баща му.

— Главата ти се пълни с кръв? — попита Акос, смигвайки невинно.

— Да — ухили се Осех. — Честит Цъфтеж.

Акос отвърна на усмивката му.

— И на теб.

Същата нощ будуваха до толкова късно, че Айджа и Ори заспаха седнали на кухненската маса. Майка им отнесе Ори на дивана във всекидневната, където прекарваше поне половината нощи напоследък, а баща им събуди Айджа. След това всички се разотидоха, с изключение на Акос и майка му. Те си лягаха винаги последни.

Сифа включи екрана и новинарската емисия на Съвета изпълни стаята с тихи гласове. В Съвета членуваха девет планети-нации, най-големите и най-влиятелните. По принцип всяка от тях се водеше независима, но Съветът регулираше търговията, оръжията, договорите и пътуванията и налагаше свои закони в нерегулираните галактически райони. Емисията излъчваше новини от всички планети-нации поред: недостига на вода на Тепес, последните медицински иновации от Отир, пирати взели кораб на абордаж в орбитата на Пита.

Майка му отваряше тенекиени кутии със сушени билки. Акос предположи, че ще прави успокояващ чай, за да им помогне да заспят, но тя отиде до килера в коридора да вземе бурканчето с тихоцвет, което държеше на най-горната полица, далеч от детски ръце.

— Реших урокът ни тази вечер да е по-специален — обяви Сифа.

Когато го учеше за ледоцветите, Акос я възприемаше като „Сифа“, а не като „мама“. Преди две години на шега бе започнала да нарича вечерните им разговори на по чай „уроци“, но сега звучеше сериозно. Макар че Акос трудно преценяваше настроенятия ѝ.

— Вземи една дъска за рязане и ми накълцай малко корен от харва — помоли тя, нахлузвайки ръкавици. — И преди сме използвали тихоцвет, нали?

— Да, в сънотворния еликсир — отговори Акос.

После застана от лявата ѝ страна с дъска за рязане, нож и пращен корен от харва, който имаше неприятен белезникав цвят и фин мъх по повърхността си.

— И релаксиращата отвара — добави тя. — Май ти казах, че един ден ще ти е полезна за сбирките с приятели. *Когато пораснеш.*

— Да, каза ми — потвърди Акос. — И тогава натърти на „когато пораснеш“.

Единият край на устата ѝ се изви нагоре. В повечето случаи това беше единствената усмивка, на която можеха да се надяват от страна на майка си.

— Със същите съставки, които *порасналият* ти „аз“ би използвал за релаксираща отвара, можеш да приготвиш и отрова — обясни тя със сериозно изражение. — Само трябва да удвоиш дозата тихоцвет и да намалиш наполовина тази на корена от харва. Разбра ли?

— Защо... — понечи да попита Акос, но тя вече беше сменила темата.

— Е — подхвана майка му, изсипвайки едно листенце от тихоцвета върху собствената си дъска за рязане. Макар и изсъхнало, то си оставаше все така червено и беше голямо колкото палеца ѝ. — За какво си се умислил тази вечер?

— За нищо — отвърна Акос. — Добре де, за това, че хората ни зяпаха на церемонията за Цъфтежа.

— Орисаните са им безкрайно интересни. Ще ми се да те успокоя, че някой ден ще спрат да зяпат — въздъхна тя, — но се боя, че ти... *ти* винаги ще привличаш вниманието им.

Искаше му се да я попита какво има предвид с това „ти“, но внимаваше какво говори по време на уроците им. Зададеше ли грешния въпрос, майка му веднага прекратяваше вечерния им разговор. Зададеше ли правилния, рискуваше да узнае неща, които не бива да узнава.

— Ами ти? — попита я вместо това. — Ти за какво си се умислила?

— Хм. — Майка му кълцаше с плавни, отмерени движения и ножът ѝ потропваше монотонно по дъската. И той самият започваше да се усъвършенства, макар че от време на време отрязваше по-големи късчета, отколкото трябваше. — Тази вечер ме преследват мисли за семейство Ноавек.

Краката ѝ бяха боси, пръстите ѝ се бяха свили от студа. Крака на оракул.

— Управляващото семейство на Шотет — поясни тя. — Земята на нашите врагове.

Шотет бяха народ, не планета-нация. Прочути със свирепата си, варварска природа. Бележеха с линии по ръцете си всеки отнет живот и обучаваха дори децата си в изкуството на войната. Живееха отвъд голямата равнина с переста трева на Тувхе, планетата на Акос и семейството му, макар че Шотет не я наричаха така, нито пък себе си

— „тувхийци“. Същата переста трева дращеше по прозорците и на техния дом.

Баба му, майката на баща му, бе загинала в едно от шотетските нападения, въоръжена само с нож за хляб, по думите на баща му. Хеса още носеше белезите от жестокостта на шотетите — имената на жертвите бяха изсечени в ниски каменни стени, строшените прозорци бяха закърпени, вместо сменени, а пукнатините в тях още се виждаха.

Делеше ги само равнина от переста трева. Понякога имаше чувството, че са на един хвърлей разстояние от тях.

— Знаеше ли, че родът Ноавек е орисан? Също като теб, брат ти и сестра ти — продължи Сифа. — Някога оракулите не са виждали орис в тяхната кръв, случи се по мое време. И тогава Ноавек придобиха власт над шотетското правителство, взеха контрола и е в ръцете им до ден-днешен.

— Не знаех, че е възможно ново семейство най-неочаквано да получи орис.

— Е, тези от нас, които са надарени да виждат в бъдещето, не определяме кой ще се сдобие с орис — обясни майка му. — Виждаме бъдещето на *стотици*, възможния развой на живота им. Но ориста е нещо, случващо се на определен човек във всеки вариант на бъдещето, което ни е отредено да видим, а това е рядкост. Самата орис определя кое ще е орисаното семейство, не обратното.

Акос никога не го беше възприемал по този начин. Хората смятаха, че оракулите раздават орис като подаръци на отбрани, важни личности, а се оказваше, че е точно обратното. Ориста беше тази, която *отрежда* важно значение на определени семейства.

— Значи си видяла ориста им. Ориста на Ноавек.

Тя кимна.

— Само на сина и дъщерята. Ризек и Сайра. Той е по-големият от двамата, момичето е на твоите години.

Беше чувал имената им и преди, заедно с разни нелепи слухове. Някои разправяха, че от устите им излизала пяна, държали очите на враговете си в буркани, а ръцете им, от китките до раменете, били изписани с черти за животите, които са отнели. Е, май последното не звучеше толкова нелепо.

— Понякога е лесно да разбереш природата на някои хора — подхвана с мек тон майка му. — Ризек и Сайра са деца на тиранин.

Баща им, Лазмет, е син на жена, избила собствените си братя и сестри. Насилието се пренася от поколение на поколение. — Тя люшна глава и тялото ѝ я последва, клатейки се напред-назад. — А аз виждам всичко. Всичко.

Акос хвана ръката ѝ и я стисна.

— Съжалявам, сине — пророни тя.

Акос не знаеше дали съжалява, задето му е казала толкова много, или за нещо друго. Всъщност нямаше никакво значение.

Двамата постояха така мълчаливо, заслушани в новинарската емисия. Незнайно как най-тъмната нощ беше станала още по-тъмна.

ГЛАВА 2

АКОС

— Случи се посред нощ — каза Озно, издувайки гърди. — Имах една драскотина на коляното, която започна да ме щипе. Докато отметна завивката, вече я нямаше.

Класната стая имаше една извита стена и две прави. В центъра ѝ беше разположена голяма пещ, заредена с жар-камъни, а учителката им все крачеше около нея със скърцащите си ботуши, докато им преподаваше. Понякога Акос броеше колко кръга ще направи за един час. Винаги бяха много.

Около пещта бяха наредени метални столове със стъклени екрани пред тях, поставени косо като плот на маса. Сега всичките светеха, готови да им покажат урока за деня. Само че учителката им още я нямаше.

— Покажи ни де — подкани го Риха, една от съученичките им. Тя винаги носеше шалове, избродирани с карти на Тувхе, както подобаваше на един истински патриот, и на никого не се доверяваше лесно. Чуеше ли нечие твърдение, бърчеше нос, докато не ѝ поднесяха доказателство.

Озно извади джобно ножче и поряза палеца си. От раната шурна кръв, но макар и в другия край на стаята, Акос видя, че кожата му започва да се затваря като цип.

Всеки получаваше своята дарба от потока, навършеше ли определена възраст, когато тялото му започнеше да се изменя — а ако съдеше по дребната си фигура, макар и на четиринайсет сезона, Акос нямаше скоро да се сдобие със своята. Понякога дарбите се предаваха по наследство, друг път — не. Едни бяха полезни, други — не. Тази на Озно определено беше от първите.

— Невероятно — възхити се Риха. — Нямам търпение да получа и моята. Усецал ли си каква ще е твоята, преди да се прояви?

Озно беше най-високото момче в класа им и винаги като приказваше с някого, заставаше близо до него, за да подчертае този

факт. За последно говори с Акос миналия сезон, а като си тръгваха, майката на Озно коментира:

— Уж е орисан, а виж какъв е дребосък.

— Добро момче е — отвърна й Озно.

Но Акос не беше „добро момче“, просто всички така описваха затворените хора.

Озно праметна ръка през облегалката на стола си и отметна кичур от тъмната си коса от очите си.

— Баща ми разправя, че колкото по-добре познаваш себе си, толкова по-подготвен ще си за дарбата си.

Риха кимна утвърдително и плитката ѝ се люшна по гърба ѝ. Акос беше готов да се обзаложи, че двамата с Озно ще станат двойка до края на сезона.

В този момент екранът до вратата примигна и се изключи. Всички лампи в стаята угаснаха, изчезна и светлината от коридора, която допреди малко проникваше изпод вратата. Думите на Риха замръзнаха върху устните ѝ. Акос чу силен глас откъм коридора. И скърцането на собствения му стол, докато се избутваше назад с него.

— Кересет...! — изшушука предупредително Озно.

Акос обаче не знаеше защо се страхува да надникне в коридора. Може би се боеше, че нещо ще изскочи от мрака и ще го ухапе.

Отвори вратата, колкото тялото му да мине през пролуката, и се показва в тесния коридор. Сградата беше кръгла, като повечето сгради в Хеса. Учителските кабинети се намираха в центъра, а класните стаи — по периферията на кръга. Разделяше ги коридорът. Без светлини беше толкова тъмно, че той виждаше единствено благодарение на аварийните фенери, горящи в оранжево на върха на всяко стълбище.

— Какво става?

Веднага разпозна гласа — Ори изникна в оранжевото сияние до източното стълбище. Пред нея стоеше леля ѝ Бадха, по-неспретната, отколкото някога я е виждал: около лицето ѝ висяха кичури коса, измъкнали се от кока ѝ, а копчетата на жилетката ѝ бяха закопчани накриво.

— В опасност си — обяви Бадха. — Време е за онова, на което съм те учила.

— *Защо?* — настоя Ори. — Идваш тук, измъкваш ме от клас, караш ме да оставя всичко и всички...

— Всички орисани са в опасност, не разбираш ли? Тук си прекалено уязвима. Трябва да се махаш.

— Ами Кересет? И те ли са застрашени?

— Не колкото теб.

Бадха сграбчи лакътя на Ори и я поведе към площадката на източното стълбище. Лицето на момичето беше в сянка и Акос не можа да види изражението ѝ. Но преди да свърне зад ъгъла, Ори обърна глава към него с разпиляна пред лицето ѝ коса, хватката на леля ѝ свличаше пуловера от рамото ѝ, разголвайки едната ѝ ключица.

Стори му се, че очите ѝ намериха неговите, ококорени и изпълнени със страх. Но не беше много сигурен. После някой извика името му.

Киси се зададе бързешком от единия учителски кабинет в центъра на сградата. Беше облечена в дебелината си сива рокля, на краката си носеше черни ботуши, а устата ѝ беше стисната.

— Ела с мен — нареди на брат си. — Викат ни в директорския кабинет. Татко пътува насам, ще го чакаме там.

— Какво... — подхвана Акос, но както често се случваше, тихият му гласец остана нечул.

— Хайде.

Киси бутна вратата, от която току-що бе излязла. Умът на Акос се луташе във всички посоки. Ори беше орисана. Всички светлини бяха угаснали. Баща им идваше да ги вземе. Ори беше в опасност. Той беше в опасност.

Киси го поведе по тъмния коридор. След това: отворена врата, запален фенер. Айджа се обърна към тях.

Директорът седеше срещу брат му. Акос не знаеше как се казва, наричаха го просто „директора“ и го виждаха само по време на изявления пред учениците или когато отиваше някъде. Акос не му обърна никакво внимание.

— Какво става? — попита той Айджа.

— Никой нищо не казва — отговори брат му, стрелвайки с поглед директора.

— Политика на училището е да оставяме подобни ситуации на преценката на родителите — заяви директорът.

Понякога съучениците им се шегуваха, че директорът имал машинни части вместо плът и ако го разпориш, ще се изсипят кабели.

Поне такава впечатление създаваше, когато говори.

— И не можете да ни кажете за каква *ситуация* става дума? — попита го Айджа със същия тон, който майка им би използвала, ако беше там.

А къде е тя, между другото?, зачуди се наум Акос. Баща им идваше да ги вземе, но никой не казваше нищо за майка им.

— Айджа — обади се Киси и шепотът ѝ успокои и двамата им с Акос. Понякога имаше чувството, че излива думите си в жуженето на потока в него, укротявайки духа му.

Магията ѝ подейства още малко и директорът, Айджа, Киси и Акос се умълчаха, притаили дъх в очакване.

— Стана студено — коментира накрая Айджа.

Под вратата наистина се промъкваше течение, смразяващо глезените на Акос.

— Знаем. Наложил се да прекъсна електрическото захранване — отвърна директорът. — Възнамерявам да изчакам, докато тръгнете, преди да го включа.

— Прекъснал сте захранването заради нас? Защо? — попита Киси със същия меден придумващ гласец, който използваше, когато искаше да остане до по-късно вечерта или да получи още един десерт. Върху родителите им нямаше подобен ефект, но директорът се разтопи като свещ. Акос направо очакваше да види локва восък под бюрото му.

— Само така можем да изключваме екраните при сигнал за тревога от Съвета — отвърна кротко директорът.

— Значи е имало сигнал за тревога — продължи с примамващ тон Киси.

— Да. Подаде го Председателят рано тази сутрин.

Айджа и Акос се спогледаха. Киси се усмихваше спокойно, склучила ръце върху коленете си. На тази светлина, с къдравата коса, обрамчила лицето ѝ, нямаше никакво съмнение, че е дъщеря на Осех. Баща им също можеше да получи всичко, което си поиска, с усмивки и думи, усмирявайки хора, сърца, разговори.

Тежък юмрук заблъска по вратата на кабинета и избави восъчния човек от пълно разтапяне. Акос знаеше, че е баща му, защото при последния удар дръжката на вратата падна, тъй като металната пластина, която я прикрепяше към дървото, се сцепи през средата. Беше загубил контрол над себе си и дарбата му го демонстрираше.

Баща им все поправяше разни неща, но в половината случаи той самият беше причината да се счупят.

— Извинете — смотолеви Осех, като влезе в стаята.

Върна валчестата дръжка на мястото ѝ и проследи пукнатината с върха на пръста си. Металът се спои и пластината стана почти като нова, макар и с леко грапав белег през средата. Майка им твърдеше, че невинаги поправя нещата безупречно и кухнята им беше пълна с доказателства — леко криви чинии, дръжки на чаши с щръкнали ръбове.

— Господин Кересет — подхвана директорът.

— Директоре, благодаря ви, че реагирате своевременно — каза баща им.

По устните му нямаше и сянка от усмивка. Сериозното му лице уплаши Акос повече от притъмнените коридори, от крецящата леля на Ори, от стиснатата уста на Киси. Баща им вечно се усмихваше дори когато ситуацията не го предполагаше. Майка им наричаше тази негова склонност най-надеждната му броня.

— Хайде, Малко дете, По-малко дете, Най-малко дете — изброи без обичайното си чувство за хумор Осех. — Да си вървим у дома.

Тримата се отправиха към изхода на училището още щом каза „у дома“. Минаха през гардеробната и закачалките за палта, изравяйки сред еднаквите сивкави кожи, онези с избродирано върху трите яки *Кересет*. В първия момент Киси и Акос объркаха своите, но бързо ги размениха — това на Акос я стягаше в ръцете, а нейното беше твърде дълго за ниския му ръст.

Семейният ховър ги чакаше пред училището с отворена врата. Беше малко по-голям от повечето, макар и също толкова тумбест, а тъмният му метален корпус беше наслоен с мръсотия. Новинарската емисия, която обикновено се носеше като низ от думи из вътрешността му, сега не беше включена. Същото важеше и за навигационния екран, така че гледаха само как Осех натиска копчета и дърпа лостове, без ховърът да им казва какво точно прави. Не си сложиха колани, на Акос му се струваше глупаво да губят време за такива дреболии.

— Татко... — подхвана Айджа.

— Тази сутрин Съветът реши да обяви каква е ориста на надарените родове — обясни баща им. — Преди години оракулите им повериха тази информация в израз на доверие. Обикновено ориста на

всеки става публично достойние чак след смъртта му, като преди това за нея знаят само той самият и семейството му, но сега... — Очите му ги обходиха един по един. — Сега ориста ви излезе наяве.

— И каква е? — попита Акос шепнешком в същия момент, в който Киси попита:

— И защо това да е опасно?

Баща им отговори на нейния въпрос.

— Не за всеки с орис е опасно. Но опасността за някои е... по-голяма.

Акос се сети как лелята на Ори я теглеше за лакътя към стълбището. *Тук си прекалено уязвима. Трябва да се махаш.*

Ори имаше орис, и то опасна. Но доколкото Акос си спомняше, фамилията Редналис не присъстваше в списъка с орисани родове. Изглежда, това не беше истинското ѝ име.

— Какви са нашите? — поинтересува се Айджа и Акос му завидя за силния, бистър глас.

Понякога, когато будуваха до по-късно от позволеното, брат му се опитваше да шепне, но не след дълго някой от родителите им идваше да им изшътка. С Акос беше точно обратното, той пазеше ревностно тайните си. Затова и още не беше казал на останалите за Ори.

Ховърът прелетя над полета от ледоцвети, които баща им поддържаше. Простираха се с километри във всяка посока, разделени от ниски телени огради: жълти завистници, бели невинности, пълзящи зелени харви, кафяви сендеси и накрая, червени тихоцвети, защитени в телена клетка с протичащ по нея поток. Преди да сложат клетката, много хора слагаха край на живота си, хвърляйки се в полето с тихоцвети и умирайки сред ярките им венчелистчета — само за няколко секунди отровата ги приспиваше завинаги. Лека смърт, мислеше си Акос. Да се унесеш във вечен сън сред цветно поле, с бялото небе над теб.

— Ще ви кажа, когато сме в безопасност — обяви баща им с престорено ведър тон.

— Къде е мама? — попита Акос и този път Осех го чу.

— Майка ви...

Осех стисна зъби и в седалката под него се отвори голяма цепнатина като коричка на хляб, разпукващ се в печката. Той изруга и

прокара ръка по нея, за да я затвори. Акос примига уплашено, като видя това. Какво го беше ядосало толкова?

— Не знам къде е майка ви — довърши баща им. — Но съм сигурен, че е добре.

— И не те е предупредила за всичко това? — попита Акос.

— Може да не е знаела — прошепна Киси.

Но всички бяха наясно, че не е така. Сифа винаги, *винаги* знаеше.

— Всичко, което майка ви прави, си има причина. Макар и понякога да не ни е ясна — обясни Осех, леко поуспокоен. — Трябва да ѝ имаме доверие дори когато ни е трудно.

Акос не беше сигурен, че баща му вярва в собствените си думи. Сякаш ги казваше само за да си напомни как стоят нещата.

Осех кацна на предната им ливада, смачквайки с ховъра туйките, прошарени с переста трева. Перестата трева зад къщата им се простираше докъдето поглед стигаше. Странни неща се случваха на хората, когато се оказваха сред нея. Чуваха шепоти или виждаха тъмни силуети сред зелените стръкове, газеха в сняг, ако се отклонят от пътеката, или ги поглъщаше земята. Страховити истории се разнасяха от уста на уста и често някой мървеше цял скелет от ховъра си. Тъй като живееше близо до равнината с переста трева, Акос беше свикнал да не обръща внимание на лицата, които го налитаха от всички посоки, шепнейки името му. Понякога бяха достатъчно ясни, че да ги разпознае: покойни баби и дядовци, родителите му с изопачени, мъртвешки образи, негови съученици, които му се подиграваха.

Но когато слезе от ховъра и се пресегна да докосне стръковете над главата му, Акос осъзна с недоумение, че не чува гласове, нито пък вижда гротескни образи.

Спря на място и огледа високата трева за следи от обичайните халюцинации. Но нямаше нищо такова.

— Акос! — изсъска Айджа.

Странно.

Той последва брат си до входната врата. Осех я отключи и всички се скупчиха във фойето, за да съблекат палтата си. Но още щом вдиша въздуха в дома им, Акос усети, че нещо не е наред. Къщата им винаги ухаеше приятно като хляба, който баща им печеше сутрин в студените месеци, но сега миришеше на моторно масло и пот. Вътрешностите на Акос се усукаха като опънато въже.

— Татко — пророни той, докато Осех включваше лампата.
Айджа извика. Киси се задави. А Акос замръзна на място.

Във всекидневната им стояха трима мъже. Единият беше висок и слаб, вторият — още по-висок и широкоплещест, а третият — нисък и набит. И тримата носеха брони, които блестяха на жълтеникавата светлина от жар-камъните, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни, но всъщност бяха много, много тъмносини. В юмруците си стискаха металните дръжки на мечове на потока, черните им пипала се увиваха около ръцете им от силата на потока в тях, свързвайки оръжията с ръцете им. Акос беше виждал подобни, но само у войниците, които патрулираха из Хеса. За какво им бяха нужни в дома на фермер и оракул?

Без да осъзнава, Акос знаеше истината: тези мъже бяха шотетци. Врагове на Тувхе, *техни* врагове. Хора като тях бяха отговорни за всяка запалена свещ пред паметника на загиналите в шотетското нападение. Те бяха белязали сградите на Хеса с пречупени образи, строшавайки стъклата им, бяха избили най-храбрите, най-силните, най-свирепите им воители, опечалявайки семействата им. Сред тях беше бабата на Акос, с ножа ѝ за хляб, както им разказваше баща им.

— Какво правите тук? — попита напрегнато Осех.

Всекидневната изглеждаше недокосната, възглавниците бяха все така подредени около ниската маса, пухеното одеяло беше скупчено до камината, където Киси обичаше да чете. От огъня бяха останали само мъждукащи въглени и въздухът вече изстиваше. Баща им мина пред тях, така че да ги скрие с тялото си.

— Жената я няма — обяви единият на спътниците си. — Къде ли се е дянала?

— Оракул — отвърна един от другите. — Трудни са за хващане.

— Знаем, че говорите езика ни — обади се отново Осех, този път с по-твърд тон. — Престанете да бръщолевите, сякаш не ме разбирате.

Акос се намръщи. Не беше ли чул, че говорят за майка им?

— Много е опърничав този — коментира най-високият. Имаше златисти очи, забеляза Акос, досущ като разтопен метал. — Как се казваше?

— Осех — отговори най-ниският.

Цялото му лице беше осеяно с белези, малки резки във всички посоки. Кожата около най-дългата, до едното му око, беше набръчкана.

Името на баща им звучеше грубо в устата му.

— Осех Кересет — рече златоокият, но този път прозвуча... различно. Сякаш внезапно бе проговорил с осезаем акцент, какъвто нямаше преди малко. Как е възможно? — Казвам се Вас Кузар.

— Знам кой си — отвърна Осех. — Не живея с глава, заровена в земята.

— Хванете го — нареди мъжът на име Вас и най-ниският се хвърли към баща им.

Киси и Акос отскочиха назад, а шотетският войник и баща им сплетоха ръце в борба. Осех стисна зъби. Огледалото във всекидневната се пръсна на парчета. После рамката на снимката от сватбения ден на родителите им върху полицата над камината се разцепи на две. Въпреки това шотетският войник успя да стисне бунтуващия се Осех в хватката си и да го отведе във всекидневната, оставяйки Айджа, Киси и Акос сами.

Най-ниският войник принуди баща им да коленичи и допря своя меч на потока до гърлото му.

— Задръж децата тук — нареди Вас на тънкия.

В този момент Акос си спомни за вратата зад тях. Хвана дръжката и я завъртя. Но докато я дръпне, някой грубо го стисна за рамото и шотетският войник го вдигна във въздуха с една ръка. Силна болка премина през рамото на Акос и той ритна крака на похитителя си. Шотетецът само се изсмя.

— Дребно тънкокожо момче — изплю войникът. — Мен ако питаш, с жалката ти раса трябва да се предадете още сега.

— Не сме жалки! — оспори Акос.

Глупаво възражение, отговор на хлапак, който не знае как да спечели спор. Но поради една или друга причина той успя да прикове всички на място. Не само мъжът, стиснал ръката му, но и Киси, Айджа и Осех. Всички впериха погледи в Акос и — *проклет да бъде*, лицето му откликна с най-неуместното изчервяване в целия му живот.

Вас Кузар се изсмя.

— Най-малкото ти дете, предполагам — обърна се той към Осех. — Знаеше ли, че говори шотетски?

— Не говоря шотетски — отвърна с тънък гласец Акос.

— Напротив, току-що го направи — отбеляза Вас. — Чудно ми е как семейство Кересет се е сдобило със син с шотетски корени?

— Акос — прошепна смаяно, почти въпросително Айджа.

— Нямам шотетски корени! — озъби се Акос и тримата войници се засмяха в един глас.

Чак тогава Акос чу уверените думи, излизащи от собствената му уста, чу насечените срички със затворени гласни. Чу шотетски, език, който никога не беше учил. Толкова различен от мелодичния тувхийски, който звучеше като вятър, улавящ полета на снежинките.

Говореше шотетски. И то не по-зле от войниците. Но как, как бе възможно да говори език, който никога не е учил?

— Къде е жена ти, Осех? — попита Вас, насочвайки вниманието си отново към баща им. Завъртя меча на потока в юмрука си и черните пипала се размърдаха върху кожата му. — Ще я попитаме лично дали е палувала с някой шотетец, или споделя превъзходната ни кръв и е решила да не те уведоми по въпроса. При всички случаи оракулът ще е наясно как така най-малкият ѝ син говори свободно езика на откровенията.

— Няма я — отсече Осех. — Както сами виждате.

— Тувхиецът се има за много хитър? — отбеляза Вас. — Аз пък смятам, че е опасно да се правиш на хитър пред враговете си.

— Несъмнено в главата ти се въртят много глупави мисли — отвърна Осех и някак успя да изгледа отвисоко Вас, въпреки че беше принуден да коленичи против волята си. — Слуга на Ноавек. Ти си като мръсотията под ноктите ми.

Вас заби юмрук в лицето му с такава сила, че баща им се стовари настрана. Айджа извика и се хвърли към него, но войникът, стиснал ръката на Акос, го възпря. Вече държеше и двамата братя, без дори да се напруга, макар че Айджа, навършил шестнайсет сезона, беше почти с ръста на възрастен мъж.

Ниската маса във всекидневната се сцели през средата, открай докрай, и двете половини паднаха в противоположни посоки. Всички дреболии върху повърхността ѝ — стара чаша, книга, няколко парчета дърво, които баща им си беше приготвил за резбоване, се разпиляха по пода.

— На твое място — рече гърлено Вас — бих овладял дарбата си, Осех.

Осех долепи длан до лицето си за миг, после стрелна ръка и сграбчи китката на ниския, белязан шотетец от едната му страна и я

усука толкова силно, че охлаби хватката му. Без да губи време, баща им грабна дръжката на меча на потока и я изтръгна от юмука му, обръщайки оръжието към собственика му, и повдигна вежди.

— Давай, убий го — подкани го Вас. — Има още десетки като него, но синовете ти са ограничен брой.

Устната на Осех беше подута и кървеше, но той облиза кръвта с върха на езика си и надникна през рамо към Вас.

— Не знам къде е жена ми — повтори той. — Трябваше да проверите в храма. Точно тук няма да дойде, ако ви е усетила.

Вас погледна с усмивка меча в ръката му.

— Няма значение — каза на шотетски, надничайки към войника, който държеше Акос с едната си ръка, а с другата притискаше Айджа към стената. — Наш приоритет е детето.

— Знаем кой е най-малкият — отвърна войникът на същия език и отново дръпна Акос за ръката. — Но кой от другите двама е роден втори?

— Татко — извика отчаяно Акос. — Искат да знаят кой е Помалкото дете. Кой от двамата е роден преди мен...

Войникът пусна Акос, но само за да го зашлеви с опакото на ръката си по едната скула. Акос залитна и се блъсна в стената, Киси простена, приведе се над него и замилва с пръсти лицето му.

Осех извика през зъби и скочи в атака, забивайки отнетия меч на потока дълбоко в тялото на Вас, право през бронята.

Вас дори не трепна. Просто се усмихна злобно, хвана дръжката на меча и го изтръгна от плътта си. От раната шурна кръв и попи в тъмните му панталони.

— Знаеш името ми, но не и каква дарба притежавам? — учуди се кротко Вас. — За твоє сведение, не усещам болка.

Той отново сграбчи лакътя на Осех, издърпа ръката му към себе си и заби острието в меката ѝ част, разсичайки плътта надолу, докато баща им не застана така, както Акос никога не го беше чувал преди. Кръв оплиска пода. Айджа изкрещя отново и се загърчи в хватката на войника, а Киси изкриви лице, без да издаде нито звук.

Акос не можеше да стои безучастно. Скочи на крака, колкото и да го болеше скулата, въпреки че не беше в състояние да направи нищо.

— Айджа — каза тихо. — Бягай.

И се хвърли върху Вас, решен да зарови пръсти в раната му, дълбаейки все по-дълбоко и по-дълбоко, докато не стигне костите му, сърцето му.

Борба, крясъци, вопли. Всички ужасни звуци се сляха в ушите на Акос. И той заблъска безполезно бронята, покриваща ребрата на Вас. Ударите накараха ръката му да запулсира от болка. Белязаният войник дойде и го хвърли на пода като чувал с брашно. После стъпи с ботуш върху лицето му и го натисна. Акос усещаше стърженето на песъчинки по кожата си.

— Татко! — изкрещя Айджа. — Татко!

Акос не можеше да помръдне главата си, но като вдигна очи, видя баща си на земята между стената и вратата. Лакътят му беше извит назад под странен ъгъл, а около главата му като ореол се разливаше кръв. Киси коленичи до Осех и треперещите ѝ ръце закръжаха над раната в гърлото му. Вас стоеше над нея с окървавен нож.

Акос се вцепени.

— Остави го да стане, Сузао — нареди Вас.

Сузао, войникът, който беше стъпил върху лицето му, махна крака си и го вдигна от земята. Акос не можеше да откъсне очи от тялото на баща си, от гърлото му, чиято кожа се беше разцепила като масата във всекидневната, от огромната локва кръв около него — *как бе възможно човек да има толкова много кръв в тялото си?* — и тъмния ѝ, оранжево-червеникавокафяв цвят.

Вас още държеше окървавения нож. Ръцете му бяха мокри.

— Готови ли сме, Калмев? — попита високият шотетец.

Той изръмжа в отговор. Беше сложил метална скоба около китките на Айджа. Ако брат му преди се съпротивляваше, то силите му се бяха изчерпали и сега се взираше безизразно в баща им, проснат на пода във всекидневната им.

— Благодаря, че ми отговори кой от тези двамата търсим — каза Вас на Акос. — Май и двамата ще дойдете с нас заради ориста си.

Сузао и Вас обградиха Акос и го блъснаха напред. Той им се изплъзна в последния момент, падна на колене до баща си и докосна лицето му. Осех беше топъл и лепкав на допир. Очите му още бяха отворени, но животът ги напускаше с всяка изминала секунда като

вода, изтичаща през канала. Те се преместиха към Айджа, тласкан навън от шотетските войници.

— Ще го върна у дома — обеща Акос, разтърсвайки леко баща си, за да го погледне. — Кълна се.

Акос не беше до баща си, когато животът най-накрая го напусна. Беше сред перестата трева, в ръцете на врага.

2.

ГЛАВА 3

САЙРА

Бях само на шест сезона, когато отидох на първото си странство.

Като излязох навън, очаквах да ме облее слънчева светлина. Вместо това се озовах в сянката на странстващия кораб, надвиснал като гигантски облак над цял Воа, столицата на Шотет. Корабът беше продълговат, със заоблен нос, покрит с нечупливо стъкло. Обкованият му с метал корем беше очукан от поне десетилетие космически полети, но някои от застъпващите се панели бяха по-лъскави, видимо подновени. Скоро щяхме да влезем в него като сдъвкана храна в стомаха на гигантски звяр. Близо до задните двигатели се намираше отворената рампа, по която щяхме да се качим на борда му.

Повечето шотетски деца получаваха правото да отидат на първото си странство, най-важния ни ритуал, щом навършеха осем сезона. Но като дете на суверена, Лазмет Ноавек, аз се подготвих да тръгна на първото си галактическо пътешествие два сезона по-рано. Щяхме да следваме космическия поток по периферията на галактиката, докато не се оцвети в тъмносиньо, а след това да кацнем на някоя планета за лов на отпадъци — втората част от ритуала.

По традиция суверенът и семейството му влизаха първи в странстващия кораб. Поне такава беше традицията, откакто баба ми, първата предводителка на Шотет от рода Ноавек, я беше въвела.

— Косата ме сърби — заявих на майка ми, потупвайки с пръст стегнатите плитки от едната страна на главата ми. Бяха само няколко, изтеглени назад и завити, така че да не ми влиза косата в очите. — Какво ѝ беше на обичайната ми прическа?

Майка ми се усмихна. Беше облечена в рокля от переста трева, дългите стръкове се преплитаха по корсета нагоре и обрамчваха лицето ѝ. От менторката ми Отега знаех, че шотетците засадили океан от переста трева между нас и враговете ни, тувхийците, за да попречат на набезите им в земите ни. Сега майка ми почиташе находчивостта им с роклята си. Изобщо всяка нейна постъпка беше отражение на историята ни.

— Днес — обясни ми тя — повечето шотетци ще те зърнат за пръв път, да не говорим за останалата част от галактиката. Последното, което искаме, е да зяпат косата ти. Прибирайки я по този начин, я правим незабележима. Разбра ли?

Не разбирах, но спрях да упорствам. Вместо това се загледах в косата на майка ми. Беше тъмна, също като моята, но различна на вид. Докато нейната беше толкова къдрава, че пръстите ѝ се оплитаха в нея, моята беше достатъчно права, че да им се изплъзва.

— Останалата част от галактиката?

В общи линии знаех колко е обширна галактиката, че съдържа девет големи планети и безброй периферни, както и космически станции, разположени в мъртвите скали на пропуканите луни, и обикалящи в орбита кораби, толкова големи, че сами по себе си представляваха планети-нации. В моите очи обаче планетите си оставаха големи колкото къщата, където бях прекарала голяма част от живота си, и нито стъпка по-големи.

— Баща ти разреши видеоматериалът от Шествието да бъде изпратен на новинарската емисия, достъпна за всички планети от Съвета — отвърна майка ми. — Всеки, който проявява интерес към ритуалите ни, ще може да го види.

Дори на тази крехка възраст не си представях, че другите планети са като нашата. Знаех, че сме единствените, които следваме потока по пътя му през галактиката, че няма други като нас, така непривързани към места и материални притежания. Естествено, че другите планети проявяваха любопитство към нас. Навярно дори ни завиждаха.

Откакто съществува, народът на Шотет организираше странства поне веднъж на сезон. Отега ми беше обяснила, че самото странство е традиционната част на събитието, а ловът на отпадъци — обновителната: минало и бъдеще, вплетени в един ритуал. Но бях чувала баща ми да казва с горчивина в гласа, че „оцеляваме от боклука на други планети“. Беше способен да убие красотата на всичко.

Баща ми, Лазмет Ноавек, вървеше пред нас. Той пръв мина през голямата порта, разделяща имението Ноавек от улиците на Воа, вдигнал ръка за поздрав. Радужни възгласи избухнаха сред многолюдната, развълнувана като море тълпа, струпала се пред дома ни толкова нагъсто, че не виждах светлина между раменете на хората,

нито чувах собствените си мисли сред настаналата какофония. Тук, в центъра на столицата Воа, само на няколко пресечки от амфитеатъра, където се състояха турнирите, улиците бяха чисти, а камъните под краката ми — непокътнати. Околните сгради представляваха смесица от стари и нови стилове — обикновени каменни стени и високи, тесни врати, комбинирани с изкусни метални и стъклени елементи. Еклектична картина, която ми беше толкова позната, колкото собственото ми тяло. Знаехме как да съхраним красотата на старинното сред тази на новото, без да отнемаме от чара на нито едно от двете.

Но не баща ми, а майка ми предизвика най-силните овации сред морето от поданици. Тя протегна ръце към ликуващия народ, докосвайки с усмивка на лице пръстите, устремени към нея. Наблюдавах с недоумение как хиляди очи се просълзяват само при вида ѝ, докато ласкави гласове повтарят като мантра името ѝ. *Илира, Илира, Илира*. Тя откъсна стрък переста трева от долния ръб на полата си и го пхна зад ухото на едно малко момиченце. *Илира, Илира, Илира*.

Изтичах напред да настигна брат ми, Ризек, който беше с цели десет сезона по-голям от мен. Носеше имитация на броня, още не беше заслужил такава, ушита от кожата на убит Брониран, която символизираше общественото положение сред народа ни. Но дори имитацията го караше да изглежда по-едър, каквато беше и целта според мен. Брат ми беше висок, но слаб като вейка.

— Защо повтарят името ѝ? — попитах Ризек, мъчейки се да нагодя крачките си към него.

— Защото я обичат — отговори брат ми. — Също като нас.

— Но те дори не я *познават* — отбелязах.

— Вярно е — съгласи се той. — Но *вярват*, че я познават, а понякога това е достатъчно.

Пръстите на майка ми потъмняха от допира на толкова много протегнати, украсени ръце. На мен едва ли щеше да ми хареса да докосвам толкова много хора наведнъж.

Вървахме обградени от войници в брони, които ни проправяха тясна пътека сред морето от човешки тела. Не че имахме нужда от помощта им — тълпата се разтваряше пред баща ми, сякаш я разрязваше с нож. Хората може и да не крещяха неговото име, но

свеждаха глави в поклон, отмествайки погледите си от него. За пръв път виждах колко тясна е границата между страх и любов, между почит и обожание. Виждаше се ясно при родителите ми.

— Сайра — извика ме баща ми и аз се сковах, почти замръзнах на място.

Той се обърна към мен и направи знак да му подам ръката си и аз му я дадох, макар и неохотно. Баща ми беше от онези хора, на които просто трябва да се *подчиняваш*.

После ме завъртя към себе си, бързо и силно, изтръгвайки учуден смях от мен, и ме притисна към едната, облечена в броня страна на тялото си, сякаш тежах колкото перце. Озовах се толкова близо до лицето му, че усетих миризмата на билки и изгоряло, видях наболата по бузата му брада. Баща ми, Лазмет Ноавек, суверен на Шотет. Майка ми го наричаше „Лаз“, когато си мислеше, че никой не я чува, и му говореше с шотетска поезия.

— Реших, че ще ти е интересно да видиш народа си — отбеляза баща ми и ме подхвърли леко, премествайки ме в свивката на лакътя си. Свободната му ръка стоеше отпусната до тялото му, от рамото до китката беше обсипана с белези, боядисани в тъмно, за да се открояват по-добре. Веднъж ми беше казал, че означавали човешки животи, но така и не го разбрах. Майка ми също имаше няколко, макар и далеч по-малко от неговите.

— Народът ни се нуждае от сила — продължи баща ми. — Ние с майка ти и брат ти ще им я дадем. А някой ден ще им дадеш и ти, нали?

— Да — отвърнах тихо, макар и да нямах представа как ще го направя.

— Добре — похвали ме той. — А сега помахай.

Протегнах леко разтреперана ръка, имитирайки баща ми. И се смаях, когато тълпата ми отвърна със същото.

— Ризек — каза баща ми.

— Хайде, малка Ноавек — обърна се към мен брат ми.

Нямаше нужда да му се казва да ме вземе от ръцете на баща ми, видя го в стойката му, както аз го усетих в напрегнатите му мускули. Увих ръце около врата на Ризек и се прехвърлих на гърба му, пхвайки крака в каишките на бронята му.

Сведох поглед към белязаната му от младежки пъпки буза, където сега играеше усмивка.

— Готова ли си да потичае? — попита ме той, извисявайки глас, за да надвика глъчката.

— Да тичае? — отвърнах учудено и се вкопчих по-силно в него.

Вместо отговор, той притисна коленете ми към двете страни на тялото си и хукна със смях по пътеката, разчистена от войниците. От скокливите му стъпки започнах да се кикотя, а след миг и тълпата — нашият народ, моят народ — се присъедини, изпълвайки ползрението ми с усмивки.

Видях една протегната ръка пред себе си и я докоснах с пръсти, също като майка ми. Усетих влажна пот по кожата си. Но това не ме притесни, колкото си мислех и очаквах. Сърцето ми беше пълно.

ГЛАВА 4

САЙРА

В стените на имението Ноавек имаше тайни проходи, през които минаваха прислужниците, за да не безпокоят нас и гостите ни. Често се разхождах из тях, следвайки символите, изсечени по ъглите и над входовете и изходите, които прислугата използваше като пътепоказатели. Отега редовно ме хокаше, задето се появявах на уроците ѝ покрита с паяжини и мръсотия, но иначе никой не се интересуваше как прекарвам свободното си време, стига да не пречех на баща ми.

Малко след като навърших седем сезона, разходките ми ме отведоха до стените зад кабинета му. Стигнах дотам, следвайки някакво дрънчене, но като чух гневния глас на баща ми, спрях и се сниших.

В първия момент ми хрумна да се върна на бегом и да се скрия в стаята си. Яростта на баща ми никога не вещаеше нищо добро. Единственият човек, способен да го укроти, беше майка ми, но дори и тя не успяваше да го овладее напълно.

— Обясни ми — озъби се баща ми. Притиснах ухо до стената, за да го чувам по-добре. — Обясни ми какво *точно* му каза.

— Ами... мислех, че... — Гласът на Риз трепереше, сякаш беше на път да се разплаче. Това не беше добре. Баща ми мразеше сълзите. — Реших, че понеже се обучава за мой помощник, може да му се има доверие...

— Обясни ми какво му каза!

— Казах му... казах му, че моята орис, която ми разкриха оракулите, е... е да бъда надвит от семейство Бенесит. Че те са едно от двете тувхийски семейства. Това е.

Отдръпнах се от стената, закачайки една паяжина с ухото си. За пръв път чувах каква е ориса на Ризек. Знаех, че родителите ни са ми казали, когато повечето орисани деца научаваха своята: при първото проявление на дарбата им. Аз щях да науча каква е моята орис след няколко сезона. Но знанието, че Ризек... Ризек ще бъде *надвит* от

семейство Бенесит, които се криеха от толкова сезони, че нямахме идея нито под какви имена се подвизават, нито пък на коя планета живеят, беше голямо преимущество. Или бreme.

— Некадърник. „Това е“? — процеди презрително баща ми. — Мислиш, че можеш да си позволиш доверие с малодушна орис като твоята? Трябва да я криеш! Иначе собствената ти слабост ще те погуби!

— Съжалявам. — Ризек се прокашля. — Ще ми е за урок. Няма да се повтори.

— Прав си. Няма. — Гласът на баща ми стана по-дълбок, безизразен. А това беше по-опасно дори от крясъците. — Просто ще трябва да се постареем да намерим изход от ситуацията, нали така? Ще се наложи от стотиците варианти за бъдещето ти да изберем онзи, в който няма да си загуба на време. А междувременно ти ще се помъчиш да изглеждаш възможно най-силен, дори пред най-близките ти другари. Ясно?

— Да, сър.

— Хубаво.

Послушах още малко приглушените им гласове, докато прахолякът в тунела не загъделичка носа ми. Замислих се върху собствената ми орис — дали щеше да ми даде сила, или да ме унищожи. Сега това ме плашеше много повече отпреди. Единственият стремеж на баща ми беше да завладее Тувхе, а Ризек беше орисан на провал, обречен да разочарова баща ми.

Опасно беше да разгневиш баща ми с нещо, което си неспособен да промениш.

Прокрадвайки се през тъмния тунел обратно към стаята ми, страдах за Риз. Страдах, докато не научих цялата истина.

ГЛАВА 5

САЙРА

Един сезон по-късно, когато бях на осем, брат ми влетя в стаята ми, задъхан и подгизнал от дъжда. Тъкмо бях подредила всичките си фигурки на килима пред леглото ми. Бяха част от лова на отпадъци при миналогодишното ми странство до Отир, където обичаха дребни, безполезни предмети. Прекосявайки с тежки стъпки стаята, Ризек разруши бойната ми формация и аз извиках ядосано.

— Сайра.

Той клекна до мен. Вече беше на осемнайсет сезона, с въздълги ръце и крака и пъпчиво чело, но страхът го караше да изглежда по-малък. Сложих ръка на рамото му и го стиснах леко.

— Какво има? — попитах.

— Някога татко да те е водил някъде само за да ти... покаже нещо?

— Не. — Лазмет Ноавек никога не ме водеше никъде. Та той не ме поглеждаше, дори да бях пред него. Не че се сърдех. Още тогава знаех колко е опасно татко да впие поглед в теб. — Никога.

— Не е честно, нали? — каза ентусуазирано Риз. — И двамата сме му деца, трябва да се отнася с нас еднакво. Не мислиш ли?

— Ами... предполагам, че да — отвърнах. — Риз, какво е...

Риз просто долепи длан до бузата ми.

Стаята ми, с наситеносините пердета и ламперия от тъмно дърво, изчезна.

— Днес, Ризек — прозвуча гласът на баща ни, — **ти** ще дадеш заповедта.

Намирах се в малка тъмна стаичка с каменни стени и голям прозорец пред мен. Баща ни стоеше до лявото ми рамо, но изглеждаше някак по-дребен от обикновено — по принцип стигах едва до гърдите му, но в тази стая го гледах право в лицето. Стисках ръце пред себе си. Пръстите им бяха дълги и слаби.

— Искаш... — Дишането ми беше плитко, забързано. — Искаш аз да...

— Стегни се — изръмжа баща ми, сграбчи предницата на бронята ми и ме завлече до прозореца.

През него видях стар мъж с изпито, набръчкано лице и сива коса. Очите му бяха сухи и мъртви, а ръцете му — оковани. Баща ми кимна и стражите от съседната стая тръгнаха към затворника. Единият го хвана за раменете, за да не мърда, а другият нахлузи въжсе около врата му, затягайки здраво възела на тила му. Затворникът не помръдна, крайниците му изглеждаха по-тежки от нормалното, сякаш през тях течеше олово, а не кръв.

Разтреперих се и не спрях да треперя.

— Този човек е изменник — обясни баща ми. — Съзаклятници срещу семейството ни. Разпространява клевети, че сме крали от помощите за гладуващите и болните на Шотет. А тези, които клеветят семейството ни, не заслужават бърза смърт — трябва да бъдат убити бавно. И ти трябва да си готов да дадеш заповед за полагащото им се наказание. Дори да го изпълниш ти самият, макар че за този урок е още рано.

Ужасът се сви в стомаха ми като червей.

От гърлото на баща ми се изтръгна ядовит звук и той тикна нещо в ръката ми. Флакон, запечатан с восък.

— Ако не можеш сам да се успокоиш, това ще ти помогне — обясни той. — Но при всички случаи ще направиш това, което аз кажа.

Обелих с разтреперани пръсти восъка и изсипах съдържанието на флакона в устата си. Успокоителната отвара прогори гърлото ми, но само след секунди сърдечният ми ритъм се забави и паниката ми намаля.

Кимнах на баща ми и той щракна ключа на усилвателя в съседната стая. Отне ми известно време да открия думите в мъглата, спуснала се над съзнанието ми.

— Екзекутирайте го — заповядах с непознат глас.

Единият от стражите отстъпи назад и дръпна края на въжето, навървено през метална халка в тавана като конец през ухото на игла. И продължи да дърпа, докато краката на затворника не се отлепиха от пода. Пред очите ми лицето на мъжа се обагри в червено, а после и в лилаво. Той се загърчи. Искях да извърна поглед, но не можех.

— Не всички ефективни действия трябва да се предприемат публично — заяви небрежно баща ми, изключвайки усилвателя с ключа. — Стражите ще пуснат слуха какво си готов да причиниш на онези, които говорят срещу теб, а други ще го разнесат още по-надалеч и така цял Шотет ще познае силата и могъществото ти.

В гърдите ми се надигаше писък, но го задържах в гърлото си като хапка, твърде голяма, за да я преглътна.

Малката тъмна стая избледня.

Вече се намирах на слънчева улица, гъмжаща от хора. Стоях до хълбока на майка ми, ръката ми беше прегърнала крака ѝ. Прахоляк се издигаше във въздуха около нас, в столицата на планетата-нация Золд, носеща скучното име Золдия, която посетихме при първото ми странство. По това време на годината тук всичко бе покрито с тънък слой прах, идващ не от скалите и пръстта, както предполагах, а от обширните полета с цветя на изток, които свирепият сезонен вятър брулеше безпощадно.

Мястото ми беше познато, моментът — също. Това беше един от любимите ми спомени с майка ми.

Тя сведе глава пред мъжа, срещнал я на улицата, милвайки косата ми.

— Благодаря ви, Ваша светлост, че приехте така великодушно лова ни за отпадъци — каза му майка ми. — Ще следя хората ми да взимат само онова, от което вече не се нуждаете.

— Ще съм ви благодарен. При последния лов получихме сигнали, че шотетски войници плякосвали. И то в болници — отвърна троснато мъжът.

Кожата му светлееше от прашеца и почти блещукаше на слънчевите лъчи. Наблюдавах го с удивление. Беше облечен в дълга сива роба, сякаш се опитваше да наподобя статуя.

— Поведението на въпросните войници беше непростимо и наказанието им беше строго — заяви с нетрепващ глас майка ми. После се обърна към мен. — Сайра, скъпа, това е лидерът на столицата на Золд. Ваша светлост, запознайте се с дъщеря ми, Сайра.

— Харесва ми прашецът ви — отбелязах вместо поздрав. — Влиза ли ви в очите?

Мъжът като че ли поомекна и отговори:

— *Непрекъснато. Когато нямаме гости от друга планетанация, носим предпазни очила.*

Той извади един чифт от джоба си и ми ги подаде. Бяха големи, със светлосини стъкла. Опитах се да си ги сложа, но те директно се свлякоха до врата ми, затова се наложи да ги придържам. Майка ми се засмя, ведро, непринудено, и мъжът я последва.

— *Ще се постарая да уважим традицията ви — обърна се той към майка ми. — Макар че, да ви призная, не я разбираме.*

— *Най-просто казано, се стремим към обновление — обясни тя. — Целта ни е да дадем втори живот на онова, което е било изхвърлено. Нищо ценно не бива да се пропилява. Не сте ли съгласен с това?*

В следващия момент думите започнаха да звучат на обратно, очилата се вдигнаха до очите ми, изхлузиха се от главата ми и се върнаха в ръката на мъжа. Първият ми лов за отпадъци сякаш се разплиташе в съзнанието ми. И след като споменът мина пред очите ми на заден ход, се изпари.

Отново се озовах в стаята си, обградена от фигурките, и знаех, че вече съм била на първото си странство, по време на което сме срещнали лидера на Золдия, но вече не можех да извикам образите в ума си. На тяхно място виждах затворника с въже около врата и чувах гърления глас на баща ми.

Риз бе заменил един от своите спомени за един от моите.

И преди го беше правил, веднъж с Вас, негов приятел и помощник, и веднъж с майка ми. И в двата случая се беше връщал от среща с баща ми напълно съкрушен. Тогава долепи ръка до най-стария си приятел или до майка ни и след секунда изглеждаше като нов, без сълзи, по-силен отпреди. А те... някак по-празни. Сякаш бяха загубили нещо.

— Сайра — пророни Риз с облени в сълзи бузи. — Така е справедливо. Справедливо е да споделим тази тежест.

Той отново се пресегна към мен. Нещо дълбоко в мен пламна. Когато ръката му докосна бузата ми, тъмни, мастилени вени плъзнаха под кожата ми като многокраки насекоми, като паяжини от сянка. Запълзяха нагоре по ръцете ми, обливайки лицето ми в огън. И болка.

Изпищях, по-силно от когато и да било, гласът на Риз се присъедини към моя, почти в хармония. Черните вени ме изпълваха с

болка, тъмнината се равняваше на болка, бях изтъкана от нея, аз самата се превръщах в болка.

Той отдръпна ръката си, но сенките под кожата и агонията останаха. Дарбата ми беше извикана твърде рано.

Майка ми влетя в стаята, ризата ѝ беше закопчана наполовина, лицето ѝ беше мокро, без да е имала време да го избърше. Видя черните петна по кожата ми и се спусна към мен, докосвайки ръцете ми само за миг, преди да ги откъсне от кожата ми като опарена. И тя беше усетила болката. Изпицях отново и задрачих черните паяжини с нокти.

Наложи се майка ми да ме упои.

Риз не понасяше болка, затова и никога повече не ме докосна, не и по свое желание. От този миг не ме докосваше и никой друг.

ГЛАВА 6

САЙРА

— Къде отиваме?

Тичах след майка ми по коридорите, а отражението ми в излъсканите им подове беше просто тъмен силует. Тя вървеше пред мен с изправен гръб, вдигнала полите си с ръце. Винаги изглеждаше елегантно. Носеше рокли с вложени в бюстиетата люспи от Брониран, но покрити с ефирен плат, който ги караше да изглеждат леки като въздуха. Винаги изписваше съвършено клепачите си и краищата на миглите ѝ изглеждаха още по-дълги. И аз опитах веднъж, но ръката ми не беше достатъчно стабилна, за да изрисувам линията наведнъж, затова ми се налагаше да спирам на всеки няколко секунди, пуфтейки от болка. Вече предпочитах семплия стил пред изисканите тоалети — свободни, невталени рокли и обувки без връзки, панталони без закопчаване и пуловери, покриващи по-голяма част от кожата ми. Наближавах девет сезона и бях оставила зад гърба си лекомислието.

Болката се беше превърнала в неразривна част от живота ми. Дори ежедневните действия ми отнемаха двойно повече време, защото ми се налагаше да спирам, за да си поема дъх. Вече никой не ме докосваше, затова правех всичко сама. Изпробвах слаби лекарства и отвари от други планети с напразната надежда, че ще потиснат дарбата ми, но винаги ми се гадеше от тях.

— Тихо — предупреди ме майка ми, долепяйки показалец до устните си.

Отвори една врата и излязохме на площадката за кацане на покрива на имението ни. В средата ѝ, като птица, отпуснала криле по време на полет, ни чакаше транспортен кораб с отворени врати. Майка ми се огледа веднъж, после ме хвана за рамото — покрито с плат, за да не нараня някого — и ме издърпа към летателния съд.

Като се качихме, ме настани на една от седалките и ме закопча здраво с предпазните колани през скута и гърдите.

— Отиваме да се видим с някого, който може би е в състояние да ти помогне — обясни ми накрая.

Табелата на вратата гласеше „Д-р Дакс Фадлан“, но той ми каза да му викам Дакс. Предпочитах доктор Фадлан. Родителите ми ме бяха възпитали да се държа уважително към хора, имащи власт над мен.

Майка ми беше висока, с дълга шия, вечно извита напред, сякаш напомняше постоянен поклон. В момента сухожилията по врата ѝ изпъкваха и виждах как вените ѝ пулсират под фината ѝ кожа.

Очите на доктор Фадлан постоянно се връщаха към ръката на майка ми. Резките за животите, които бе отнела, се виждаха, но върху нейното тяло дори те изглеждаха красиво, а не варварски. Всички линии бяха прави, разположени на равни интервали. Едва ли отириец като доктор Фадлан приемаше често шотетци в кабинета си.

На странно място бях попаднала. Като пристигнахме, ме сложиха в стая с цял куп непознати предмети. Поиграх си с някои от малките фигурки, както едно време играехме с Ризек вкъщи: подредих ги в боен ред и ги пратих на битка с великана — пухкава плюшена играчка, захвърлена в единия ъгъл на стаята. След около час доктор Фадлан ме покани да изляза, видял бил достатъчно. Само че аз не бях направила още нищо.

— Осем сезона е малко рано, разбира се, но съм виждал и по-малки деца да проявяват дарбата си — обясни докторът на майка ми. Болката ме удари и се опитах да дишам учестено, както учеха шотетските войници, наложеше ли се да им шият някоя рана без лек за болката. Гледала съм ги на видеозаписи. — Обикновено се случва при необикновени обстоятелства като защитна мярка на организма. Имате ли представа какви са били в нейния случай? Би ни помогнало да разберем защо се е отключила точно тази дарба.

— Както ви казах в началото — отвърна майка ми, — не знам.

Но лъжеше. Бях ѝ разказала какво ми е причинил Ризек, но не смеех да ѝ противореча точно сега. Майка ми никога не лъжеше без причина.

— Е, за жалост, Сайра не просто започва да развива дарбата си — обясни доктор Фадлан. — Смея да твърдя, че наблюдаваме пълната ѝ проява. А това е доста обезпокоително.

— В какъв смисъл?

Не вярвах, че майка ми може да изпъне гърба си повече, но ето че ме опроверга.

— Потокът тече през телата на всички ни — поясни деликатно докторът. — Подобно на течен метал, вливащ се в леярски калъп, той придобива различна форма във всеки от нас, проявява се по различни начини. С развитието на човек промените могат да повлияят на калъпа, изменяйки по този начин дарбата. Но повечето хора обикновено не преминават през толкова фундаментални промени.

Доктор Фадлан нямаше резки по ръката си и не говореше езика на откровенията. Около устата му имаше дълбоки бразди, които ставаха още по-дълбоки, погледнеше ли към мен. Но с майка ми имаха почти еднакъв цвят на кожата, а това говореше за общ произход. В това нямаше нищо изненадващо — през вените на много шотетци течеше смесена кръв. Моята кожа например беше среднотъмна, почти златиста на определена светлина.

— Това, че дарбата на дъщеря ви я кара да причинява болка на себе си и на околните, донякъде ни загатва какво се случва в тялото ѝ — продължи доктор Фадлан. — Но ще трябва да проучим случая ѝ позадълбочено. Но първоначалното ми заключение е, че на някакво ниво в психиката си тя вярва, че го заслужава. Както и околните.

— Твърдите, че дъщеря ми е развила такава дарба по своя вина? — Пулсът на врата на майка ми затуптя още по-бързо. — Че иска да живее така?

Доктор Фадлан се приведе напред и ме погледна в очите.

— Сайра, дарбата произлиза от теб. Ако ти се промениш, и тя ще се промени.

Майка ми стана.

— Тя е просто дете. Вината не е нейна и не така иска да живее. Съжалявам, че пропиляхме времето си тук. Сайра.

Тя протегна към мен облечената си в ръкавица ръка и аз я хванах, изтръпвайки леко. Не бях свикнала да я виждам толкова ядосана. Тонът ѝ накара сенките под кожата ми да се оживят.

— Както виждате — каза доктор Фадлан, — състоянието ѝ се влошава при прилив на емоции.

— Замълчете — сопна му се майка ми. — Няма да позволя да тровите съзнанието ѝ още повече.

— Със семейство като вашето се боя, че вече е видяла твърде много, за да бъде спасено съзнанието ѝ — отвърна той, докато напускахме кабинета му.

Майка ми ни прекара набързо през коридорите към летателната площадка. Докато я стигнем, около кораба ни се бяха струпали отирийски войници. Оръжията им ми се сториха почти безобидни — тънки пръчки с усукани по тях жилки на потока, сигурно само зашеметяваха, вместо да убиват. Бронята им също беше жалка, изработена от надут синтетичен материал, който дори не покриваше двете страни на телата им.

Майка ми ми нареди да се качвам в кораба и спря да говори с един от войниците.

— Изпратени сме да ви ескортираме извън планетата ни — обяви той.

— Аз съм съпруга на суверена на Шотет. Трябва да се обръщаш към мен с „милейди“ — озъби се майка ми.

— Простете, госпожо, но Съветът на Деветте планети не разпознава Шотет като нация, следователно няма и суверен. Ако напуснете планетата ни незабавно, няма да ви създаваме проблеми.

— Не разпознавали Шотет като нация — засмя се леко майка ми. — Някой ден ще ти се иска да не си го казвал.

Тя повдигна полите си и се качи в кораба. Аз се спуснах към седалката си, а тя зае тази до моята. Вратата се затвори след нас, пилотът пред нас даде сигнал за излитане. Този път сама закопчах предпазните колани, защото ръцете на майка ми трепереха твърде силно.

Разбира се, тогава не предполагах, че това ще е последният ми сезон с нея. Почина след поредното ми странство, когато бях на девет.

В нейна чест запалихме клада в центъра на Воа, но странстващият кораб отнесе праха ѝ в космоса. И докато семейството ни скърбеше, народът на Шотет скърбеше с нас.

Илира Ноавек ще странства вечно по дирите на потока — каза свещеникът, когато урната излетя от люка. — И той ще начертае звезден път пред нея.

Сезони след това не можех дори да изрека името ѝ. Все пак си отиде по моя вина.

ГЛАВА 7

САЙРА

За пръв път видях братята Кересет от прохода на прислугата, заобикалящ Оръжейната зала. Сезоните се бяха изнизали и бързо приближаваха зрелостта.

Баща ми беше отишъл в отвъдното при майка ми преди няколко сезона, убит при неочаквано нападение по време на едно странство. Брат ми Ризек вече вървеше по пътя, начертан от баща ни — признаването на Шотет. А защо не и шотетско господство.

Бившата ми менторка, Отега, първа ми каза за Кересет, защото кухненските прислужници си шушукали за тях сред дрънченето на тигани и тенджери, а тя винаги ми носеше слуховете, дочути от прислугата.

— Пленил ги е стюардът на брат ти, Вас — обясни ми, докато проверяваше есето ми за граматически грешки.

Продължаваше да ми преподава литература и естествени науки, но тъй като я бях надминала по другите предмети, по тях учех сама, докато тя ръководеше кухнята.

— Мислех, че Ризек е изпратил войници да заловят оракула. Старият — добавих.

— Така е — потвърди Отега. — Но тя отнела собствения си живот в битка с тях, за да не я заловят. Затова Вас и хората му получили заповед да заловят братята Кересет вместо нея. Вас ги е довялкъл насила през Границата. Но малкият — Акос, успял да му се измъкне някак, откраднал меч и с него убил един от подчинените му.

— Кого? — попитах.

Познавах мъжете, с които пътуваше Вас. Единият обичаше сладко, другият го болеше лявото рамо, а третият имаше птица за домашен любимец, която беше обучил да взима храна от устата му. Добре е да знаеш такива подробности за хората. Може да ти послужат някой ден.

— Калмев Радикс.

Любителят на сладко значи.

Вдигнах вежди. Калмев Радикс, войник от доверения елит на брат ми, убит от тувхийско момче? Крайно недостойна смърт.

— Защо са отвлекли братята? — попитах Отега.

— Заради ориста им — размърда вежди тя. — Поне така разправят. И понеже никой друг, освен Ризек, не знае за какво точно са орисани, си остава просто слух.

Не знаех каква е ориста на момчетата Кересет. Всъщност познавах само своята и тази на брат ми, макар че преди няколко дни в новинарската емисия на Съвета беше изнесен пълният списък с орисани. Ризек я изключи веднага, щом на екрана се появи председателят на Съвета. Изявлението на председателя беше на отирийски и въпреки че повече от десет сезона говоренето и изучаването на всички езици в страната ни, освен шотетския, беше забранено, брат ми явно предпочиташе да не рискува.

След проявлението на дарбата ми, баща ми най-безцеремонно ми съобщи каква е ориста ми: *Второто дете на семейство Ноавек ще пресече Границата*. Странна орис за дъщеря на избрани, и то най-вече защото беше страшно безинтересна.

Вече не скитах толкова често из проходите на прислугата, в дома ни се случваха неща, които не исках да виждам, но сега имах шанс да зърна отвличените Кересет. И... трябваше да направя изключение.

Единственото, което знаех за тувхийците, като изключим това, че бяха наши врагове, беше, че имаха тънка кожа, която лесно се пронизваше с меч, и злоупотребяваха с ледоцвети, жизнения източник на икономиката им. Изучавах езика им по настояване на майка ми. Естествено, забраните на баща ми за изучаване на чужди езици не важаха за шотетския елит и ми беше доста трудно да преминавам от тежките, гръмки шотетски звуци към тихите, напевни тувхийски.

Знаех, че Ризек ще нареди да отведат братята Кересет в Оръжейната зала, затова, когато чух стъпки, се скрих в сенките и приплъзнах съвсем леко скрития в стената панел, отваряйки си пролука, през която можех да ги наблюдавам.

Стаята беше същата като всички останали в имението Ноавек, стените и подът бяха от тъмно дърво, толкова излъскано, че изглеждаше като покрито с тънък слой лед. От високия таван висеше изящен полилей, изработен от стъклени кълба и усукан метал. Малки мушици фензу пърхаха вътре, хвърляйки тайнствени, движещи се

сенки из стаята. Помещението беше почти празно, подовите възглавници, качени върху ниски дървени поставки за по-голямо удобство, бяха събрали толкова прах, че кремавият им цвят бе посивял. Едно време родителите ми организираха банкети тук, но Ризек използваше Оръжейната зала само за срещи с хора, у които искаше да всее страх.

Първо видях Вас, стюарда на брат ми. От едната страна на главата му висяха дълги, мазни кичури коса, а другата беше обръсната до кръв. До него влачеше крака момче, много по-малко от мен, чиято светла кожа беше осеяна със синини. Имаше тесни рамене и мършаво, дребно тяло, в което долавях предпазливо напрежение, сякаш се готвеше за нещо.

Зад него с приглушено хлипане вървеше другото момче, с гъста, къдрава коса. Вторият Кересет беше по-висок и снажен от брат си, но вървеше превит, вероятно затова изглеждаше по-дребен.

Това бяха братята Кересет, орисаните деца от тяхното поколение на семейството. Не бяха впечатляваща гледка.

Брат ми ги чакаше в другия край на залата, изпружил дългнестото си тяло върху стълбите към издигнатата платформа. Гърдите му бяха покрити с броня, но голите му ръце, включително вътрешната страна на подлакътника му, бяха покрити с резки. Смъртни белези, екзекуции, заповядани от баща ми, с цел да заглуши слуховете за слабостта на брат ми, плъзнали сред нисшите класи. В дясната си ръка държеше малък нож на потока и на всеки няколко секунди го завърташе в дланта си и винаги успяваше да го улови за дръжката. На синкавата светлина кожата му изглеждаше толкова бледа, че приличаше на труп.

Като видя тувхийските пленници, оголи зъби в усмивка. Брат ми умееше да се усмихва красиво дори когато се канеше да те заколи.

Той се отпусна назад върху лактите си и наклони глава встрани.

— Виж ти — процеди мудро.

Гласът му беше дълбок и дрезгав, сякаш цяла нощ бе крещял с пълно гърло.

— За *този* ли се носят толкова легенди? — Ризек кимна към насиненото момче. После заговори на пресеклив тувхийски: — Момчето, което си заслужи клеймото още преди да сме го качили на кораба? — засмя се той.

Присвих очи, насочвайки погледа си върху ръката на по-дребния брат. От външната ѝ страна, до лакътя му, имаше резка, от която се стичаше кръв чак до кокалчетата на пръстите му. Недовършено клеймо на смъртта. И съвсем пресен, посветен, ако слуховете бяха верни, на Калмев Радикс. Значи това беше Акос, а хлипащият — Айджа.

— Акос Кересет, третото отроче на семейство Кересет.

Ризек стана, въртейки дръжката на ножа в дланта си, и заслиза по стълбите. Дори Вас изглеждаше дребен пред него. Беше като мъж с нормален ръст, но разтегнат и изтънен, раменете и хълбоците му като че ли бяха твърде хилави да носят дори собственото му тегло.

Аз също бях висока, но с това приключвах физическите прилики с брат ми. Заради смесената кръв на народа ни децата на едни и същи шотетски родители често се различаваха визуално, но при нас разликата беше огромна.

Момчето — Акос, вдигна очи към Ризек. За пръв път попаднах на името „Акос“ в един шотетски учебник по история. Принадлежеше на религиозен водач, духовник, отнел собствения си живот, вместо да опозори потока, хващайки меч. Значи това тувхийско момче носеше шотетско име. Дали този факт е убягнал на родителите му, или нарочно са искали да почетат някой отдавна забравен шотетски род.

— Защо сме тук? — попита дрезгаво Акос. На шотетски.

Усмивката на Ризек се разшири и той отвърна на същия език.

— Значи слуховете са верни. Наистина говориш езика на откровенията. Удивително. Чудя се откъде ли идва шотетската ти кръв. — Той побутна с пръст синината в ъгълчето на окото му и Акос изтръпна от болка. — Виждам, че са те наказали подобаващо заради убийството на един от войниците ми. Доколкото знам, и гръдният ти кош е пострадал.

Ризек трепна леко, докато говореше. Само някой, който го познаваше толкова дълго като мен, би забелязал това, сигурна бях. Ризек мразеше да вижда болка, не от съчувствие към страдащия, а защото не обичаше да му се припомня за съществуването ѝ, за собствената му уязвимост.

— Почти ми се наложи да го нося дотук — заяви Вас. — До кораба го носих.

— При други обстоятелства не би оцелял след наглостта да убиеш мой войник — заяви му снизходително Ризек. — Но ориста ти е

да умреш в служба на семейство Ноавек, в служба на *мен*, и предпочитам първо да те изцеда няколко сезона.

Акос изглеждаше напрегнат още от мига, в който го видях. Но сега сякаш цялата му твърдост се стопи, превръщайки го в уязвимо малко дете. Пръстите му бяха свити, но не в юмруци, а някак пасивно, като по време на сън.

Явно чак сега научаваше каква е ориста му.

— Лъжеш — обвини той брат ми, сякаш очакваше Ризек да разсее страха му.

Долепих длан до стомаха си, където се бе появила остра болка.

— О, напротив. Искаш ли да ти прочета част от записа на изявлението?

Ризек извади лист хартия от задния си джоб, очевидно се беше приготвил да сее емоционален безпорядък, и го разгъна. Акос трепереше.

— „Третото дете на семейство Кересет... — зачете брат ми на отирийски, най-разпространения език в галактиката. Чувайки ориста му на езика, на който бе обявена, като че ли я усещах още по-истинска. Чудех се дали и за Акос беше същото, момчето трепереше на всяка сричка... — ще умре в служба на семейство Ноавек.“

Ризек пушна листа на земята. Акос го сграбчи така грубо, че едва не го скъса. Прочете думите клекнал, отново и отново, сякаш многократният прочит можеше да ги промени. Сякаш вярваше, че смъртта му и службата му към семейството ни не са предопределени.

— Няма да се случи — заяви той, по-твърдо този път, и се изправи. — Предпочитам... предпочитам да *умра*, вместо...

— О, не ми се вярва — прекъсна го Ризек, снижавайки гласа си почти до шепот. После се наведе към лицето на Акос. Пръстите на момчето пробиваха дупки в хартията, въпреки че всички останали части на тялото му оставаха неподвижни. — Знам как изглеждат хората, когато искат да умрат. Аз самият съм докарвал мнозина до този момент. А ти все още си отчаяно вкопчен в живота.

Акос вдиша дълбоко и очите му намериха тези на брат ми с подновена сила.

— Брат ми няма нищо общо с вас. Нямате право над неговия живот. Пусни го и аз ще... няма да се съпротивлявам.

— Явно си направил грешни заключения защо ти и брат ти сте тук — каза Ризек. — Както навярно се досещаш, не сме ви довели отвъд Границата само за да ускорим проявата на ориста ти. Не брат ти е косвена щета, а *ти*. Него издирвахме.

— *Ти не* си издирвал никого — тросна му се Акос. — Просто си седял тук, докато лакеите ти са вършили всичко вместо теб.

Ризек се обърна и се качи на платформата. Стената над нея беше покрита с оръжия в какви ли не форми и размери, повечето от тях мечове на потока, дълги колкото ръката ми. Той избра голям, дебел нож с масивна дръжка, приличаше на сатър.

— На брат ти е отредена интересна съдба — заяви Ризек, оглеждайки показно ножа. — Но след като не знаеше собствената си орис, предполагам не знаеш и неговата?

По лицето на Ризек се разля ехидната усмивка, запазена за случаите, когато знаеше нещо повече от останалите.

— „Да вижда бъдещето на галактиката“ — цитира Ризек, този път на шотетски. — С други думи, да стане следващият оракул на планетата.

Акос мълчеше.

Аз се отдръпнах назад от пролуката в стената и затворих очи, за да не пречи лъчът светлина на мислите ми.

За брат ми и баща ми целта на всяко странство, още от детските години на Ризек, беше да издирват оракули и всеки път се връщаха с празни ръце. Навярно защото беше невъзможно да заловиш човек, който знае, че идваш за него. Или някой, готов да отнеме собствения си живот, за да избегне пленничеството, както бе сторила майката на братята Кересет по време на същото нападение, довело ги тук.

Явно Ризек най-сетне бе намерил решение, тръгвайки след двама оракули наведнъж. Единият бе избрал смъртта пред оковите му. А другият — този Айджа Кересет, дори не подозираше каква е ориста му. И все още беше слаб и достатъчно податлив, за да бъде оформен от жестокостта на Ноавек.

Пак се приближих до пролуката, за да чуж Айджа, навел къдравата си глава към брат си.

— Акос, какво каза той? — попита Айджа на гладък тувхийски, бършейки нос с опакото на ръката си.

— Че не са търсили мен в Тувхе — отговори Акос, без да поглежда назад към брат си. Странно беше да чуя как някой говори два езика толкова съвършено, без акцент. Завиждах му за това умение. — Търсили са теб.

— Мен? — Очите на Айджа бяха светлозелени. Чудноват цвят, като седефените крилца на насекомо или на космическия поток след часа на Угасването. На фона на светлокафявата му кожа, чийто цвят наподобяваше кремавото на планетата Золд, очите му почти сияеха. — Защо?

— Защото ти си следващият оракул на планетата — отговори му Ризек на майчиния език на Айджа, слизайки от платформата с ножа в ръка. — Ще виждаш бъдещето във всичките му безбройни варианти. Един от които държа да узная.

Сянка пробяга по опакото на ръката ми като насекомо и дарбата ми прониза с жестока болка кокалчетата ми, сякаш ги пречупваше. Едва сподавих стона си. Знаех от какво бъдеще се интересуваше Ризек: да управлява Тувхе и Шотет, да надвие враговете ни, да бъде признат от Съвета за законен господар в света. Но ориста му тегнеше над главата му също както тази на Акос тегнеше над неговата, гласейки, че Ризек ще бъде сразен от враговете си, вместо да ги покори. И за да избегне този провал, се нуждаеше от оракул. Какъвто вече имаше.

И аз исках не по-малко от него Шотет да бъде признат за нация, а не сбирщина от бунтовнически настроени парвенюта. Тогава защо болката от дарбата ми — постоянното присъствие в живота ми, се изостряше с всяка секунда?

— Аз... — Айджа не откъсваше поглед от ножа в ръката на Ризек. — Аз не съм оракул, никога не съм имал видения, не е... не е възможно да...

Отново притиснах с ръка корема си.

Ризек закрепил ножа върху дланта си и го хвърлил във въздуха, за да се преобърне. Ножът с потрепване описа бавен кръг. *Не, не, не*, улових се да повтарям наум, незнайно защо.

Акос застана на пътя между Ризек и Айджа, сякаш можеше да спре брат ми само с плътта на тялото си.

Пристъпвайки към Айджа, Ризек гледаше как ножът му се върти.

— В такъв случай бързо трябва да се научиш на ясновидство — отбеляза той. — Защото искам да намериш варианта на бъдещето,

който на мен ми трябва, и да ми кажеш какво трябва да направя, за да го получа. Предлагам да започнем с вариант, в който Шотет, не Тувхе, управлява тази планета, какво ще кажеш?!

Той кимна на Вас, който накара Айджа да коленичи. Ризек хвана ножа за дръжката и долепи върха на острието му до главата на Айджа точно под едното ухо. Айджа изскимтя.

— Не мога... — подхвана отново. — Не знам как да призовавам видения, не мога да...

В този момент Акос блъсна брат ми странично. Не беше достатъчно голям да го повали на земята, но беше успял да го хване неподготвен и Ризек залитна. Акос дръпна лакът назад с намерение да го удари — много глупаво, помислих си, но Ризек беше твърде бърз. Отблъсна се от пода с крак, ритна Акос в корема и отново възстанови равновесието си. После сграбчи момчето за косата, вдигна главата му и прокара с ножа линия на долната му челюст, от ухото до брадичката. Акос изкрещя.

Това беше едно от любимите му места да реже хората. Наумеше ли си да остави белег някому, държеше да е на видимо място. Да не може да се прикрие.

— Моля те — изхлипа Айджа. — Моля те, не знам как да го направя, моля те, не го наранявай, не ни наранявай, моля те...

Ризек впи презрителен поглед в Акос, който стискаше челюстта си с окъпан в кръв врат.

— Не знам такава тувхийска дума „моля“ — отвърна Ризек.

По-късно същата вечер, по тихите коридори на имението Ноавек отекна писък. Знаех, че не идва от Акос, бяха го изпратили при братовчед ни Вакрез, „за да заякне тънката му кожа“, както обясни Ризек. Не, в писъка разпознах гласа на Айджа, достигнал висините на болката, докато брат ми се мъчи да изкопчи нужното бъдеще от главата му.

Дълго след това присъстваше в кошмарите ми.

ГЛАВА 8

САЙРА

Събудих се със стон, някой чукаше на вратата ми.

Спалнята ми приличаше на стая за гости, в интериора ѝ нямаше никакви лични елементи, а всичките ми дрехи и любими вещи бяха скрити по чекмеджета и шкафове. Тази студена къща, с излъскани дървени подове и внушителни полилеи задържаше лошите спомени като твърде много храна, погълната на вечеря. Миналата нощ един от тези спомени, случил се преди два сезона — как по гърлото на Акос Кересет се стича кръв, навести съня ми.

Не исках да пускам корени на това място.

Затова станах и избърсах сълзите си с длани. Едва ли можеше да се каже, че съм плакала, по-скоро беше неволно сълзене, причинено от силните приливи на болка, които често ме спохождаха по време на сън. Прокарах пръсти през косата си и се довлачих до вратата, поздравявайки Вас със сънен сумтеж.

— Какво искаш? — процедих, отдалечавайки се от вратата.

Понякога кръстосването на стаята ми помагаше, действаше ми някак успокояващо, все едно някой ме люлееше на ръце.

— Виждам, че си в добро настроение — отбеляза Вас. — Да не спеше? Нали знаеш, че е късен следобед?

— Не очаквам от теб да разбереш — отвърнах.

Все пак Вас не изпитваше болка. Затова той беше единственият човек, способен да ме докосва с голи ръце, откакто бях развила дарбата си, и обичаше да ми го напомня. *Като пораснеш* — казваше ми понякога, когато Ризек не беше наоколо, — *може да оцениш допира ми, малка Сайра*. А аз винаги му отговарях, че предпочитам да умра сама. И наистина беше така.

Тъй като не изпитваше болка, не знаеше за сивото пространство точно под съзнанието, което я правеше поне донякъде поносима.

— Ясно — отвърна Вас. — Е, Ризек моли да се явиш в трапезарията тази вечер за официална среща с най-близките му поддръжници. Облечи се хубаво.

— Точно в момента не ми е до социални събития — отвърнах през стиснати зъби. — Извини му се от мое име.

— Казах „моли“, но май трябваше да подбера думите си по-внимателно — каза Вас. — „Настоявам“, така се изрази брат ти.

Затворих очи и спрях да крача за момент. Ризек ме викаше на срещите си само за да изглежда по-застрашително дори когато просто вечеряше с приятели. Една шотетска поговорка гласеше: *Добрният войник дори на масата не сяда без оръжие*. А за него аз бях точно това — оръжие.

— Не съм дошъл с празни ръце.

Вас ми подаде малка кафява бутилка, запечатана с восък. Имаше етикет, но и без да го чета знаех какво съдържа: единственото болкоуспокояващо, достатъчно силно да ме направи годна за контакти с хора. Поне донякъде.

— Как да вечерям, когато съм под влияние на това? Ще повърна върху гостите.

Коемо можеше да подобри вида на някои от тях.

— Няма да ядеш — сви рамене Вас. — Но и не можеш да се държиш нормално без него, нали?

Грабнах бутилката от ръката му и бутнах вратата с пета.

Прекарах голяма част от следобеда под душа, мъчейки се да отпусна напрегнатите си мускули с топла вода. Но напразно.

Затова отворих бутилката и я пресуших.

Като отмъщение се появих в трапезарията с една от роклите на майка ми. Беше светлосиня и се спускаше чак до стъпалата ми. Корсажът ѝ бе украсен с бродерия на малка геометрична шарка, която ми напомняше пера, наложени едно върху друго. Знаех, че ще нараня брат ми, когато ме види с нея, изобщо с която и да е от роклите на майка ни, но няма да каже нищо. Все пак бях облечена хубаво. Както ми бе наредено.

Цели десет минути я закопчавах с изтръпналите си от обезболяващата отвара пръсти. А на път към трапезарията се подпирах по стените с една ръка. Всичко се люлееше и въртеше пред очите ми. В

другата ръка носех обувките си — щях да ги обуя точно преди да вляза в стаята, за да не се подхлъзна по излъскания дървен под.

Сенките плъзнаха надолу по голите ми ръце, от рамото към китката, и се заувиваха около пръстите ми, струпвайки се под ноктите. По пътя си оставяха пареща болка, притъпена от опиата, но не и напълно заличена. Поклатих глава на стража, стоящ пред вратите на трапезарията, за да не бърза да ги отваря, и нахлузих обувките си.

— Добре, готова съм — дадох му знак и той отвори вратите с две ръце.

Трапезарията беше огромна, но топла, осветена от фенерите по дългата маса и камината на стената в дъното. Ризек стоеше окъпан в жълто сияние, с питие в ръка и Има Зецевис от дясната му страна. Има беше омъжена за близък приятел на майка ми, Узул Зецевис. Макар и относително млада, във всеки случай по-млада от Узул, косата ѝ беше снежнобяла, а очите ѝ — плашещо сини. Винаги беше усмихната.

Знаех имената на всички останали в залата: Вас, разбира се, стоеше от лявата страна на брат ми. Братовчед му, Сузао Кузар, се смееше пресилено на нещо, което Ризек беше казал; братовчед ни, Вакрез, обучаващ войниците, и съпругът му, Малан, който тъкмо пресушаваше чашата си на една глътка; Узул и порасналата дъщеря на Узул и Има — Лети, с дългата ѝ, впечатляваща плитка; и накрая Зег Радикс, когото за последно видях на погребението на брат му Калмев. Погребението на мъжа, убит от Акос Кересет.

— А, ето я и нея — възкликна Ризек, махайки към мен. — Сигурно помните сестра ми, Сайра.

— Облечена в роклята на майка си — отбеляза Има. — Колко трогателно.

— Брат ми настоя да се облека хубаво — отвърнах, стараейки се да произнасям правилно думите, въпреки че не чувствах устните си. — А никой не познаваше изкуството на хубавото обличане по-добре от майка ни.

Очите на Ризек просветнаха от злоба. Той вдигна чаша.

— Да прием за Илира Ноавек — каза той. — Нека потокът начертае звезден път пред нея.

Всички останали вдигнаха чашите си и отпиха. Аз отказах питието, предложено ми от един мълчалив прислужник — гърлото ми беше твърде стегнато, за да го преглътна. Тостът на Ризек повтаряше

думите на свещеника от погребението на майка ни. Очевидно искаше да ми напомни за него.

— Ела, малка Сайра, нека те огледам — каза Има Зецевис. — Май вече не си толкова малка. На колко сезона си?

— Странствала съм десет пъти — отговорих, използвайки традиционното ни мерило за време, което отчиташе какво съм преживяла, вместо от колко дълго съществувам на света. После поясних: — Но започнах от по-рано. След няколко дни ще навърша шестнайсет сезона.

— О, колко е хубаво да си млад и да мислиш в дни! — засмя се Има. — Значи още си дете, независимо от ръста си.

Има беше много веща в деликатните обиди. „Дете“ несъмнено се нареждаше сред най-скромните. Пристъпих в светлината от огъня с лека усмивка.

— Лети, познаваш Сайра, нали? — Има попита дъщеря си.

Лети Зецевис беше с една глава по-ниска от мен, макар и с няколко сезона по-голяма. В трапчинката на шията ѝ лежеше медальон — фензу, уловено в стъкло. Въпреки че беше мъртво, насекомото още сияеше.

— Всъщност не — отвърна Лети. — Бих се здрависала с теб, Сайра, но...

Тя сви рамене. Сякаш в отговор, сенките ми се стрелнаха през гърдите ми и нагоре към гърлото ми. Едва сдържах стона си.

— Да се надяваме, че никога няма да си спечелиш тази привилегия — отвърнах хладно.

Лети ококори очи и всички околни замлъкнаха. Твърде късно осъзнах, че играя по свирката на Ризек, той искаше да се боят от мен, колкото и всеотдайно да го следват, а аз правех точно това.

— Сестра ти има остър език — обърна се Има към Ризек. — Горко на онези, които ти се противопоставят.

— Очевидно и приятелите ми не са в безопасност — коментира Ризек. — Още не съм я научил кога не трябва да хапе.

Стрелнах го с кръвнишки поглед. Но преди да ухапя отново, образно казано, разговорът премина към друга тема.

— Как върви обучението на новобранците ни? — попита Вас братовчед ни Вакрез.

Вакрез беше висок и чаровен, но достатъчно възрастен, че бръчките около очите му да се виждат дори когато не се смееше. В средата на бузата му имаше дълбок белег с формата на полукръг.

— Сравнително добре — отговори Вакрез. — След първия етап напреднаха доста.

— Затова ли се връщаш? — попита Има.

Войниците се обучаваха близо до Границата, извън пределите на Воа, така че Вакрез бе пътувал няколко часа дотук.

— Не. Трябваше да доведе Кересет — обясни братовчед ни, кимвайки към Ризек. — По-малкия брат.

— Позаякна ли кожата му? — поинтересува се Сузао. Беше нисък мъж, но здрав и осеян с множество белези. — В началото само да го докоснеш и — бам! — синина.

Всички се засмяха. Спомних си как изглеждаше Акос Кересет, когато го доведоха в къщата ни, следван от хлипащия му брат и оцапан с кръвта от първото му клеймо на смъртта. Дори тогава не ми се стори слаб нито като характер, нито като физика.

— Не е толкова тънкокож — обади се ядосано Зег Радикс. — Освен ако не намекваш, че брат ми Калмев е лесен за убиване.

Сузао извърна поглед.

— Сигурен съм — намеси се деликатно Ризек, — че никой не иска да обиди Калмев, Зег. И моят баща бе убит от недостоеен човек. — Той глътна от питието си. — Е, преди да седнем на масата, съм ви приготвил малко забавление.

Вратите се отвориха и аз изтръпнах, убедена, че така нареченото „забавление“ на Ризек ще е далеч по-лошо, отколкото звучеше. Но се оказа просто жена, облечена от гърлото до глезените в плътно прилепнал, тъмен плат, очертаващ всеки мускул, всяка кокалеста става. Очите и устните ѝ бяха боядисани с бяла, театрална боя, суха като тебешир.

— Приветствия от планетата Огра — каза жената със сипкав глас. — Със сестрите ми ще ви изпълним един танц.

При последната дума плесна силно с ръце. Веднага огънят в камината и мъждукащото сияние на фензуто угаснаха, оставяйки ни в пълен мрак. Огра, планета, забулена в сенки, беше мистерия за повечето народи в галактиката ни. Ограните не допускаха много посетители и дори най-съвременната техника за наблюдение не

можеше да проникне през атмосферата им. Разкриваха се на света само чрез представленията си. Поне този път бях благодарна, че Ризек най-спокойно черпеше от даровете на другите планети, докато в същото време забраняваше на останалите шотетци достъпа до тях. Без това му лицемерие никога нямаше да ми се отдаде възможност да видя такова нещо.

Надигнах се нетърпеливо на пръсти и зачаках. Пипала светлина започнаха да се усукват около сключените ръце на огранската танцорка, виейки се между пръстите ѝ. Когато разтвори дланите си, оранжевите пламъци от камината се появиха върху едната, а синкавите сфери сияние от фензуто закръжаха над другата. Меката светлина караше боята около очите и устата ѝ да изпъква и когато се усмихна, зъбите ѝ просветнаха хищнически в мрака.

Още две танцорки влязоха в стаята зад нея. Застинаха за няколко дълги мига, преди да се раздвижат бавно. Онази най-отляво потупа леко гръдната си кост, но жестът ѝ не изтръгна очаквания звук от сблъсък на кожа в кожа, вместо това проехтя плътният тътен на барабан. Тялото на другата танцорка започна да следва неравноделния ритъм — коремът ѝ се свиваше и отпускаше, гърбът ѝ се огъваше, раменете ѝ се превиваха. Накрая зае извита поза и през скелета ѝ запулсира светлина, която накара гръбначния ѝ стълб да грейне ярко, осветявайки всеки от прешлените му за няколко мимолетни мига.

Ахнах заедно с някои от зрителите.

Първата танцорка заусуква огнената светлина върху едната си длан със сиянието от фензуто в другата, оплитайки искрящ гоблен от тях. Мекият им блясък разкриваше сложните, почти механични движения на пръстите и китките ѝ. Когато барабанният ритъм от гърдите на партньорката ѝ се измени, тя тръгна към третата танцорка, онази със светещите кости, с накъсани, олюляващи се танцови стъпки. Гледах ги напрегнато, едновременно уплашена и удивена. Имах чувството, че всеки момент ще загубят равновесие и ще се строполят на пода, но те неизменно се улавяха една друга с виещи се, въртеливи, ловки движения, целите обградени от пъстроцветна светлина.

До края на представлението бях останала без дъх. Ризек даде тон на овациите, към които се присъединих неохотно, убедена, че танцорките заслужаваха нещо повече. Първата върна пламъците

обратно в камината, а сиянието — във фенерите с фензу. После трите се хванаха за ръце и ни се поклониха, докато се усмихваха със стиснати устни.

Искаше ми се да им кажа нещо, макар че нямах представа какво точно, но те вече се изнизваха от залата. Докато третата танцьорка вървеше към вратата обаче, щипна плата на полата ми с два пръста. „Сестрите й“ спряха с нея. Силата на погледите им, съсредоточени в мен, беше смайваща — ирисите им бяха чисто черни и като че ли поголеми от нормалното. Идеше ми да се свия под тежестта им.

— Тя е като малка огранка — рече третата танцьорка и костите на пръстите й просветнаха, докато по моите ръце се виеха сенки като гривни. — Обгърната в тъмнина.

— Има дарба — съгласи се онази, която превзе светлината ни.

— Има дарба — повтори онази с барабан в гърдите си.

Не споделях мнението им.

Огънят в трапезарията догаряше. Чинията ми беше пълна с недоядена храна — остатъци от печена мъртва птица, Маринован солен плод и някаква яхния от зелени листа с много подправки. Главата ми пулсираше от болка. Гризях една коричка хляб и слушах как Узул Зецивис се хвали с инвестициите си.

От почти сто сезона семейство Зецивис развъждаха и събираха фензу в горите северно от Воа. В Шотет, за разлика от всички останали народи в галактиката, се осветявахме главно с биолуминесцентните насекоми, вместо с различните устройства, захранвани от потока. Тази традиция бе избледняващ спомен от религиозната ни история — само истински религиозните сред нас не си позволяваха да използват потока лекомислено.

Навярно заради семейното им препитание Узул, Има и Лети следваха ревностно старите обичаи и отказваха да приемат тихоцвет дори за лечебни цели, следователно отричаха повечето лекарства. Според тях всяко вещество, променящо „естествения мир“ на човек, дори анестезията, противоречеше на потока. Освен това не се качваха в кораби с двигатели на потока. Смятаха ги за безотговорно приложение на енергията на потока — освен ако не се използваша за традиционните

странства, които те определяха като религиозен ритуал. Чашите им бяха пълни с вода, вместо с ферментирала переста трева.

— Беше тежък сезон, както знаете — отбеляза Узул. — В тази точка от орбитата на планетата ни въздухът не е достатъчно топъл за отглеждане на фензу, затова ни се наложи да използваме странстващи отоплителни системи...

Междувременно, от дясната ми страна Сузао и Вакрез водеха разгорещена дискусия за оръжия.

— Казвам само, че независимо от вярванията на предците ни, мечовете на потока не са подходящи за всички видове сражения. При дългобойни нападения и космически битки например...

— Всеки кретен може да изстрелва снаряди на потока — парира въодушевено Сузао. — Искаш да оставим мечовете си и от година на година да омекваме все повече като планетите нации от Съвета?

— Не са толкова меки — възрази Вакрез. — Малан превежда от отирийски за шотетската новинарска емисия, показвал ми е докладите. — Повечето присъстващи в трапезарията говореха повече от един език, тъй като бяха от шотетския елит. За всички останали беше забранено. — Отношенията между оракулите и Съвета загрубват и се носят слухове, че планетите са започнали да се оформят на два лагера. Някои дори се готвят за конфликт, какъвто досега не сме виждали. И кой знае с какво въоръжение ще разполагат до избухването му. Наистина ли искаш да изостанем?

— Слухове — изсумтя Сузао. — Винаги си вярвал твърде много на клюките, Вакрез.

— Ризек неслучайно се стреми към съюз с Питар. И то не защото обича океанските гледки — отбеляза Вакрез. — Те разполагат с нещо, което може да ни е много *полезно*.

— Шотетският дух ни е напълно достатъчен.

— Добре, кажи го на Ризек. Със сигурност ще те изслуша.

Срещу мен Лети втренчено наблюдаваше тъмните паяжини под кожата ми, стрелкащи се насам-натам през няколко секунди — към свивката на лакътя ми, към ключиците ми, към ъгъла на челюстта ми.

— Какво е чувството? — попита ме тя, когато погледите ни се срещнаха.

— Не знам, какво е чувството от всяка друга дарба? — отвърнах раздразнително.

— Е, аз например помня разни неща. Всичко. Съвсем ясно — отбеляза тя. — Така че усещам дарбата си както всеки друг... Като жужене в ушите ми, като енергия.

— Енергия. — Или агония. — И аз бих го описала така.

Отпих малко ферментирала переста трева от чашата си. Лицето на Лети беше неподвижна точка, около която всичко се въртеше. Опитах се да се съсредоточа върху него, разливайки малко от питието по брадичката си.

— Намирам любо... — Спрях се. *Любопитство* беше сложна дума за произнасяне, когато в кръвта ти има толкова много опиат. — Намирам *интереса* ти към дарбата ми за малко странен.

— Хората се боят от теб — отвърна Лети. — Просто искам да знам дали и аз трябва да се боя.

Тъкмо се канех да ѝ отговоря, когато Ризек се изправи в далечния край на масата, обрамчил с дългите си пръсти празната чиния. Всички гости разбраха сигнала — беше време да си вървят и се заизнизваха от трапезарията. Първо Сузао, след него Зег, после Вакрез и Малан.

Но когато и Узул се отправи към вратата, Ризек го спря с ръка.

— Бих искал да поговоря с теб и семейството ти, Узул — каза брат ми.

Станах бавно, използвайки масата за опора. Зад мен Вас залости вратите, заключвайки ни вътре. Заключвайки вътре и *мен*.

— О, Узул — провлачи Ризек с вяла усмивка. — Опасявам се, че тази вечер ще е доста тежка за теб. Жена ти ми сподели нещо много интригуващо.

Узул погледна към Има. Вечната ѝ усмивка най-сетне се беше изпарила и по лицето ѝ се четеше едновременно укор и страх. А бях сигурна, че не се страхува от Узул, който изглеждаше съвършено безобиден с облия си корем, признак за охолен живот, и леко извити навън стъпала, които правеха походката му малко патрава.

— Има? — обърна се посърнал към жена си Узул.

— Нямах избор — отвърна Има. — Търсех един адрес в мрежата и случайно видях с кого си поддържал контакт. Видях координатите и си спомних, че наскоро ми говореше за изгнаническата колония...

Изгнаническата колония. В детството ми хората разправяха на шега, че множеството шотетци, разгневили по един или друг начин

баща ми, си направили дом на друга планета, където не можел да ги открие. С годините шегата се превърна в слух, и то достоверен. Дори сега мисълта караше Ризек да движи челюстите си, сякаш се мъчи да отхапе жилаво месо. Той смяташе изгнаниците, враговете на баща ми и дори на баба ми, за една от най-големите заплахи за суверенитета му. Трябваше да подчини всеки шотетец на волята си, в противен случай никога нямаше да се чувства сигурен. Ако Узул се е свързал с изгнаниците, това беше върховна измяна.

Ризек придърпа един стол от масата и го посочи.

— Седни.

Узул го послуша.

— Сайра — обърна се към мен Ризек. — Ела.

В първия момент останах на мястото си пред масата, вкопчила пръсти в чашата с ферментирала переста трева. Стиснах челюсти, когато тялото ми се изпълни със сенки като с черна кръв от спукани вени.

— Сайра — повтори тихо Ризек.

Нямаше нужда да ме заплашва. Щях да оставя чашата си, да отида при него и да изпълня заповедта му. Вечно щях да му се подчинявам, до края на дните ни, иначе Ризек щеше да каже на всички какво бях причинила на майка ни. А тази мисъл тежеше като камък в корема ми.

Оставих чашата си. Отидох при него. И когато Ризек ми нареди да задържа ръцете си върху Узул Зецивис, докато не издаде всичката нужна му информация, отново се подчиних.

Усетих връзката, която се образува между двама ни с Узул, и изкушението да му прехвърля всичките си сенки, да го почерня като космоса и да сложа край на собствената си агония. Можех да го убия, ако поискам, само с едно мое докосване. Правила съм го преди. Искях да го направя отново, да се измъкна на ужасяващата сила, прогаряща нервите ми като киселина.

Има и Лети стояха вкопчени една в друга и плачеха. Има възпръ дъщеря си, когато понечи да ми се нахвърли. Погледите ни се срещнаха, докато изливах болката и мастилената си тъмнина в тялото на баща й, и в очите й видях само омраза.

Узул пищеше. Пищя толкова дълго, че ушите ми привикнаха към острия звук.

— Спри! — простена накрая и когато Ризек ми кимна, свалих ръцете си от главата му.

Върнах се на масата с чернеещ поглед и ръцете на Вас върху раменете ми, за да не се свлека на пода.

— Опитах се да намеря изгнаниците — призна си Узул. Лицето му беше обляно в пот. — Исках да избягам от Шотет, да заживея далеч от тази... тирания. Дочух, че били на Золд, но уговорката ми с един тамошен се провали. Нямаха нищо. Затова се отказах, отказах се.

Лети продължаваше да ридае, но Има Зецивис стоеше неподвижно, преметнала ръка през гърдите на дъщеря си.

— Вярвам ти — каза кротко Ризек. — И ще зачета прямотата ти. А сега Сайра ще изпълни наказанието ти.

Замолих се сенките в тялото ми да се изцедят като вода от изстискан парцал. Замолих се потокът да ме напусне и никога да не се върне — същински грях. Но нямах сила да го постигна. Когато Ризек впи поглед в мен, сенките на потока се разляха по кожата ми, сякаш той имаше по-голям контрол над тях. Може и така да беше.

Не изчаках неминуемите му заплахи. Долепих ръка до кожата на Узул Зецивис, докато писъците му не изпълниха всички кухини в тялото ми, докато Ризек не ми каза да спра.

ГЛАВА 9

САЙРА

Почти не виждах къде съм, виждах гладкото стъпало под единия ми крак, беше босо, явно бях загубила обувката си в трапезарията, мъждукащата светлина от фензу, отразяваща се в лъскавия паркет, и черните плетеници, пълзящи нагоре-надолу по ръцете ми. Пръстите ми изглеждаха разкривени, сякаш ги бях счупила, но знаех, че просто стояха под странен ъгъл, впивайки се във въздуха, както понякога се впиваха в дланите ми.

Дочух приглушен писък от недрата на имението Ноавек и първата ми мисъл беше за Айджа Кересет, макар че не бях чувала гласа му от месеци.

Видях го един-единствен път, откакто пристигна в дома ни, съвсем случайно, в коридора до кабинета на Ризек. Тялото му беше мършаво, а очите му — мъртви. Докато войникът го буташе напред, огледах хлътнатините над ключиците му, дълбоки изпосталели ями. Или Айджа Кересет имаше желязна воля, или наистина не знаеше как да борави с дарбата на потока, както твърдеше. Бях готова да се обзаложа, че е второто.

— Да го доведат — изкрещя Ризек на Вас. — Нали е за това.

Пръстите на единия ми крак се влачеха по тъмното дърво. Вас, единственият човек, който можеше да ме докосва, почти ме носеше към стаята ми.

— Кого да доведат? — промърморих, но нямах сили да чуя отговора.

Обля ме внезапна вълна на агония и се замях в хватката на Вас, сякаш имах шанс да се изтръгна.

Не се получи. Естествено.

Той отлепи пръсти от ръцете ми, оставяйки ме да се свлека на пода. Изправих се на четири крака в спалнята ми. Капка пот, а може би сълза — се отрони от носа ми.

— Кой... — попитах грубо. — Кой пищеше така?

— Узул Зецевис. Дарбата ти очевидно има дълготраен ефект — отвърна Вас.

Допрях чело до хладния под.

Узул Зецевис събираше черупки от фензу. Веднъж ми показа по-пъстроцветните от колекцията си, забодени с игли върху една дъска в кабинета му и надписани според годината на добив. Приличаха на многоцветен седеф, сякаш съхраняваха в себе си частици от космическия поток. Узул ги докосваше толкова внимателно, сякаш бяха най-ценното нещо в охолния му дом. Добронамерен човек, а аз... аз го накарах да пици от болка.

Малко по-късно, нямах представа точно колко, вратата се отвори отново и видях обувките на Ризек, черни и лъснати до съвършенство. Опитах се да се понадигна, но краката и ръцете ми трепереха, затова само извъртях глава, така че да го погледна. В коридора зад него плахо стоеше човек, когото разпознах смътно като от отдавнашен сън.

Беше висок, почти колкото брат ми. И бе заел войнишка поза, с изправен гръб, сякаш познаваше всеки мускул от тялото си. Но въпреки напетата поза беше слаб, толкова измършавял, че под скулите му се бяха образували сенки, а лицето му отново беше осеяно със стари синини и рани. По линията на челюстта му, от ухото до брадичката, минаваше тънък белег, а дясната му ръка беше увита с бяла превръзка. Навярно нова резка, все още незараснала.

Той вдигна сивите си очи към моите. И бдителността в тях, *неговата* бдителност, ме накара да си спомня кой беше. Акос Кересет, третото дете на семейство Кересет, вече почти зрял мъж.

Всичката болка, натрупала се в мен, изригна наведнъж и аз стиснах главата си с две ръце, потискайки напирания в гърлото ми вик. Едва виждах брат ми през пелената на сълзите ми, но се опитах да съсредоточа поглед върху лицето му, бледо като на смъртник.

Из всички краища на Шотет и Тувхе се носеха слухове за мен, подклаждани от Ризек — и навярно бяха плъзнали из цялата галактика, защото всички обичаха да чешат езиците си с приказки за орисаните родове. Говореха за болката, която можех да причинявам с кожата си, за ръката ми, покрита с клейма на смъртта, от китката до рамото, за ума ми, размътен до прага на лудостта. Страхуваха се от мен и

едновременно с това ме мразеха. Но този ми образ, на рухнало, хлипащо момиче, не съвпаднаше с онзи от слуховете.

Лицето ми гореше, но не от болка, а от срам. Никой не биваше да ме вижда в такова състояние. Как смееше Ризек да го води тук, при положение че знае как се чувствам винаги след... след такива случки?

Опитах се да преглътна гнева си, за да не го долови в гласа ми.

— Защо го водиш тук?

— Да не отлагаме повече — каза Ризек и давайки знак на Акос да го последва, тръгна към мен.

Акос държеше дясната си ръка близо до тялото си, сякаш се опитваше да страни от брат ми, без да му се противопоставя.

— Сайра, това е Акос Кересет. Третото дете на семейство Кересет. И наш... — Ризек се подсмихна. — Наш *верен* слуга.

Нямаше как да не спомене ориста на Акос — да загине за нашия род. Да загине в *служба* на нашия род, както Съветът бе обявил преди два сезона. Акос сви устни.

— Акос има дарба на потока, която според мен ще те заинтригува — заяви Ризек.

После му кимна, а той коленичи до мен и протегна ръка с дланта нагоре.

Аз вперих поглед в нея. В първия момент не знаех какво се очаква от мен. Да го нараня ли? Но защо?

— Довери ми се — каза Ризек. — Ще ти хареса.

Когато се пресегнах към Акос, тъмнината се разля под кожата ми като мастило. Докоснах ръката му и зачаках да чуя виковете му.

Вместо това обаче всичките ми сенки се стрелнаха назад и изчезнаха. А с тях и болката ми.

Допирът му не ми подежда като отварата, от която, в най-лошия случай, ми прилошаваше, а в най-добрия, губех всякаква представа за света около себе си. Имах чувството, че ме върна във времето преди да развия дарбата си, не, дори тогава не бях изпитвала такова спокойствие както сега, държейки ръката му.

— Какво е това? — попитах го.

Кожата му беше загрубяла и суха като повърхността на речен камък, още незагладен от течението. Но беше някак топла. Не можех да откъсна очи от сключените ни ръце.

— Прекъсвам потока. — Гласът му беше изненадващо дълбок, но дрезгав, както се очакваше на неговата възраст. — Каквото и да е проявлението му.

— Дарбата на сестра ми е много важна, Кересет — заяви Ризек. — Но напоследък губи ползата си, тъй като прави Сайра негодна да я прилага. Струва ми се, че *така* ще можеш да изпълняваш ориста си. — Той се приведе до ухото му. — Стига, разбира се, да не забравяш кой е господарят тук.

Акос не помръдна, макар че по лицето му пробяга отвращение.

Аз седнах на петите си, внимавайки да не откъсна длан от неговата, въпреки че не смеех да го погледна в очите. Все едно беше влязъл в стаята ми, докато се преобличах. Беше видял повече, отколкото обикновено разкривах на околните.

Като станах, той стана с мен. Колкото и висока да бях, стигах едва до носа му.

— И сега какво? Ще се държим за ръце навсякъде ли? — попитах. — Какво ще си помислят хората?

— Ще си помислят, че той ни е слуга — отговори Ризек. — И с право.

Ризек пристъпи към мен и вдигна ръка. Аз се отдръпнах, изтръгвайки своята от хватката на Акос, и в същия миг черните пипала отново влетяха в тялото ми.

— Неблагодарност ли долавям? — попита Ризек. — Не оценяваш ли усилията, които положих, за да ти осигуря удобство? Не съзнаваш ли от какво се отказвам, като ти отстъпвам орисания ни слуга за постоянен спътник?

— Напротив. — Не биваше да го провокирам. В никакъв случай не исках още от спомените му да заменят моите. — Благодаря, Ризек.

— Пак заповядай — усмихна се брат ми. — Готов съм на всичко, за да поддържам най-добрия си генерал във върхова форма.

Но знаех, че не ме възприема като свой генерал. Войниците ме наричаха „Бича на Ризек“, инструмента за мъчения в ръката му, и наистина ме гледаше, сякаш бях просто впечатляващо оръжие. Не сестра, а остър меч.

Останах неподвижна, докато Ризек не си тръгна от стаята ми, а когато с Акос останахме насаме, закрачих напред-назад, от бюрото до леглото, оттам до затворения шкаф с дрехите ми и обратно към леглото. Само семейството ми — и Вас — бяха влизали в тази стая. Не ми харесваше как Акос оглежда всичко, сякаш оставя малки отпечатащи навсякъде.

Той свъси вежди.

— От колко време живееш така?

— Как? — попитах по-грубо, отколкото възнамерявах.

Можех да мисля само за състоянието, в което ме видя преди малко, свита на пода, обляна в сълзи и пот, досущ като диво животно.

Гласът му омекна от съжаление.

— Така, пазейки страданието си в тайна.

Съжалението не беше нищо повече от неуважение, обвито от съпричастност. Трябваше да го потисна отрано или с времето щях да загубя контрол над него. Знаех това от баща ми.

— Дарбата ми се появи, когато бях едва на осем сезона. За огромно щастие на брат ми и баща ми. Решихме да крия болката в името на семейство Ноавек. В името на Шотет.

Акос изсумтя. Е, поне се отказа от съжалението. И то доста бързо.

— Дай ми ръката си — наредих тихо.

Майка ми винаги говореше тихо в моменти на гняв. Твърдеше, че така хората те слушат. Не бях наследила нейната деликатност, притежавах финес колкото юмрук в лицето. Въпреки това Акос ме послуша и въздишайки примирено, протегна ръка с дланта нагоре, сякаш в готовност да облекчи болката ми.

Аз обаче отблъснах с дясната си китка вътрешната страна на неговата, сграбчих го под мишницата с лявата си ръка и завъртях рязко. Получи се нещо като танц, усуках ръката му, прехвърлих теглото си и след секунда се озовах зад него, извивайки рамото му толкова силно, че го принудих да се наведе напред.

— Може да живея в болка, но не съм беззащитна — прошепнах. Той остана неподвижен в хватката ми, макар да усещах напрежението в гърба и ръката му. — Полезен ще си ми, но не и нужен. Ясно ли е?

Не изчаках отговора му. Пуснах го и отстъпих назад, а сенките ми се завърнаха с пареща болка, от която очите ми се насълзиха.

— В съседната стая има легло — заявих. — А сега изчезвай.

След като го чух да си тръгва, се облегнах на рамката на леглото със затворени очи. Не ми харесваше какво се случва. Изобщо.

ГЛАВА 10

САЙРА

Не очаквах Акос Кересет да се върне при мен, не и без някой да го принуди. Но той се появи пред вратата ми още на сутринта с голям флакон лилаво-червеникава течност в ръка. Стражът стоеше на няколко крачки зад него.

— *Милейди* — поздрави ме саркастично. — Хрумна ми, че след като и двамата не искаме да поддържаме постоянен физически контакт, бихте могли да изпробвате това. От последните ми запаси е.

Изопнах гръб. Когато болката ми беше най-силна, представлявах просто купчина телесни части — глезени, колене, лакти, гръбнак, всяка от които функционираше самостоятелно, за да ме държи изправена. Отметнах рошавата си коса през рамо, внезапно осъзнавайки колко ли странно изглеждах по нощница на обяд и с брониран ръкав до лакътя на лявата ми ръка.

— Болкоуспокояващо ли е? — попитах. — Изпробвала съм какви ли не. Или не действат, или от тях ми става по-зле.

— Пробвала си болкоуспокояващи от тихоцвет? В страна, където не се използва? — повдигна вежди той.

— Да — отвърнах остро. — Отирийски лекарства, най-добрите.

— Отирийски лекарства — изцъка с език той. — Може и да действат на повечето хора, но твоят проблем не е като на „повечето хора“.

— Болката си е болка.

Въпреки това Акос потупа ръката ми с флакона.

— Пробвай го. Може да не премахне болката ти напълно, но ще я смекчи, а и няма толкова много странични ефекти.

Присвих око насреща му и извиках стражата в коридора. Тя дойде до вратата и сведе глава в поклон.

— Отпий от това, ако обичаш — помолих я, сочейки флакона.

— Мислиш, че се опитвам да те отровя? — учуди се Акос.

— Мисля, че не е изключено.

Жената страж взе флакона, изцъклила очи от страх.

— Не се страхувай, не е отрова — увери я Акос.

Тя отпи от отварата, избърсвайки уста с opakото на ръката си. После и тримата зачакахме да видим дали ще ѝ се случи нещо. И тъй като не падна мъртва, взех флакона от ръката ѝ, а сенките на потока се спуснаха към пръстите ми, жилейки свирепо. Тя побърза да се отдалечи, сякаш насреща ѝ стоеше Брониран.

Отварата миришеше на малц и гнило. Погълнах я наведнъж, убедена, че ще има обичайния за подобни бъркочи противен вкус, но за моя изненада усетих аромат на цветя и билки върху езика си. Гъстата течност се плъзна по гърлото ми и се изля тежко в стомаха ми.

— Ще подейства след няколко минути — обясни Акос. — С това нещо ли спиш? — Той посочи кожата от Брониран около ръката ми. Покриваше я от китката до лакътя. На места се виждаха резки от остър нож. Свалях я само като се къпех. — Очакваш някой да те нападне ли?

— Не.

Пъхнах празния флакон обратно в ръката му.

— Скрива смъртните белези по ръката ти. — Той сбърчи чело. — Защо Бича на Ризек ще иска да скрие клеймата си?

— Не ме наричай така. — Усетих напрежение в главата си, сякаш някой притискаше и двете ми слепоочия. — Никога.

Студено чувство се разливаше в тялото ми, сякаш кръвта ми се вледеняваше. Първоначално реших, че е просто гняв, но усещането беше твърде *физическо* — твърде... безболезнено. Като сведох поглед към ръцете си, тъмните сенки още прозираха под кожата ми, но бяха някак мудни.

— Отварата подейства, нали? — опита Акос.

Болката я имаше, както винаги следваше сенките, но по-лесно можех да забравя за нея. И макар да усещах лека сънливост, не ми пречеше. Всъщност умирах от желание да се наспя.

— Донякъде — признах си.

— Чудесно — отвърна той. — Защото искам да ти предложи една сделка, която зависи от ефективността на отварата.

— Сделка? — учудих се. — Мислиш, че си в състояние да ми предлагаш сделки?

— Да — потвърди той. — Колкото и да настояваш, че нямаш нужда да облекчавам болката ти, знам, че не е така. Можеш или да си осигуриш помощта ми насила, или да се отнасяш с мен като с човек, да

ме изслушваш, и да я получиш с мое съгласие. Решението е твое, *милейди*.

Беше ми по-лесно да мисля, когато не впиваше очи в моите, затова извърнах поглед към линиите светлина между пердетата, които разкриваха симетрични отрязъци от града. Отвъд оградата, отделяща имението Ноавек от останалата част от света, хората навярно се разхождаха по улиците, радвайки се на топлото слънце, чиито лъчи изсушаваха сбитата пръст под краката им, превръщайки я в прахоляк.

Бях започнала познанството си с Акос от положение на слабост — буквално сгърчена в краката му. И направих опит да се утвърдя като силна, но явно безуспешно. Не можех да прикроя очевидното: под кожата ми живееха сенки на потока и колкото по-дълго страдах заради тях, толкова по-трудно намирах смисъл в съществуването си. Едва ли имах по-добър вариант.

— Слушам те — отвърнах.

— Добре. — Той прокара пръсти през косата си. Беше кестенява и очевидно доста гъста, защото пръстите му се заплетоха в нея. — Онази *хватка*, която ми направи снощи... Явно знаеш как да се биеш.

— Слабо казано — поправих го.

— Би ли ме научила?

— Защо? За да продължиш с обидите? За да се опиташ, безуспешно при това, да убиеш брат ми?

— Допускаш, че искам да го убия?

— Не искаш ли?

Той се умълча за миг.

— Искам единствено да върна брат ми у дома. — Подбираше внимателно думите си. — А за да го сторя, за да оцелея тук, трябва да мога да се бия.

Не знаех какво е да обичаш брат си толкова, вече не. А тъй като бях виждала Айджа — жалко подобие на мъж, не ми се струваше достоен за усилията му. Акос обаче, с войнишката си стойка и нетрепващи ръце, явно не мислеше така.

— Не са ли те научили да се биеш? — попитах. — Защо Ризек те държа при братовчед ми Вакрез цели два сезона, ако не да те направи способен?

— Аз съм способен. Но искам да бъда *добър*.

Скръстих ръце.

— Още не съм чула другата страна на сделката ти. Какво ще спечеля аз?

— Ако ме научиш да се бия, аз ще те науча да правиш отварата, която току-що опита — отговори той. — Така няма да ти се налага да разчиташ на мен. Нито на когото и да било друг.

Сякаш ме познаваше, знаеше с какво да ме изкуши. Не към облекчаване на болката се стремях най-силно, а към самостоятелност. А той ми я предлагаше в малка стъкленица, под формата на отвара от тихоцвет.

— Добре — отвърнах накрая. — Приемам.

След това го поведох към малка заключена стая в дъното на коридора. Това крило на имението не беше обновявано и вратите още се отваряха с ключ, вместо с докосване или боцване по пръста, както генните ключалки на стаите, в които Ризек прекарваше повечето си време. Извадих ключа от джоба си, бях се преоблякла в свободни панталони и пуловер.

В стаята имаше дълъг работен плот с рафтове отгоре и отдолу, пълни с флакони, стъкленици, ножове, лъжици и дъски за рязане, както и дълга редица с бели бурканчета, обозначени с шотетските символи за ледоцветите. Имахме малък запас, дори от тихоцвети, въпреки че не бяхме внасяли стоки от Тувхе повече от двацет сезона, затова си ги осигурявахме нелегално с чужда помощ, както и други ценни материали, събирани из цялата галактика. Отдясно имаше котлони, над които висяха тенджери от оранжево-червеникав метал, най-голямата беше колкото главата ми, а най-малката — с размера на ръката ми.

Акос свали една от по-обемистите и я сложи на близкия котлон.

— Защо си учила ръкопашен бой, щом можеш да нараняваш само с допир? — попита той, докато пълнеше една стъкленица с вода от чучура в стената.

Изсипа водата в тенджерата, запали котлона и взе дъска за рязане и нож.

— Влиза в обучението на всеки шотетец. Започваме още от деца. — Поколебах се за миг, преди да добавя. — Но аз продължих, защото ми харесва.

— Имате ли тихоцвет? — попита той, плъзвайки показалец по редицата бурканчета.

— Най-отгоре вдясно — посочих.

— Но шотетците не използват тихоцвет.

— „Шотетците“ не — отвърнах сухо. — Ние сме изключение. Тук имаме всичко. Ръкавиците са под котлоните.

Той изсумтя.

— Е, *Лейди Изключение*, трябва да си набавиш още. Ще ти е нужен.

— Добре. — Изчаках секунда, преди да попитам. — Братовчед ми не те ли научи да четеш?

Очаквах Вакрез да го е обучавал не само на бойни умения. На четене и писане например. „Езикът на откровенията“ спадаше към говорните, не писмените езици, иначе всички трябваше да знаем шотетските букви.

— В лагера не обръщат внимание на подобни неща — обясни той. — Кажеха ли „върви“, тръгнах. Кажеха ли „спри“, спирах. Само това ги интересуваше.

— Едно слаботелесно тувхийско момче не бива да се оплаква, когато някой се опитва да го превърне в жилав, шотетски мъж — отбелязах.

— Не мога да се превърна в шотетец — отвърна той. — Аз съм тувхиец и винаги ще си остана такъв.

— Фактът, че в момента ми говориш на шотетски, сочи обратното.

— Фактът, че в момента ти говоря на шотетски, е просто генетичен каприз — тросна ми се той. — Нищо повече.

Не ми се спореше с него. Бях сигурна, че с времето ще погледне на нещата другояче.

Акос бръкна в бурканчето с тихоцвет и извади един цвят с голи пръсти. Откъсна малко от едното венчелистче и го пъкна в устата си. Замръзнах от смайване. Такова количество толкова силен ледоцвет трябваше да го порази мигновено. Той обаче преглътна, затвори очи за момент и отново се обърна към дъската за рязане.

— И от тях си неуязвим — възхитих се аз. — Също както от моята дарба.

— Не — отрече той. — Но не ми влияят толкова силно.

Чудех се как ли го е разбрал.

Акос сложи цвета върху дъската и притисна центъра му с плоската част на ножа. Венчелистчетата се разпаднаха. Той прокара върха на острието през средата на всяко от тях и те се разгърнаха едно по едно, лягайки равно върху дъската. Беше като магия.

Погледах как отварата ври, първо оцветена в червено от тихоцвета, после — в оранжево, като добави соления плод, и в кафяво заради стеблата от сендес. Накрая поръси с прах от завистник и цялата смес отново почервения, което беше пълен абсурд, невъзможно. Той свали отварата от котлона, за да се охлади, и се обърна към мен.

— Сложно изкуство е това — отбеляза той, махайки с ръка към флаконите, стъклениците, ледоцветите, тенджерите, всичко. — И най-вече направата на болкоуспокояващо, защото за него се използва тихоцвет. Допуснеш ли и най-малката грешка, можеш да се отровиш. Дано умееш да бъдеш и прецизна, освен безмилостна.

Той пипна тенджерата с върха на пръста си. Не можах да не се възхитя на ловкото му движение — как отдръпна ръката си в мига, в който топлината стана твърде силна и мускулите му сякаш отскочиха от нея. Веднага ми стана ясно в кое бойно изкуство го бяха обучили: зиватахак, школата на сърцето.

— Смяташ ме за безмилостна, защото такива слухове се носят за мен — казах му. — Ами слуховете за теб? Наистина ли си тънкокож, страхливец, глупак?

— Ти си Ноавек — заяви инатливо той, скръствайки ръце. — Жестокостта е в кръвта ти.

— Не съм избирала кръвта, която тече във вените ми — отвърнах. — Както и ти не си избирал ориста си. Двамата с теб сме се превърнали в онова, за което сме родени.

Блъснах с опакото на китката си рамката на вратата и ударът на броня в дърво беше последният звук от мен, преди да напусна стаята.

На следващата сутрин се събудих с отшумяването на ефекта от отварата, малко след изгрев, когато светлината още бледнееше. Станах от леглото по обичайния начин, на пресекулки, спирайки да си поема дъх като старица. Облякох тренировъчния си екип, ушит от синтетична материя от Тепес, лек и свободен. Тепесци най-добре знаеха как да

държат тялото охладено, тъй като на планетата им цареше такава жега, че никой никога не бе вървял по повърхността ѝ, без да покрие кожата си.

Докато сплитях косата си, опрях чело в стената и затворих очи, опипвайки с пръсти всеки кичур. Вече не решех гъстата си тъмна коса, не и толкова старателно, колкото преди години, когато се надявах всяко внимателно движение с четката да я оформи в свършени къдрици. Болката ме беше лишила от подобни обикновени стремежи.

Като приключих, взех един малък нож на потока — беше изключен и тъмните пипала на потока не се увиваха около острия метал. Влязох с него в лечителската стая в дъното на коридора, където Акос беше преместил леглото си, и заставах над него, притискайки острието към гърлото му.

Очите му се изцъклиха. Той се замята, но като забих върха на ножа още по-силно в кожата му, се укроти. Аз му се присмях.

— Луда ли си? — рече с дрезгав от съня глас.

— Е, хайде сега, нали си чувал слуховете! — отвърнах ведро. — По-важното е: *Ти луд ли си?* Спиш си най-спокойно, с отключена врата и само един коридор те дели от врага? Или е лудост, или глупост. Ти кажи кое.

Той стрелна рязко коляното си, целейки се в хълбока ми. Аз обаче свих ръка, блокирайки удара му с лакът, и този път насочих ножа към корема му.

— Загуби още преди да се събудиш — заявих му. — Първи урок: Най-добрият начин да спечелиш една битка е изобщо да не влизаш в нея. Ако врагът ти спи дълбоко, прережи му гърлото, преди да се е събудил. Ако е мекушав, провокирай състраданието му. Ако е жаден, сипи отрова във водата му. Разбра ли?

— Значи изхвърляме честта през прозореца.

— Чест — изсумтях аз. — Честта няма място в оцеляването.

Цитатът беше от една огранска книга, която прочетох преди време — преведена на шотетски, разбира се; сякаш някой можеше да чете на огрански? — като че ли ме разсъни по-добре дори от подмолното ми нападение.

— А сега ставай — наредих на Акос.

Изправих гръб, прибрах ножа отзад на кръста и излязох от стаята, за да се преоблече.

Докато закусим, слънцето изгря и вече чувах слугите да разнасят чисти чаршафи и кърпи по стаите, използвайки скритите в стените проходи, разположени паралелно на всеки коридор с посока изток-запад. Къщата беше построена така, че отделяше напълно хората, които я поддържаха. Подобно на столицата Воа, с имението Ноавек в центъра ѝ, заобиколено от заможните и властимащите, докато останалите, онези по периферията, се бореха за място да влязат в кръга.

Тренировъчната зала, малко по-надолу по коридора от моята стая, беше светла и просторна, с големи прозорци от едната страна и големи огледала — от другата. От тавана висеше позлатен полилей, чието изящество контрастираше на черната синтетична настилка на пода и струпаните до отсрещната стена дюшеци и оръжия за тренировка. Това беше единственото помещение в дома ни, което приживе майка ми позволи да бъде модернизирано. За останалите настояваше да запазим „историческата автентичност“ на къщата, с древните ѝ водопроводни тръби, които понякога бълваха миризма на гнило, и потъмнелите дръжки на вратите.

Обичах да тренирам, не за да заяквам, макар това да беше положителен страничен ефект, а защото ми харесваше усещането. Разгорещаването, препускащото сърце, удовлетворителната болка от преуморените мускули. Болката, която сама *избирах* да си причиня, вместо онази, която бе избрала мен. Веднъж се опитах да тренирам ръкопашен бой срещу обучаващите се войници, както правеше Ризек по време на своето обучение, но мастилото на потока, изпълващо всяка част от тялото ми, им причиняваше твърде много болка, затова в крайна сметка продължих да тренирам сама.

През последната година четях шотетски книги за отдавна забравеното бойно изкуство на народа ни — елметахак, школата на съзнанието. И това, като много други неща в културата ни, беше скалъпено от чужди източници: малко от огранската свирепост и отирийската логическа мисъл, съчетани със собствената ни находчивост, за да изградят едно неразделно цяло. Когато с Акос влязохме в тренировъчната зала, аз приклеках над книгата, която бях оставила до стената предишния ден — *Принципи на елметахак*:

Философия и практически упражнения. Бях стигнала до главата „Стратегия на концентрацията върху противника“.

— Е, значи, в армията са те обучавали на зиватахак — подхванах аз.

Когато Акос ме изгледа недоумяващо, продължих:

— Алтетахак, школата на ръката. Зиватахак, школата на сърцето. Елметахак, школата на съзнанието — обясних. — Учителите не са ти казали по коя школа те обучават?

— Нямаха интерес да ме учат кое как се казва — отвърна Акос. — Както вече ти споменах.

— Е, обучавали са те на зиватахак, ако съдя по движенията ти.

Думите ми явно го изненадаха.

— Движенията ми — повтори той. — Какви са движенията ми?

— Защо ли се учудвам, че един тувхиец не познава самия себе си — отбелязах.

— Да познаваш бойния си стил не е равностойно на това да познаваш себе си — отвърна той. — Бойните умения се обезсмислят, ако хората, с които живееш, не са агресивни.

— Така ли? И за кои митични хора говориш? Или може би живееш с въображаеми хора? — Поклатих глава. — Всеки носи агресия в себе си. Някои успяват да я потиснат, други — не. По-добре приеми този факт, използвай го като отправна точка за останалата част на съществуването си, вместо да се самозалъгваш.

— Не се *самозалъгвам*... — Спря за миг и въздъхна. — Както и да е. Отправна точка, значи?

— Да вземем теб за пример. — Личеше си, че не споделя мнението ми, но поне беше готов да ме изслуша. Все пак е някакъв напредък. — Ловък си, но не особено силен. Имаш будно съзнание, очакваш атака от всеки, всички околни. Това е от школата на сърцето, зиватахак. Тя се основава на ловкостта. — Потупах гърдите си. — Ловкостта разчита на издръжливостта. Издръжливост на сърцето. Възприели сме този похват от воините аскети на Золд. Школата на ръката, алтетахак, се гради на „силата“. Нея сме усвоили от фракцията на наемните войници. Последната, елметахак, означава „стратегия“. Днес повечето шотетци не знаят почти нищо за нея. Представлява смесица от стилове, от места.

— А ти коя си изучавала?

— Аз изучавам всичките — отвърнах. — Всичко. — Изправих се и отстъпих от книгата. — Да започваме.

Отворих едно чекмедже от шкафа до далечната стена. Чу се стържене на старо дърво в старо дърво и хлабавата потъмняла дръжка изскърца, но вътре съхранявахме оръжия, изработени от нов, синтетичен материал — твърд и в същото време гъвкав. При правилна употреба можеха да наранят противника, без да причинят видими рани по кожата. Хвърлих един от ножовете на Акос, а моя вдигнах встрани от тялото си.

Той последва примера ми. И се постара да заеме моята поза — преви леко колене и разтвори крака. Беше странно да го наблюдава човек, толкова жаден за знания, някой, чието оцеляване зависеше от това колко ще усвои от мен. Караше ме да се чувствам полезна.

Атакувах първа, замахвайки с ножа към главата му. Отдръпнах оръжието, преди да го докосне, и извиках:

— Толкова ли са интересни ръцете ти?

— Какво? Не.

— Тогава престани да ги зяпаш и се съсредоточи върху противника си.

Той сви едната си ръка в юмрук и я вдигна до скулата си, после замагна към мен с тренировъчния нож. Аз му се изплъзнах и се завъртях бързо, удряйки го в ухото с дръжката на оръжието си. Стреснат от болката, той се извъртя и се опита да ме наръга още преди да е стъпил здраво на земята. Аз улових юмрука му и го спрях на място.

— Вече знам как да те надвия — заявих. — Защото знаеш, че съм по-добра от теб, но въпреки това стоиш *тук*. — Магнах с ръка, описвайки зоната точно пред тялото ми. — В нея съм най-способна да те нараня, тук ударите ми ще имат най-силен ефект и прецизност. Твоята задача е да ме държиш в движение, за да атакуваш *извън* тази зона. Излез от обсега на десния ми лакът, така няма да успея да те блокирам. Недей просто да стоиш пред мен и да чакаш да те разпоря.

Вместо да ми отвърне с някой остър коментар, той просто кимна и отново вдигна ръце. Този път, при опита ми да го „порежа“, той отскочи, изплъзвайки се на оръжието ми. Усмихнах се леко.

Тренирахме това движение известно време, въртейки се един около друг. Когато забелязах, че вече се задъхва, прекратих

упражнението.

— Разкажи ми за смъртните си белези — подканих го.

Книгата ми продължаваше да е отворена на „Стратегия на концентрацията върху противника“. А най-добрият противник беше онзи, чието клеймо носиш на ръката си.

— Защо?

Той стисна лявата си китка. Днес не носеше превръзка и до лакътя му се виждаше старо клеймо на смъртта — онзи, който бях видяла преди няколко сезона в Оръжейната зала, но вече беше завършен, боядисан с ритуалното синьо, толкова тъмно, почти като черно.

— Защото познаването на врага е началото на всяка стратегия — обясних. — А ти очевидно вече си срещал някои от враговете си, двете клейма на ръката ти го доказват.

Той обърна ръката си, оглеждайки свъсено резките, и отговори с декламаторски тон:

— Първият е за един от войниците, които проникнаха в дома ми. Убих го, докато ни влачеха с брат ми през перестата трева.

— Калмев — пророних.

Калмев Радикс беше войник от елита на брат ми, капитан от странствата и преводач за новинарската емисия — владееше четири езика, включително тувхийски.

— Познавала си го? — учуди се Акос и лицето му леко се изкриви.

— Да — потвърдих. — Беше приятел на родителите ми. Познавах го от дете и гледах как съпругата му плаче на възпоменателната вечеря, след като ти го уби. — Наклоних умислено глава. Калмев беше жилав мъж, но винаги носеше бонбони в джобовете си. Виждала съм го да си похапва тайно от тях по време на официални вечери. Но не тъгувах по него, имаше кой да го ожалва. — А второто клеймо?

— Второто...

Той преглътна сухо. Бях го разстроила. Такава беше и целта.

— ... е за Бронирания, чиято кожа взех, за да заслужи мястото си в армията.

Аз бях заслужила собствената си броня преди три сезона. Клеках в ниските треви край военния лагер до смрачаване и улових едно от

съществата под прикритието на нощта. Прокрадних се под него, докато спеше, и го наръгах в мекото място между крака и тялото му. Часове наред го чаках да умре от загуба на кръвта и още сънувах ужасяващите му стонове. Но не ми беше хрумвало да бележа кожата си заради смъртта на Брониран.

— Клеймата са за убити хора — казах на Акос.

— Имах чувството, че убивам човек — отвърна тихо той. — Гледах го в очите. Знаеше кой стои пред него. Дадох му отрова и той заспа в ръцете ми. Скърбих по него повече, отколкото по човека, отнел на сестра ми двамата ѝ братя и баща ѝ.

Имаше сестра. Почти бях забравила, макар и да знаех ориста ѝ от Ризек: *Първото дете на семейство Кересет ще погине от нож*. Орис, жестока като тази на брат ми. И на Акос.

— Трябва да пресечеш второто клеймо с диагонална черта. Така хората бележат загубен живот, който не е убийство — обясних. — Мъртвородени деца, починали от болест съпрузи. Бегълци, които никога не се завръщат. Всяка... всяка голяма мъка.

Той ме гледаше с любопитство и с онази своя свирепост.

— Значи баща ми...

— Баща ти е отбелязан върху ръката на Вас. Една загуба не може да бъде отбелязана два пъти.

— На неговата ръка е отбелязано *убийство* — сбърчи чело той. — Хладнокръвно убийство.

— Напротив — отвърнах. — „Смъртен белег“ е наименование, което често се интерпретира погрешно. Резките по кожата ни винаги бележат загуба. Не триумф.

Несъзнателно хванах с дясната си ръка бронята върху левия ми подлакътник, вкопчвайки пръсти в каишите ѝ.

— Каквото и да ти разправят някои плиткоумни шотетци.

Венчелистчетата на тихоцвета върху дъската за рязане пред мен бяха свити плътно. Прокарах острието на ножа през центъра на първото, малко непохватно заради ръкавиците — на *него* не му бяха нужни, но не всички имахме устойчивост срещу тихоцвета.

Цветното листенце не се разгърна.

— Трябва да уцелиш жилката в средата — обясни той. — Търси по-тъмночервената линия.

— На мен цялото ми изглежда еднакво червено. Сигурен ли си, че не ти се привижда?

— Опитай пак.

Отговаряше ми така всеки път, когато загубех търпение — с едно кротко „Опитай пак“. Идеше ми да го фрасна в лицето.

През последните няколко седмици всяка вечер стояхме пред работния плот и учех за ледоцветите. В стаята на Акос беше топло и тихо, единственият звук беше бълбукането на водата и *почукването* на ножа по дъската за рязане. Леглото му винаги беше старателно оправено, с безупречно опънати по дюшека протрити чаршафи, явно често спеше без възглавница, която само събираше прах в ъгъла.

За всеки ледоцвет имаше специфична техника на рязане: тихоцветите склонявахме да отворят листенцата си върху дъската, завистниците се режиха така, че да не избухнат в облаци прашец, а твърдата, несмилаема жила на листото от харва трябваше да се освободи от него и да се издърпа откъм основата му — *Не с прекалена сила. Но малко по-силно от това*, наставляваше ме търпеливо Акос, без да обръща внимание на кръвнишкия ми поглед.

Биваше ме с ножа, но нямах нерви за толкова деликатна работа с него, а и обонянието ми не струваше. По време на бойните тренировки си разменяхме ролите. Акос започваше да нервничи, отделях ли твърде много време на теорията или философията, които аз самата смятах за основополагащи фактори. Той беше бърз и сръчен в боя, но лекомислен, без склонност да вникне в противника си. Понасях по-леко болката от дарбата си, докато аз уча него или той — мен.

Допрях върха на ножа до едно от другите венчелистчета на тихоцвета и го провлачих в права линия. Този път листенцето се разгърна, лягайки върху дъската. Ухилих се до уши. Раменете ни се докоснаха и аз се отдръпнах — бях отвикнала от физическо съприкосновение с други хора. И едва ли някога щях да привикна отново.

— Браво — похвали ме Акос и изсипа купчината нарязани сухи листа от харва във врящата вода. — А сега го направи още стотина пъти и ще започне да ти се струва лесно.

— Само стотина? А аз си мислех, че тази задача ще отнеме време — изгледах го косо аз.

Вместо да въртне очи или да ми се скара, Акос се усмихна.

— Заменям сто нарязани тихоцвета за сто от лицевите опори, които ме караш да правя — отвърна той.

Посочих го с боядисания от тихоцвети нож.

— Един ден ще ми благодариш.

— Аз? Да благодаря на Ноавек? Никога.

Знаех, че се шегува, но думите му ме върнаха към реалността. Аз бях Ноавек, той — Кересет. Аз бях от елита, той — пленник. Успяхме да общуваме свободно само когато пренебрегнахме тези факти. Усмивките и на двамата ни посърнаха и всеки продължи мълчаливо с работата си.

Малко по-късно, след като успях да разрежа четири листенца — оставаха ми само деветдесет и шест! — дочух стъпки по коридора. Бързи, устремени стъпки, не походката на отегчен патрул. Оставих ножа си и свалих ръкавиците.

— Какво има? — попита Акос.

— Някой идва насам. Не казвай какво правим тук — наредих му.

Нямаше време да попита защо. Вратата на лечителската стая се отвори и Вас влезе с един млад мъж по петите си. Веднага го разпознах: Джорек Кузар, син на Сузао Кузар, втори братовчед на Вас. Беше нисък и слаб, с топла бронзова кожа и козя брадичка. Не се познавахме лично, Джорек беше избрал да не е войник и преводач като баща си, в резултат на което всички го възприемаха като разочарование и дори опасен за брат ми. Всеки, който доброволно отказваше да служи на Ризек, автоматично ставаше заподозрян.

Джорек ми кимна. Едвам отвърнах на поздрава му, обляна от болезнените сенки при вида на Вас. Вас склочи ръце зад гърба си и огледа любопитно малката стаичка, позеленелите пръсти на Акос и врящата тенджера на котлона.

— Какво те води в имението ни, Кузар? — попитах Джорек, преди Вас да е казал нещо. — Със сигурност не гостуващ на Вас. Не мога да си представя някой да го прави за удоволствие.

Очите на Джорек се преместиха от гневното изражение на Вас към моята усмивка, а после към Акос, вперил нетрепващ поглед в ръцете си, които стискаха ръба на плота. Първоначално не ми направи

впечатление колко се напрегна Акос при появата на Вас. Но сега виждах как мускулите в раменете му се стягат, опъвайки ризата му.

— Баща ми има среща със суверена — обясни Джорек. — И реши, че междувременно Вас може да ми влее малко разум.

— И успя ли? — засмях се аз.

— Сайра притежава много качества, полезни на суверена ни, но „разумът“ не е едно от тях. Не приемай насериозно мнението ѝ за мен — обади се Вас.

— Знаеш, че обожавам приятелските ни раздумки, Вас — продължих, — но защо просто не ми кажеш защо си дошъл.

— Какво варите? Болкоуспокояващо? — подсмихна се Вас. — Мислех, че успокояваш болката ѝ с допир.

— Защо — повторих с по-рязък тон — си дошъл?

— Сигурно си се досетила, че Фестивалът на странството започва утре. Риз пита дали ще го придружиш на гладиаторските боеве. Държи преди да отговориш, да ти напомня, че ти е отстъпил Кересет, за да те изправи на крака, така че да си в състояние да посещаваш подобни публични събития с него.

Гладиаторските боеве. Не ги бях гледала от години, оправдавайки се с болката, но всъщност не исках да гледам как хората се избиват един друг за обществено положение, отмъщение или пари. Беше законна практика, дори почитана в последно време, ала нямах желание да добавям още кървави картини към всички останали в паметта ми. Сред които и агонизиращото изражение на Узул Зецивис.

— Е, още не съм „на крака“ — отговорих. — Извини му се от мое име.

— Така да бъде — сви рамене Вас. — Съветвам те да научиш Кересет как да се владее или ще пука кръвоносни съдове всеки път, като ме види.

Погледнах към Акос, сковал рамене над работния плот.

— Ще взема съвета ти под внимание.

По-късно същия ден, когато новинарската емисия излъчи вестите от всяка от планетите, докладът за нашата включваше коментара: „Изтъкнатият производител на фензу Узул Зецивис намерен мъртъв в дома му. Предварителното разследване установи, че причината за смъртта е самоубийство чрез обесване.“ Субтитрите на шотетски гласяха: *Шотет скърби по загубата на тачения гледач на фензу Узул*

Зецивис. Следователите сочат като причина за смъртта тувхийско покушение с цел елиминиране на един от основните източници на сила за шотетския народ. Каква изненада. Преводите винаги бяха лъжа и само шепата хора, на които Ризек вярваше, знаеха достатъчно езици, за да я открият. Разбира се, че ще припише смъртта на Узул на Тувхе, а не на себе си.

Или на мен.

Малко по-късно един страж ми донесе писмо със следния текст:

Отбележи смъртта на баща ми. Твоя е.

Лети Зецивис

Ризек може и да обвиняваше Тувхе за смъртта на Узул, но дъщеря му знаеше чия бе заслугата за нея. Моя. И мястото ѝ беше върху моята кожа.

След продължилото съприкосновение с дарбата ми, сенките оставаха в тялото дълго след като откъсних ръце от него. Колкото повече ги задържах върху някого, толкова по-дълготраен беше ефектът, освен ако не бъде потушен с тихоцвет. Семейство Зецивис обаче отричаха употребата на тихоцвет. Изправени пред избора между смърт и болка, някои хора избираха смъртта. Узул Зецивис беше един от тях. Религиозен до границата на самоунищожението.

Отбелязах смъртта му върху ръката си, а после изгорих писмото от Лети. Нанесох върху прясната рана екстракт от корен на переста трева, който гореше така, че ми избиха сълзи, и прошепнах името на Узул, без да изрека ритуалните думи, защото бяха молитва. Същата нощ го сънувах. Отново чух писъците му и видях изскочилите му, кървясали очи. Гонеше ме през тъмна гора, осветена само от сиянието на фензу. Принуди ме да вляза в една пещера, където Ризек ме чакаше с остри като ножове зъби.

Събудих се, крещейки, с обляно в пот тяло и ръката на Акос върху рамото ми. Лицето му беше близо до моето, а косата и ризата му — омачкани от съня. Очите му бяха сериозни, угрижени, и сякаш ми задаваха въпрос.

— Чух те — пророни вместо това.

Усещах топлината на ръката му през блузата си. Пръстите му се пресегнаха над яката и докоснаха голата ми шия. Дори този лек допир беше достатъчен да потисне дарбата ми и да облекчи болката. Когато отлепи пръсти от кожата ми, едва не изревах, твърде уморена за достойнство и гордост, но той ме беше пуснал само за да намери ръката ми.

— Хайде — прошепна ми. — Ще ти покажа как да се отървеш от кошмарите.

В този миг, докато преплиташе пръсти с моите, шепнейки спокойно в ухото ми, бях готова да се вслушам във всяка негова дума. Затова само кимнах и освободих краката си от усуканите чаршафи.

Той запали фенерите в стаята си и застанахме рамо до рамо пред плота и подредените буркани, вече надписани с тувхийски букви.

— Като почти всичко останало — подхвана той, — и тази отвара започва с тихоцвет.

ГЛАВА 11

САЙРА

Всеки сезон Фестивалът на странството започваше по изгрев с барабанен бой. Първите звуци се разнасяха от амфитеатъра в центъра на града и се разпространяваха като вълна с присъединяването на все повече участници в ритуала. Барабанните удари символизираха началото ни, първите удари на сърцата ни, първите наченки на живот, довели ни до могъществото, което притежавахме днес. В продължение на една седмица почитахме началото си, а после всички физически здрави шотетци се струпваха в странстващия кораб, за да преследват космическия поток из галактиката. Следвахме го, докато не се оцветеше в синьо и тогава кацахме на най-близката планета за лов на отпадъци, преди да се върнем у дома.

Открай време обичах барабанния бой, защото ми напомняше, че скоро ще отпътуваме. Винаги съм се чувствала най-свободна в космоса. Но тъй като Узул Зецивис още витаеше в сънищата ми, този сезон чувах барабаните като стихващия ритъм на сърцето му.

Акос се появи на вратата ми и се облегна на касата. Късата му кестенява коса стърчеше във всички посоки.

— Какъв е този звук? — попита с ококорени очи.

Въпреки че болката от потока ме жилеше отвътре, намерих сили да се засмея. За пръв път го виждах толкова неспретнат. Шнурът на панталона му беше извъртян, а на бузата му имаше червен отпечатък от смачкан чаршаф.

— Просто началото на Фестивала на странството — отговорих. — Успокой се. И си оправи панталона.

Бузите му порозовяха и той завъртя ластика.

— Е, откъде да знам? — подразни се той. — Следващият път, когато се очаква нещо, наподобяващо военни барабани, да ме събуди призори, ще бъдеш ли така добра да ме предупредиш?

— Защо толкова държиш да ми отнемеш и малкото забавление?

— Защото представата ти за „забавление“ някак ме кара да си мисля, че съм в смъртна опасност.

Усмихнах се леко и отидох до прозореца. Улиците гъмжаха от хора. Мнозина вдигаха прах, бързайки към центъра на Воа, за да вземат участие в тържествения ритуал. Всички бяха облечени в синьо, любимия ни цвят, и лилаво, и зелено, в брони и въоръжени, с боядисани лица и окичени с фалшиви бижута по шиите и китките, с венци от крехки цветя на главите. Цветята тук, в екваториалния пояс на планетата ни, не трябваше да са жилави като ледоцветите, за да оцелеят. Стиснеш ли ги между пръстите си, се превръщаха в каша, изпусвайки сладкия си аромат.

Фестивалът включваше боеве в амфитеатъра, посетители от други планети и пресъздаване на значими моменти от шотетската история, докато в същото време екипажът на странстващия кораб го чистеше и подготвяше за път. В последния ден с Ризек щяхме да поведем шествие от имението Ноавек към транспортното средство, което да ни отведе до странстващия кораб, за да бъдем първите пасажери на борда му. Всички останали се качваха след нас. Рутината ми беше позната и дори ми доставяше удоволствие, макар че родителите ни вече ги нямаше да ни водят.

— Семейството ми управлява от сравнително скоро — подхванах, накланяйки глава. — Когато съм се родила, баща ми вече бил наложил своите промени върху Шотет. Или поне така прочетох.

— Май доста четеш? — попита ме той.

— Да. — Обичах да чета, кръстосвайки стаята. Помагаше ми да се разсейвам. — Според мен именно в такива моменти най-много се доближаваме до миналото си. По време на фестивала. На странство в космоса. — Покрай оградата ни тичаха смеещи се деца, хванати за ръце. Множество лица, неясни от това разстояние, се обръщаха към имението Ноавек. — Някога сме били скитници, не...

— Убийци и крадци?

Стиснах лявата си ръка и бронята се заби в дланта ми.

— Щом толкова ти харесва фестивалът, защо не отидеш? — попита ме той.

— И цял ден да стоя до Ризек? — изсумтях аз. — Не, благодаря.

Той дойде да погледне през стъклото. Една старица се влачеше по средата на улицата, загърнала главата си с ярък шал — беше се развързал в суматохата и тя се мъчеше да го нагласи с несръчни

пръсти. Докато я наблюдавахме, млад мъж с наръч цветни венци сложи един на главата ѝ върху шала.

— Не разбирам скитничеството, лова на отпадъци — призна си Акос. — Как решавате къде да отидете?

Барабаните продължаваха да ехтят в ритъма, с който биеше сърцето на Шотет. Под техния бой се долавяше приглушен, далечен тътен и няколко мелодии, наслоени една върху друга.

— Мога да ти покажа, ако искаш — отвърнах. — Скоро ще започне.

Малко по-късно минахме през тайната врата в стаята ми, водеща към скритите проходи на имението Ноавек. Облият фенер със светлина от фензу ни показваше накъде да вървим, въпреки това стъпвах внимателно, някои от дъските на пода хлопаха, а от подпорните греди стърчаха пирони. Спрях на разклонението и опипах лявата греда за издйническите прорези, намерих един, значи тунелът водеше към първата врата. Пресегнах се назад за Акос, напипвайки предницата на ризата му, и го задърпах след себе си по левия проход.

Той докосна китката ми и ръката му намери моята, така че продължихме напред със сплетени пръсти. Надявах се скърцането на подовите дъски да прикрива учестеното ми дишане.

Стигнахме до работната стая на Ревизорите, близо до Оръжейната зала, където за пръв път видях Акос и Айджа. Натиснах панела напред, после го плъзнах встрани достатъчно, за да минем. Стаята беше толкова тъмна, че Ревизорите не ни видяха, стояха сред холограмите в центъра на помещението, където измерваха разстояния с тънки лъчи бяла светлина и следяха екраните върху китките си, проверявайки координати. Все пак гордостта ме накара да се отдръпна от Акос и да пусна ръката му.

Ревизорите калибрираха галактическия модел. След като потвърдяха точността му, щяха да започнат анализа си на потока. Приливите и отливите му щяха да определят къде ще се състои следващият лов на отпадъци.

— Галактическият модел — обясних тихо.

— Галактически — повтори Акос. — Но на него се вижда само нашата слънчева система.

— Шотетците сме скитници — напомних му. — Пътешествали сме далеч отвъд границите на нашата система, но така и не открихме други планети, само звезди. Според нас тази слънчева система е единствената в галактиката.

Моделът представляваше холограма, изпълваща стаята открай докрай, със светещо слънце в центъра и луни-отломки, обикалящи в орбита. Холограмата изглеждаше плътна, докато един от Ревизорите не мина през нея, за да измери нещо, предизвиквайки плавно движение, напомнящо въздишка. Нашата планета се плъзна пред очите ми — най-бялата от всички симулирани планети, досущ като сфера, образувана от състени пари. Най-близо до слънцето се носеше станцията на Съвета — кораб, по-голям дори от нашия странстващ, и седалище на галактическото правителство.

— Отдалечаваме Отир от слънцето и всички са калибрирани — обяви един от Ревизорите, висок, със смъкнати рамене, сякаш се привеждаше напред, за да защити сърцето си. — С един-два изита.

„Изит“ беше разговорната форма на ИЗ, измервателна единица, отговаряща на дебелината на малкия пръст. Аз самата използвах пръстите си за измерване на разни неща, когато няха светлинен лъч под ръка.

— Браво, страшно прецизни изчисления — коментира един от другите учени, нисък, с малко шкембе, преливащо от колана на панталоните му. — „Един-два изита“. Все едно каза „една-две планети“.

— 1,467 ИЗ — поправи се първият. — Не че ще се отрази на потока.

— Така и не схвана колко деликатно изкуство е нашето — обади се една жена, минавайки през слънцето, за да измери отстоянието му от Отир, една от планетите, които се намираха най-близо до центъра на галактиката. Всичко в нея изглеждаше строго: от правата линия на късата ѝ прическа, стигаща до долната ѝ челюст, до колосаните рамене на сакото ѝ. За миг слънцето я обгърна с жълто-бялата си светлина. — А повярвай ми, изкуство е, макар и някои упорито да го наричат наука. Господице Ноавек, за нас е чест да ни гостувате. А кой е... придружителят ви?

Дори не ме погледна, а се наведе да насочи светлинния лъч към екватора на Отир. Останалите Ревизори подскочиха, като ме видяха, и

отстъпиха едновременно, макар да ни делеше цяла стая. Ако знаеха колко усилия ми костваше да стоя на едно място, без да се гърча от болка и да плача, едва ли щяха да се боят толкова.

— Прислужник е — поправих я. — Не ми обръщайте внимание, просто дойдох да погледам.

Подчиниха ми се донякъде, но безгрижните им приказки секнаха. Свих ръце в юмруци и ги заклеших между гърба си и стената, стискайки толкова силно, че ноктите им се впиха в дланите ми. Но забравих болката, когато Ревизорите активираха холограмата на потока. Той се виеше около симулираните планети като безформена, нетелесна змия. Докосваше всяка планета в галактиката — и управляваните от Съвета, и автономните, а после образуваше здрав пояс по периферията на стаята като обръч, задържащ планетите във вътрешността си. Сиянието му непрестанно се менеше, толкова наситено на места, че ме заслепяваше, и толкова бледо на други, че приличаше на смътна мъглявина.

Отега ме водеше тук като дете, за да ми покаже как се определя пътя на странствата ни. Ревизорите наблюдаваха с дни траекторията на потока.

— Светлината и цветът на потока винаги са най-силни над нашата планета — обясних тихо на Акос. — Според шотетските легенди се увива три пъти около нея: затова и предците ни са избрали да се заселят именно тук. Интензивността му варира около другите планети, докосвайки ги една след друга без установена последователност. Всеки сезон следваме пътя му, после кацаме на някоя планета за лов на отпадъци.

— Защо? — попита шепнешком Акос.

Подбираме от знанията на всяка планета и ги припознаваме като свои — беше ми обяснила Отега, клекнала до мен по време на поредния ни урок. — *А по този начин им показваме коя част от културата си трябва да ценят най-високо. Помагаме им да опознаят собствения си народ.*

Сякаш в отговор на спомена ми, сенките на потока се застрелкаха на приливи и отливи под кожата ми, носейки болката след себе си.

— Обновление — отвърнах му накрая. — Правим го с цел обновление. — Не знаех как другояче да го обясня. Никога досега не

ми се е налагало. — Намираме изхвърлени от другите планети неща и им вдъхваме нов живот. В това... в това вярваме.

— Наблюдавам активност около П1104 — обади се първият Ревизор, привеждайки се още повече над едно от парчетата скала по периферията на галактиката.

Тялото му приличаше на мъртво насекомо, свито в роговата му обвивка. Той докосна един участък от потока, където цветът, вече зелен с жълти отблясъци, се виеше като в тъмен водовъртеж.

— Като вълна на път да се разбие в брега — рече дрезгаво строго изглеждащата жена. — Активността може да се стабилизира или да затихне, зависи. Отбележи за наблюдение. Но за момента продължавам да твърдя, че най-успешен лов можем да очакваме на Огра.

Ловът на отпадъци е добро дело — беше прошепнала веднъж в детското ми ухо Отега. — *Както за тях, така и за нас. Той е една от мисиите ни в служба на потока.*

— Притрябвали са му на някой догадките ти — коментира първият Ревизор. — Не каза ли, че Негово Височество иска информация за дейността на потока над Пита? Точно там е съвсем слаба, но това едва ли го интересува.

— Негово Височество си има свои причини да иска от нас определена информация и нямаме право да ги оспорваме — отвърна жената, стрелвайки поглед към мен.

Пита. Носеха се слухове за това място. Че дълбоко под океаните на водната планета, където теченията не са толкова силни, били скрити последно поколение иновативни оръжия. А тъй като Ризек бе решен не само да спечели статут на нация за Шотет, но и да завладее цялата планета, определено имаше нужда от оръжия.

Зад очите ми се надигаше болка. Така се почваше, когато предстоеше дарбата на потока да ме връхлети с особена жестокост. А винаги се случваше, представех ли си как Ризек подема истинска война, докато аз стоя безучастно до него.

— Трябва да вървим — казах на Акос. После се обърнах към Ревизорите. — Успех с наблюденията. Не ни подвеждайте — добавих импулсивно.

Акос мълчеше, докато се връщахме по скритите проходи. Всъщност осъзнах, че той винаги мълчеше, освен ако не задаваше въпроси. Чудех се дали и аз самата щях да проявявам такова любопитство към някого, когото мразех, макар че навярно това беше целта: опитваше се да прецени дали ме мрази.

Навън барабаните постепенно заглъхваха, както и се очакваше. Настъпващата тишина обаче сякаш даде сигнал на Акос и той спря под един от фенерите с фензу. В стъклената сфера над главите ни летеше само едно насекомо, и то с бледосиньо сияние: белег, че смъртта му приближава. Под него се виждаше купчина от мъртви фензута, вирнали прегънати крачка във въздуха.

— Да отидем на фестивала — предложи той. Колко е слаб, помислих си. Под скулите му, където в младо лице като неговото трябваше да има свежа плът, тъмнееха сенки. — Без Ризек. Само двамата с теб.

Сведох поглед към обърнатата му нагоре длан. Предлагаше ми допира си така свободно, без да осъзнава колко рядко ми се случваше. Колко рядко човек като мен намираше човек като него.

— Защо? — попитах.

— Защо какво?

— Напоследък се държиш мило с мен. — Сбърчих чело. — Включително сега. Защо? Какво печелиш ти?

— Май животът тук съвсем е объркал съзнанието ти, а?

— Животът тук — поясних — ме е научил да чета хората като отворени книги.

Той въздъхна, видимо несъгласен с мен и без каквото и да е желание да влиза в спорове. Често въздишаше по този начин.

— Прекарваме доста време заедно, Сайра. Милото отношение е предпоставка за оцеляване.

— Ще ме разпознаят навън. Сенките на потока лесно се запомнят, макар че това едва ли важи за лицето ми.

— Няма да има сенки. Ще бъдеш с мен. — Той наклони глава. — Или допирът ми те смущава твърде много?

Отправяше ми предизвикателство. Или се опитваше да ме манипулира. Но си представих какво би било да попадна в многолюдна тълпа, без кожата ми да реагира, да докосвам хората, без да им причинявам болка, да подуша потта им във въздуха, да се слея с тях. За

последно попаднах в такова стълкновение преди първото ми странство, когато баща ми ме вдигна в прегръдките си. Дори Акос да имаше скрита умисъл, може би рискът си струваше.

Затова сложих ръка в неговата.

Малко по-късно се върнахме в тунелите, пременени в подходящи тоалети за фестивала. Аз носех лилава рокля, този път не от официалния гардероб на майка ми, а евтина дрешка, по която нямаше да страдам, ако съсипя, а за да прикрия лицето си, бях нарисувала дебела диагонална ивица през него, покриваща едното ми око и по-голямата част от другото. Бях пристегнала косата си назад, боядисвайки я в синьо, за да не се измъкна от опашката. Без сенките на потока изобщо нямаше да приличам на онази Сайра Ноавек, която Воа познаваше.

Акос беше облечен в черно и зелено, но тъй като него нямаше кой да го разпознае, нямаше нужда да се дегизира.

Като ме видя за пръв път, не можа да откъсне погледа си от мен. Дълго време.

Знаех как изглеждам. Лицето ми не беше радост за окото, като тези на обикновените хора, по-скоро беше предизвикателство като ослепителния цвят на космическия поток. Видът ми нямаше значение, най-вече защото танцуващите под кожата ми тъмни жилки вечно привличаха вниманието. Затова чувството да ме гледат така беше странно.

— Не гледай така втренчено, Кересет — наредих му. — Излагаш се.

Хванах го под ръка и го поведох по тунела, следващ източната страна на къщата, и надолу по стълбището. Опипах няколко от подпорните греди, търсейки издълбаните в тях кръгове, указващи тайните изходи. Като онзи до кухните.

В тази част перестата трева стигаше точно до къщата и трябваше да минем през нея, за да стигнем до външната порта, заключена с таен код. Знаех го. Беше рождената дата на майка ми. Всички тайни кодове на Ризек бяха свързани с майка ми по един или друг начин — рождената ѝ дата, денят на смъртта ѝ, сватбеният ден на родителите ни, любимите ѝ числа, с изключение на онези, отварящи личните му

стаи, където вратите се отваряха с кръвта на Ноавек. Дори не припарвах до тях, избягах да прекарвам с него повече време от необходимото.

Усетих очите на Акос върху ръката ми, докато набирах кода. Но това беше просто задната порта.

Тръгнахме по тясна пътечка, водеща към една от главните улици на Воа. Един мъж задържа поглед върху лицето ми и аз се сковах за миг. После и една жена. И едно дете. Отвсякъде ме посрещаха очи и бързо се извъръщаха.

Вкопчих се в ръката на Акос и го придърпах към себе си, за да му прошепна:

— Гледат ме втренчено. Знаят коя съм.

— Не — отсече той. — Гледат те втренчено, защото лицето ти е боядисано в синьо.

Докоснах леко бузата си, покрита със засъхнала боя. Кожата беше груба и люспеста. Дори не ми хрумна, че точно днес няма нищо странно в това хората да ме гледат.

— Голяма си параноичка, знаеш ли? — попита ме той.

— А ти започваш да звучиш прекалено наперено за човек, когото редовно пребивам.

Той се засмя.

— Е, накъде?

— Сещам се за едно място — отвърнах. — Хайде.

Свърнах наляво и го поведох по една не толкова оживена улица, отдалечавайки ни от центъра на града. Въздухът беше пълен с прахоляк, но странстващият кораб щеше да отлети съвсем скоро и бурята приближаваше. Щеше да измие града, да го обагри в синьо.

Официалните ритуали на фестивала, подкрепяни от правителството, се състояха във и около амфитеатъра в центъра на Воа, но не всички празнуващи се струпваха там. Запромъквахме се по една тясна уличка, където сградите сякаш се накланяха една към друга като любовници, а хората танцуваха и пееха. Жена, окичена с фалшиви бижута, ме спря с ръка — жест, толкова непознат за мен, че едва не се разтреперих. Тя ми се усмихна и сложи на главата ми венец от фензу цветя, наречени така заради синьо-сивия им цвят, същия като крилете на светещите насекоми.

Излязохме на един претъпкан пазар — ниски палатки и сергии с оръфани сенници, пазарящи се хора и млади жени, докосващи плахо накитите, които не можеха да си позволят. Сред тълпата си проправяха път шотетски войници с бляскави на слънцето брони. Надуших печено месо и пушек и се обърнах с усмивка към Акос.

Изражението му ми се стори странно. Почти объркано, сякаш никога не си е представял Шотет по този начин.

Тръгнахме хванати ръка за ръка по пътеката между сергиите. Спрях пред една маса с обикновени ножове с резбовани дръжки, остриетата им не бяха направени от материала, проводник на енергията на потока.

— Знае ли дамата как да борава с обикновен нож? — попита ме на шотетски старият продавач.

Беше облечен в тежката сива роба на золдски религиозен водач, с дълги, широки ръкави. Религиозните жители на Золд използваха обикновени ножове, защото смятаха остриетата на потока за лекомислена употреба на потока, който заслужава по-голямо уважение. В това отношение вярванията им се припокриваха с тези на повечето религиозни шотетци. Но за разлика от шотетските религиозни водачи, този мъж не прилагаше вярванията си на практика в ежедневието, не променяше света около себе си с тях. По всяка вероятност беше аскет и вместо това странеше от всичко светско.

— По-добре от теб — отговорих му на золдски. Не ми се отдаваше особено, меко казано, но с радост го упражнявах при възможност.

— Така ли? — засмя се той. — Акцентът ти е ужасен.

— Ей! — Доближи ни шотетски войник и почука с върха на своя нож на потока по масата на стареца. Той изгледа оръжието му с погнуса. — Тук се говори само шотетски. Ако ти отговори на твоя език... — Войникът изръмжа тихо. — Лошо ѝ се пише.

Сведох глава, за да не се загледа в лицето ми.

Старецът от Золд отвърна на развален шотетски:

— Съжалявам. Вината е моя.

Войникът задържа още малко ножа си върху масата на стареца, надувайки гърди, сякаш изпълняваше птичи танц за чифтосване. После прибра оръжието в ножницата си и продължи напред през тълпата.

Старецът се обърна отново към мен и продължи с по-делови тон:

— Това са най-балансираните ножове, които ще намерите на целия пазар...

Заразказва ми как са изработени ножовете му — от метал, изкован на северния полюс на Золд, и дърво от рухнали стари къщи в Золдия. Една част от мен го слушаше, но другата беше с Акос, чийто поглед обхождаше площада.

Купих един кинжал от стария търговец — стабилно оръжие, с тъмно острие и дръжка, пригодена за дълги пръсти. Предложих го на Акос.

— От Золд — обясних. — Странно място, почти затънало в сивкав прашец от цветните им полета. Малко трудно се свиква с гледката. Но металът им е учудващо гъвкав, но въпреки това много здрав... какво? Какво има?

— Всички тези неща — подхвана той, махвайки към площада — са от други планети?

— Да. — Дланта ми се потеше до неговата. — На екстра планетарните търговци им е позволено да продават стоката си във Воа по време Фестивала на странството. Част от нещата са събрани от други планети, разбира се, все пак сме шотетци. Нов живот за изхвърленото и така нататък.

Акос спря на средата на площада и се обърна към мен.

— И разбираш кое от коя планета е само с един поглед? На всички тези места ли си била? — учуди се той.

Огледах пазара. Някои от търговците носеха одежди, които ги скриваха от глава до пети — в ярки или убити цветове, други носеха високи украшения за глава, за да привличат вниманието на купувачите, или крещяха на забързан шотетски, почти неразбираем заради силните им акценти. От сергията в дъното избухна светлина, изпълвайки въздуха с искри, които изчезнаха така неочаквано, както се бяха появили. Жената зад масата почти сияеше заради разголението си тоалет. Друга сергия пък тънеше в облак от насекоми, толкова гъст, че едва виждах мъжа зад нея. Зачудих се кой се нуждаеше от рояк насекоми.

— Посещавала съм всичките девет планети-нации на Съвета — кимнах утвърдително. — Но не за всяка стока мога да кажа откъде идва. И все пак за някои е повече от ясно. Погледни това например...

Върху един близък щанд бе изложен фин инструмент с абстрактна форма, различна от всеки ъгъл, изработен от малки плочки

седефен материал, който приличаше на смесица от стъкло и камък.

— Синтетика — обях. — Всичко на Пита е синтетично, защото цялата планета е потънала във вода. Внасят всякакви материали от съседите си и ги комбинират...

Почуках с пръст върху една от малките плочки и от вътрешността на инструмента се чу звук като гръмотевица. Прокарах пръсти по останалите плочки, оставяйки след тях музика като вълни. Мелодията беше плаха като допира ми, но когато пернах с пръст още една от стъклените плочки, прозвучаха барабани. Всяка от тях сякаш блестеше със собствена вътрешна светлина.

— Това тук имитира звуците на водата и е за пътешественици, обзети от мъка по родината — обясних.

Като го погледнах отново, той ми се усмихваше колебливо.

— Обичаш ги — пророни. — Всички тези места, всички предмети.

— Да — потвърдих аз. Никога не се бях замисляла по въпроса. — Предполагам, че е така.

— Ами Тувхе? — попита той. — И него ли обичаш?

Произнасяйки името на дома си, умел с хлъзгавите срички, които биха затруднили мен самата, ми напомни, че макар да говореше свободно шотетски, не беше един от нас, не съвсем. Беше отраснал заобиколен от мраз, в осветена от жар-камъни къща. Навярно още сънуваше на тувхийски.

— Тувхе — повторих. Никога не съм посещавала ледената северна страна, но изучавах езика и културата им. Виждала съм я на снимки и видеофилми. — Ледоцвети и сгради от покрито с олово стъкло. — Страна, чийто народ харесва сложните геометрични форми и ярките цветове, изпъкващи на фона на снега. — Плаващи градове и безбрежна белота. Да, обичам Тувхе.

Внезапно помръкна, изглеждаше съкрушен. Чудех се дали не съм събудила носталгията у него?

Той взе кинжала от ръката ми и го огледа, пробвайки острието с върха на пръста си, стиснал дръжката в ръка.

— Даваш ми оръжие, без дори да се замислиш — пророни. — Но аз мога да го обърна срещу теб, Сайра.

— Можеш да *опиташ* — поправих го тихо. — Но не ми се вярва.

— Струва ми се, че често забравяш кой съм.

Беше прав. Понякога ми изскачаше от ума, че е пленник в дома ми, а аз съм му нещо като надзирател.

Но оставех ли го да избяга, да се опита да измъкне брат си, се обричах на доживотна агония. Дори мисълта за това бе непоносима. Това означаваше, че ме чакат твърде много години, твърде много Узул Зецивиси, твърде много прикрити заплахи от Ризек и опиянени вечери до него.

Продължих надолу по пътеката между сергиите.

— Време е да посетим Разказвача.

Докато баща ми превръщаше Ризек в чудовище, моето образование бе поверено на Отега, която редовно ме обличаше от глава до пети в плътни дрехи, за да скрие прогарящите ме сенки, и ме водеше на места, където родителите ми не биха ми позволили да стъпя.

Точно такова място беше това. Намираще се в сърцето на един от бедните райони на Воа, половината сгради в който бяха пред разпад, а останалите вървяха по същия път. И тук имаше пазари, но по-скоро временни — просто редове от одеяла, отупани със стоки, които лесно се пренасяха при нужда.

Докато минавахме покрай едно от тях, Акос ме стисна за лакътя и ме придърпа към себе си. Лилаво одеяло с бели бутилки по него. По стъклото им още стоеше лепилото от махнати етикети, напластено с лилави власинки.

— Това са лекарства, нали? — попита ме той. — Приличат ми на отирийски.

Кимнах, внезапно загубила вяра в гласа си.

— За каква болест? — продължи с въпросите той.

— K900X — отговорих. — Или „пиян морков“ на разговорен език. Защото поражява вестибуларния апарат, както знаеш.

Той свъси вежди. Спряхме насред уличката, вече далеч от глъчката на фестивала.

— Тази болест е предотвратима. Не се ли ваксинирате срещу нея?

— Наясно си, че страната ни е бедна, нали? — отвърнах на гримасата му. — Нямаме износ, нито пък достатъчно природни ресурси, за да се издържаеме самостоятелно. Някои планети ни изпращат помощи — Отир например, но те обикновено попадат в

грешните ръце и се разпределят сред по-висшите слоеве на обществото, вместо сред нуждаещите се.

— Никога... — Той се спря. — Никога не съм се замислял за това.

— Защо да го правиш? — отвърнах. — Едва ли заемаме предно място в списъка с интереси на Тувхе.

— Аз също израснах в охолство на бедно място — сподели той. — Поне това ни свързва.

Звучеше изненадан, че открива нещо общо помежду ни.

— И няма как да помогнете на всички тези хора? — попита, махайки към заобикалящите ни сгради. — Все пак си сестра на Ризек, не можеш ли да...

— Той не се вслушва в думите ми — заявих отбранително.

— Опитвала ли си?

— Говориш така, сякаш е лесна работа. — Усецах топлина по лицето си. — Трябва просто да се срещна с брат ми и да му кажа, че се налага реорганизация на цялата му система и той веднага ще го направи.

— Не казвам, че е *лесно*...

— Елитът на Шотет е преградата на брат ми срещу евентуален бунт — обясних, разгорещявайки се още повече. — И той възнаграждава предаността им с лекарства, храна и лукс, каквито никой друг не получава. Без тяхната подкрепа, ще загине. И тъй като нося същата кръв, умирам с него. Така че не... не съм се впускала в благородна мисия да спася болните и бедните на Шотет!

Звучах гневно, но вътрешно се гърчех от срам. Първия път, когато Отега ме доведе тук, едва не повърнах от вонята на измършавял труп в една от уличките. Тя покри очите ми, докато минавахме покрай него, за да не го видя отблизо. Ето каква бях — Бичът на Ризек, майстор в бойните изкуства, а ми се повдигаше при близка среща със смъртта.

— Не биваше да подхващам темата — хвана ме угрижено за лакътя Акос. — Да вървим. Води ме при този... разказвач.

Кимнах и продължихме напред.

Дълбоко в лабиринта от тесни улички се криеше ниска врата, изрисувана със сложни сини шарки. Почуках и тя се откряна със скърцане, само колкото през пролуката да излезе пипало бял пушек с аромат на прегоряла захар.

Открай време чувствах това място като дихание, като нещо свещено. И може би наистина беше. Точно тук преди много сезони, на първия ден от Фестивала на странството, Отега ме доведе за първия ми урок по история.

Висок мъж с бледа кожа отвори вратата. Главата му беше толкова гладко обръсната, че скалпът му блестеше. Той вдигна ръце с усмивка.

— А, Малка Ноавек — възкликна. — Не вярвах, че ще те видя отново. Кого ми водиш?

— Това е Акос — отговорих. — Акос, запознай се с Разказвача. Поне така предпочита да го наричат.

— Здравейте — каза Акос.

Промяната в стойката му ми показва, че се притеснява, войникът в него сякаш изчезна. Разказвача се усмихна още по-широко и ни покани да влезем.

Слязохме надолу във всекидневната му. Акос се приведе, за да мине под сводестия таван, от чийто връх светеше ярко кълбо с фензу. В стаята имаше ръждясала печка на дърва с кюнец, който се протягаше към единствения прозорец, където избълваше пушека си. Знаех, че подът е от отъпкана пръст, защото като дете надникнах под грозните тъкани килими, от чиито груби нишки ме сърбяха краката.

Разказвача ни отведе до купчина възглавници, където се настанихме малко нескопосано, хванати за ръце. Пуснах тази на Акос, за да избърша длан в роклята си и когато сенките на потока се разлиха отново в тялото ми, домакинът ни се усмихна.

— Ето ги и тях — отбеляза той. — Едва те познах без сенките, Малка Ноавек.

Разказвача остави метален чайник на масата пред нас, не точно маса, а две скрепени табуретки за краката, една метална и една дървена, и две различни, глазирани чаши. Аз налях чай. Беше бледолилав, почти розов, и от него идваше сладкият аромат, с който беше пропит въздухът.

Той седна пред нас. Бялата боя на стената над главата му се лющеше, разкривайки жълтата боя под нея, спомен от друго време. Но

дори тук го имаше вездесъщия екран, закрепен накриво на стената до печката. Това място беше претърпано с вещи от други планети: тъмният метал на чайника очевидно беше от Тепес, решетката на печката беше направена от панелите, по които ходеха на Пита, а дрехите на Разказвача бяха копирани като на отирийските богаташи. В ъгъла имаше стол с неизвестен за мен произход, който Разказвача очевидно поправяше.

— Придружителят ти, Акос, нали така? Мирише на тихоцвет — обяви Разказвача, сбърчвайки чело за пръв път, откакто бяхме дошли.

— Той е тувхиец — обясних. — Не иска да те обиди.

— Да го обидя? — учуди се Акос.

— Да, не допускам в дома си хора, употребили тихоцвет или друга изменяща потока субстанция — информира го домакинят ни. — Въпреки това всеки е добре дошъл, когато организъмът му се очисти от действието им. Но нямам навика да гоня посетителите си директно.

— Разказвача е шотетски религиозен водач — обясних на Акос. — Наричаме ги клирици.

— Наистина ли е тувхиец? — свъси вежди Разказвача и затвори очи. — Дали не се бъркате, господине? Говорите езика ни като местен.

— Мисля, че знам къде е домът ми — отвърна сопнато Акос. — Откъде произлизам.

— Не исках да ви засегна — извини се Разказвача. — Но носите шотетско име, затова, предполагам, разбирате объркването ми. Тувхийски родители не биха дали на детето си име с толкова твърдо звучене без причина. Позволете да попитам как се казват братята и сестрите ви, ако имате такива?

— Айджа — отвърна глухо Акос. Явно не се беше замислял за това. — И Киси.

Той стисна ръката ми, навярно несъзнателно.

— Е, няма значение — рече Разказвача. — Очевидно идвате при мен с някаква цел и нямате много време за изпълнението ѝ, затова да продължим по същество. Малка Ноавек, на какво дължа посещението ви?

— Искаше ми се да разкажеш на Акос историята, която разказа на мен като дете — отвърнах. — Аз не съм особено добра в това.

— Да, сега разбирам. — Разказвача взе чашата, оставена до босите му крака. Навън беше хладно, но тук ми се струваше доста

топло, почти задушно. — А що се отнася до историята, тя няма истинско начало. Отпърво не сме знаели, че езикът ни е език на откровенията, че го носим в кръвта си, защото винаги сме били заедно, странствали сме в купом из галактика. Не сме имали дом, нищо трайно. Следвали ме потока по галактическия му път, накъдето и да ни отведе той. Открай време сме го смятали за свой дълг, за цел на живота ни.

Разказвача отпи глътка чай, върна чашата на земята и размърда пръсти във въздуха. Когато за пръв път го видях да прави така, се изкисках на чудатото му поведение. Сега обаче знаех какво да очаквам: бледи, мъгливи силуети изплуваха пред него. Бяха като от пушек, не осветени като холограмата на галактиката, която видяхме по-рано, но картината беше същата: планети, подредени около слънце, и бялата линия на потока, виеща се около тях.

Сивите очи на Акос, същият цвят като преобладаващата част на пушека, се разшириха.

— Тогава един от оракулите получил видение, според което управляващият род на Шотет ще ни намери постоянен дом. Така и станало. Отвели ни на необитаема, студена планета, която сме нарекли „Урек“ — „празна“.

— Урек — повтори Акос. — Това ли е шотетското название на планетата ни.

— Е, да не мислиш, че я наричаме „Тувхе“ като вашия народ? — изсумтях аз. — „Тувхе“ е официалното, одобрено от Съвета име за планетата ни, населявана от тувхийци и шотетци. Но не е задължително *ние* да ѝ викаме така.

Миражът на Разказвача се измени, съсредоточавайки се върху кълбо от сгъстен пушек.

— На тази планета потокът бил по-силен, отколкото където и да било другаде. А за да не забравяме историята си, номадското си минало, традицията да даваме нов живот на вече счупени неща, сме сложили начало на ритуалните странства. И така всеки сезон физически годните шотетци се връщат на кораба, носил ни из галактиката толкова дълго, за да следват движението на потока както едно време.

Ако не държах ръката на Акос, щях да усетя как потокът жужи в тялото ми. Рядко се замислях за него, защото с жуженето идваше и

болката, но точно той ме свързваше с всички хора в галактиката. Е, с всички, освен с този до мен.

Зачудих се дали понякога му липсва, дали си спомня чувството.

Разказвача продължи с гърлен, мрачен глас:

— Но по време на едно от странствата, народът, заселил се северно от Воа, в земята на ледоцветите, народът, нарекъл себе си Тувхе, се спуснал твърде много на юг. Навлязъл в града ни, в този момент пълен с деца, очакващи завръщането на родителите си от странство. И отвлекли децата ни от леглата, от кухненските маси, от улиците. Откраднали рожбите ни и ги отвели на север като свои пленници, за да им служат.

Пръстите му нарисоваха равна улица, груб силует на човек, тичащ по нея, гонен от гигантски облак. В дъното на улицата облакът го погълна.

— Когато странстващите се завърнали у дома и не намерили децата си, обявили война на тувхийците, за да си ги върнат. Но тъй като нямали опит в боя, а само в лова на отпадъци и скитничеството, били изтребени поголовно. И така народът ни се примирил, че завинаги е загубил децата си. Но поколение по-късно, по време на странство, един от хората ни посетил сам планетата Отир и там, сред онези, които не говорили езика ни, едно дете му проговорило на шотетски. Била дъщеричка на тувхийски пленник, изпратена от господарите си да вземе нещо, и дори не осъзнала, че заменила един език за друг. И така детето било Възвърнато, прибрали го у дома.

Той килна глава.

— След този случай — продължи Разказвача — предците ни се надигнали, станали воини, за да пазят народа си от следващи похищения.

Докато той шепнеше, а пушекът от миража му се разнасяше, барабаните от центъра на града започнаха да бият все по-силно и по-силно, пригласяни от тези в бедняшкия район. Тътенът им ме накара да погледна към Разказвача с отворена уста.

— Бурята се задава — обясни той. — И точно навреме, защото историята ми приключи.

— Благодаря ти — казах му. — Съжалявам, че...

— Върви, Малка Ноавек — рече с крива усмивка Разказвача. — Не бива да я изпускате.

Грабнах Акос за ръката и го вдигнах на крака. Той гледаше свъсено Разказвача. Дори не беше докоснал чашата със сладък, лилав чай, която му налях. Дръпнах го силно, за да ме последва нагоре по стълбите, водещи към уличката. Още отгук виждах как корабът се носи към Воа. Можех да позная формата му, както разпознавах силуета на собствената ми майка дори от разстояние. Как накланя раздутия си корем и заострения си нос. Можех да позная произхода на всяка неравна пластина на корпуса му по това колко износена беше, по цветовете им — оранжеви, сини и черни. Корабът ни, сглобен като пъзел, беше достатъчно голям да хвърли сянка върху цял Воа.

Навсякъде около нас, из целия град, ехтяха радушни възгласи.

По навик вдигнах свободната си ръка към небето. Силен, остър звук прокълтя като камшичен удар откъм вратата на товарното отделение и тъмносини жилки плъзнаха във всички посоки, увивайки се около облаците или образувайки нови. Беше все едно да гледаш капка мастило във вода — първоначално всяко вещество запазваше целостта си, но постепенно започваха да се смесват, да се преливат едно в друго. Накрая одеяло от тъмносиня мъгла обгърна столицата. Дарът на кораба към нас.

А миг след това, както се случваше всеки сезон от живота ми, заваля син дъжд.

Стиснала здраво ръката на Акос, обърнах свободната си длан към небето, за да уловя малко от сините капки. Бяха тъмни и се търкаляха по кожата ми, оставяйки сини следи. Хората в дъното на уличката се смееха и танцуваха, и пееха. Акос беше отметнал глава назад. След миг отмести поглед от търбуха на кораба и загледа как сините капки се стичат между кокалчетата на ръката му. Очите ни се срещнаха. Аз се смеех.

— Синьото е любимият ни цвят — обясних му. — Цветът на космическия поток, когато тръгваме на лов за отпадъци.

— Като дете — отвърна умислено той — и аз го обичах, макар че цял Тувхе го ненавиждаше.

Плиснах синята вода от шепата си в бузата му и я посиних. Акос се стресна и изплю синьо по земята. Вирнах вежди в очакване на реакцията му. Той протегна ръка под струята вода, стичаща се от покрива на близката сграда, и ме оплиска с нея.

Аз хукнах по улицата с детински писък, но студената вода все пак обля гърба ми. Сграбчих Акос за лакътя и затичахме заедно през ликуващата тълпа, покрай щастливо полюшващи се старци, прилепнали в танц мъже и жени, ядосани търговци от други планети, препускащи да скрият стоките си от синия дъжд. Джапахме през яркосини локви, измокряйки дрехите си, и за пръв път се смеехме и двамата.

ГЛАВА 12

САЙРА

Същата вечер, след като измих синьото от кожата и косата си, заставах с Акос пред работния плот в стаята му, за да приготвим болкоуспокояващото, с чиято помощ се надявах да поспя. Не го попитах какво мисли за чутото от Разказвача, за това, че историята му винеше Тувхе, не Шотет, за враждебността между народите ни. Той също мълчеше по въпроса. Като направихме отварата, се върнах с нея в стаята си и седнах на ръба на леглото, за да я изпия. Това беше последният ми спомен.

Като се събудих, лежах встрани на леглото, върху завивките. Полуизпитата чаша с отвара до мен се беше обърнала, оцветявайки чаршафите в лилаво. Изгревът тъкмо започваше, ако съдех по бледата светлина, която се процеждаше през пердетата.

Тялото ме болеше, надигнах се и го извиках.

— Акос?

Бях изпаднала в несвяст от чая. Притиснах длан до челото си. Но нали му помагах, твърде силен ли го бях направила? Тръгнах, залитайки по коридора, и почуках на вратата му. Не, не съм го направила твърде силен, подготвих само стеблата от сендес, а той — всичко останало.

Беше ме упоил.

Никой не отговори на почукването ми. Затова отворих вратата. Стаята на Акос беше празна, видях отворените чекмеджета, а дрехите му и кинжалът липсваха.

Бях се усъмнила в предложението му да излезем навън. И с право.

Събрах косата си назад и я вързах, за да не влиза в очите ми. После се върнах в моята стая и нахлузих ботушите си. Дори не ги вързах.

Беше ме упоил.

Завъртях се и огледах отсрещната стена с тайния панел, през който се бяхме измъкнали от къщата предишния ден. Между него и

останалата част от стената личеше тясна пролука. Стиснах зъби, внезапно атакувана от познатата болка. Накара ме да излезем, за да види как го правя. Въръжих го със золдски нож, доверих му се за отварата ми и сега... сега щях да си платя прескъпо.

Струва ми се, че често забравяш кой съм, беше казал.

Честта няма място в оцеляването, на това го научих аз.

Излетях в коридора. Един страж вече вървеше към стаята ми. Подпрях се на вратата. Какво щеше да ми каже? Не знаех за какво да се надявам — да се е измъкнал или да са го заловили.

Стражът спря малко преди вратата ми и наклони глава към мен. Беше един от по-дребните, по-младите, с детско лице, но въръжен. Един от онези, които още втренчваха поглед в ръцете ми, когато тъмните жилки започваха да играят по тях.

— Какво? — попитах през стиснати зъби. Болката се връщаше с почти същата сила като след убийството на Узул Зецивис. — Какво има?

— Стюардът на суверена, Вас Кузар, ме изпраща да ви съобщя, че снощи прислужникът ви се е опитал да избяга с брат си от имението — обясни стражът. — Задържан е и очаква наказанието си от суверена. Вас държи да присъствате на закрития разпит, който ще се проведе след два часа в Оръжейната зала.

С брат му. Тоест Акос е намерил начин да измъкне Айджа. Спомних си писъците на Айджа след пристигането им в имението и потреперих.

Отидох на „закрития разпит“ въръжена и облечена като войник. Ризек беше спуснал пердетата в Оръжейната зала и единствената светлина идваше от фенерите с фензу, висящи от тавана. Брат ми стоеше на подиума с ръце зад гърба, вперил поглед в стената с оръжия над него. Нямахме други в залата. Все още.

— Това беше любимото оръжие на майка ни — отбеляза той, когато вратата се затвори след мен.

Докосна с пръсти палката на потока, окачена диагонално на стената. Представляваше дълга, тънка пръчка с остриета в двата края. Всяко от остриетата съдържаше проводник и когато някой хванеше

палката, тъмните сенки на потока я обгръщаха цялата. Изправена, беше висока колкото мен.

— Елегантен избор — коментира брат ми, без да се обръща. — Но по-скоро за показност. Знаеше ли, че майка ни не беше особено веща в бойните изкуства? Татко ми го каза. За сметка на това имаше остър ум на стратег. Винаги намираше начин да избегне физическите сблъсъци, навярно заради собствената си слабост.

Той се обърна към мен. На лицето му играеше самодоволна усмивка.

— Трябва да взимаш пример от нея, сестро — заяви Ризек. — Отличен боец си, но тук горе... — Той потупа с пръст едното си слепоочие. — Е, силата ти определено не е там.

Сенките започнаха да препускат под кожата ми, подклаждани от гнева ми. Въпреки това не казах нищо.

— Дала си оръжие на Кересет? Превела си го през тунелите? — Ризек поклати глава. — Проспала си бягството му?

— Упоил ме е — отвърнах троснато.

— Така ли? И как успя? — попита с ехидна усмивчица Ризек. — Приковал те е към земята и е излял отварата в устата ти? Не ми се вярва. Мисля, че си я изпила с пълно доверие. Изпила си силен опиат, приготвен от врага ти.

— Ризек... — подхванах.

— Едва не загубихме *оракула* си заради теб — озъби ми се той. — И защо? Защото си достатъчно наивна да се увлечеш по първия срещнат нещастник, способен да облекчи болката ти.

Не посмях да споря. Беше пребродил цялата галактика в търсене на оракул, със и без баща ми. И едва не го загуби за една нощ. По моя вина. Навярно имаше право. Вероятно и малкото доверие, което изпитвах към Акос, симпатиите ми към него, се дължаха на факта, че ми носеше облекчение. Бях толкова благодарна за спасението от болката — и от изолацията, — че си позволих да се размекна. Много глупаво от моя страна.

— Не можеш да го виниш, че иска да спаси брат си и да избяга оттук — казах с разтреперан от страх глас.

— Ти май не схващаш? — отвърна Ризек с лек присмех. — Хората винаги ще искат неща, с които да ни унищожат, Сайра. Това не означава, че трябва да им го позволяваме.

Ризек посочи към едната страна на стаята.

— Застани там и да не си казала дума — нареди ми той. — Доведох те, за да видиш какво се случва, когато не държиш прислугата под контрол.

Цялата треперех, горях и изглеждах сякаш стоя под покривало от увивни растения, чиито сенки бележеха кожата ми. Тръгнах към единия край на стаята, прегърнала тялото си с разтреперани ръце, а Ризек заповяда „Влез!“.

Гигантските врати в другия край на залата се отвориха. Вас влезе първи, облечен в броня, с изпънати назад рамене. Зад него, обграден от войници, се препъваше Акос Кересет. Вървеше изгърбен и половината му подпухнало лице беше покрито с кръв, бликаща от дълбока рана на едната му вежда. Долната му устна беше сцепена. Вече са го пребили, но пък той беше свикнал с побоите.

Зад него крачеше Айджа, също кървящ и пребит, но и... някак празен. Лицето му беше обрасло в рехава брада и изпито, изобщо беше само помен от младия мъж, когото видях от скривалището си преди два сезона.

От мястото си чувах хрипящото дишане на Акос. Но като видя брат ми, веднага се изправи.

— Гледай, гледай, каква картинка само — коментира Ризек, слизайки бавно по стълбите. — Докъде успя да стигне, Вас? Отвъд оградата?

— Нищо подобно — отвърна Вас. — Заловихме го в кухнята на излизане от тунелите.

— Е, нека ти обясня къде сбърка, Кересет, просто за сведение — предложи Ризек. — Това, че покойната ми майка харесваше старомодния вид на къщата ни, не означава, че съм пропуснал да я снабдя с най-съвременната охранителна система след смъртта ѝ. Включително със сензори за движение в килиите като тази на брат ти например.

— Защо го държиш тук? — попита Акос през стиснати зъби. — Притежава ли изобщо дарба? Или си я унищожил чрез глад?

Вас зашлеви лениво Акос с опакото на ръката си. Акос се сгърчи, стиснал бузата си.

— Акос — пророни Айджа. Гласът му беше като лек допир. — Недей.

— Защо не му отговориш, Айджа? — подкани Ризек. — Прояви ли се дарбата ти?

Акос погледна към Айджа през разперените пръсти на ръката си. Брат му затвори очи за миг, а като ги отвори, кимна утвърдително с глава.

— Изгряващ оракул — пророни Акос на шотетски.

Първоначално не го разбрах, нашият народ не използваше подобна фраза. Но тувхийците имаха различни думи за трите оракула — един залязващ, приближаващ заника на дарбата си, един установен, който пророкуваше от храма, и един изгряващ, на път да придобие пълната си мощ.

— Сигурно се досещаш, че засега не успявам да го накарам да ми служи с дарбата си — отбеляза Ризек. — Затова възнамерявам да си я присвоя.

— Да си я присвоиш? — учуди се Акос, отразявайки собствената ми изненада.

Ризек го доближи, приклекна пред него и опря лакти на коленете си.

— Знаеш ли каква е *моята* дарба? — попита небрежно.

Акос не отвърна.

— Разкажи ми, скъпа Сайра — подкани ме брат ми, кимвайки с глава към мен. — Ти я познаваш отблизо.

Акос вдигна очи към моите, опрял ръка в пода. Кръвта по лицето му беше примесена със сълзи.

— Брат ми може да заменя спомените си с чужди — обясних. Гласът ми звучеше празно. Така и се чувствах. — Дава ти свой и взима някой от твоите в замяна.

Акос застина.

— Дарбата на всеки произтича от същността му — обади се Ризек. — А същността се гради на миналото му. Вземеш ли нечий спомени, отнемаш му онова, което го определя като човек. Отнемаш дарбата му. И накрая... — Ризек прокара пръст по лицето на Акос, събирайки кръвта му. Размаза я между палеца и показалеца си, сякаш я изследваше. — Накрая сам ще мога да виждам собственото си бъдеще.

Акос се хвърли срещу Ризек с протегнати ръце и внезапен скок, за да се изплъзне на войниците. Притисна палец в едната страна на

гърлото му, закопчавайки дясната си ръка с другата, оголил зъби като животно.

Вас скочи отгоре му само след секунда, издърпа го за гърба на ризата и го удари силно в ребрата. Когато Акос падна назад, Вас настъпи гръкляна му и повдигна вежди.

— Един от войниците ми ти направи същата хватка точно преди да убия баща ти — каза Вас. — Тогавата ми се стори ефективна. Кротувай, за да не ти смачкам гръкляна.

Акос трепна гневно, но спря да се мята. Ризек стана от земята, разтривайки врата си, изтупа прахта от панталоните си и провери каишките на бронята си. После се приближи към Айджа. Войниците, които бяха влезли с Акос, сега обградиха брат му, стиснали здраво ръцете му. Сякаш беше нужно. Айджа изглеждаше толкова отнесен, че се чудех дали изобщо е в съзнание.

Ризек вдигна двете си ръце и докосна с тях главата на Айджа, който впери съсредоточен, гладен поглед в него. Гладен за бягство.

Нямаше много за гледане. Просто Ризек и Айджа, свързани чрез ръцете на брат ми, впили очи един в друг.

Когато за пръв път видях Ризек да го прави, бях прекалено малка, за да разбера какво се случва, но запомних, че му отне само секунда да замени един спомен за друг. Спомените бяха мигновени, не продължителни като реалността, и ми се струваше невероятно, че нещо толкова важно, така съществено за един човек, може да изчезне за секунда.

А аз можех само да гледам, останала без дъх.

Накрая Ризек пусна Айджа със странен, озадачен поглед. Отстъпи назад и се огледа, сякаш не знаеше къде е. Заопипва тялото си, сякаш не знаеше кой е. Стана ми чудно дали се замисля какво му коства всеки загубен спомен, или просто се има за толкова силна личност, че може да се раздава колкото си иска.

Междувременно Айджа оглеждаше Оръжейната зала, сякаш току-що я беше разпознал. Дали не си въобразявах, че разпознава и стълбите, докато очите му ги следваха нагоре към подиума?

Ризек кимна на Вас да свали крака си от гърлото на Акос. Вас се подчини. Акос остана неподвижен, вперил поглед в Ризек, който отново приклепна до него.

— Още ли се изчервяваш толкова лесно? — попита го тихо брат ми. — Или с времето си го преодолял?

Лицето на Акос се изкриви.

— Повече никога няма да проявяваш неуважение към мен с наивни планове за бягство — заяви Ризек. — А наказанието ти за първия и единствен опит е, че ще продължавам да отнемам парче след парче от брат ти, докато не се превърне в човек, когото няма да искаш вече да спасяваш.

Акос притисна чело в пода и затвори очи.

И нищо чудно. Айджа Кересет беше загубен.

ГЛАВА 13

САЙРА

Тази нощ не взех болкоуспокояващо. Вече не можех да разчитам на Акос да ми го приготвя, а още си нямах достатъчно вяра да го направя сама.

Като се върнах в стаята, намерих кинжала, който дадох на Акос, върху възглавницата си. Вероятно Ризек го е оставил там като предупреждение. Заключих стаята на Акос от външната страна.

Не можех да преценя дали той не говори на мен, или аз — на него. Във всеки случай не си разменяхме нито дума. Фестивалът на странството течеше навсякъде около нас и бях принудена да стоя до брат си на някои от събитията, обзета от сенки и мълчалива. Акос вечно стоеше зад гърба ми с хладен поглед и от време на време ме докосваше по принуда. Всеки път, когато долепеше кожата си в моята, трепвах инстинктивно, загубила доверието си в него.

Повечето си време прекарвах на арената до Ризек. Боевете представляваха публични двубои и дългогодишна шотетска традиция, чиято първоначална цел е била възпитаването на бойни умения в дни, когато народът ни е бил слаб и потъпкван от почти всички в галактиката. Сега, по време на Фестивала на странството, беше законно да предизвикаш на бой почти всеки, на когото имаш зъб по някаква причина. Играчите се биеха, докато единият се предаде, или до смърт.

Но никой не можеше да предизвика човек, чието обществено положение, тиранично определено от Ризек или от човек, когото той посочи, превъзхождаше неговото собствено. В резултат на това хората често провокираха истинските си врагове, предизвиквайки на бой хората около тях, техни приятели или близки, докато въпросните враговете не им отправят предизвикателство. С напредването на фестивала, боевете ставаха все по-кървави и смъртоносни.

Затова живеех със смъртта и наяве, и насън.

В деня, след като навърших шестнайсет, преди да се качим на странстващия кораб и пет дни след като Ризек започна да заменя спомените си с тези на Айджа, Акос Кересет получи бронята, която си заслужи отдавна, още във военния лагер.

Току-що бях приключила със спринта в тренировъчната зала, затова крачех напред-назад в стаята си, за да си поема дъх, докато по тила ми се стичаше пот. Вас почука на касата на вратата, в ръката си държеше бляскава броня.

— Къде е Кересет? — попита той.

Заведох го до стаята на Акос и отключих вратата. Акос седеше върху леглото си и ако съдех по размития му поглед, беше дрогиран с тихоцвет, който вече поглъщаше суров, листенце по листенце. Криеше ги в джобовете си.

Вас му хвърли бронята и той я улови с двете ръце. После я заоглежда от всички страни, прокарайки внимателно пръсти по всеки от тъмносините ѝ елементи, сякаш се боеше да не я повреди.

— Това си заслужи под менторството на Вакрез миналия сезон — обяви Вас.

— Как е брат ми? — попита дрезгаво Акос.

— Вече не е нужно да го заключваме, за да стои в стаята си — отговори Вас. — Тук е доброволно.

— Не е вярно. Не може да е истина.

— Вас — обадох се. — Върви си.

Усещах надигащото се напрежение помежду им. И не исках да присъствам на развързката.

Вас ме изгледа, наклони глава, после се поклони леко и излезе от стаята.

Акос вдигна бронята към светлината. Беше изработена специално за него, с регулируеми каишки, пригодени за неизбежния растеж на младото му тяло, гъвкава материя около гръдния кош и допълнително уплътнена в зоната на корема, по време на тренировките ни винаги забравяше да се защитава там. В дясното рамо беше вградена ножница, така че да вади оръжието си с лявата ръка, над главата. Беше висша чест да носиш такава броня, особено толкова млад.

— Сега ще те заключа отново — казах.

— Обратно ли е това, което прави Ризек? — попита Акос, сякаш не ме е чул.

Изглеждаше неспособен дори да стане от леглото. Зачудих се дали да му отговоря.

— Освен ако не го помолиш пак да размени спомените им с надеждата, че е във великодушно настроение, да, необратно е.

Акос стана и нахлузи бронята през глава. Опита се да затегне първата каишка върху гръдния си кош, но отдръпна стреснато пръсти и разтърси ръка. Каишките бяха направени от същия материал като останалата част на бронята и трудно се пристягаха. Хванах едната и дръпнах Акос към мен. Моите пръсти вече бяха загрубели.

Затеглих каишката, движейки я напред-назад, докато не прилепна плътно по ребрата му.

— Не исках да те замесвам във всичко това — пророни тихо Акос.

— О, не се дръж снизходително — отсякох аз. — Манипулирането ми е била ключова част от плана ти. А аз точно това очаквах от теб.

Приключих с каишките и отстъпих назад. *Я виж ти*, помислих си. Беше висок, много висок, силен и облечен в броня от тъмносинята кожа на съществото, което бе убил. Приличаше на шотетски войник, на мъж, когото бих пожелала, ако бяхме намерили начин да се доверим един на друг.

— Добре де — примири се Акос със същия тих глас. — Исках да те замеса. Но не очаквах да ме гризе съвестта.

В гърлото ми заседна буца. Не знаех защо, затова я пренебрегнах.

— А сега се надяваш да успокоя гузната ти съвест, така ли? — попитах, но преди да отговори, напуснах стаята му, затваряйки вратата след себе си.

Оттатък високата метална ограда пред двама ни с Акос се простираха прашните улици на Воа, където ни очакваше многолюдна, шумлива тълпа. Ризек излезе от къщата, вдигнал дългата си, бледа ръка за поздрав, който народът посрещна с противоречив възглас.

Фестивалът на странството приближаваше края си. Днес всички физически способни и пълнолетни шотетци щяха да се качат на странстващия кораб и да напуснем планетата.

Вас излезе от къщата след Ризек, а след него — и Айджа, облечен в чиста бяла риза и по-жизнен на вид, отколкото съм го виждала някога. Вървеше с изопнати рамене, широки крачки, сякаш се имаше за по-висок, отколкото беше всъщност, и извита в единия ъгъл уста. Очите му преминаха над брат му и обходиха улицата отвъд имението Ноавек.

— Айджа — обади се Акос с пресекващ глас.

Айджа, изглежда, го разпозна, но като че ли от голямо разстояние. Обърнах се към Акос.

— По-късно — предупредих го с остър глас, сграбчвайки предницата на бронята му. Не биваше да рухва пред очите на толкова хора. — Не тук, не сега. Ясно?

Отдръпнах се от него, пуснах бронята му и се загледах как гърлото му се опитва да преглътне. Имаше луничка под долната си челюст, близо до ухото, за пръв път я виждах.

Той кимна, без да откъсва очи от брат си.

Ризек тръгна надолу по стълбите и ние го последвахме. Странстващият кораб хвърляше гигантската си сянка както върху нас и върху цял Воа. Десетилетия на странства бяха изградили столицата около нас — пъзел от стари каменни здания, подсилени с глина, и нови технологии, внесени от други култури и земи: ниски сгради със стъклени кули, отразяващи образите на други планети; прашни, пръстени улици, над които се носеха кораби с гладка, отразителна повърхност; търговски фургони, продаващи талисмани на потока и екранни импланти за присаждане под кожата.

Тази сутрин, между приливите на болка, успях да очертая и сложа на тъмните си очи синя пудра и да сплета гъстата си коса. Носех бронята, която си бях заслужила преди сезони на онова място до Границата, и налакътник на лявата ми ръка.

Хвърлих поглед назад към Акос. Естествено, и той беше облечен в броня, с нови черни ботуши и сива риза, чиито дълги ръкави плътно прилепваха по ръцете му. Изглеждаше уплашен. Същата сутрин, докато вървахме към вратата на имението, ми сподели, че никога не е

напускал планетата ни. А и промененият Айджа вървеше точно пред нас. Имаше много от какво да се бои.

На излизане през портата му кимнах и той пусна ръката ми. Беше време за единайсетото ми Шествие и исках да стигна до транспортния кораб със собствени сили.

Шествието протече като в мъгла от кръсците и аплодисментите, пръстите на Ризек докосваха и стискаха протегнатите ръце на хората, от смеха на брат ми, моето тежко дишане и разтрепераните ръце на Акос, от прашния въздух и пушилката с аромат на печена храна.

Когато най-сетне влязох в транспортния кораб, Айджа и Вас вече ни чакаха там. Айджа закопчаваше предпазните си колани с лекотата на човек, който го е правил десетки пъти. Издърпах Акос към задните седалки, тъй като исках да е възможно най-далеч от брат си. Ризек помахаше от входа на кораба и тълпата му отвърна с гръмък вик.

В мига, в който люкът се затвори, Айджа увисна на коланите, придържащи го към седалката, с изцъклени, празни очи, сякаш се вираше в нещо, невидимо за нас, останалите. Ризек, вече закопчал собствените си колани, ги разкопча и се премести по-напред и доближи лицето си на сантиметри от това на Айджа.

— Какво има? — попита го.

— Виждам неприятности — отвърна Айджа. — Неподчинение. Публично.

— Предотвратимо?

Звучеше ми сякаш и преди са провеждали същия разговор. И може би бяха.

— Да, но в този случай трябва да го допуснеш — отговори Айджа, съсредоточавайки поглед в Ризек. — Можеш да го използваш за своя облага. Имам план.

Ризек присви очи.

— Кажи ми за него.

— Бих, но имаме публика.

Айджа кимна с глава към задната част на кораба, където седяхме с Акос.

— Да, брат ти е пречка, нали? — изцъка с език Ризек.

Айджа не оспори. Просто се облегна назад в седалката си и затвори очи.

След миг корабът излетя.

Товарният отдел на странстващия кораб беше едно от любимите ми места, просторен и открит, лабиринт от метал. Пред нас се редяха цяла флота транспортни кораби, готови да ни отведат до повърхността на избраната планета, сега блестяха до съвършенство, макар че скоро щяха да се завърнат потъмнели от прахоляк, пушек, дъжд и звезден прах: сувенири от местата, където са били.

Не бяха обли и ниски като пасажерските ховъри, нито нащърбени и тромави като странстващия кораб. Корпусите им бяха гладки и изящни като птици в полет, долепили криле до телата си. Бяха многоцветни, изградени от всевъзможни метали, и побираха по около шестима пасажери, макар че имаше и по-големи.

Механици в тъмносини работни комбинезони обкръжиха кораба ни веднага щом се приземихме. Ризек слезе пръв, скачайки на земята още преди стълбата да се е спуснала от люка.

Акос стоеше на крака, стиснал юмруци толкова силно, че сухожилията по кокалчетата на ръцете му изпъкваха.

— Там ли си още? — попита тихо брат си.

Айджа въздъхна и зачопли ноктите си. Наблюдавах го внимателно. Ризек беше вманиачен по чистите нокти и предпочиташе да счупи някой, вместо да го търпи с мръсотия под него. Дали и Айджа имаше същия навик, или принадлежеше само на Ризек, знак за трансформацията на Айджа? Колко от същността на моя брат вече пулсираше в Айджа Кересет?

— Не разбирам за какво говориш — отвърна той.

— Разбираш, и още как. — Акос долепи длан до гърдите на брат си и го бутна към металната стена на кораба, не грубо, а по-скоро тревожно. После доближи лице към неговото. — Помниш ли ме? Помниш ли Киси? Татко?

— Помня... — Айджа примига бавно, сякаш току-що се събуждаше. — Помня тайните ти. — Той направи гримаса. — Времето с майка ни, което крадеше, когато всички останали си легнехме вечер. Как непрекъснато вървеше по петите ми, защото не можеше да се оправяш сам. Това ли имаш предвид?

В очите на Акос проблеснаха сълзи.

— Това не е всичко — увери го Акос. — Не съм само това за теб. Сигурен съм, че го знаеш. Ние...

— Достатъчно. — Вас дойде в дъното на кораба. — Брат ти идва с мен, Кересет.

Ръцете на Акос потрепнаха до двете страни на тялото му, нетърпеливи да стиснат Вас за гърлото. Беше го настигнал на височина и очите им се срещнаха на едно ниво, макар че още беше наполовина по-слаб от него. Вас беше бойна машина, грамада от мускули. Дори не можех да си ги представя в схватка, виждах само как Акос лежи бездиханно на земята.

Той се хвърли напред и аз го последвах. Ръката му се приближаваше към гърлото на Вас, когато ги настигнах, опрях длани в гърдите на всеки от двамата в опит да ги разделя. Успях не със сила, а заради елемента на изненадата. Двамата отстъпиха назад и аз се пъхнах помежду им.

— Ела с мен — наредих на Акос. — Веднага.

Вас се засмя.

— По-добре я послушай, Кересет. Не крие татуировки на сърчица под налакътника си.

После хвана Айджа за рамото и двамата слязоха заедно от кораба. Изчаках стъпките им да заглъхнат, преди да отстъпя назад.

— Той е един от най-силните воители на Шотет — обясних на Акос. — Не бъди глупав.

— Нямаш представа какво е — озъби се Акос. — Да си обичал някого толкова, че да мразиш с цялата си душа човека, който ти го е отнел, Сайра?

В ума ми изскочи образът на майка ми, с изскочилата вена в челото ѝ, знак, че е ядосана. Хокаше Отега, задето ме е завела на разни опасни места в града за уроците ни... или задето ме е подстригала на черта до брадичката — не си спомнях кое от двете. Обичах я дори в такива моменти, защото знаех, че го прави от бдителност, за разлика от баща ми, който дори не ме поглеждаше в очите.

Въпреки това отвърнах:

— Ако се сбиеш с Вас заради случилото се с Айджа, ще пострадаш, а на мен ще навлечеш още повече неприятности. Затова вземи малко тихоцвет и се успокой, преди да съм те бутнала от вратата на товарното.

За миг ми се стори, че е на път да откаже, но после бръкна с разтреперана ръка в джоба си, извади едно от суровите венчелистчета,

които си носеше, и го пъкна в устата си, притискайки го към вътрешната страна на бузата си.

— Точно така — казах. — Време е да вървим.

Подадох му лакътя си и той го хвана. После тръгнахме заедно през пустите коридори на странстващия кораб, направени от бляскав метал, разнасящ ехото от далечни стъпки и гласове.

Каютата ми на кораба нямаше нищо общо с моето крило в имението Ноавек — там живеех в безлично пространство с тъмен, излъскан под и чисти бели стени, докато тук беше пълно с предмети от други светове. Екзотични растения, запечатани в смола и висящи от тавана като полилей. Механични, лъскави насекоми, жужащи в кръг около тях. Метри плат, променящ цвета си в различните часове от деня. Покрита с петна готварска печка и метална хладилна чанта, за да не ходя до столовата.

По отсрещната стена, зад масичката, на която се хранех, бяха подредени стотици стари дискове, съдържащи холограми на танци, боеве и спортове от други места. Обичах да имитирам залитащите, пропадащи движения на огранските танцьори и скованите, строго организирани ритуални танци на Тепес. Така успявах да се съсредоточа, въпреки болката. Някои от дисковете съдържаха и уроци по история, както и видеоматериали от други планети: стари новинарски емисии; дълги, скучни документални филми за наука и езици, записи на концерти. Бях ги изгледала до един.

Леглото ми се намиреше в ъгъла, под илюминатора и мрежа от дребни фенерчета с жар-камъни. Одеята си стояха омачкани от последния път, когато спях тук. Не допусках никого в личната ми каюта, дори чистачите.

От една дупка в тавана, между растенията в смола, висеше въже, водещо към горната стая, която използвах за тренировки и други неща.

Прокашлях се.

— Ти ще живееш ей тук — обявих, прекосявайки тясното пространство. Махнах пред сензора до една затворена врата и тя се плъзна встрани, разкривайки още една стая с илюминатор. — Някога беше абсурдно голям дрешник. Това бяха покоите на майка ми, преди да умре.

Започвах да бръщолея. Вече не знаех как да говоря с него. Не и след като ме упои, възползвайки се от добрината ми, след като загуби

онова, за което се бореше, а аз не сторих нищо, за да му помогна. Така се получава обикновено: стоях безучастно, докато Ризек сееше смут.

Акос спря до вратата, за да огледа бронята, закачена на стената. Нямаше нищо общо с шотетската броня, която беше твърде масивна или излишно украсена, въпреки че понякога се превръщаше в цяло произведение на изкуството с лъскавия си оранжев метал или покритие от здрав черен плат. Той влезе бавно в съседната стая.

Тази доста приличаше на стаята му в имението: всички продукти и прибори, необходими за правенето на отвари и еликсири, бяха подредени по негов вкус до едната стена. В седмицата преди предателството му бях изпратила на персонала на кораба снимка, за да пресъздадат стаята му до последната подробност. Имаше легло с тъмносиви чаршафи — повечето шотетски платове бяха сини, така че навярно трудно са ги намерили. Жар-камъните във фенерите над леглото му бяха посипани с прах от завистник и горяха с жълт пламък. В ниската библиотека до леглото бяха подредени книги за елметахак и шотетската култура. Натиснах едно копче до вратата и на тавана се появи огромна карта-холограма на местоположението ни — в момента показваше Воа, тъй като още кръжахме над столицата, но потеглехме ли на път, щеше да следи траекторията ни из галактиката.

— Знам, че каютите са доста тесни — подхванах, — но мястото на кораба е ограничено. Постарах се да осигуря и на двама ни прилични условия за живот.

— *Ти* си направила тази стая? — завъртя се учудено към мен Акос.

Не можах да преценя изражението му, но кимнах.

— За жалост, ще се наложи да споделяме една баня. — Продължавах да бръщолевя. — Но поне няма да е за дълго.

— Сайра — прекъсна ме той. — Тук нищо не е синьо. Дори дрехите. А бурканчетата с ледоцвети са надписани на тувхийски.

— Твоят народ смята синьото за прокълнат цвят. Пък и не можеш да четеш на шотетски — отвърнах тихо. Сенките ми се оживиха, разпръснаха се под кожата ми и се скупчиха под скулите ми. Главата ми пулсираше толкова силно, че примигах, за да потисна сълзите си. — За жалост, книгите за елметахак са на шотетски, но до тях съм оставила превеждащо устройство. Просто го налагаш върху страницата и...

— Но след онова, което ти причиних... — подхвана той.

— Поисках да направят стаята преди това — обясних.

Акос седна на ръба на леглото.

— Благодаря ти — пророни той. — Съжалявам... за всичко. Просто исках да го измъкна. А друг вариант не ми хрумна.

Гладкото му чело сякаш надвисваше над очите му и донякъде караше тъгата му да прилича на гняв. Беше порязал брадичката си при сутрешното бръснене.

В шепота му се долавяше горчивина:

— Само той ми е останал.

— Знам — отвърнах, но всъщност нищо не знаех.

Бях виждала Ризек да прави неща, от които стомахът ми се преобръщаше. Но аз ги възприемах различно от Акос, защото знаех, че съм способна на същите жестокости. А той нямаше как да разбере в какво се е превърнал Айджа.

— Как се справяш? — попита ме той. — Как продължаваш да живееш сред толкова ужаси?

Ужаси. От това ли беше изтъкан животът ми? Досега не го бях виждала по този начин. Болката някак разбиваше времето на съставните му части. Затова мислех за следващата минута, за следващия час. В съзнанието ми нямаше място да сглобя всичко, да намеря думи, обобщаващи цялото. Намирах думи само за частта „продължавам“.

— Открий нова причина да продължиш — отвърнах. — Не е нужно да е добра или благородна. Просто причина.

Знаех каква е моята. Открай време усещах глад в душата си. Този глад беше по-силен от болката, от ужасите. Разяждаше ме дори след като всичко друго в мен се предадеше. Не беше надежда, не се рееше в небесата, по-скоро пълзеше, дращеше и не ми позволяваше да се откажа.

А когато най-накрая му намерих име, установих, че е нещо съвсем елементарно: желание за живот.

Тази вечер беше последната от Фестивала на странството, когато и последните транспортни кораби кацаха в товарното отделение и всички пирувахме заедно на борда на странстващия кораб. Хората,

които водехме със себе си, трябваше вече да преливат от енергия, с повдигнат дух след тържествата от последната седмица — и май точно такива бяха. Тълпата, чието течение водеше двама ни с Акос към товарното отделение, беше оживена и шумна. Внимавах да не докосвам никого с голата си кожа, не исках да привличам вниманието към себе си, причинявайки болка.

Качих се на платформата, където Ризек стоеше, опрял ръце на парапета, с Айджа от дясната си страна. Къде беше Вас?

Бях облякла излъсканата си до съвършенство шотетска броня върху дълга черна рокля без ръкави. Платът галеше ботушите ми, докато вървах.

Ризек показваше гордо белезите си, държеше мускулите на ръката си стегнати, за да изпъкват върху тях. Някой ден щеше да започне и втори ред, също като баща ми. Когато пристигнах до него, той ми отправи усмивка, от която изтръпнах.

Заех мястото си от лявата му страна пред парапета. В подобни моменти от мен се очакваше да показвам дарбата си, да напомням на околните, че независимо от чара на Ризек, с нас шега не бива. Опитвах се да приема болката, да я търпя като студения вятър, когато излизах навън без палто, но ми беше трудно да се съсредоточа. Нетърпеливата тълпа пред мен се вълнуваше като море. Не трябва дори да трепвам от болката, няма, няма...

Въздъгнах облекчено, когато и последните два транспортни кораба долетяха през отворения люк на товарното. Вратите им се отвориха и отвътре излезе последната група шотетци, посрещнати с аплодисменти от многолюдието. Ризек вдигна ръце да укроти тълпата. Беше време за приветствената му реч.

Но Ризек едва бе отворил уста, когато една млада жена излезе от последната група пасажери. Имаше дълга руса коса и беше облечена не в ярките цветове на шотетското простолудие, а в по-изтънчено синьо-сивкаво, подходящо на очите ѝ — предпочитания от заможните шотетци цвят.

Лети Зецивис, дъщерята на Узул, вдигна във въздуха нож на потока, чиито тъмни пипала се увиха около ръката ѝ като лиани, споявайки оръжие и тяло в едно.

— Първото дете на семейство Ноавек — изкрещя тя — ще бъде надвито от семейство Бенесит!

Беше произнесла ориста на брат ми.

— Това е ориста ти, Ризек Ноавек! — извика Лети. — Да ни провалиш и да бъдеш надвит!

Вас, който си беше пробил път през тълпата, сграбчи китката ѝ с отработено движение на боец. Приведе се над нея, натискайки ръката ѝ назад, докато не я принуди да коленичи. Ножът на потока издрънча на пода.

— Лети Зецивис — рече напевно Ризек.

В помещението тегнеше такава тишина, че дори не му се наложи да повишава глас. Гледаше с усмивка как момичето се гърчи в хватката на Вас и пръстите ѝ побеляват под натиска му.

— Тази орис... е лъжа, разпространявана от хората, целящи да унищожат рода ни — подхвана той.

До него Айджа клатеше едва доловимо глава, сякаш гласът на Ризек бе песен, която знаеше наизуст. Може би затова Ризек не се изненада да види Лети — защото Айджа е предсказал появата ѝ. Благодарение на оракула си, Ризек вече знаеше какво да каже, как да постъпи.

— Тези хора се боят от силата ни и искат да подронят авторитета ни: Съветът, Тувхе — продължи Ризек. — Кой ти подшушна такава лъжа, Лети? Чудя се защо ли прегръщаш възгледите на хората, убили баща ти в собствения му дом.

Значи така възнамеряваше да изопачи нещата брат ми. Да превърне Лети от бранител на истината, разкрил ориста му, в поддръжник на лъжите, които уж нашите тувхийски врагове разпространяват. В предателка, способна дори да пусне в дома си наемниците, убили баща ѝ. Нелепа история, разбира се, но понякога хората вярват на всичко, което им се каже. Така по-лесно се оцеляваше.

— Баща ми не беше убит — заяви Лети с гърлен глас. — Отне собствения си живот, защото ти го изтезва с онова *нещо*, което наричаш своя сестра, и болката го подлудяваше.

Ризек ѝ се усмихна, сякаш тя беше лудата и говореше небивалици. После плъзна поглед по тълпата, която чакаше с притаен дъх да чуе отговора му.

— Ето това — подхвана той, махвайки към Лети. — Това е отровата, с която враговете ни целят да ни унищожат — отвътре, не отвън. Разпространяват лъжи, за да ни настроят един срещу друг, да ни

настроят срещу собствените ни семейства и приятели. Затова трябва да се защитаваме не само срещу евентуалните заплахи за живота ни, но и от думите им. Нашият народ е проявявал слабост в миналото. Не бива да го допускаме отново.

Усетих трепета, който премина през тълпата. Цялата изминала седмица за нас беше възпоменание на делото на предците ни, бичувани от галактиката, останали без деца, подигравани заради вярата им в лова на отпадъци и обновлението. Но сезон след сезон се бяха учили да отвърщат на удара. Макар да знаех, че целта на Ризек всъщност не е да брани Шотет, а себе си и династията Ноавек, бях почти запленена от чувството в гласа му и силата, която ни предлагаше като протегната ръка.

— А няма по-убедителен удар от този срещу мен, водача на великия ни народ. — Той поклати глава. — Тази отрова не бива да се разлива сред обществото ни. Трябва да бъде изцедена, капка по капка, докато спре да представлява заплаха.

Очите на Лети преливаха от омраза.

— Тъй като си дъщеря на едно от най-свидните ни семейства и очевидно скърбиш след смъртта на баща си, ще ти дам шанс да се бориш за живота си на арената, вместо просто да го загубиш. И тъй като приписваш част от тази въображаема вина на сестра ми, тя ще се изправи срещу теб — обяви Ризек. — Дано оценяваш милостта, която проявявам.

Бях твърде смаяна, за да възразя. И твърде наясно с последиците, ако се осмеля да го направя. Гневът на Ризек. Да се покажа като страхливка пред всички тези хора. Да загубя репутацията си на чудовище, която беше единственото, което притежавах. И да рискувам истината за майка ми да излезе наяве, истина, надвиснала като дамоклев меч над двама ни с Ризек.

Спомних си как народът бе скандирал името ѝ, докато вървахме из улиците на Воа по време на първото ми Шествие. Поданиците я обичаха, обичаха неизменното равновесие между силата и милостта ѝ. Научеха ли, че аз бях отговорна за смъртта ѝ, щяха да ме разкъсат на парчета.

Тъмните жилки зашариха по кожата ми, докато се взирах в Лети. Тя стисна зъби, отвърщайки на погледа ми. Усещах, че с радост би отнела живота ми.

Когато Вас я вдигна грубо на крака, се чуха откъслечни викове от тълпата:

— Предателка!

— Лъжкиня!

Не чувствах нищо, дори страх. Дори ръката на Акос, хванал рамото ми, за да ме успокои.

— Добре ли си? — попита ме Акос.

Поклатих глава.

Стояхме в преддверието на арената. Единствената светлина идваше от сиянието на града през илюминатора, Воа щеше да отразява слънчевите лъчи още няколко часа. Над вратата висяха портрети на семейство Ноавек: баба ми, Ласма Ноавек, която беше избила всичките си братя и сестри, за да подсигури статута на орисано семейство за собствената си кръвна линия; баща ми, Лазмет Ноавек, който бе изтръгнал всичката добрина от брат ми заради слабата му и незавидна орис; и Ризек Ноавек, блед младеж, творение на две покварени поколения. По-тъмната ми кожа и по-здравата физика бяха знак, че съм наследила семейството на майка ми, клон на рода Радикс, далечни роднини на първия човек, когото Акос уби. Образите на всички портрети носеха еднакви смътни усмивки, изтънчени дрехи и оградени в рамки от тъмно дърво.

Ризек чакаше отпред, придружен от всички шотетски войници, които можеха да се съберат в коридора. Чувах гласовете им през стените. По време на странство гладиаторските боеве бяха забранени, но в кораба все пак имаше арена, предвидена за тренировки и представления. Брат ми обяви, че дуелът ми с Лети ще се състои след приветствената му реч, но преди пиршеството. Нищо не засилваше глада на шотетските войници по-добре от един хубав бой до смърт.

— Истината ли говореше онази жена? — попита Акос. — Наистина ли си причинила такова нещо на баща й?

— Да — признах си, защото сметнах, че ще е по-добре да не лъжа.

Но грешах, не се почувствах по-добре.

— С какво те държи Ризек? — продължи Акос. — С какво ти оказва натиск да правиш неща, за които едва намираш сили да си

признаеш?

Вратата се отвори и аз изтръпнах, решила, че е настъпил моментът. Ризек обаче я затвори след себе си и застана под собствения си портрет. Вече не приличаше на образа от картината, чието лице беше твърде обло и осеяно с младежки пъпки.

— Какво искаш? — попитах го. — Освен екзекуцията, която ми възложи, без дори да се допиташ до мен.

— Защо изобщо да се допитвам до теб? — отвърна Ризек. — За да ми се наложи първо да изслушам вбесяващите ти роптания, след това да ти напомня колко глупаво си постъпила, доверявайки се на този тук — той кимна към Акос, — и как тази ти глупост почти ми коства *оракула*. И накрая да ти предложи да ми се реваншираш с този бой, на който ти така или иначе ще се съгласиш.

Затворих очи за кратко.

— Дойдох да ти кажа, че трябва да оставиш ножа си — обяви Ризек.

— Ще я пратиш да се бие без *нож*? — учуди се Акос. — Онази жена може да я наръга още преди Сайра да ѝ посегне! Искаш да умреш ли?

Не, отговорих му наум. Иска да я убия. Но не с нож.

— Тя знае какво искам — отвърна му Ризек. — И знае какво ще се случи, ако не го получа. Успех, сестричке.

После излезе от стаята. Беше прав — знаех, винаги знаех. Искаше всички да видят, че мога да използвам сенките под кожата ми не само за да причинявам болка, но и за да убивам. Че не съм просто Бича на Ризек. Време беше да ме издигне в ранг Екзекутора на Ризек.

— Помогни ми да съблека бронята си — пророних.

— Моля? Какви ги говориш?

— Не оспорвай решенията ми — озъбих му се аз. — Помогни ми да съблека бронята.

— Искаш да се биеш без броня? — попита Акос. — Просто ще ѝ позволиш да те убие ли?

Разкопчах първата каишка. Пръстите ми бяха мазолести, но каишките бяха толкова стегнати, че въпреки това ги ужилиха. Разхлабвах ги лека-полека, с пресекливи, трескави движения напред-назад. Акос покри ръката ми със своята.

— Не — отговорих му. — Просто не ми трябва броня. Нито нож.

Сенките се виеха около кокалчетата на ръцете ми, плътни и тъмни като боя.

С големи усилия прикривах истината за случилото се с майка ми, онова, което аз ѝ причиних. Но щеше да е по-добре Акос да узнае, преди да пострада от близостта си с мен още повече. По-добре никога вече да не ме погледне със състрадание, отколкото да вярва в лъжа.

— Как според теб умря майка ми? — засмях се. — Докоснах я и влях всичката светлина, всичката болка в нея, и то защото се ядосах, че ме кара да ходя на поредния доктор за поредния неуспешен опит да потиснат дарбата ми. Тя искаше единствено да ми помогне, а аз изпаднах в истерия и я убих. — Смъкнах налакътника си само колкото да му покажа нащърбената резка под лакътя ми, от външната страна на ръката ми. Първото ми клеймо на смъртта. — Баща ми го направи. Мразеше ме за това, което сторих, но същевременно се... *гордееше* с мен.

Думата заседна в гърлото ми.

— Интересува те с какво ме държи Ризек? — засмях се отново, този път през сълзи.

Разкопчах и последната каишка на бронята си, изхлузих я през глава и я хвърлих към стената с две ръце. Тя се блъсна в метала на тясното преддверие с оглушителен звън.

Бронята падна на пода, сякаш нищо не ѝ се е случило. Дори не загуби формата си.

— Майка ми. Любимата ми, почитана от всички майка. Аз му я отнех — изплюх с гръмък глас. — Отнех я на цял Шотет. Отнех я на себе си.

Щеше да ми е по-лесно, ако ме беше изгледал с ненавист и отвращение. Вместо това протегна към мен утешителните си ръце, но аз просто излязох на арената. Не исках облекчение. Бях си заслужила болката.

Тълпата избухна, когато стъпих на арената. Черният под блестеше като стъкло, вероятно го бяха излъскали за събитието. Ботушите ми се отразяваха в него с разкопчаните си катарями. Около мен амфитеатрално се издигаха редове метални скамейки, препълнени със зрители, чиито лица се криеха в мрака. Лети вече ме чакаше в

шотетска броня и тежки обувки с метални бомбета. Тръскаше ръце до тялото си, готвейки се за бой.

Веднага я прецених, както учеше елметахак: беше с една глава по-ниска от мен, но мускулеста. Русата ѝ коса беше пристегната на кок върху тила ѝ, за да не ѝ се пречка. Практикуваше зиватахак, затова очаквах да е бърза и ловка в секундите преди загубата си.

— Дори не сметна за нужно да си сложиш броня? — подсмихна ми се Лети. — Лесно ще е, значи.

Да, лесно щеше да бъде.

Тя извади ножа си и тъмният поток се заувива около ръката ѝ — същият на цвят като сенките ми, но различен по форма. Обгръщаше китката ѝ, без да докосва кожата ѝ. Моят обаче беше в плътта ми. Тя спря в очакване да извадя оръжие.

— Хайде — подканих я, махайки с ръка.

Тълпата изрева отново, но след миг престанах да я чувам. Бях се съсредоточила в Лети, в бавните ѝ стъпки към мен, в начина, по който се опитва да разгадае стратегията в действията ми. Аз обаче просто стоях на място, отпуснала ръце до тялото, позволявайки на дарбата ми да избухне заедно със страха ми.

Накрая реши да атакува. Видях го в ръцете и краката ѝ още преди да е помръднала и отстъпих встрани, изплъзвайки се с движенията на огранска танцьорка. Ходът ми я изненада, тя залитна напред и се спря в стената на арената.

Сенките ми ставаха толкова нагнетени, толкова болезнени, че едва виждах пред себе си. Агонията обземаше тялото ми и аз я приветствах. Спомних си изкривеното лице на Узул Зецивис между чернеещите ми ръце и го разпознах в това на дъщеря му, в сбърченото ѝ, съсредоточено чело.

Тя отново се спусна към мен, този път насочвайки оръжието си към ребрата ми, парирах атаката ѝ с лакът и се пресегнах да сграбча китката ѝ. Извих я безмилостно и я принудих да наведе глава. После я блъснах с коляно в лицето. От устата ѝ плисна кръв, последвана от крясък. Не заради раната. Заради докосването ми.

Ножът на потока издрънча помежду ни. Без да пускам китката ѝ, я бутнах на колене със свободната си ръка и заставах зад нея. Намерих с поглед Ризек, седнал на издигнатия подиум сред публиката, с

кръстосани крака, сякаш присъстваше на лекция или официална реч, а не на убийство.

Изчаках да намери погледа ми и тласнах всичките си сенки, всичката си болка в тялото на Лети Зецивис, без да оставя нито капка за себе си. Беше лесно, толкова лесно и бързо. Затворих очи, докато крещеше и трепереше в ръцете ми, а след миг вече беше мъртва.

Пред очите ми притъмня за момент. Пуснах безжизненото ѝ тяло, обърнах се и тръгнах обратно към преддверието. Тълпата мълчеше. Влязох в тясното помещение, изцедена от сенки. Отсъствието им щеше да е временно. Съвсем скоро щяха да се завърнат.

Някъде извън полезрението ми Акос ме хвана и ме придърпа към себе си. Притисна ме към гърдите си в нещо като прегръдка и ми прошепна на тувхийски, езика на враговете ми:

— Всичко свърши. Свърши се.

По-късно същата вечер залостих вратата на каютата, за да не влиза никой. Акос стерилизира един нож на газовия котлон в стаята си и го охлади с вода от чешмата. Аз опрях ръка на масата и разкопчах една по една каишките на налакътника ми, започвайки от китката нагоре. Бронята беше твърда и независимо от подплатата ѝ до вечерта кожата ми вече беше потна.

Акос седна от другата страна на масата с нож в ръка и загледа как отлепвам коравия материал от китката си, разкривайки голата кожа под него. Не го попитах какво очаква да види. Навярно и той като повечето хора предполагаше, че налакътникът ми покрива цели редове клейма на смъртта. Че ги крия, защото загадката около тях ме прави още по-опасна. Не опровергавах подобни слухове. Истината беше много по-страшна.

По ръката ми наистина *имаше* клейма на смъртта, ред след ред, от лакътя до китката. Фини тъмни линии, разположени на равно разстояние една от друга, еднакви на дължина. И всяка от тях беше задраскана с диагонална черта, която я обезсилваше според шотетския закон.

Акос сбърчи чело и хвана китката ми между пръстите на двете си ръце. Завъртя я, докосвайки един от редовете. Като достигна края му, спря показалец върху последното клеймо и обърна собствената си

ръка, за да го сравни със своето. Потреперих при вида на смуглата ми кожа до неговата бледа.

— Това не са убийства — пророни тихо той.

— Белязах само смъртта на майка ми — отвърнах му също толкова тихо. — Не се заблуждавай, отнела съм много животи, но спрях да ги отчитам върху кожата си, след като тя загина. Докато не убих Зецивис, разбира се.

— А вместо това отбелязваш... какво? — Той стисна ръката ми. — За какво са тези клейма?

— Смъртта е милост, в сравнение с агонията, която причинявам. Затова бележа върху кожата си болката, не отнетите животи. Всяка от тези резки е в памет на човек, когото съм наранила по заповед на Ризек.

В началото започнах да ги броя и знаех колко са. Но тогава още не подозирах колко време възнамерява Ризек да ме използва като инквизитор. С времето обаче просто спрях да броя. Разбрах, че цифрите само влошават нещата.

— На колко сезона си била, когато за пръв път ти заповяда да нараниш някого?

Не разбирах защо ми говори с такава топлина. Току-що му дадох доказателство за чудовищността си, а той продължаваше да ме гледа със състрадание, вместо с укор. Сигурно не проумяваше какво му говоря, само така си го обяснявах. А може би си мислеше, че лъжа или преувеличавам.

— На достатъчно, за да съзнавам колко е погрешно — отвърнах остро.

— Сайра. — Отново тази топлина в гласа му. — На колко?

Облегнах се назад в стола си.

— На десет — признах му накрая. — И не Ризек, баща ми пръв ме накара.

Той поклати глава. После допря върха на ножа в масата и завъртя дръжката му в бързи кръгове, издълбавайки дървото.

Накрая каза:

— Когато бях на десет, още не знаех ориста си. Затова мечтаех да стана войник в Хеса като онези, които охраняваха полетата с ледоцвети на баща ми. Той беше фермер. — Акос подпря брадичка на ръката си и вдигна поглед към мен. — Но един ден, докато татко

работил на полето, няколко престъпници дошли да крадат от реколтата му и татко се опитал да ги спре, преди войниците да ги стигнат. Прибра се у дома с огромна рана на бузата. Като го видя, мама му се разкрещя. — Той се позасмя. — Май не е много логично да крещиш на някой, защото е пострадал, а?

— Е, уплашила се е за него — отвърнах.

— Да. Явно и аз съм се уплашил, защото още същата вечер реших, че не искам да ставам войник, ако ще ме режат така.

Не можах да сдържа смеха си, макар и вял.

— Смешно, нали? — Акос вирна едното ъгълче на устата си в усмивка. — Само да знаех какъв живот ми предстои.

Той потупа с пръсти по масата и чак сега забелязах колко нащърбени са ноктите му, колко ранички има около тях. Очевидно ги гризеше и реших, че трябва да изкореня този му вреден навик.

— Това, което се опитвам да кажа — продължи той, — е, че на десетгодишна възраст ужасно се боях дори при вида на болка. А в това време на теб са ти заповядвали да я причиняваш отново и отново. Заповядвал ти го е човек с власт над теб, човек, който е трябвало да се грижи за детето си.

За миг тази мисъл ме съкруши. Но само за миг.

— Не се опитвай да ме оневиниш. — Исках да прозвуча остро, сякаш го хокам, но вместо това гласът ми излезе умолително. Прокашлях се. — Ясно? Не ми помагаш.

— Ясно — съгласи се той.

— Научили ли са те на този ритуал? — попитах го.

Той кимна.

— Направи клеймото — процедих със стегнато гърло.

Протегнах ръка, сочейки едно квадратче чиста кожа на гърба на китката ми, точно под щръкналата обла кост. Той долепи върха на ножа до мястото, нагласи го, така че да е на равно разстояние от съседните клейма, и проряза кожата ми. Не прекалено дълбоко, но достатъчно, че екстрактът от переста трева да остане там завинаги.

Очите ми плувнаха в неканени сълзи, а от раната шурна кръв. И потече по ръката ми, докато ровех из кухненските чекмеджета за нужното шишенце. Той извади корковата му тапа, а аз бръкнах в него с върха на четката, която държах наблизо. Изговорих името на Лети Зецивис, повтаряйки разреза с тъмната течност.

Започна да смъди. Всеки път очаквах, че съм свикнала с жестоката, изгаряща болка и всеки път откривах, че не съм. Трябваше да гори, за да напомня колко сериозно нещо е да отнемеш живот, да бележиш нечия загуба върху плътта си.

— Не казваш останалите думи? — учуди се Акос.

Говореше за молитвата, края на ритуала. Поклатих глава.

— Нито пък аз — призна си той.

Докато болката отшумяваше, Акос уви ръката ми с бинт, веднъж, два пъти, три пъти и го закрепил с лепенка. Никой от двамата ни не си направи труда да изчисти кръвта от масата. Сигурно щеше да засъхне там и после щях да я стържа с нож, но не ме беше грижа.

Заизкачвах се по въжето към горната стая, покрай растенията, съхранени в смола, и механичните бръмбари, разположени сред тях да се заредят отново. Акос ме последва.

Странстващият кораб трепереше, докато двигателите му се готвеха за изстрелване в атмосферата. Таванът на стаята беше покрит с екрани, показващи какво има над нас — в този случай шотетското небе. Тръби и отдушници изпълваха помещението от всички страни. В действителност беше предвидено само за един човек, но по задната му стена бяха наредени съгъваеми седалки за спешни случаи. Отворих две и с Акос седнахме.

Помогнах му да закопчае коланите през гърдите и скута си, те щяха да го придържат на място по време на излитането, и му дадох хартиена торба, в случай че му прилошее от движението на кораба. После закопчах и моите колани. Шотетците в целия кораб правеха същото, струпваха се по коридорите, сваляха седалките от стените и се закопчаваха един друг.

После всички зачакахме корабът да излети, заслушани в обратното броене по интеркома. Когато гласът достигна „десет“, Акос ми подаде ръка и аз я стиснах силно, докато не чухме „едно“.

Шотетските облаци прелитаха покрай нас, а тягата ни притисна в седалките. Акос измрънка, но аз продължих да гледам как облациите се разчистват и синята атмосфера на планетата ни започва да прелива в чернотата на космоса. Навсякъде около нас се разстла звездното небе.

— Виждаш ли? — казах, преплитайки пръсти с неговите. — Красиво е.

ГЛАВА 14

САЙРА

Същата вечер, докато лежах в каютата си в странстващия кораб, заровила лице във възглавницата, на вратата се почука. Измъкнах се от леглото, крайник по крайник, за да отворя. В коридора ме посрещнаха двама войници, мъж и жена, и двамата слаби. Понякога бойната школа, с която се занимава даден човек, си личеше от пръв поглед — тези двамата бяха възпитаници на зиватахак, следователно ловки и смъртоносни. А се бояха от мен. Не че това ме учудваше.

Акос влезе със сънлива крачка в кухнята и застана до мен. Двата войници си размениха многозначителни погледи, напомняйки ми предупреждението на Отега за бърбите шотетски усти. Нямах как да избегнем слуховете: с Акос живеехме заедно, така че се очакваха догадки за отношенията ни и какво правехме в усамотението на каютата ни. Нямах желание да ги разубеждавам. По-добре да ме одумват за това, отколкото за убийствата и изтезанията.

— Простете, че ви безпокоим, госпожице Ноавек. Но суверенът иска да говори с вас незабавно — обяви жената. — Насаме.

Работното помещение на Ризек на борда на странстващия кораб представляваше умалено копие на кабинета му във Воа. Тъмното, излъскано до съвършенство дърво на пода и ламперията произхождаше от Шотет — от гъстите гори по екватора на планетата ни, които ни разделяха от тувхийците, превзели севера преди векове. В природата насекомите фензу, осветяващи кораба от сферичните полилеи, жужаха сред короните на дърветата, но тъй като повечето по-стари шотетски домове ги използваха за осветление, семейство Зецивис, вече оглавявано от Има, се стараеше да подсигурия на пазара достатъчно отгледани във ферма фензу за големия брой желаещи да платят високата им цена. Като Ризек например — според него сиянието им беше по-приятно от това на жар-камъните, макар че аз самата не усещах особено разлика.

Като влязох в кабинета му, Ризек стоеше пред големия екран, който обикновено държеше скрит зад един плъзгащ се панел. Сега на

него се виждаше дълъг абзац от някакъв текст. Отне ми известно време да осъзная, че чете запис от официалното изявление, с което председателят на Съвета обявява ориста на всички дарени. Девет клона на девет рода от цялата галактика, чиито пътища са предназначени и неизменими. Ризек обикновено избягваше всякакво споменаване на „слабостта“ си, както се изрази баща ми, ориста, която го преследваше още от раждането му: да бъде надвит от семейство Бенесит. В Шотет беше забранено да се говори и чете за това, а неподчинението се наказваше със затвор или екзекуция.

Щом четеше този запис, очевидно беше в лошо настроение, а в повечето случаи това означаваше, че трябва да внимавам как се държа с него. Точно тази вечер обаче не знаех дали си струва усилията.

Ризек скръсти ръце и наклони глава.

— Нямаш представа каква щастливка си с толкова неопределена орис — обяви той. — „Второто дете на семейство Ноавек ще прекоси Границата.“ С каква цел ще прекосиш Границата с Тувхе? — Той вдигна едно рамо. — Никой не знае, никой не го е грижа. Щастливка, определено.

— Така ли мислиш? — засмях се.

— Затова е толкова важно да ми помогнеш — продължи Ризек, сякаш не ме е чул. — Можеш да си го позволиш. Не е нужно да се бориш с всички сили срещу онова, което светът очаква от теб.

Ризек още от дете съпоставяше живота си с моя. Това, че живеех в непрестанна болка, че не можех да се доближа до никого, че и аз преживях не по-малка загуба от него, като че ли не го касаеше. Интересуваше го единствено че баща ни ме беше игнорирал, вместо да ме подлага на ужаси, и че ориста ми не кара цял Шотет да се съмнява в силата ми. В неговите очи аз бях детето, родено с късмет, и никой не можеше да го убеди в обратното.

— Какво е станало, Ризек?

— Като изключим, че Лети Зецивис напомни на Шотет за жалката ми орис?

Изтръпнах инстинктивно, когато чух името ѝ, връхлетяна от спомена за топлата ѝ кожа, докато животът я напускаше. Стиснах ръце пред себе си, за да не им позволя да се разтреперят. Болкоуспокояващото на Акос не потискаше напълно сенките, те

продължаваха да се движат под кожата ми, макар и по-мудно, носейки след себе си познатата остра болка.

— Но ти беше подготвен за случилото се — изтъкнах и заковах очи в брадичката му. — Никой няма да се осмели и да повтори думите й.

— Не е само това — заяви Ризек и долових в гласа му нещо от момчето, което беше, преди баща ми да впие зъби в него. — Проследих дирята от самопризнанието на Узул Зецивис до истински източник. Изгнаническата колония наистина съществува. А може и да не е една. Имат поддръжници сред нас.

Усетих студена тръпка в гърдите си. Значи слухът за изгнаническата колония се потвърждава. И за пръв път я възприемах не като заплаха, а като... източник на надежда.

— Една проява на сила е добре, но ни трябва още. Никой не бива да се съмнява в моето водачество и че ще се върнем от това странство по-могъщи отпреди. — Ръката му почти докосна рамото ми. — Помощта ти ми е нужна повече от всякога, Сайра.

Знам какво искаш, помислих си. Искаше да изкорени всяко съмнение, всеки слух срещу него, да ги смачка. И щеше да използва мен за целта. Бича на Ризек.

Затворих очи за миг, връхлетяна от спомени за Лети. Но ги потиснах.

— Заповядай, седни.

Той посочи един от столовете до екрана. Бяха стари, с външни шевове по тапицерията. Разпознах ги от някогашния кабинет на баща ми. Килимът под тях беше шотетско производство, изтъкан от стръкове груба трева. Всъщност нищо в помещението не беше донесено от друга планета — баща ми ненавиждаше тази практика, твърдеше, че ни правела слаби и трябвало постепенно да я загърбим. Ризек явно споделяше вижданията му. Само аз от рода ни продължавах да ценя хорските боклуци.

Седнах на ръба на стола и главата ми се озова до светещия от екрана списък на орисаните. Ризек не седна срещу мен. Вместо това застана зад другия стол, опрял ръце на високата му облегалка. Беше навил ръкава на лявата си ръка, разкривайки клеймата.

Почука с крив показалец един от редовете на екрана и думите се уголемиха.

Ориста на семейство Бенесит:

Първото дете на семейство Бенесит ще издигне своята двойница на власт.

Второто дете на семейство Бенесит ще властва над Тувхе.

— Говорят, че това второ дете — почука той с кокалче думата *властва*, — тувхийка по рождение, скоро ще излезе на сцената. Не мога повече да си затварям очите. Което и да е това момиче, ориста ѝ е да оглави Тувхе и да ме погуби.

Чак сега парчетата от пъзела идваха по местата си. Ризек щеше да бъде надвит от семейство Бенесит и именно Бенесит са орисани да управляват Тувхе. Разбира се, че ще насочи цялото си внимание върху тях сега, когато бе намерил свой оракул.

— Възнамерявам — добави той — с помощта на новия ни оракул да я убия, преди да се е случило.

Вперих поглед в ориста, изписана на екрана. Цял живот ме учеха, че орисан ли си за нещо, то ще се случи, колкото и да се опитваш да го спреш. А брат ми точно това искаше: да осуети ориста си, убивайки човека, който щеше да я сбъдне. Айджа щеше да му каже как.

— Това е... невъзможно — думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги спра.

— Невъзможно? — вдигна вежди той. — Защо? Защото досега никой не е успял да го постигне? — Ръцете му стиснаха облегалката на стола. — Смяташ, че не мога да съм първият в цялата галактика, предотвратил ориста си?

— Нямах това предвид — отвърнах, мъчейки се да запазя самообладание пред надигация се гняв на Ризек. — Просто никога не съм чувала да се е случило, това е.

— Скоро ще чуеш — озъби се той с разкривено от злоба лице. — И ти ще ми помогнеш да го постигна.

Внезапно се сетих как Акос ми благодари, като видя стаята си в странстващия кораб. За спокойното му изражение, когато взе осеяната ми с клейма ръка. Как се смееше, докато се гонехме в синия дъжд по

време на Фестивала на странството. Това бяха първите мигове на облекчение, които изпитвах след смъртта на майка ми. Искях повече от тях. И по-малко от... това.

— Не — отсякох. — Няма да ти помогна.

Обичайната му заплаха — че ако не му се подчинявам, ще разкрие пред Шотет какво съм сторила на любимата ни майка, вече не ме плашеше. Този път допусна грешка: призна, че се нуждае от помощта ми.

Кръстосах крака и склжих ръце над коляното си.

— Преди да ме заплашиш, нека ти кажа следното: не мисля, че би рискувал да ме загубиш точно сега — заявих. — Не и след като така се постара да спечеля страха на целия народ.

В крайна сметка дуелът с Лети беше точно това: демонстрация на сила. *Неговата* сила.

Но тази сила всъщност принадлежеше на мен.

Ризек се учеше да имитира баща ни още от дете, а баща ми отлично потискаше реакциите си. Вярваше, че всеки неовладян израз на емоции го прави уязвим, съзнаваше, че непрекъснато го наблюдават, където и да се намира. Ризек бе усвоил това му умение донякъде, но беше далеч от нивото му. Докато се взирах, без да мигам в него, лицето му се изкриви. Гняв. И страх.

— Не си ми нужна, Сайра — процеди тихо той.

— Това не е вярно — отвърнах, ставайки на крака. — Но дори да беше... не забравяй какво би ти се случило, ако реша да те докосна.

Показах му длан и извиках дарбата си на повърхността ѝ. Този път ми се подчини, запрепуска из тялото ми и — само за миг — се уви около всеки от пръстите ми като черна паяжина. Очите на Ризек се втренчиха в нея, без да може да ги овладее.

— Ще продължавам да играя ролята на твоя предана сестра, на страшилище — заявих. — Но вече няма да причинявам болка по твое нареждане.

С тези думи му обърнах гръб. И тръгнах към вратата с разтуптяно сърце.

— Внимавай — процеди Ризек, докато се отдалечавах от него. — Може да съжаляваш за думите си.

— Съмнявам се — отговорих, без да се обръщам. — Все пак не аз се страхувам от болката.

— Не се страхувам от болка — отсече рязко той.

— Така ли? — обърнах се към него. — Тогава ела тук и ме хвани за ръката.

Вдигнах почерняла от сенки длан и лицето ми трепна от настойчивата болка. Ризек не помръдна от мястото си.

— Така си и мислех — коментирах, напускайки кабинета му.

Като се върнах в стаята си, Акос седеше на леглото с книгата за елметахак в скута си, превеждащото устройство озаряваше една от страниците. Той вдигна поглед към мен и свъси вежди. Съвършено правият белег по долната му челюст още тъмнееше. С времето щеше да избледнее, сливайки се донякъде с кожата му.

Влязох в банята да наплискам лицето си с вода.

— Какво ти е направил? — попита Акос и опря рамо на стената до мивката.

Наплисках лицето си отново, после се облегнах на порцелана. По бузите и клепачите ми се стичаше вода, вливайки се в канала под лицето ми. Отражението ми в огледалото гледаше с див поглед и стисната челюст.

— Нищо не ми е направил. — Грабнах една кърпа от рафта до мивката и избърсах лицето си. Усмивката ми приличаше по-скоро на ужасена гримаса. — Нищо не ми е направил, защото не му позволих. Заплаши ме и аз... му отвърнах със същото.

Тъмните мрежи по ръцете ми бяха толкова плътни, че наподобяваха черни петна боя. Седнах на един от кухненските столове със смях. Смях, извиращ чак от корема ми, смях, който сякаш запали цялото ми тяло. За пръв път се опълчвах на Ризек. Кълбото срам в стомаха ми като че ли леко се отпусна. Бях отказала да му бъда съучастник.

Акос седна пред мен.

— Какво... какво значи това? — попита той.

— Значи, че ще ни остави на мира — обясних. — Не знам... — Ръцете ми трепереха. — Не знам защо съм толкова...

Акос покри ръцете ми със своите.

— Току-що си заплашила най-могъщия човек в страната. Мисля, че е нормално да си малко напрегната.

Ръцете му не бяха много по-големи от моите, макар и с по-масивни кокалчета и изпъкнали сухожилия чак до китките. Синкавозелените вени прозираха през кожата му, доста по-светла от моята. Изглежда, слуховете за тънката кожа на тувхийците бяха верни, само дето Акос съвсем не беше слаб.

Измъкнах ръцете си изпод неговите.

Чудех се как ли ще запълваме дните си сега, след като Ризек ни остави на мира, а Акос е при мен. Бях свикнала да живея сама по време на странствата. Върху готварската печка още стоеше някакво петно от последното пътешествие, през което си готвех сама всяка вечер, експериментирайки с продукти от различни планети — неуспешно в повечето случаи, тъй като няхах кулинарни заложби. По цели нощи гледах филми от чужди места, представях си как живеят хората там.

Той отиде до другия край на стаята, за да си вземе чаша от шкафа и я напълни с вода от чешмата. Отметнах глава назад и загледах растенията в лъскави клетки от смола, окачени над главите ни. Някои от тях сияеха в тъмното, други щяха да изгният дори в смола и да се спаружат, обагряйки се в още по-ярки цветове. Наблюдавах ги от три странства.

Акос избърса уста и остави чашата.

— Сега разбрах — отбеляза той. — Вече знам защо не бива да се отказваме.

Той сви лявата си ръка в лакътя, ръката с първото му клеймо на смъртта.

— Така ли?

— Аха — кимна с глава. — Ризек каза нещо, което не ми даваше мира... че ще превърне Айджа в човек, когото няма да искам да спася. Добре, но аз реших, че това е невъзможно. — Преди дни Акос ми изглеждаше толкова празен, а сега преливаше като чаша. — Колкото и да промени Айджа, все ще искам да го спася.

Това беше цената за същата онази милозливост, която го бе накарала да ме погледне със състрадание онзи ден, вместо с погнуса: умопомрачението. Да продължаваш да обичаш човек, на когото не можеш да помогнеш, беше белег на истинско умопомрачение.

— Не мога да те разбера — признах му. — Имам чувството, че колкото по-ужасяващи неща откриваш за един човек, колкото по-

жестоко се държи някой с теб, толкова по-мил си с тях. Това е чиста проба мазохизъм.

— Виж кой го казва — момичето, което бележи кожата си заради престъпления, извършени по принуда — отвърна хитроумно той.

И в моите, и в неговите думи нямаше нищо смешно. Но изведнъж ме досмеша. Ухилих се, а след миг и той последва примера ми. На лицето му изгря нов вид усмивка — не онази, с която ми показваше колко се гордее със себе си, нито пък онази, която използваше от любезност, а жадна, налудничава усмивка.

— Май наистина не ме мразиш заради това — вдигнах лявата си ръка.

— Не, не те мразя.

Хората реагираха по различен начин на дарбата ми. Пострадалите от нея — с омраза; онези, които не бяха, но можеше скоро да я изпитат на свой гръб — със страх; а онези, които умееха да се възползват от нея — с радост. Но реакция като неговата виждах за пръв път. Имах чувството, че ме разбира.

— Изобщо не ме мразиш — прошепнах, страхувайки се от отговора му.

Той обаче ми го даде категорично, сякаш беше очевиден:

— Не.

И в този миг осъзнах, че вече не съм му ядосана за това, което ми стори, за да избяга с Айджа. Водеше го същото качество, заради което беше така благоразположен към мен. Как можех да го виня тогава?

— Добре — въздъхнах. — Стани рано утре, защото трябва да тренираме по-усилено, ако искаш да измъкнеш брат си отук.

По чашата личаха отпечатъците от пръстите му. Взех я.

Той ме изгледа свъсено.

— Ще ми помогнеш? Въпреки постъпката ми?

— Да. — Пресуших чашата и я върнах на масата. — Така изглежда.

3.

ГЛАВА 15

АКОС

Акос превърташе в ума си спомена за неуспешното бягство с Айджа отново и отново:

Хукна през скритите проходи на имението Ноавек, спирайки тук-там да наднича през пролуките в стените и да се ориентира къде точно се намира. Прекара доста време в мрака, дробовете му се напълниха с прах, а пръстите — с трески.

Накрая стигна до стаята на Айджа, задействайки някакъв скрит сензор за движение, както по-късно му обясни Ризек. Тогава обаче не подозираше какво се е случило и просто пъкна пръсти в ключалката на затворената врата. Повечето врати днес се заключваха чрез потока и той можеше да ги отваря с допир. Същото важеше и за белезниците. Именно така се беше освободил сред перестата трева и успя да убие Калмев Радикс.

Намери Айджа до един висок прозорец с решетки и изглед към задната порта на имението. И там имаше туфи переста трева, полюшвани от вятъра. Акос се чудеше какво ли вижда сред тях Айджа — баща им може би? Нямаше представа как действа перестата трева на другите, защото на него самия вече не му въздействаше.

Айджа се обърна към него и бавно го огледа от главата до петите. Бяха разделени от някакви си два сезона, но и двамата се бяха променили — Акос беше пораснал на височина и мускули, а Айджа беше отслабнал още повече, кожата му сивееше, а косата му беше сплъстена на места. Олюля се леко на краката си и Акос го хвана за лактите.

— Акос — прошепна Айджа. — Не знам какво да правя, не знам...

— Няма нищо — успокой го Акос. — Всичко е наред, ще ни измъкна от това място, не е нужно да правиш каквото и да било.

— Ти... ти уби онзи мъж. Онзи мъж, когото заварихме у дома...

— Да.

Акос знаеше името му: Калмев Радикс, вече само клеймо върху ръката му.

— Защо се случи всичко това? — попита Айджа с пресекващ глас. Сърцето на Акос се пръсна на малки парчета. — Защо мама не видя, че ще се случи?

Акос не му напомни, че вероятно го е направила. Нямаше смисъл.

— Не знам — отвърна вместо това. — Но ще те измъкна оттук, дори да ми коства живота.

Акос праметна ръка през кръста на брат си, помагайки му да се задържи на крака, и двамата излязоха заедно от стаята. На влизане в скрития проход, сложи длан върху главата на Айджа, за да му покаже, че трябва да се наведе. Айджа стъпваше тежко и Акос беше сигурен, че някой ще ги чуе през стените.

— Аз трябваше да спасявам теб — прошепна след малко Айджа. Или поне се опита да шепне, открай време не го биваше да е потаен.

— Къде го прочете? В някой наръчник за братско поведение?

Айджа се засмя.

— Ти май не си го чел, а? Колко типично.

Смеейки се, Акос отвори вратата в дъното на тунела. А в кухнята с безмилостен удар по кокалчетата го посрещна Вас Кузар.

Седмица след отпътуването на странстващия кораб към космическия поток, Акос отиде да се упражнява в общата тренировъчна зала. Можеше да използва и празната стаичка над каютата на Сайра, но напоследък тя започна да гледа видеофилми горе. Предимно боеве от други планети, но миналата седмица я завари да повтаря движенията на една отирийска танцьорка с изпънати пръсти на краката и пърхащи ръце. Тя така му се ядоса, че не искаше да рискува отново.

Дори не му се наложи да се консултира с омачканата карта, която Сайра му начерта на втората им нощ на кораба. Тренировъчната зала беше слабо осветена и почти празна, само няколко души вдигаха тежести в далечния край. *Чудесно*, помисли си той. Всички в Шотет го знаеха като отвлечения тувхиец, когото Бича на Ризек не можеше да

нарани. Никой не го закачаше, навярно защото се страхуваха от Сайра, но не му харесваше да го зяпат втренчено.

Това го караше да се изчервява.

Мъчеше се да докосне пръстите на краката си, с ударение върху *мъчеше се*, когато усети, неясно как, че някой го наблюдава. Като вдигна очи, Джорек Кузар стоеше пред него.

Джорек Кузар, синът на Сузао Кузар.

Бяха се срещали само веднъж, когато Вас го доведе при Сайра в нейното крило на имението Ноавек. Кльощавите му, смугли ръце бяха голи. Акос вече оглеждаше за клейма всеки, когото срещаше, а Джорек нямаше нито едно. Той проследи погледа на Акос и почеса едната страна на врата си, оставяйки червени следи от ноктите си.

— Искаш ли нещо? — попита Акос с тон, загатващ, че е по-разумно да не го закача.

— Търся си спаринг-партньор.

Джорек вдигна два тренировъчни ножа като на Сайра — от твърд, синтетичен материал.

Акос го огледа. Наистина ли очакваше просто да... тренира с него? Със сина на мъжа, който бе смачкал лицето му с подметката си?

— Тъкмо си тръгвах — обяви Акос.

Джорек повдигна вежда.

— Знам, че всичко *това* — той махна с ръка, посочвайки мършавото си тяло — всява същински ужас, но просто искам да се поупражнявам, Кересет.

Акос не вярваше, че Джорек „просто си търси спаринг-партньор“, но имаше начин да разбере истината. Пък и никой не избира кръвта, която тече във вените му.

— Добре — съгласи се Акос накрая.

Отидоха на една от тренировъчните зони, обозначена с кръг от огледално лъскава, олющена боя. Въздухът беше топъл, благодарение на тръбите с гореща вода над тях, затова Акос вече се потеше. Той взе ножа, който Джорек му подаде.

— За пръв път виждам някой да подхожда толкова предпазливо към най-обикновена тренировка — отбеляза Джорек, но Акос нямаше намерение да губи време в празни приказки.

Замахна с ножа, изпробвайки ловкостта на противника си, и Джорек отскочи стреснато назад.

Акос се шмугна под първия замах на Джорек и го блъсна с лакът в гърба. Джорек залитна напред, опирайки се на пръсти, и се обърна за нова атака. Този път Акос го сграбчи за лакътя и го повлече настрана. Успя да го повали на земята, но не за дълго.

Джорек се приведе, замахна и закачи корема на Акос с върха на ножа.

— Грешно се целиш, Кузар — отбеляза Акос. — В истински бой щях да съм с броня.

— Наричат ме „Джорек“, не „Кузар“. Заслужил си броня?

— Да.

Акос използва разсейването му да го перне с плоското на ножа по гърлото. Джорек се задави и стисна врата си.

— Добре де, добре — вдигна ръка той. — Това отговаря на въпроса ми.

Акос заотстъпва към края на площадката, за да се отдалечи от него.

— Кой въпрос? За бронята?

— Не. По дяволите, това беше гадно. — Той разтри гръкляна си. — Дойдох да разбера доколко си усъвършенствал бойните си умения с помощта на Сайра. Баща ми каза, че като те срещнал, не си знаел как да боравиш с краката и ръцете си.

Гневът на Акос се разпалваше бавно като лед в мразовит ден, но появеше ли се, връхлиташе с пълна сила. Както сега.

— Баща ти... — подхвана, но Джорек го прекъсна.

— Е от най-лошите хора, знам. Точно затова искам да говоря с теб.

Акос въртеше ножа в ръката си, отново и отново, в очакване да го осени подходящ отговор или Джорек да продължи. Но очевидно не му беше лесно. Акос погледна към мъжете, вдигащи тежести в другия край на залата. Не им обръщаха внимание и като че ли не ги подслушваха.

— Знам какво е причинил баща ми на теб и семейството ти — подхвана Джорек. — Знам и какво ти си причинил на един от войниците. — Той кимна към клеймото върху ръката на Акос. — И искам да те помоля за нещо.

Доколкото Акос знаеше, Джорек беше голямо разочарование за баща си. Роден в шотетския елит, за да стане най-обикновен механик.

Дори сега беше омазан с машинно масло.

— Какво? — подкани го Акос, въртейки ножа в ръка.

— Искам да убиеш баща ми — заяви директно Джорек.

Ножът издрънча на земята.

Споменът за бащата на Джорек не го напускаше. Сузао Кузар присъстваше, когато кръвта на баща им се просмукваше в пода на всекидневната. Той сложи белезниците на Акос.

— Не съм глупак, каквото и да си мислите за тувхийския народ — отсече Акос с пламнали бузи и се наведе да вземе ножа. — Очакваш да ме натопиш толкова лесно?

— И аз се излагам на риск — увери го Джорек. — Нищо не ти пречи да подшушнеш на Сайра Ноавек за молбата ми, а тя да информира Ризек или баща ми. Но избирам да се доверя на омразата ти. Както ти можеш да се довериш на моята.

— Да се доверя на омразата ти. Към собствения ти баща — повтори Акос. — Защо... защо го искаш мъртъв?

Джорек беше с една глава по-нисък, но и на тегло не го достигаше. Беше дребен за възрастта си. Но очите му не трепваха.

— Майка ми е в опасност — обясни той. — Вероятно и сестра ми. А както виждаш, нямам нужните умения да го предизвикам да се бие.

— И какво? Реши, че е по-добре направо да го убиеш? Какво ви има на вас, шотетците? — процеди тихо Акос. — Ако майка ти и сестра ти са в опасност, не може ли просто да ги измъкнеш оттук? Ти си механик, а в товарното отделение има стотици ховъри.

— Няма да се съгласят да тръгнат. А и докато е жив, винаги ще е заплаха за тях. Не искам да живеят в постоянен страх и вечно да бягат — каза твърдо Джорек. — Не искам да поемам ненужни рискове.

— И няма кой друг да ти помогне?

— Никой не е в състояние да принуди Сузао Кузар да направи нещо, което не му харесва. — Джорек се засмя. — Освен Ризек, а мога да се обзаложа как би откликнал суверенът на Шотет на подобна молба.

Акос потърка клеймата до лакътя си, колко жестокост се криеше зад тях. *Уж е орисан, а виж какъв е дребосък*, беше казала за него майката на Озно. *Добро момче е*, отвърна тогава Озно. Да, но никой от двамата им не знаеше колко е ловък с ножа, нали?

— Искаш да убия човек — пророни Акос, макар и само за да изпробва мисълта в съзнанието си.

— Човекът, помогнал за отвличането ти. Да.

— Ей така, от милосърдие? — Акос поклати глава и подаде ножа на Джорек с дръжката напред. — Не.

— В замяна — отвърна Джорек — ще получиш свободата си. Както сам каза, в товарното има стотици ховъри. Лесно ще ти помогна да се качиш на някой от тях. Ще отворя люка. Ще се погрижа никой от пилотската кабина да не те види.

Свобода. Предлагаше я като човек, който не разбираше значението ѝ, на когото никога не са му я отнемали. Само дето за Акос тя вече не съществуваше. Не съществуваше от деня, в който научи ориста си. Може би дори откакто обеща на баща си да върне Айджа у дома.

Затова отново поклати глава.

— Не става.

— Не искаш да си отидеш у дома?

— Имам недовършена работа тук. И наистина трябва да се връщам към нея, така че...

Джорек отказваше да вземе тренировъчния нож, затова Акос го пусна на пода между тях и тръгна към вратата. Съчувстваше на майката на Джорек, дори на самия него, но си имаше достатъчно семейни грижи, а и клеймата не ставаха по-поносими с времето.

— Ами брат ти? — не се отказа Джорек. — Онзи, който вдишва, когато Ризек издишва?

Акос спря на място, стиснал зъби. *Ти си виновен* — каза сам на себе си. — *Ти загатна за „недовършена работа“.* Но този факт не улесняваше нещата.

— Мога да го измъкна — добави Джорек. — Да го пратя в Тувхе, където да излекуват мозъка му.

Акос отново се замисли за неуспешното бягство, за съкрушения глас на Айджа, когато го беше попитал *Защо се случи всичко това?*. За хлътналите му скули и пепелява кожа. Брат му чезнеше ден след ден, сезон след сезон. Скоро нямаше да остане нищо за спасяване.

— Добре.

Отговорът му прозвуча като шепот, не така, както бе очаквал.

— Добре? — повтори Джорек, останал почти без думи. — Тоест ще го направиш?

— Да — изтръгна думата от гърлото си Акос.

За Айджа беше готов на всичко.

Не си стиснаха ръце, какъвто беше тувхийския обичай при сключена сделка. Тук само произнасянето на думите на свещения за шотетците език беше достатъчно.

В дъното на коридора, пред каютата на Сайра, стоеше страж, което според Акос беше безсмислено. Никой не можеше да надвие Сайра в бой. Самият страж явно беше на същото мнение, защото дори не провери Акос за оръжие, когато мина покрай него.

Завари Сайра наведена пред печката, в краката ѝ имаше преобърната тенджера и локва вода. В дланите ѝ личаха извити вдлъбнатини — отпечатьци от нокти от стиснати юмруци, а по цялото ѝ тялото шаваха черни жилки. Той се спусна към нея, подхлъзвайки се леко на мокрия под.

Веднага щом Акос хвана китките ѝ, жилките изчезнаха като река, стичаща се обратно към извора си. Той самият, разбира се, не усети нищо. Хората често говореха за жуженето на потока, за местата и моментите, в които отслабваше, но това бяха само спомени за него. И то смътни.

Кожата ѝ сякаш гореше в ръцете му. Тя вдигна очи към неговите. По-рано Акос смяташе, че Сайра не се „натъжава“ като другите хора — или изглежда ядосана, или не. Но сега, след като я познаваше по-добре, виждаше тъгата през пукнатините на маската ѝ.

— За Лети ли мислиш? — попита я, сваляйки пръсти към китките ѝ.

— Просто я изпуснах. — Тя кимна към тенджерата. — Това е всичко.

Винаги има „още“, помисли си той, но не настоя. Вместо това вдигна спонтанно ръка и приглади косата ѝ. Беше гъста и къдрава и понякога го изкушаваше да я усуче около пръста си, ей така, без причина.

Нежният допир носеше чувство на вина след себе си. Не беше нормално да прави подобни неща — сам да върви устремено към

ориста си, вместо да го дърпат насила към нея. В Тувхе всеки би го нарекъл предател, ако го видеше в момента. Не биваше да им дава основания да мислят така за него.

Но понякога усещаше болката на Сайра като своя собствена и инстинктивно се стремеше да я потуши и за двама им.

Сайра завъртя едната си ръка в неговата, опирайки пръсти в дланта му. Допирът ѝ беше топъл, любопитен. Но в следващия миг го отблъсна от себе си.

— Подранил си — заяви и грабна един парцал да избърше пода.

Водата започваше да се просмуква в подметките на обувките му. Сенките отново полазиха кожата на Сайра, карайки я да изтръпне от болка, но щом не искаше помощта му, нямаше да ѝ я натрапва.

— Да — потвърди той. — Натъкнах се на Джорек Кузар.

— Какво искаше?

Тя стъпи на парцала, за да попие останалата вода от пода.

— Сайра?

— Да? — отвърна тя, мятайки подгизналото парче плат в мивката.

— Как бих могъл да убия Сузао Кузар?

Сайра сбърчи устни, както правеше винаги когато премисляше нещо. Стори му се смуцаващо, че ѝ задава такъв въпрос, сякаш беше нещо съвсем естествено. А за нея — да приеме, че наистина е такава.

Намираше се много, много далеч от дома.

— За да е законно, трябва да се случи на арената, както вече знаеш — отвърна тя. — А за твое добро трябва да е законно, иначе си мъртъв. Боевете са забранени за периода от излитането на кораба до края на лова за отпадъци, тоест ще трябва да изчакаш края на странството. Поредната приумица от религиозното ни наследство. — Тя свъси вежди. — Но ти и бездруго нямаш нужното обществено положение да предизвикаш Сузао на бой, така че ще трябва да го провокираш, за да те предизвика той.

Сякаш е обмисляла въпроса и преди, макар че на Акос не му се вярваше. В подобни моменти разбираше защо всички се боят от нея. И защо беше разумно да се боят от нея, дори без дарбата ѝ на потока.

— А мога ли да го надвия на арената?

— Той е добър боец, но в никакъв случай непобедим — отвърна Сайра. — Вероятно ще успееш да го повалиш и само с уменията си, но

истинското ти преимущество над него е, че още те възприема като някогашното дете.

Акос кимна.

— Значи трябва да продължа да го заблуждавам.

— Точно така.

Тя сложи празната тенджера на чешмата, за да я напълни отново. Акос гледаше да е нащрек, когато Сайра готвеше, опитите ѝ почти винаги завършваха с прегоряла храна и облаци пушек в малката стая.

— Първо си помисли дали наистина искаш да го направиш — посъветва го тя. — Не ми се иска да ставаш като мен.

Тонът ѝ не издаваше нужда от утеха или опровержение. Напротив, излъчваше абсолютна категоричност, сякаш вярата ѝ в собствената ѝ чудовищност беше религия — може би най-близкото нещо до религия, което тя имаше.

— Мислиш, че е толкова лесно да стана противен? — подхвърли Акос, изпробвайки разговорния шотетски, характерен за по-нисшата класа, на който се беше наслушал във военния лагер.

Прозвуча доста добре.

Тя вдигна косата си и я върза с връвта, която носеше около голата си китка. Очите ѝ отново намериха неговите.

— Мисля, че всеки не „става противен толкова лесно“.

Акос едва не се изсмя на странния начин, по който изразът прозвуча от нейната уста.

— Знаеш ли — подхвана той вместо това, — състоянието на противност, или чудовищност, както ти би го нарекла, не е задължително да бъде постоянно.

Тя придоби умислено изражение. Дали някога ѝ беше хрумвало, че може да е така?

— Остави да стотвя аз, чу ли? — Той взе тенджерата от ръцете ѝ. Водата се разплиска и намокри обувките му. — Гарантирам, че аз няма да подпаля нищо.

— Случи се *един-единствен път* — защити се Сайра. — Не съм ходеща, говореща заплаха.

Като много от нещата, които казваше за себе си, и това беше едновременно шега и не съвсем.

— Знам, че не си — отвърна сериозно Акос. А после добави: — Затова ще накълцаш соления плод вместо мен.

Сайра продължи да изглежда все така умислено — нетипично изражение за лице, което се мръщеше толкова лесно, — докато вдеше соления плод от хладилната чанта в ъгъла и се настаняваше пред работния плот, за да го нареже.

ГЛАВА 16

САЙРА

Каютата ми на кораба беше отдалечена от всичко, с изключение на машинното отделение, така че трябваше да извървя доста път от кабинета на Ризек. Беше ме извикал, за да ми даде графика за странството: щях да го придружа на традиционната сбирка на шотетския елит преди кацането за тазгодишния лов, за да му помогна в разискването на някои политически въпроси с управниците на Пита. Съгласих се с плана му, защото изискваше от мен само да се преструвам, не да демонстрирам дарбата си.

Както предвиди циничният Ревизор, когато с Акос посетихме холограмната стая, Ризек беше избрал Пита, водната планета, прочута с иновативните си технологии в преодоляването на тежки климатични условия, за крайна цел на странството ни. Ако слуховете за тайния запас на Пита от свръхмодерни оръжия бяха верни, то Айджа Кересет несъмнено ги е потвърдил с изопаченото си от спомените на Ризек съзнание. А ако Айджа е помогнал на Ризек да открие някои от най-мощните оръжия на Съвета, брат ми като нищо щеше да обяви война на Тувхе, за да завладее цялата ни планета, както винаги е искал.

Бях на половината път до каютата си, когато осветлението угасна, потапяйки всичко в мрак. Изчезна дори далечното жужене от контролния център на кораба.

Дочух ритмично почукване. Едно, три, едно. Едно, три, едно.

Обърнах се с гръб към стената.

Едно, три, едно.

Сенките на потока плъзнаха нагоре по ръцете и раменете ми. Когато дългите аварийни лампи под краката ми светнаха, видях някой да се насочва стремително към мен и мигновено се приведох, стрелвайки лакът към връхлитащото ме тяло. Лакътят ми обаче се удари в броня, изругах и се завъртях с лека стъпка, инстинктивно усвоена от танците, които практикувах за удоволствие. Извадих ножа на потока и блъснах нападателката си, притискайки я към стената с

опряно в гърлото острие. Нейният нож издрънча на пода между краката ѝ.

Носеше маска, един от отворите за очите беше защит. Маската закриваше лицето ѝ от челото до брадичката. Главата ѝ беше покрита с тежка качулка. Макар и с една глава по-ниска от мен, бронята ѝ беше заслужена, изработена от кожата на Брониран.

Жената стенеше от допира ми.

— Коя си ти? — попитах я.

Резервният говорител на кораба изпраця в мига, в който зададох въпроса си. Беше стар, реликва от най-ранните странства, и караше гласовете да звучат тенекиено, изопачено.

— Първото дете на семейство Ноавек ще бъде надвито от семейство Бенесит — се разнесе от него. — Истината може да бъде потулена, но никога заличена.

Очаквах гласът да продължи, но пращането замря и говорителят се изключи. Корабът зажува отново. Жената, чието гърло бях притиснала с ръка и нож, проплака тихо.

— Трябва да те арестувам — прошепнах. — Да те арестувам и да те заведа за разпит. — Наклоних глава. — Знаеш ли как брат ми разпитва провинените? Чрез мен. С ето *това*.

Насочих още от сенките си към нея и те се струпаха около китката и лакътя ми. Жената изпищя.

За миг прозвуча точно като Лети Зецивис.

Пуснах я и се отдръпнах от стената.

Светлините на пода се съживиха и ни осветиха откъм краката. Вече виждах единственото око в главата ѝ, искрящо и вперено в мен. Лампите над нас също се включиха и тя хукна по коридора, изчезвайки зад ъгъла.

Позволих ѝ да се тръгне.

Свих ръцете си в юмруци, за да не треперят. Не можех да повярвам какво направих току-що. Ако Ризек научеше...

Вдигнах ножа ѝ, ако изобщо можеше да се нарече така — представляваше нацърбено желязо, ръчно наточено и увито с тиксо в единия си край вместо дръжка, и тръгнах по коридора. Дори не се замислих накъде, знаех само, че трябва да се движа. Не бях ранена и нямах никакво доказателство за нападението над мен. Надявах се да е

било твърде тъмно и охранителните камери да са заснели как просто съм пуснала нападателята.

Какво направи?

Хукнах по коридорите и стъпките ми отекваха самотно съвсем кратко преди да се гмурна в смутната тълпа. Всичко наоколо беше шумно и забързано като сърцето ми. Прибрах ръце в ръкавите си, за да не докосна някого без да искам. Не отивах към каютата си. Трябваше да видя Ризек преди някой друг да го е направил, да го уверя, че нямам пръст във всичко това. Едно беше да откажа да изтезвавам хора, а съвсем друго да участвам в бунт. Скрих ножа на ренегатката в джоба си.

Когато стигнах до крилото на Ризек в другия край на кораба, най-близкият до космическия поток, войниците ми сториха път. Насочиха ме към кабинета му и макар че не бях сигурна дали ще ме пусне, веднага щом почуках, извика да вляза.

Брат ми стоеше бос в кабинета си, с лице към стената. Беше сам и в ръката си държеше чаша с лека отвара от тихоцвет, вече го разпознавах от пръв поглед. Не носеше бронята си, а когато ме погледна, видях хаос в очите му.

— Какво искаш? — попита грубо.

— Ами... — Спрях. Не знаех какво искам, освен да се оневиня. — Идвам просто да видя дали си добре.

— Разбира се, че съм добре — отвърна той. — Вас уби двамата ренегати, които се опитаха да проникнат в моето крило, още преди да са изкрещели. — Той отмести едното перде от илюминатора, по-голям от останалите в кораба, висок почти колкото него, и се загледа във вече тъмнозеления, космически поток. Почти син даже, приближаваше времето за инвазията, лова на отпадъци, изконната традиция на народа ни. — Смяташ, че детинските действия на няколко ренегати представляват опасност за мен?

Пристъпих към него с бавни, внимателни крачки, сякаш беше диво животно.

— Ризек, няма нищо лошо в това да си уплашен малко, когато те нападат.

— Не съм уплашен! — изкрещя той, блъскайки с всяка дума чашата си в близката маса.

Отварата от тихоцвет се разплиска, оставяйки червено петно върху белия му маншет.

Докато го гледах, внезапно си спомних как закопчава с ловки, опитни ръце предпазния ми колан преди първото ми странство и ме подиграва с усмивка, задето бях толкова притеснена. Не беше виновен, че е станал такъв, потънал в страх и безкрайно изобретателен в жестокостта си. Баща ни го беше превърнал в човека пред мен. Най-големият ми подарък от Лазмет Ноавек, по-голям дори от живота, който ми даде, беше, че ме остави да раста спокойно.

Отнасях се към новия Ризек със заплахи, гняв, презрение и страх. Нито веднъж не се опитах да бъда добра с него. Докато баща ми разчиташе на стратегически насочените закани и заплашителното мълчание като свои верни оръжия, майка ми винаги боравеше с добрината като с добре наточено острие. През цялото това време аз бях по-скоро отражение на Лазмет, отколкото на Илира, но това можеше да се промени.

— Аз съм ти сестра. Не е нужно да се държиш така пред мен — подхванах с възможно най-милият си глас.

Ризек се взираше в петното на маншета си. Не ми отговори и го приех като добър знак.

— Помниш ли как си играехме с онези фигурки в стаята ми? — продължих. — Как ме учеше да боравя с нож? Все стисках дръжката толкова силно, че пръстите ми побеляваха, но ти ми показва правилната хватка.

Той сбърчи чело. Стана ми чудно дали си спомня, или това е един от спомените, които размени с тези на Айджа. А може би е възприел поне малко от добродушието на Айджа, прехвърляйки му от болката си.

— С теб невинаги сме били такива — казах.

Докато брат ми мълчеше, си позволих да се надявам на кротка, постепенна промяна в отношението му към мен, във връзката помежду ни, стига само да загърби страха си. Той ме погледна в очите и почти го видях, почти го чух. Можахме да се върнем назад.

— Да, но ти уби майка ни — процеди тихо Ризек. — И вече можем да сме само такива.

Не трябваше да съм изненадана, изумена, че думите му ме блъснаха като силен удар в корема. Но надеждата ми беше отнела

разсъдъка.

Цяла нощ останах будна в ужасено очакване на ответния му удар след нападението.

И той дойде на сутринта, когато спокойният му, самоуверен глас се разнесе от новинарския екран на отсрещната стена. Скочих от леглото и прекосих стаята, за да включа картината. Брат ми изпълни екрана, блед и кокалест. Бронята му отразяваше светлината, хвърляйки злокобно сияние върху лицето му.

— Вчера ни причиниха малко... неудобство. — Горната му устна се изви в усмивка, сякаш мисълта му се стори забавна. Нищо чудно: Ризек знаеше, че трябва да скрие страха си, да омаловажи действията на ренегатите. — Колкото и детински наивна да беше простъпката на виновниците, те успяха да преминат през охраната на кораба, спирайки полета му, затова трябва да бъдат намерени и отстранени. — Тонът на гласа му беше зловец. — От днес пасажери на различна възраст ще бъдат избирани на произволен принцип от базата данни на кораба и водени за разпит. Налагам вечерен час от 20 ч. до 6 ч. за целия кораб, с изключение на необходимите за функционирането му хора, който ще важи до разрешаването на настъпилите усложнения. Ловът на отпадъци ще бъде отложен, докато не подсигурием безопасността на кораба.

— Разпит — повтори Акос зад мен. — Това кодова дума за „инквизиция“ ли е?

Кимнах.

— Ако разполагате с информация за лицата, замесени в тази зловещна шега, във ваш интерес е да ни я съобщите — продължи Ризек. — Разобличените, че укриват сведения или лъжат по време на разпитите, също ще понесат наказанието си в името на Шотет. Уверявам ви, че сигурността на странстващия кораб и пасажерите му е мой приоритет.

Акос изсумтя.

— Ако няма какво да криете, няма и от какво да се боите — отбеляза Ризек. — Нека продължим подготовката си, за да можем един ден да покажем на останалите планети в галактиката могъществото и единството ни.

Главата му остана на екрана още няколко секунди, после новинарската емисия продължи, този път на отирийски, който владеех на задоволително ниво. Западният континент на Тепес страдаше от недостиг на вода. Поне веднъж шотетските субтитри отразяваха истината.

— Да покажем могъществото и единството ни — цитирах Ризек, по-скоро на себе си, отколкото на Акос. — За това ли излизаме на странство вече?

— За какво друго?

Съветът разискваше предложение за допълнителни изисквания към оракулите на всички планети и вотът щеше да се проведе след четирийсет дни. Шотетските субтитри обаче гласяха: „Съветът възнамерява да затвърди тираничния си контрол върху оракулите чрез поредната хищническа мярка, която ще бъде наложена в края на четирийсетдневен цикъл“. Вярно, но субективно представено.

Банда прословути космически пирати бяха осъдени на петнайсет сезона затвор. Шотетските субтитри предаваха: „Група традиционалисти от Золд са осъдени на петнайсет сезона затвор заради открито негодувание към излишно строгите закони на Съвета“. Не съвсем вярно.

— Странството трябва да изразява упованието ни в потока и онзи, който го владее — пророних тихо. — Това е религиозен ритуал и начин да почетем предците ни.

— Досега не съм виждал шотетец, отговарящ на описанието ти — отбеляза Акос.

Стрелнах му кръвнишки поглед.

— Сигурно защото виждаш само каквото искаш да видиш.

— Може би и с двама ни е така — отвърна Акос. — Изглеждаш ми притеснена. Мислиш ли, че Ризек пак ще насочи вниманието си към теб?

— Ако играта загубее.

— А ако отново откажеш да му помогнеш? Кое е най-лошото, което може да ти причини?

Въздъгнах.

— Май не разбираш. Шотет боготвореше майка ми. Тя беше богиня сред смъртни. Когато загина, целият ни народ потъна в скръб. Сякаш светът се срива. — Затворих очи за миг, позволявайки на образа

й да прелети през съзнанието ми. — Ако хората научат какво съм й причинила, ще ме разкъсат на парчета. Ризек знае и при нужда ще го използва срещу мен.

Акос свъси вежди. Не за пръв път се питах как ли ще се почувства, ако умра. Не защото смятах, че ме мрази, а защото знаех, че ориса му отекуваше в главата му всеки път, когато ме погледне. Като се има предвид колко време прекарвахме заедно, нямаше да се учудя, ако аз съм онзи Ноавек, за когото ще умре някой ден. Но не можех да повярвам, че заслужавам той да загуби живота си заради мен.

— Е — отвърна той. — Да се надяваме тогава, че няма да прибере до това.

Беше се обърнал леко към мен. Деляха ни само няколко сантиметра. Често бяхме близо един до друг — докато тренирахме, докато приготвяхме закуската, а и трябваше да ме докосва, за да облекчава болката ми. Затова не знаех защо внезапно се почувствах странно от близостта на бедрото му до корема ми, така че виждах възлестите мускули, изпъкнали на ръката му.

Но чувството наистина беше странно.

— Как е приятелят ти Сузао? — попитах го, отстъпвайки назад.

— Дадох на Джорек да сложи малко приспивателна отвара в лекарството, което баща му пие сутрин — отвърна Акос.

— Джорек ще упои собствения си баща? — учудих се. — Интересно.

— Е, ще видим дали Сузао ще припадне върху обяда си. Дано успее да го ядосам достатъчно, че да ме предизвика на дуел.

— На твое място бих го направила още няколко пъти, преди да се разкрия — посъветвах го. — Трябва не само да ти е ядосан, но и да се бои от теб.

— Трудно ми е да си представя човек като него уплашен.

— Всички се боим от нещо — въздъгнах. — Разгневените най-вече.

Космическият поток направи бавния си преход от зелено в синьо, но още не захождахме към Пита, Ризек продължаваше да отлага крайната фаза на странството. Кръжахме по периферията на галактиката, далеч от обсега на Съвета. Напрежението висеше като

влажен облак над кораба, вдишвах го винаги когато напусках уединената си каюта. А напоследък го правех рядко.

Ризек не можеше да отлага безкрайно кацането ни, нямаше да отмени странството напълно и да стане първият суверен от сто сезона насам, пренебрегнал традициите ни.

Бях му обещала да се държа подобаващо, затова няколко дни след нападението вървах към наблюдателната палуба за поредната среща с най-близките му привърженици. Още с влизането ме посрещна необятният мрак на космоса през панорамните прозорци, отворен пред нас като паст на гигантско същество. В следващия момент видях Вас с чаша чай в ръце, кокалчетата му кървяха. Когато забеляза кръвта, я попи с носна кърпа, която пхна обратно в джоба си.

— Знам, че не усещаш болка, Вас, но наистина е от значение да се грижиш за собственото си тяло — посъветвах го аз.

Той повдигна вежди и остави чашата си. Останалите се бяха струпали на малки групички в отсрещния край на помещението с кристални чаши в ръце. Повечето гравитираха около Ризек като отпадъци около сифон. Има Зецивис, чиято бяла коса почти искреше на тъмния фон на космоса, също се навърташе край него, макар че цялото ѝ тяло да излъчваше напрежение.

Останалата част от палубата беше празна, черният под беше излъскан до съвършенство, а стените представляваха извити прозорци. Почти очаквах космосът да ни погълне.

— От колко време се познаваме, а още не си наясно с дарбата ми — отвърна Вас. — Знаеш ли, че ми се налага да настройвам аларми за ядене и пиене? И непрекъснато да се проверявам за счупени кости и натъртвания?

Не се бях замисляла какво е загубил Вас покрай дарбата си да не изпитва болка.

— Затова понякога недоглеждам дребните рани — продължи той. — Изтощително е да обръщаш толкова внимание на собственото си тяло.

— Хмм — измънках. — Май те разбирам.

Не за пръв път се удивлявах на контраста помежду ни и на сходството, породено от него. Животите и на двама ни се въртяха около болката по един или друг начин. И двамата отделяхме твърде

много енергия на физиката си. Понякога ми ставаше любопитно дали не ни свързва и друго.

— Кога се прояви дарбата ти? — поинтересувах се. — Какво се е случило по това време?

— Бях на десет. — Той се облегна на стената и прокара ръка по гладко обръснатия си скалп. До едното му ухо личаха няколко порязвания от бръснача, които вероятно не беше забелязал. — Преди да бъда одобрен да служа на брат ти, посещавах редовно училище. Бях кльощаво момче, лесна мишена. Някои от по-големите деца често ме тероризираха. — Той се усмихна. — След като осъзнах, че вече не изпитвам болка, пребих единия почти до смърт. Повече никой не ми посегна.

Бил е в опасност и тялото му е реагирало. Съзнанието му е реагирало. Историята му много приличаше на моята.

— Възприемаш ме, както аз възприемам Кересет — продължи Вас. — Мислиш, че съм домашният любимец на Ризек, както Акос е твоят.

— Мисля, че всички служим на брат ми — поправих го. — Ти. Аз. Кересет. Всички сме еднакви. — Обърнах поглед към тълпата, струпана край брат ми. — Защо е дошла Има?

— След като я опозориха и съпругът, и дъщеря ѝ ли? — изтъкна Вас. — Говори се, че паднала на колене пред Ризек да иска прошка за провиненията им. Но сигурно слуховете са преувеличени.

Промъкнах се край него, приближавайки се към останалите. Има сложи ръка върху рамото на Ризек и я плъзна надолу към лакътя му. Очаквах брат ми да се отдръпне от допира ѝ, винаги така ставаше, когато някой се опиташе да го докосне. Той обаче ѝ позволи ласката и като че ли се наклони едва забележимо към нея.

Как намираше сили да го гледа, след като бе подписал смъртните присъди на съпруга и дъщеря ѝ, камо ли да го докосва? Наблюдавах я как се смее на нещо, казано от Ризек. Веждите ѝ се сбърчиха, сякаш изпитва болка. Или отчаяние, помислих си. Израженията, причинени и от двете усещания, често си приличаха.

— Сайра! — възкликна Има, привличайки вниманието на всички в стаята към мен. Помъчих се да я погледна в очите, но ми беше трудно заради онова, което бях причинила на Лети. Понякога и тя

присъстваше в кошмарите ми заедно с дъщеря си, ридаеща неутешимо над трупа ѝ. — Доста време не сме се виждали. Как си?

Срещнах погледа на Ризек само за миг.

— Възложил съм ѝ специална задача — отвърна разговорно Ризек вместо мен. — Да стои до Кересет.

Предизвикваше ме.

— Толкова ли е ценен по-младият от двамата Кересет? — попита ме Има с онази странна усмивка.

— Времето ще покаже — отговорих. — Но все пак е тувхиец по рождение. Знае важни неща за враговете ни.

— Аха — отвърна небрежно Има. — Аз пък си мислех, че помагаш в разпитите, Сайра, по твоя уникален начин, както винаги досега.

Имах чувството, че ще повърна.

— За жалост, разпитите изискват ловък език и проникателен ум — обясни Ризек. — Две от нещата, с които сестра ми не може да се похвали.

Коментарът му ме засегна, но не можах да измисля достатъчно красноречив отговор. Май беше прав поне за едно: нямах ловък език.

Затова просто позволих на сенките да се разлеят в тялото ми и когато разговорът премина към друга тема, се оттеглих в единия край на палубата, за да погледам заобикалящия ни мрак.

Намирахме се в периферията на галактиката и единствените планети, или планетарни отломки наоколо, не бяха достатъчно гъсто населени, за да членуват в Съвета. Наричахме ги „периферни планети“, или просто „периферията“. Майка ми бе призовавала Шотет да ги приеме като свои братя и сестри, борещи се за същото като нас: легитимност. Баща ми тайно се присмиваше на идеята ѝ, твърдейки, че Шотет е по-велик народ от всяка периферна паплач.

Виждах една от тези планети през панорамния прозорец. Беше просто петънце светлина, но твърде голямо, за да е просто някоя от звездите ни. Ярка нишка от космическия поток се простираше към нея, обгръщайки я като колан.

— П1104 — каза Има Зецивис, отпивайки от чашата си. — Онази планета там.

— Била ли си там?

Сковах се от близостта ѝ, но се опитах да запазя гласа си спокоен. Гостите зад нас се засмяха на нещо, казано от братовчед ми Вакрез.

— Разбира се, че не — отвърна Има. — Последните двама суверени на Шотет не разрешават да се пътува до периферните планети. Съвсем логично искат да ни дистанцират от тях в очите на Съвета. Не бива да ни свързват с толкова долнопробна компания, ако искаме да ни приемат сериозно.

Думи на истински верноподаник на Ноавек. Или по-точно апологет. Беше наясно с правилата.

— Да — процедих. — Е... да разбирам, че още няма резултат от разпитите.

— Заловени са няколко по-безобидни ренегати, но не и главните виновници. За жалост, времето ни изтича.

Ни?, помислих си. Така самоуверено се включваше в тесния кръг на брат ми. Може би наистина го е помолила за прошка. Или е намерила друг начин да спечели благоразположението му.

Мисълта ме накара да изтръпна.

— Знам. Космическият поток почти посиня. Променя се с всеки изминал ден — коментирах.

— Така е. Затова брат ти трябва да намери истинският виновник. Да го представи на обществото. Да демонстрира силата си преди кулминацията на странството. Стратегията, както знаеш, е ключова в такива смутни времена.

— И към каква стратегия ще премине, ако не залови някой от виновниците навреме?

Има обърна причудливата си усмивка към мен.

— Очаквах вече да си запозната с нея. Не те ли осведомява брат ти въпреки *специалната ти задача*?

Явно и двете знаехме, че „специалната ми задача“ е чиста измишльотина.

— Разбира се — отвърнах сухо. — Но както се досещаш, с плосък ум като моя, непрекъснато забравям разни неща. Няма да се учудя, ако сутринта съм забравила да изключа печката в каютата си.

— Подозирам, че брат ти с лекота ще намери заподозрян преди лова на отпадъци — отбеляза Има. — В крайна сметка само трябва да *прилича* на ренегат, нали така?

— Ще набеди някого? — попитах.

Кръвта ми замръзна при мисълта, че невинен човек ще загине само защото Ризек се нуждаеше от изкупителна жертва. Не знаех защо. Само преди месеци, преди седмици дори подобно нещо нямаше да ме обезпокои. Но думите на Акос се вкорениха в съзнанието ми: че не е задължително да остана чудовище завинаги.

Може би бях способна да се променя. И може би самата вяра в това вече ме променяше.

Помислих си за еднооката бегълка, която пуснах в деня на атаката. За дребното ѝ тяло и отчетливи движения. Ако исках, можех да я открия, сигурна бях в това.

— Малка жертва в името на режима на брат ти. — Има кимна с глава. — Всички трябва да правим жертви, за да оцелеем.

Обърнах се към нея.

— И каква жертва направи ти?

Тя сграбчи китката ми и стисна силно. По-силно, отколкото мислех, че е способна. И макар да знаех, че сенките ми прогарят кожата ѝ, тя не ме пусна, а ме придърпа толкова близо до себе си, че усетих дъха ѝ.

— Отказах си удоволствието да гледам как кървиш до смърт — прошепна тя.

След това ме пусна и се върна с плавна походка при групичката си. Дългата ѝ, бяла коса стигаше до средата на свършено изпънатия ѝ гръб. Отзад приличаше на бяла колона, дори бледосинята ѝ рокля почти се сливаше с гледката.

Потрих китката си, почервеняла от яростната ѝ хватка. Със сигурност щеше да ми остане синина.

Дрънченето на тенджери и тигани секна, когато влязох в кухнята. На странстващия кораб работеше малка част от персонала ни от имението, но разпознавах някои от лицата. И дарбите им — съдовете в мивката на един от миячите се носеха във въздуха, пръскайки пяна по опакото на ръцете му, а едната готвачка режеше зеленчуци на свършено равни парчета със затворени очи.

Отега беше заровила глава в хладилника. Когато в кухнята настана тишина, тя се изправи и избърса ръце в престилката си.

— О, Сайра — рече тя. — Само ти можеш да накараш всички да се умълчат така.

Останалите прислужници я зяпнаха смаяно заради фамилиарна й тон към мен, но аз просто се засмях. Макар и да не се бяхме виждали известно време — още миналия сезон надраснах уменията й на учителка и вече рядко се засичахме, отношенията ни си останаха същите и тя лесно влезе в ритъм.

— Да, уникален талант имам — потвърдих аз. — Може ли да поговорим насаме?

— Представяш го като въпрос, но всъщност е заповед — повдигна учудено вежди Отега. — Ела с мен. Надявам се не възразяваш да поговорим в боклукчийското помещение.

— Да възразявам? Винаги съм *искала* да прекарам известно време там — отвърнах остроумно и я последвах през тесния камбуз до вратата в дъното му.

Вонята в боклукчийското помещение беше толкова силна, че очите ми се насълзиха. Май идваше от гнилите обелки от плодове и подправени с билки кожи от печено месо. Едва се побирахме една срещу друга в тясното пространство. До нас беше огромната врата на пещта за горене на смет, затова беше горещо, което допълнително подсилваше смрадта.

Гледах да дишам през устата си, внезапно осъзнавайки колко изнежена, почти разглежена изглеждах в сравнение с нея. Ноктите ми винаги бяха чисти, ризата ми — снежнобяла. Отега пък беше покрита с петна от храна и имаше вид на жена, чиято физика навярно щеше да е по-масивна, ако се беше хранила достатъчно.

— С какво мога да ти помогна, Сайра?

— Как ти звучи да ми направиш една услуга?

— Зависи каква.

— Ще се наложи да излъжеш брат ми, ако те попита.

Отега скръсти ръце.

— И какво налага да лъжеш Ризек?

Въздъгнах. Извадих ножа на ренегатката от джоба си и й го подадох.

— По време на атаката една жена се опита да ме убие в коридора. Надвих я, но след това... я пуснах.

— И защо, по дяволите? — смая се Отега. — В името на потока, момиче, дори майка ти не беше толкова милостива.

— Не мога да... няма значение. — Завъртях ножа в ръката си. Тиксотото, от което беше направена импровизираната дръжка, беше леко и гъвкаво, приело формата на пръстите на собственичката си. Ръката ѝ очевидно беше значително по-дребна от моята. — Но искам да я намеря. Изпусна този нож и знам, че с негова помощ можеш да я откриеш.

Дарбата на потока на Отега беше една от най-мистериозните, на които съм се натъквала. Ако подържеше някаква вещь в ръцете си, можеше да проследи собственика ѝ. Родителите ми я караха да издирва притежателите на разни оръжия. Веднъж дори успя да намери човека, опитал се да отрови баща ми. Понякога следите бяха трудни за разчитане, беше ми споделила тя, например когато двама или трима души приемаха предмета за свой, но тя се справяше. Ако някой можеше да намери ренегатката, това беше тя.

— И не искаш брат ти да разбере — повтори Отега.

— Знаеш какво ще ѝ причини — отвърнах. — Екзекуцията ще е най-безболезнената част.

Отега стисна устни. Спомних си как ловките ѝ пръсти сплитаха косата ми под възискателния поглед на майка ми в деня на първото ми Шествие. Как пропитите ми с кръв чаршафи изплющяха, когато рязко ги дръпна от леглото ми в деня на първото ми месечно кървене, защото майка ми не беше жива, за да ми помогне.

— Няма да ми кажеш защо искаш да я откриеш, нали?

— Няма — потвърдих.

— Има ли връзка с това, че искаш сама да ѝ отмъстиш?

— Виж какво, ако ти отговоря на този въпрос, все едно да ти разкрия защо я търся, а току-що ти казах, че няма да направя. — Усмяхнах ѝ се. — Хайде де, Отега. Знаеш, че мога да се грижа за себе си. Просто не съм толкова крайна, колкото брат ми.

— Добре, добре. — Тя взе ножа от ръката ми. — Ще ми трябва малко време с него. Върни се утре преди вечерния час и ще те отведе при собственика му.

— Благодаря ти.

Тя пхна един кичур коса зад ухото ми и се поусмихна, за да прикрие болката от допира с кожата ми.

— Не си толкова страшна, малката — каза ми тя. — Но не се безпокой. Няма да кажа на персонала.

ГЛАВА 17

АКОС

Нямаше много звезди по галактическата периферия. Сайра се любуваше на гледката, личеше по това колко спокойни ставаха сенките ѝ, докато се взираше през прозореца. Но необятният космос, необятният мрак го караха да изтръпва. Наближаваха опашката на космическия поток, затова имаше малко лилаво в единия ъгъл на холограмата на тавана.

Не към Пита ги водеше потокът. Двамата със Сайра го знаеха от Ревизорите, които предвиждаха Огра, дори П1104. Но очевидно Ризек приемаше преценката на Ревизорите за чиста формалност. Според Сайра беше избрал планетата, предлагаща му най-ползотворен съюз.

Акос познаваше почукването ѝ — четири леки удара с кокалчето на пръста. Знаеше, че тя е на прага на стаята му, без да вдига поглед.

— Трябва да побързаме, ако не искаме да го изпуснем — обяви Сайра.

— Предполагам си даваш сметка колко неясно звучиш? — попита Акос с усмивка. — Още не си ми казала *какво* ще изпуснем.

— Съзнавам, да — отвърна на усмивката му тя.

Носеше рокля в убито синьо с ръкави до лактите и когато Акос протегна ръка да я хване, се постара да е под плата. Цветът не ѝ отиваше особено. Повече ѝ подходеше лилавото от Фестивала на странството и тъмните тренировъчни екипи. Но каквото и да правеше Сайра Ноавек, не можеше лесно да помрачи красотата си, и Акос беше сигурен, че го знае.

Все пак нямаше смисъл да отрича очевидното.

Тръгнаха забързано по коридорите и Сайра го поведе по маршрут, по който не беше вървял досега. Табелите по стените, където коридорите се разклоняваха, показваха, че вървят към навигационната палуба. Изкачиха едно тясно стълбище и Сайра пъкна ръката си в някакъв процеп в стената. Две масивни врати се отвориха. И ги посрещна огромно стъкло.

А отвъд него: космосът. Звездите. Планетите.

И космическият поток, все по-голям и все по-ярък с всяка изминала секунда.

Десетки хора работеха край редове от екрани, разположени точно пред стъклената стена. Униформите им бяха чисти и донякъде приличаха на шотетска броня: тъмносини и обемисти в раменете, но от гъвкав материал, вместо твърда кожа от Брониран. Един от по-възрастните забеляза Сайра и ѝ се поклони.

— Госпожице Ноавек — поздравя я той. — Започвах да си мисля, че този път няма да ви видим.

— За нищо на света не бих го пропуснала, навигатор Зиво — отвърна Сайра. Обръщайки се към Акос, добави: — Идвам тук още от дете. Зиво, това е Акос Кересет.

— А, да — рече по-възрастният мъж. — Чувал съм една-две истории за теб, Кересет.

Съдейки по тона му, Акос предполагаше, че не са били „една-две“ и се изчерви от смущение.

— Шотетските усти са много бърбиви — обясни му Сайра. — Особено по отношение на орисаните.

— Ясно — скалъпи Акос.

Орисан — такъв беше, май. Но точно сега му прозвуча глупаво.

— Добре дошла сте да заемете обичайното си място, госпожице Ноавек — покани я Зиво с широк жест към великанската стена от стъкло, която се извиваше над главите им, следвайки формата на кораба.

Сайра го отведе до едно място пред всички монитори. Навсякъде около тях екипажът си разменяше инструкции и цифри на висок глас. Акос не разбираше нищо. Сайра седна направо на пода и обви коленете си с ръце.

— Защо ме водиш тук?

— Всеки момент корабът ще мине през космическия поток — обясни тя с широка усмивка. — Не си виждал подобно нещо, гарантирам ти. Ризек ще го гледа от наблюдателната палуба с най-близките си поддръжници, но аз идвам тук, за да не крещя от възторг пред гостите му. Понякога е доста... емоционално. Сам ще се убедиш.

От това разстояние космическият поток приличаше на буреносен облак, натежал от цвят, вместо дъжд. Цялата галактика приемаше без съмнение съществуването му — трудно беше да отречеш нещо, което

се виждаше съвсем ясно от всяка планета, но различните народи му придаваха различно значение. Родителите на Акос говореха за него като за мистериозен духовен пътеводител, но той знаеше, че много шотетци, в зависимост от сектата, боготворяха него или нещото, което го водеше през космоса. Други пък го смятаха за природен феномен без всякаква духовна стойност. Акос не беше питал Сайра как го възприема тя.

Тъкмо се канеше, когато някой извика:

— Пригответе се!

Всички около тях се хванаха за каквото намерят. Космическият поток, набъбнал като буреносен облак, изпълни стъклото пред него и в следващия момент всички, с изключение на Акос, ахнаха в един глас. Всеки сантиметър от кожата на Сайра почерня като космоса. Зъбите й, искрящобели на фона на сенките, бяха стиснати, но като в усмивка. Акос се пресегна към нея, но тя поклати глава.

Спирали от наситеносиньо превзеха стъклото. Сред синьото имаше и по-светли жилки, и почти лилави, и много тъмносини. Космическият поток беше необхватен, ярък и навсякъде, навсякъде. Акос имаше чувството, че някакъв бог го прегръща.

Част от околните бяха протегнали благоговейно ръце, други коленичеха, трети пък стискаха гърдите или коремите си. Ръцете на един мъж светеха в синьо като самия поток, около главата на една жена кръжаха малки сферички като фензу. Всички дарби на потока сякаш избухнаха.

Акос се замисли за Цъфтежа. Тувхийците не бяха толкова... *изразителни*, колкото шотетците по време на ритуалите си, но смисълът беше същият. Събираха се да отпразнуват нещо, което се случваше само на тях от всички останали народи в галактиката, и то в определен момент. Да изразят почитта си към събитието, към особената му красота.

Всички знаеха, че шотетците следват космическия поток из галактиката в израз на вярата си, но до онзи момент Акос не разбираше защо, освен че може би го правят по принуда. Видиш ли подобно нещо отблизо обаче, беше невъзможно да си представиш, че няма да го видиш отново.

Въпреки това се чувстваше изолиран — не само защото беше тувхиец сред шотетци, но и защото те усещаха жуженето на потока, за

разлика от него. Той не протичаше през тялото му. Затова имаше чувството, че не е толкова истински, колкото тях, не е толкова *жив*.

И докато си го мислеше, Сайра протегна ръка към него. Той я пое, за да потуши сенките ѝ, и с изумление видя сълзи в очите ѝ — дали от болката, или от възторг, не можеше да прецени.

Тогавя Сайра каза нещо странно, със задъхан, изпълнен с благоговееене глас:

— Чувствам те като тишината.

Като се върнаха в каютата на Сайра, на екрана течеше новинарската емисия на Съвета. Явно беше забравила да го изключи, помисли си Акос, и докато Сайра вървеше към банята, той отиде да щракне превключвателя. Преди да го стори обаче, забеляза заглавието в дъното на екрана: *Оракули се събират на Тепес*.

Акос седна на ръба на леглото.

Можеше да види майка си.

През половината от времето се опитваше да си втълпи, че двете с Киси вече ги няма. По-лесно беше, отколкото да си спомня, че още ги има, но повече никога няма да ги види заради ориста си. Ала не можеше да се насили да повярва в лъжа. Защото и двете бяха някъде там, отгатък перестата трева.

Новинарската емисия излъчи картина от Тепес. Тепес беше най-близката до слънцето планета — огнената планета, пълна противоположност на тяхната ледена. По повърхността ѝ се вървеше със специален костюм. Също като в Хеса, където човек не можеше да излезе навън по време на Угасването, без да умре от студ. Акос не можеше да си го представи, не си представяше какво е тялото ти да изгори.

— Оракулите не позволяват външна намеса в сбирките си, но тези кадри от пристигането на последните кораби ни бяха предадени от местно дете — обясни на отирийски гласът зад кадър. Голям брой от емисиите на Съвета бяха на отирийски, тъй като повечето народи, с изключение на Шотет, го разбираха. — Вътрешни източници ни информираха, че оракулите ще дискутират поредната серия законови ограничения, наложени им миналата седмица от Съвета, чиито членове

настояват всички дискусии на оракулите да стават обществено достояние.

Майка му открай време се оплакваше, че Съветът непрекъснато се месел в делата на оракулите и нямало да ги остави на мира, докато не поеме контрола и върху последното автономно тяло в галактиката. Пък и не ставаше дума за нещо маловажно, а за орисите на избраните семейства, за бъдещето на планетите в безкрайните му разновидности. *Може би на оракулите няма да им навреди малко контрол*, мислеше си понякога Акос, чувствайки се като предател.

Акос не можеше да прочете повечето шотетски йероглифи в долния край на екрана, където беше преводът на дикторския текст. Познати му бяха само тези за *оракул* и *Съвета*. От Сайра знаеше, че йероглифът за *Съвет* изразявал шотетското огорчение, че не са законно признати от Съвета. Решенията относно планетата, която Тувхе и Шотет споделяха — по въпросите на търговията, взаимопомощта и границите, се взимаха само и единствено от Тувхе, оставяйки Шотет на произвола на враговете му. Имаха причина да се чувстват огорчени.

Акос чу водата в банята. Сайра си взимаше душ.

На кадрите от Тепес се виждаха два кораба. Първият очевидно не беше тувхийски — имаше твърде заоблени форми, твърде гладки пластини по корпуса си. Другият обаче приличаше на тувхийски — горивните му дюзи бяха оборудвани със система от клапи, предвидени за студен, не за топъл климат и винаги му приличаха на хриле.

Люкът на кораба се отвори и от него изскочи пъргава жена с отразителен костюм. Когато никой друг не я последва, Акос се увери, че това е тувхийският кораб. Всички планети-нации, с изключение на Тувхе в момента, имаха по трима оракули. Тъй като Айджа живееше в плен, а залязващият им оракул бе загинал по време на шотетското нападение, оставаше само майка му.

Слънцето, гигантско и огнено, изпълваше небето на Тепес, сякаш цялата планета гореше. Повърхността й излъчваше горещина на трептящи вълни. Акос позна походката на майка си, докато крачеше към манастира, където щеше да се проведе срещата на оракулите. Когато изчезна зад една врата, видеоматериалът прекъсна и емисията продължи с репортаж за недостига на храна на една от външните луни.

Акос не знаеше как да се чувства. Виждаше дома си за пръв път от години. Но виждаше и жената, която дори не беше предупредила собственото си семейство за грозящата ги участ. Която дори не им се притече на помощ. Беше оставила съпруга си да загине, залязващия оракул — да жертва живота си, а собствения си син — да бъде отвлечен и да се превърне в най-могъщото оръжие на Ризек, вместо да предложи себе си на негово място. *Да върви по дяволите ореста*, помисли си Акос. Та тя им беше майка.

Сайра отвори вратата на банята, пускайки парата в стаята, и издърпа косата си през рамо. Този път беше облечена в тъмен тренировъчен екип.

— Какво има? — попита го тя и проследи погледа му до екрана.
— О, да не би... видял си я?

— Така мисля — отвърна Акос.

— Съжалявам — каза тя. — Знам, че се стараеш да не тъгуваш по дома.

Да тъгува по дома? Не. Стараеше да забрави колко е изгубен — изгубен в нищото, сред народ, който не разбираше, без надежда да върне брат си в родината им, освен ако не убие Сузао Кузар веднага щом убийството на арената отново станеше законно.

Но вместо да й сподели за всичко това, Акос попита:

— Как разбра?

— Никога не говорим на тувхийски, а знаеш, че го владее. — Тя вдигна рамо. — Същата причина, поради която аз не пазя никакви портрети на майка ми. Понякога е по-добре просто... да продължиш напред.

Сайра се върна в банята. Той я погледа как се навежда към огледалото, за да изстиска една пъпка на брадичката си. Да попие водата от челото и шията си. Винаги го правеше, само че този път Акос забеляза — забеляза, че знае привичките ѝ, че я *познава*.

И я харесва.

ГЛАВА 18

САЙРА

— Ела с мен — каза Отега, като се срещнахме пред кухнята същата вечер.

Стискаше в юмрук ножа на изменничката и бялото тиксо надничаше измежду пръстите ѝ. Беше я открила.

Вдигнах качулката си и тръгнах по петите ѝ. Бях добре дегизирана — с пъхнати в ботушите панталони, покрити с ръкавите на якето ми ръце и затулено с качулка лице. Не всеки шотетец знаеше как изглеждам, тъй като портретът ми не беше разлепен на всяка обществена сграда и важна зала като този на Ризек, но видеха ли сенките по лицето или ръцете ми, веднага се досещаха коя съм. А точно днес не исках никой да ме разпознава.

Излязохме от семейното ни крило, минахме покрай обществените тренировъчни зали и плувния басейн, където младите шотетци се учеха да плуват, готвейки се за лова на отпадъци на водната планета, покрай столовата, миришеца на прегорял хляб, и няколко килера. Когато Отега забави крачка и стисна още по-силно дръжката на ножа, вече бяхме стигнали чак до машинната палуба.

Двигателите вдигаха такъв шум, че ако искахме да си кажем нещо, трябваше да викаме. Въздухът беше пропит с миризмата на машинно масло.

Отега ме поведе към личните каюти на техниците, близо до товарното отделение, където беше малко по-тихо. Озовахме се пред дълъг, тесен коридор, където от двете страни, на метър една от друга, бяха разположени поредица от врати. Върху всички врати имаше имена, а някои дори бяха украсени с лампи фензу, малки фенери с жаркамъни във всевъзможни цветове, колажи забавни скици, изрисувани върху листове с диаграми, и зърнести снимки на семейството или на приятели. Имах чувството, че съм попаднала в друг свят, напълно различен от познатия ми Шотет. Щеше ми се Акос да е с мен сега, за да види и той. Щеше да му хареса.

Отега спря пред скромно украсена врата почти в дъното на коридора. Над името „Сурукта“ имаше снопче изсушена переста трева, закрепена с метален талисман. Имаше и няколко страници от нещо като техническо ръководство на чужд език. Питарски по мое мнение. Страниците бяха контрабанда — притежанието на документи на чужд език с всяка друга цел, освен одобрен от правителството превод, беше незаконно. Тук долу обаче едва ли някой налагаше подобни правила. Предимството да си незначителен за Ризек Ноавек беше свободата.

— Тук живее — обяви Отега, потупвайки вратата с остро на ножа. — Макар че сега не си е в стаята. Тази сутрин я проследих дотук.

— В такъв случай ще я почакам — отвърнах. — Благодаря ти за помощта, Отега.

— За мен е удоволствие. Напоследък се виждаме толкова рядко.

— Тогава идвай да ме виждаш.

Отега поклати глава.

— Границата между моя и твоя свят е доста широка. — Тя ми подаде ножа. — Внимавай.

Усмигнах ѝ за довиждане и когато свърна зад ъгъла в дъното на коридора, се опитах да отворя вратата на ренегатката. Не беше заключена — едва ли щеше да отсъства дълго.

Влязох в една от най-тесните стаи, които някога съм виждала. В единия ъгъл беше скътана мивка, а в другия стоеше легло на високи крака. Под него имаше обърнат сандък, покрит с жици, превключватели и копчета. Върху магнитна лента, закрепена за стената, бяха подредени инструменти, толкова дребни, че се съмнявах някога да съм в състояние да боравя с тях. А до леглото имаше снимка.

Наведох се да я огледам отблизо. Младо момиче с дълга руса коса прегръщаше жена, чиято коса пък беше толкова ослепително сребриста, че изглеждаше метална. До тях едно момченце позираше с дяволита физиономия, показало език в единия ъгъл на устата си. На заден план имаше още няколко човека — повечето светлокоси, но образите им бяха твърде смътни, за да ги различа.

Сурукта. Познато ли ми беше името ѝ, или се заблуждавах?

Вратата зад мен се отвори.

Ренегатката беше дребна и слаба, точно каквато си я спомнях. Широкият ѝ униформен комбинезон беше закопчан до кръста, а под

него се подаваше тениска без ръкави. Имаше яркорука коса, вързана на опашка, и носеше превръзка на окоето.

— Какво...

Разпери сковани пръсти отстрани на тялото си. В задния ѝ джоб имаше нещо — някакъв инструмент. Тя придвижи бавно ръка към него, опитвайки се да скрие движението от мен.

— Хайде, извади си отвертката, или там каквото е — предизвиках я. — С радост ще те притисна към стената втори път.

Превръзката на окоето ѝ беше черна и не пасваше добре, твърде голяма за лицето ѝ. Но здравето ѝ око имаше същия наситен син цвят, който помнех от нападението.

— Не е отвертка, а гаечен ключ — поправи ме тя. — Каква работа има Сайра Ноавек в скромното ми жилище?

За пръв път чувах някой да изговаря името ми с толкова омраза. Коеето беше показателно само по себе си.

Лицето ѝ придоби изражение на добре тренирана озадаченост. Можеше да ме заблуди, ако не бях абсолютно сигурна, че съм попаднала на правилния човек. Каквото и да твърдеше Ризек, имах достатъчно проникателен ум.

— Как се казваш? — попитах я.

— Влязла си неканена в дома ми и ме питаш как се казвам?

Тя влезе по-навътре в стаята и затвори вратата след себе си.

Беше с една глава по-ниска от мен, с уверени, целеустремени движения. Не се съмнявах, че е опитен боец — ренегатите не са я изпратили при мен без причина онази вечер. Зачудих се дали са ѝ поръчали да ме убие. Но вече нямаше значение.

— Ще приключим по-бързо, ако ми кажеш името си.

— Добре тогава. Тека Сурукта.

— Е, Тека Сурукта. — Оставих самоделния ѝ нож на ръба на мивката. — Мисля, че това е твое. Дойдох да ти го върна.

— Нямам... нямам представа за какво говориш.

— Не те издадох онази вечер, така че защо ми е да го правя сега?

Опитах се да се прегърбя като нея, но позата ми беше съвършено непривична. Родителите ми ме бяха научили да стоя с изправен гръб, събрани колени и склучени ръце, когато не ги използвах. За един Ноавек не съществуваше непринуден разговор и това изкуство ми беше непознато.

Озадаченото изражение напусна лицето ѝ.

— Знаеш ли, далеч по-добре ще е да използваш някой от инструментите си като оръжие, вместо онова... нещо с тиксото — отбелязах, посочвайки фините инструменти, закрепени с магнит за стената. — Изглеждат остри като игли.

— Прекалено ценни са ми — отвърна Тека. — Какво искаш от мен?

— Зависи що за хора сте ти и ренегатската ти кохорта. — Навсякъде около мен се чуваше капеща вода и скърцащи тръби. Помещението миришеше на плесен и влага като в гробница. — Ако разпитите не доведат до резултат в идните няколко дни, брат ми ще набеди някого и ще го екзекутира. По всяка вероятност невинен човек. За него това е без значение.

— Шокирана съм, че за теб има — отбеляза Тека. — Говори се, че си садистка.

Една сянка се стрелна по бузата ми и се разля по слепоочието ми с остра болка. Видях я с ъгълчето на окото си и потиснах импулса да изтръпна от острата болка в синусите ми.

— Предполагам всички сте знаели какви последствия ще имат действията ви, когато сте се обричали на каузата си, каквато и да е тя — заявих, игнорирайки коментара ѝ. — Човекът, когото брат ми избере за изкупителна жертва, няма да е някой, решил да рискува живота си в името на общата идея. Ще умре, защото вие сте искали да изиграете зловещата шега на Ризек Ноавек.

— Зловещата шега? — учуди се Тека. — Така ли наричаш признаването на истината? Дестабилизирането на режима на брат ти? Демонстрацията, че сме способни да поемем контрол върху кораба?

— В този случай, да — отвърнах. Сенките на потока се изкачиха по ръката ми и се струпаха на рамото ми, прозирайки през бялата риза. Очите на Тека ги проследиха. Аз изтръпнах, но продължих: — Ако ви е грижа, че един невинен ще умре, предлагам да ми дадете името на някой истински виновник до края на деня. Ако ли не, просто ще оставя Ризек сам да избере. От вас зависи, на мен ми е все едно.

Тя отпусна ръце до тялото си и се обърна, опирайки рамене на вратата.

— Дявол да го вземе — пророни.

Няколко минути по-късно вече следвах Тека Сурукта по тунела на техниците към товарното отделение. Подскачах при всеки звук, всяко скърцане, а в тази част на кораба това значеше доста подскачане. Тук долу беше много шумно, макар и да се намирахме далеч от повечето пасажери.

Вървахме по издигната метална платформа, широка само колкото да се разминат двама слаби човека с глътнати кореми, и окачена над всички машини, водни резервоари, пещи и двигатели на потока, които поддържаха кораба в движение и годен за живот. Ако се загубех сред всички механизми и тръби, никога нямаше да се измъкна.

— Да те предупредя — подхванах, — че ако си намислила да ме отведеш далеч от всички, за да ме убиеш, ще се увериш, че е по-трудно, отколкото предполагаш.

— Първо искам да видя каква е ролята ти във всичко това — обясни Тека. — Не отговаряш на очакванията ми.

— Очакванията винаги подвеждат — отвърнах мрачно. — Предполагам ще е загуба на време да попитам как успяхте да изключите осветлението на кораба.

— Не, на това лесно ще ти отговоря.

Тека спря и опря длан в стената. После затвори окото си и светлината от лампата над нас, затворена в предпазна метална клетка, трепна. Веднъж, след това три пъти. Същият ритъм, който чух, преди да ме нападне онази вечер.

— Мога да смуцавам всичко, което работи със силата на потока — обясни Тека. — Затова съм техник. За жалост, трикът с осветлението работи само на странстващия кораб. Във Воа всички лампи са с фензу или жар-камъни, а на тях не мога да им направя нищо.

— В такъв случай на кораба сигурно ти харесва най-много.

— Донякъде — отвърна тя. — Но може да те обземе клаустрофобия, когато живееш в стая с размерите на килер.

Достигнахме открито пространство, чийто под представляваше решетка над един от кислородните преобразуватели, всеки от които беше три пъти по-висок от мен и два пъти по-широк. Те преработваха въглеродния диоксид, отделян от пасажерите и засмукван от клапите на кораба, като го преобразуваха чрез непонятен за мен сложен процес. При последното ми странство се опитах да прочета нещо за него, но

езикът се оказа твърде технически за мен. Нямахме как да се осведомя напълно по темата.

— Стой тук — нареди ми Тека. — Ще доведе един човек.

— Да стоя тук? — възразих, но тя вече се беше отдалечила.

Докато стоях на решетката, по кръста ми избиваше пот. Чувах стъпките ѝ, но заради ехото не можех да преценя в каква посока върви. Дали нямахме да се върне с тайфа ренегати, за да довършат заедно работата, която тя започна при нападението? Или не лъжеше, че вече няма желание да ме убива? Озовах се в тази ситуация без всякаква мисъл за собствената ми сигурност, без дори да зная защо, ако изключим факта, че не исках да гледам екзекуцията на невинен човек, при положение че наблизко се криеха толкова много виновници.

Като чух стърженето на подметки по метални стълби, се обърнах и видях по-възрастна жена с високо, слабо тяло да крачи устремено към мен. Дългата ѝ коса блестеше като корпуса на транспортен ховър. Разпознах я от снимката до леглото на Тека.

— Здравейте, госпожице Ноавек — рече тя. — Аз съм Зосита Сурукта.

Зосита носеше същите дрехи като дъщеря си, крачолите на панталоните ѝ бяха навити, разкривайки глезените ѝ. Челото ѝ бе прорязано от дълбоки бръчки, предполагам от цял живот мръщение. Нещо в нея ми напомняше на собствената ми майка, уравновесена, изтънчена и опасна. Не се смущавах лесно, но Зосита успя да ме смути. Сенките ми запрепусаха по-бързо от обичайното като дихание или кръв.

— Познавам ли ви отнякъде? — попитах. — Името ви ми е познато.

Зосита наклони глава като птица.

— Не знам по какъв начин бих се запознала със Сайра Ноавек преди настоящия момент.

Не ѝ вярвах. В усмивката ѝ имаше нещо.

— Тека ви е казала защо съм тук, предполагам?

— Да — потвърди Зосита. — Но не знае какво възнамерявам да направя сега, а именно да се предам.

— Когато ѝ поисках име — преглътнах сухо аз, — не мислех, че ще е собствената ѝ майка...

— Всички сме готови да посрещнем последиците от действията си — обясни Зосита. — Ще поема пълната отговорност за нападението и ще прозвучи достоверно, тъй като съм шотетска изгнаница. Някога учех шотетските деца на отирийски.

Някои от по-възрастните шотетци още владееха други езици, от времето, преди това да стане незаконно. Нито баща ми, нито Ризек можеха да направят нещо по въпроса — нямаше как да принудят някого да забрави нещо, което знае. Наясно бях, че някои от тях преподават, с риск да бъдат обявени за изгнаници, но никога не съм очаквала да срещна такъв.

Тя пак наклони глава, този път на другата страна.

— Моят глас чухте по интеркома — добави Зосита.

— Знаете, че... — Прокашлях се. — Знаете, че Ризек ще ви екзекутира. Публично.

— Знам, госпожице Ноавек.

— Добре. — Сенките се разляха в тялото ми и аз изтръпнах от болка. — Готова ли сте да се подложите на разпит?

— Предположих, че брат ви няма да ме разпитва, ако сама се предам — повдигна вежди.

— Той има своите притеснения за изгнаническата колония. Ще иска да изтръгне възможно най-много информация от вас, преди да ви...

Думата *екзекутира* заседна в гърлото ми.

— Да ме убие — довърши изречението ми Зосита. — Учудвате ме, госпожице Ноавек. Не можете дори да го кажете на глас. Толкова ли сте жалостива?

Очите ѝ се плъзнаха към бронята, покриваща белязаната ми ръка.

— Не — озъбих ѝ се аз.

— Не беше обида — отвърна с по-мек тон Зосита. — Заради добрината си струва да живеем в тази вселена.

Най-неочаквано си спомних как Акос ми се извини инстинктивно на тувхийски, когато веднъж ме блъсна в кухнята. Същата нощ прехвърлях в ума си нежните му думи отново и отново като музика, която не можех да прогоня от главата си. Сега пак изплуваха в паметта ми.

— Знам какво е да загубиш майка — признах. — Не го пожелавам на никого, дори на ренегати, които изобщо не познавам.

Зосита се засмя, клатейки глава.

— Какво? — попитах отбранително.

— Аз... смъртта на майка ви беше празник за мен — обяви тя. Кръвта ми изстина. — Празнувах и смъртта на баща ви и със сигурност бих празнувала тази на брат ви. Дори вашата. — Тя прокара пръсти по металния парапет до себе си. Заличавайки отпечатъците на дъщеря си, оставени преди минути. — Странно е да осъзнаеш, че най-върлите ти врагове могат да бъдат обичани от семействата си.

Не познаваше майка ми, идеше ми де изръмжа. Все едно някога е имало значение какво мисли тази жена за Илира Ноавек. Но Зосита почти избледняваше в съзнанието ми като собствената ѝ сянка. Защото вече вървеше към гибелта си. И за какво? Заради един сносен опит за покушение срещу брат ми? Вас беше успял да убие двама от ренегатите. Струва ли си да загубят живота си?

— Струва ли си изобщо? — попитах свъсено. — Да загубите живота си заради това?

Тя продължаваше да се усмихва по странния си начин.

— След като избягах от Шотет, брат ви извика семейството ми в дома си — подхвана тя. — Възнамерявах да изпратя някой за децата ми, след като намеря безопасно място, но той пръв стигна до тях. Уби най-големия ми син и извади окото на дъщеря ми заради престъпления, за които нямаха вина. — Тя се засмя отново. — Ето, дори не сте изненадана. Знаете, че е способен и на по-големи жестокости, както и баща ви преди него. Но да, струва си. Струваше си и за двамата от нас, които загинаха, борейки се със стюарда на брат ви. Едва ли ще разберете.

Помежду ни настана мълчание и единствените звуци около нас бяха бученето по тръбите и далечните стъпки. Бях твърде объркана, твърде уморена да крия болката си, докато дарбата на потока вършееше из тялото ми.

— За да отговоря на въпроса ви, да, мога да понеса разпита — наруши тишината Зосита. — А вие можете ли да лъжете? — Тя се подсмихна. — Глупав въпрос. *Съгласна* ли сте да лъжете?

Поколебах се.

Кога се превърнах в съюзница на ренегати? Жената пред мен току-що ми каза, че би празнувала смъртта ми. Ризек поне ме искаше жива. А какво щяха да ми сторят ренегатите, ако успееха да свалят брат ми от власт?

Незнайно защо ми беше абсолютно безразлично.

— „С лъжите се справям по-добре, отколкото с истината“ — отвърнах с цитат от стихотворение, което прочетох върху стената на сграда по време на една от екскурзиите ни с Отега. *Аз съм шотетец. Остър съм като строшено стъкло и също толкова крехък. С лъжите се справям по-добре, отколкото с истината. Цялата галактика е пред мен, а нито за миг не я зървам.*

— Да отидем и да им предложим малко лъжи тогава — каза Зосита.

ГЛАВА 19

АКОС

Акос се наведе над тенджерата върху един от котлоните в малката му стаичка на борда на странстващия кораб и вдиша от жълтата пара. Всичко пред очите му се замъгли и главата му натежа, увисвайки над плота. Само за миг, преди отново да дойде на себе си.

Достатъчно силна е — помисли си. — Добре.

Беше помолил Сайра да му набави малко листа от сендес, за да подсили отварата и да действа по-бързо. Имаше резултат. Миналата вечер я изпробва и беше заспал така мигновено, че книгата, която четеше, тупна на пода.

Тъкмо изключи котлона, за да се охлади отварата, когато някой почука на вратата и го накара да подскочи. Той надникна към стенния часовник. В Тувхе беше наясно с ритъма на света — тъмно по Угасване и светло на Пробуждане, как денят се затваря като уморено око. Тук, без издайническата рутина на изгрева и залеза, все му се налагаше да проверява коя част на денонощието е. Беше седемнайсетият час. Време за среща с Джорек.

Като отвори вратата, стражът го изглежда критично от коридора. Джорек стоеше зад него.

— Кересет — каза стражът. — Този тук твърди, че имал уговорка с теб.

— Да — потвърди Акос.

— Не знаех, че можеш да посрещаш гости — коментира злобно стражът. — Каютата май не е твоя, а?

— Казвам се Джорек *Кузар* — натърти Джорек. — Така че най-добре го остави на мира.

Стражът плъзна поглед по униформата му на механик и вирна вежди.

— Не му се ядосвай, *Кузар* — обади се Акос. — Все пак има най-скучната работа на света: да пази Сайра Ноавек.

Акос влезе в тясната си стаичка, от която се носеше миризма на запарени растения и малц. На билкови лекове. Бръкна с пръст в

отварата, за да изпробва температурата ѝ. Още беше топла, но достатъчно охладена, за да я прелее във флакон. Избърса пръст в панталона си, тъй като не искаше кожата му да попива дори капка от отварата. После затършува из чекмеджетата за чист съд.

Джорек стоеше на прага на стаята му и се оглеждаше. Както винаги, беше залепил длан за тила си.

— Какво? — попита Акос.

Извади една пипета и докосна с нея еликсира.

— Нищо, просто... не така очаквах да изглежда каютата на Сайра Ноавек — отвърна Джорек.

Акос изсумтя тихо — и той самият беше очаквал друго — и изстиска жълтия еликсир от пипетата във флакона.

— Значи наистина *не* спите в едно легло — отбеляза Джорек.

Акос го изгледа намръщено с пламнали бузи.

— Не. Защо?

— Слухове — сви рамене Джорек. — Така де, все пак живеете заедно. Обучавате се един друг.

— Помагам ѝ с болката — обясни Акос.

— И си орисан да умреш за Ноавек.

— Благодаря ти, че ми напомни. Почти бях забравил — тросна му се Акос. — Искаш ли помощта ми, или не?

— Да. Извинявай. — Джорек се прокашля. — Е, и този път ли действате по същия начин?

Веднъж вече го направиха. Джорек даде на Сузао сънотворен еликсир, който го приспа по време на закуска, и сега баща му беше нащрек, издирвайки човека, който го е упоил и изложил пред всички. Акос очакваше лесно да го вбеси, и то достатъчно, че Сузао да го предизвика на бой — все пак Сузао не беше от най-уравновесените хора, — но не искаше да рискува, затова убеди Джорек да упои баща си отново, за всеки случай. Надяваше се този път да го изкара извън нерви, а след лова за отпадъци щеше да си признае, че той го е упоявал, и да се изправи срещу него на арената.

— Изсипи го в лекарството му два дни преди лова — нареди Акос. — Остави вратата на каютата му откритата, за да изглежда сякаш някой е влязъл отвън, иначе може да заподозре теб.

— Ясно. — Джорек взе флакона и изпробва корковата тапа с палец. — А след това...

— Всичко е под контрол — увери го Акос. — След лова за отпадъци ще му съобщя, че аз съм го упоявал, той ще ме предизвика и тогава ще... ще сложа край на всичко. Още на първия ден, в който боевете отново станат законни. Става ли?

— Става. — Джорек прехапа силно долната си устна. — Добре.

— Как е майка ти?

— Ами... — Джорек извърна поглед към омачканите чаршафи на Сайра и фенерите с жар-камъни, окачени над леглото ѝ. — Ще се справи.

— Добре — отвърна Акос. — А сега върви.

Джорек пхна флакона в джоба си, но на Акос му се стори, че не бърза да си тръгва — застоя се в единия край на плота, плъзвайки пръст по него. Сигурно беше лепкав, тъй като нито Акос, нито Сайра обичаха да чистят.

Когато Джорек най-сетне отвори вратата, Айджа и Вас бяха в коридора и тъкмо се канеха да влязат.

Косата на Айджа беше пораснала достатъчно, че да я връзва на опашка, а лицето му изглеждаше костеливо — и *старо*, сякаш беше с десет сезона по-възрастен от Акос, а не само с два. Като го видя, Акос изпита силно желание да го грабне и да побегне с него. Само дето нямаше план за действие, разбира се, защото се намираха на космически кораб с размерите на град, кръжащ по периферията на галактиката. И все пак му се искаше. Напоследък му се искаха много неща, които никога нямаше да получи.

— Джорек — каза Вас. — Изненадан съм, че те срещам тук. Каква работа имаш при Акос?

— Използвам го за спаринг-партньор — отговори Джорек без никакво притеснение. Добър лъжец беше. А и как иначе, със семейство като неговото и подобно обкръжение. — Дойдох да го питам дали е в настроение за още един рунд.

— Спаринг — засмя се Вас. — С Кересет? Ама ти сериозно ли?

— Всеки има нужда от хоби — обади се Акос с небрежен тон. — Но може би утре, Джорек. В момента правя една отвара.

Джорек махна и си тръгна. С бърза крачка. Акос изчака да завие зад ъгъла, преди да върне поглед към Айджа и Вас.

— Майка ни ли те научи на това? — кимна Айджа към жълтата пара, която още се носеше над котлона.

— Да. — Акос вече беше изчервен и разтреперан, макар че нямаше причина да се страхува от собствения си брат. — *Мама* ме научи.

Айджа никога не я беше наричал „майка ни“. Така говореха снобските деца от Шиса и шотетците, но не и децата от Хеса.

— Толкова мило от нейна страна да те подготви за бъдещето. Жалко, че не е сметнала за нужно да направи същото и за мен.

Айджа влезе в стаята му, прокарайки пръсти по опънатите чаршафи, равните редици книги. Беязвайки ги незаличимо. Извади ножа от ножницата на хълбока си и го завъртя върху дланта си, преди да го спре с палец. Акос навярно би сметнал жеста му за заплашителен, ако не беше виждал Ризек да го прави толкова пъти.

— Може би не е мислила, че ще ни сполети точно това бъдеще.

Не вярваше в собствените си думи. Но не знаеше какво друго да каже.

— Напротив. Знам го. Имах видение как говори за него.

Айджа никога не споменаваше за виденията си пред Акос, така и не му се предостави възможност за това. Акос не можеше да си представи какво е бъдещето да се натрапва на настоящето ти. Със зашеметяващия си брой възможности. Да виждаш семейството си, без да знаеш дали точно този вариант на бъдещето ще се случи. Без да можеш да говориш с тях.

Но като че ли Айджа не се интересуваше вече от това.

— Е — каза Акос, — трябва да се приберем у дома и да я попитаме лично.

— На мен ми е добре тук — отвърна Айджа. — Подозирам, че същото важи и за теб, ако съдим по... условията ти на живот.

— Вече звучиш като него — обвини го Акос. — Усещаш, нали? Говориш като *Ризек Ноавек*, убиеца на баща ни. Мразя мама колкото си искаш, но нямаш ни най-малка причина да мразиш татко.

Очите на Айджа се премрежиха. Погледът му се промени, не стана точно празен, но някак отнесен.

— Аз не... Той все работеше. Никога не си беше у дома.

— Беше си у дома през цялото време. — Акос изплю думите сякаш бяха изгнили. — Правеше ни вечеря. Проверяваше домашното ни. Разказваше ни истории. Не помниш ли?

Но знаеше отговора на собствения си въпрос. Четеше го в празните очи на Айджа. Естествено, *естествено*, че Ризек е отнел неговите спомени за баща им. Сигурно бе толкова ужасен от собствения си баща, че е откраднал неговите.

В следващия миг юмруците на Акос стискаха ризата на Айджа и го притискаха към стената, помитайки цял рафт с флакони. Брат му изглеждаше толкова малък в ръцете му, беше толкова слаботелесен, че го вдигна като перце. И точно това, а не вялата изненада по лицето му, накара Акос да го пусне също толкова внезапно, както го сграбчи.

Кога съм пораснал толкова?, помисли си, вперил учуден поглед в масивните кокалчета на ръцете си. С дълги пръсти като на баща им, но по-дебели. Подходящи да нараняват хора.

— Предала ти е жестокостта си. — Айджа опъна ризата си. — Ако не помня нещо, мислиш ли, че със сила ще ми го върнеш в главата?

— Ако можеше, вече щях да съм пробвал. — Акос отстъпи назад. — Готов съм на всичко, за да ти върна спомена за него. — Той извърна лице, прокарвайки ръка по тила си, както правеше Джорек. Не можеше повече да гледа Айджа, нито пък Вас. — Защо сте дошли? Какво искате от мен?

— Идваме по две причини — отговори Айджа. — Първо, знам, че има отвара от ледоцвет, която избистря ума. Трябва ми, за да проясня някои от виденията си. Реших, че ти ще знаеш как се прави.

— Значи Ризек още не си е присвоил дарбата ти.

— Смятам, че е доволен от работата ми дотук.

— Заблуждаваш се, ако си мислиш, че ще предпочете да ти се довери, вместо да си присвои силата ти — обясни тихо Акос. Опря се на плота, защото краката му не го държаха. — Ако изобщо е възможно. А що се отнася до отварата от ледоцвет... какво да ти кажа. За нищо на света няма да ти дам средство, което ще помогне на Ризек Ноавек да надвие Тувхе. Предпочитам да умра.

— Колко отрова само — обади се Вас.

Когато Акос го погледна, Вас тупаше с пръст по острието на ножа си.

Почти изключи, че и той слуша разговора им. От гласа му сърцето на Акос започна да сече гърдите му като коса. Единственото,

което виждаше, когато за миг затвори очи, беше как Вас бърше кръвта на баща им в панталона си на излизане от къщата им в Тувхе.

Вас се доближи до котлона, за да вдиша жълтата пара, която вече се поразсейваше. Остана наведен за секунда, после се извъртя рязко и притисна острието на ножа си в гърлото на Акос. Акос се насили да остане неподвижен, докато сърцето му не спираше да вършее като коса. Върхът на острието беше студен.

— Наскоро упоиха братовчед ми — обяви Вас.

— Не следя какво се случва с братовчедите ти — отвърна Акос.

— Обзалагам се, че за този следиш — натърти Вас. — Сузао Кузар. Беше в къщата, когато баща ти издъхна.

Акос погледна към Айджа. С надежда. Но надежда за какво? Брат му да го защити? Да реагира на факта, че Вас говори за смъртта на баща им сякаш беше нещо маловажно?

— Сайра страда от безсъние — обясни Акос с нервно шаващи до тялото му ръце. — Само със силна отвара мога да я приспя. Затова я правя.

Ножът се заби в кожата му точно над белега от Ризек.

— Вас — обади се с леко остър тон Айджа. *Притесни ли се?*, помисли си Акос. Глупава надежда. — Не можеш да го убиеш, Ризек не позволява. Така че престани да си играеш.

Вас изсумтя и отлепи ножа от гърлото на Акос.

Тялото на Акос се отпусна с болка.

— Да не би днес да е някакъв шотетски празник, на който по обичай посещавате омразните си хора, за да им почерните живота? — Той избърса студената пот по тила си. — Е, аз не празнувам. Оставете ме на мира.

— Не, но трябва да се явиш на разпита на една самопризнала се ренегатка — заяви Вас. — Заедно със Сайра.

— Каква ще е ползата от мен на разпита? — попита Акос.

Вас наклони глава и по лицето му плъзна усмивка.

— Доведохме те тук да облекчаваш Сайра. Предполагам такава ще е ползата ти и този път.

— Ясно — отвърна Акос. — Не се и съмнявам, че това е причината.

Вас прибра ножа си в ножницата. Вероятно и той самият знаеше, също като Акос, че няма да му е нужен, за да наложи волята си. Все

пак се намираха на космически кораб. В космоса.

Акос нахлузи ботушите си и излезе от стаята след Вас. Айджа ги последва. Отварата щеше да издържи, докато се върне — с охлаждането ставаше стабилна. Макар че беше доста подла, докато е гореща, както обичаше да казва майка му.

Хората в по-оживените коридори правеха път на Вас и дори не смееха да погледнат към него. Към Акос обаче гледаха. Сякаш издаваше тувхийския си произход с небрежното дъвчене на листенцата от тихоцвет, които носеше в джобовете си, с начина, по който предпазливо стъпваше първо на пета, после на пръсти — походка, предвидена за хлъзгав лед, с това, че закопчаваше ризите си чак до шията, вместо да ги оставя разтворени при ключицата.

Походката на Айджа вече беше тежка, по шотетски, а ризата му беше разкопчана под адамовата му ябълка.

Акос за пръв път идваше в тази част на кораба. Тук подът не беше от метални решетки, а от излъскано дърво. Сякаш се връщаше в имението Ноавек с тъмните му ламперии и мъждива светлина от фензу. Вас ги водеше с ехтящи стъпки към една висока врата и войниците отпред се отдръпнаха, за да ги пуснат.

Стаята отвъд беше сумрачна като Оръжейната зала, където Ризек му отне Айджа. Подът блестеше, а далечната стена беше от стъкло и разкриваше смътна завъртулка от космическия поток, докато корабът се отдалечаваше от него. Ризек стоеше пред прозореца и го съзерцаваше, склучил ръце зад гърба си. Зад него седеше някаква жена, вързана за стол. Сайра стоеше наблизко и дори не погледна Акос, когато влезе, което само по себе си беше предупреждение. Вратата се тръшна зад него и той остана до нея.

— Разясни ми сега, Сайра, как точно се натъкна на тази предателка — подкани Ризек сестра си.

— Разпознах гласа от интеркома, който се разнесе по време на нападението. Още не мога да се сетя къде стана — обясни Сайра със скръстени ръце. — Може би в товарния отсек. Но знаех, че мога да я намеря по гласа ѝ. Затова се послушах. И наистина я намерих.

— Но не си ми казала нищо за начинанието си? — свъси вежди Ризек, но не към сестра си, а към ренегатката, която отвърна на погледа му. — Защо?

— Мислех, че ще ми се присмееш — отговори Сайра. — Ще решиш, че се заблуждавам.

— Е — отвърна Ризек, — вероятно така щеше да стане. Както и да е.

Тонът на гласа му беше неочакван за човек, който току-що е получил каквото иска. Беше направо троснат.

— Айджа. — Акос изтръпна, чувайки името на брат си от устата на врага. — Това променя ли бъдещето, което обсъждахме?

Айджа затвори очи. Ноздрите му се разшириха като тези на майка им, когато се съсредоточаваше върху някое пророчество. Вероятно я имитираше, освен ако по някаква причина оракулите трябва да вдишват силно през носа. Акос несъзнателно се устреми към брат си, докато се опря в ръката на Вас, която оставаше непоклатима като подпорна стена.

— Айджа — пророни той. Трябваше поне да опита, нали? — Айджа, недей.

Но Айджа вече отговаряше.

— Бъдещето остава непроменено.

— Благодаря ти — отвърна Ризек и се приведе към ренегатката. — Къде прекара всички тези сезони, Зосита Сурукта?

— Скитах из галактиката — отвърна Зосита. — Така и не намерих изгнаниците, ако това е скритият ти въпрос.

Без да се изправя, Ризек плъзна поглед към Сайра по мастиленочерните жилки върху ръцете ѝ. Тя беше прегърбена и стискаше главата си с ръка.

— Сайра. — Ризек посочи Зосита. — Да видим дали тази жена казва истината.

— Не — отказа задъхано Сайра. — Вече говорихме по въпроса. Няма да... не мога...

— Не можеш? — Ризек се наведе още по-близо към лицето на жената, спирайки на милиметри от него. — Тя петни името на семейството ни, отслабва позициите ни, събира враговете ни срещу нас, а ти отказваш да съдействаш? аз съм твой брат и суверен на Шотет. Можеш и *ще* правиш каквото ти наредя, ясно?

Тъмнина обгърна златисто-бронзовата ѝ кожа. Сенките бяха като нова мрежа от нерви или вени в тялото ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна тих

звук. В това на Акос беше заседнала буца, но той не помръдна, нямаше как да ѝ помогне, докато Вас стоеше на пътя му.

— Не! — изкрещя с пълно гърло Сайра и стрелна към Ризек ръце, извити в хищнически нокти.

Той се опита да я отблъсне от себе си, но сестра му беше твърде бърза, твърде силна. Сенките на потока се спуснаха към ръцете ѝ като прилив на кръв към рана и Ризек изпищя. Загърчи се. Рухна на колене.

Вас хукна към нея, изтръгна ръцете ѝ от Ризек и я хвърли настрана. Тя изгледа яростно брат си от земята и изплю:

— Извади ми окото, отрежи ми пръстите, накажи ме както искаш. Но няма да го направя.

В първия момент, докато Сайра се превиваше от болка на пода, Ризек просто я гледаше. После привика Акос с два пръста. А той знаеше, че няма смисъл да му се опълчва. Щеше да получи каквото иска по един или друг начин. Той започваше да разбира защо Сайра му се е подчинявала толкова много сезони. В един момент той просто осъзна, че да се опълчва или бунтува ще е чиста загуба на време.

— Очаквах такъв отговор — обяви накрая Ризек. — Вас, дръж сестра ми, ако обичаш.

Вас сграбчи ръцете на Сайра и я изправи на крака. Изцъклените ѝ от ужас очи намериха тези на Акос.

— Може и да съм те оставил на мира от известно време — продължи Ризек, — но не съм спирал да те наблюдавам, Сайра.

Ризек отиде в единия край на стаята и отмести панела с пръсти. Зад него се разкри стена с оръжия като онази в имението Ноавек, но по-малка. *Сигурно носи само любимите си*, помисли си Акос, сякаш откъснат от собственото си тяло, докато Ризек сваляше от стената дълга, тънка пръчка. Когато я докосна, потокът обгърна метала с тъмни нишки, наподобяващи тези под кожата на Сайра.

— И така, забелязах нещо странно, затова ми се иска да проверя хипотезата си — обясняваше Ризек. — Ако е вярна, ще разреши проблема още преди да се е превърнал в проблем.

Той завъртя дръжката на пръчката и потокът стана по-плътен. По-тъмен. Не смъртоносно оръжие, а по-скоро уред за изтезания.

Сенките на Сайра започнаха да трептят и пърхат като пламък, попаднал в течение. Ризек се изсмя.

— Почти неприлично е — отбеляза той и сложи тежка ръка върху рамото на Акос.

Акос устоя на импулса да се отърси от нея. Така само щеше да влоши нещата. Пък и чак сега осъзна, че пръчката е предвидена за него. Вероятно точно затова го беше извикал тук — за да убеди Сайра. Да го превърне в новия му инструмент за въздействие.

— Съветвам те да се предадеш още сега — прошепна му с нисък глас Ризек. — Просто падни на земята.

— Майната ти — отвърна му на тувхийски Акос.

Но Ризек, разбира се, имаше отговор на това. Заби пръчката в гърба на Акос. Непоносима болка проряза тялото му. Разяждаща. Огнена. Акос изкрещя през зъби.

Остани на крака — заповяда си наум. — *Остани...*

Ризек го удари отново, този път от дясната страна на тялото, и той изрева. До него Сайра ридаше, но Акос гледаше към Айджа, отправил равнодушен поглед през прозореца. Сякаш нямаше представа какво се случва. Ризек го удари трети път и коленете му се подкосиха, но не издаде звук. По тила му се стичаше пот и всичко наоколо се люлееше.

При последния удар Айджа трепна.

Още един и Акос се свлече напред върху ръцете си. Дватама със Сайра простенаха в един глас.

— Искам да разбера какво знае за изгнаниците — процеди задъхано Ризек към сестра си. — Преди утрешната екзекуция.

Сайра се изтръгна от хватката на Вас и отиде при Зосита, още вързана за стола през китките. Зосита ѝ кимна, сякаш ѝ даваше разрешение.

Сайра хвана главата ѝ. Акос видя през полуотворени очи тъмните мрежи по опакото на ръцете ѝ, изкривеното от болка лице на Зосита, доволната усмивка на Ризек. Тъмнината превзе периферното му зрение и агонията притисна дробовете му.

Зосита крещеше. Сайра крещеше. Гласовете им се сливаха.

После Акос загуби съзнание.

Когато се свести, Сайра беше до него.

— Хайде. — Тя праметна ръка през раменете му и го вдигна на крака. — Хайде, да вървим. Да вървим.

Той примигна бавно. Зосита дишаше на пресекулки с разпиляна по лицето ѝ коса. Вас стоеше наблизко с отегчено изражение на лице. Айджа се беше свил в ъгъла, заровил глава в ръцете си. Двамата излязоха от стаята, без никой да ги спре. Ризек получи каквото искаше.

Стигнаха до стаята на Сайра. Тя пусна Акос на ръба на леглото си и зафуча трескаво из стаята, събирайки кърпи, лед, болкоуспокояващо. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Стаята още миришеше на малц от отварата, която бе варил преди малко.

— Сайра, каза ли му нещо ренегатката?

— Не. Бива я в лъжите — обясни тя, докато се мъчеше да отвори един флакон с разтреперани ръце. — Вече не си в безопасност. Съзнаваш го, нали? Никой от двама ни не е.

Тя успя да извади корковата тапа и допря гърлото на флакона до устата му, макар че и сам можеше да го вземе. Акос обаче замълча и отпи.

— Никога не съм бил в безопасност. Нито пък ти. — Не разбираше защо е толкова разтревожена. Все пак Ризек не за пръв път се държеше отвратително. — Но не разбирам защо реши да използва мен...

Сайра застана между коленете му и краката ѝ докоснаха неговите. Сега, когато Акос седеше на ръба на високото легло, лицата им се озоваваха почти на едно ниво. И тя беше близо до него, както често се случваше, докато се биеха и тя го поваляше на земята със смях. Но този път беше различно. Съвсем различно.

Тя не се смееше. Ухаеше му на нещо познато — на билките, които гореше в стаята си, за да прикрие миризмата на готвено, на спрея, който пръскаше в косата си, за да разплете възлите ѝ. Тя сложи ръка на рамото му и плъзна трепереци пръсти по едната му ключица, надолу по гърдната му кост. Долепи нежно длан до гърдите му. Без да го поглежда в очите.

— Ти — прошепна Сайра — си единственият човек, с когото може да ме притисне.

Тя докосна брадичката му, за да я задържи на място, и го целуна. Устата ѝ беше топла и мокра от сълзи. Като се отдръпна, зъбите ѝ одраскаха долната му устна.

Акос спря да диша. Не беше сигурен, че ще си спомни как се диша.

— Не се безпокой — пророни тя. — Няма да се повтори.
После отстъпи назад и се затвори в банята.

ГЛАВА 20

САЙРА

На следващия ден изпълних дълга си и присъствах на екзекуцията на Зосита Сурукта. Случи се пред шумна, многолюдна публика — първото празнично събитие след Фестивала на странството. Стоях отстрани с Вас, Айджа и Акос, докато Ризек изнасяше дълга реч за предаността и силата на шотетското единствено, завистта на галактиката, тиранията на Съвета. Има стоеше до него с ръце на парапета, потропвайки мелодично с пръсти.

Когато Ризек плъзна острието на ножа си по гърлото на Зосита, ми се доплака, но преглътнах сълзите си. Тялото ѝ се свлече на земята и тълпата изрева тържествено, а аз затворих очи.

Когато ги отворих, ръцете на Има трепереха върху парапета. Кръвта на Зосита беше оплискала Ризек. А навътре в тълпата Тека покри устата си с ръка.

Докато кръвта на Зосита се разливаше по пода, също като тази на бащата на Акос и на още много други, усещах престъплението на брат ми като възтясна риза, която не можех да съблека.

И се радвах, че все още съм в състояние да усещам, макар и нещо такова.

Подът на товарния отсек беше осяян с купчини сиви комбинезони, подредени по размер. От моето място приличаха на речни камъни. Комбинезоните бяха водонепромокаеми, изработени специално за странствата до Пита. По продължение на задната стена бяха наредени и купчини с водонепромокаеми маски, които щяха да пазят очите ни от дъжда по време на лова. Стари отпадъци от някое отдавнашно странство, но все пак полезни.

Летателният кораб на Ризек за странствата с гладките му, златни криле, чакаше до люка. Щеше да отведе брат ми, мен, Има, Вас, Айджа, Акос и още неколцина до повърхността на Пита, за да се отдадем на политически игри с питарските лидери. Ризек държеше да установи „приятелски взаимоотношения“ — съюз. И да си осигури

военна подкрепа, разбира се. Ризек беше добър в дипломатическите преговори, за разлика от баща ни. Явно го е наследил от майка ни.

— Трябва да вървим — каза Акос иззад рамото ми.

Днес стоеше сковано, изтръпваше от болка, доближеше ли чаша до устните си, и приклякваше, вместо да се наведе, ако трябваше да вземе нещо от земята.

Потреперих само от гласа му. Мислех си, че целувката отпреди няколко дни ще ме освободи от подобни чувства, ще разбули мистерията какво ще е усещането, ако го целуна, но в крайна сметка това само влоши нещата. Сега вече знаех какво е чувството, какъв е вкусът му и копнеех за още.

— Май си прав — отвърнах и заслизахме рамо до рамо по стълбите към товарния отсек.

Пред нас малкият транспортен кораб блестеше като озарено от слънцето стъкло под яркото изкуствено осветление. Върху полирания му корпус стоеше шотетския йероглиф, обозначаващ *Ноавек*.

Макар и лъскав отвън, отвътре малкият летателен съд изглеждаше като всеки транспортен кораб: в дъното му имаше тоалетно помещение и скромен камбуз, по стените бяха наредени съгъваеми седалки с предпазни колани, а отпред, на носа на кораба, беше навигационната кабина.

Баща ми ме беше научил да пилотирам — едно от малкото ни общи занимания. Трябваше да нося дебели ръкавици, за да не се смущава дарбата ми на потока от апаратурата на кораба. По онова време бях твърде малка за пилотския стол, затова ми беше намерил възглавница, на която да седна. Не беше търпелив учител, доста ми крещя, но като схванах механизма, започна да повтаря „Добре“ с отривисто кимване, сякаш забиваше комплиментите с чук.

Умря, когато бях на единайсет сезона по време на едно странство. Само Ризек и Вас бяха с него — нападнали ги пирати и трябвало да се спасяват. Ризек и Вас се върнаха невредими, донасяйки буркан с очите на изстребените си врагове, но Лазмет Ноавек нямаше този късмет.

Вас ме настигна, докато вървах към транспортния кораб.

— От мен се иска да ти напомня, че трябва да се представиш блестящо пред питарците.

— Да не си мислиш, че съм Ноавек от вчера? — озъбих му се. —
Знам какво да правя.

— Може и да си Ноавек, но се държиш все по-неконтролируемо
— отвърна Вас.

— Изчезвай, Вас — процедих, твърде уморена да измисля нещо
по-язвително.

За щастие, той ме послуша и закрачи към предната част на
кораба, където братовчед ми Вакрез говореше с един от техниците.
Мярнах светла коса и извърнах очи към Тека — не работеше по нашия
кораб, разбира се, а чоплеше встрани някакъв панел с жици. Не
използваше инструменти, просто слагаше жакове на кабелите със
затворени очи.

Поколебах се за момент. Усещах, че съзнанието ми се готви за
действие, макар и да не бях сигурна точно какво. Знаех само, че твърде
дълго съм бездействала, докато край мен се вихреше война, и беше
крайно време да се включа.

— Ще се видим на кораба — казах на Акос. — Искам да
поговоря с дъщерята на Зосита.

Той се подвоуми с ръка до лакътя ми, сякаш се канеше да
облекчи болката ми. Но после като че ли размисли, пхна ръка в джоба
си и закрачи мудно към кораба.

Като доближих Тека, тя измъкна ръка от плетеницата жици и
отбеляза нещо на малкия екран върху коленете си.

— Никога ли не те хваща ток? — попитах я.

— Не — отвърна тя, без да вдига поглед. — Усещам просто
вибрация, освен ако жиците не са мъртви. Какво искаш?

— Среща — отговорих. — С приятелите ти. Знаеш кои.

— Чуй какво — обърна се накрая тя. — На практика ме принуди
да предам собствената си майка, а само преди два дни брат ти я уби за
назидание. — Окоето ѝ беше зачервено от плач. — Защо си мислиш, че
имаш право да ме молиш за каквото и да било?

— Не те моля — поправих я. — Казвам ти какво искам и смятам,
че твоите хора ще искат същото. Постъпи, както сметнеш за добре, но
не мисля, че ти решаващ, или греша?

Превръзката върху едното ѝ око беше по-плътна от обичайното и
кожата над нея блестеше леко, сякаш цял ден се е потила. Може би

беше точно така, каютите на техниците се намираха до бучащите машини, които задвижваха кораба.

— И как да ти се доверим? — попита гърлено.

— Отчаяни сте, също като мен — отвърнах. — Отчаяните хора постоянно правят глупави грешки.

Люкът от лявата страна на транспортния кораб се отвори, осветявайки пода.

— Ще видя какво мога да направя — съгласи се накрая Тека. После кимна с брадичка към малкия кораб. — Правите ли нещо полезно в оная бракма? Или просто любезничите с политици? — Тя поклати глава. — Кралските особи сигурно не ходят на лов за отпадъци, а?

— Аз ходя — отвърнах отбранително.

Но беше глупаво да се преструвам пред човек като нея, че животът ми не е бил привилегирован, в сравнение с нейния. Все пак тя беше едноокото момиче, останало без семейство, и живееше в килер.

Тека изсумтя и насочи поглед към жиците.

Акос гледаше Вас, който седеше отсреща, сякаш се канеше да го стисне за гърлото. На две седалки разстояние от него седеше Има, облечена елегантно както винаги, дори в тази поза дългата ѝ, тъмна пола покриваше глезените ѝ. Изглеждаше като на официална закуска с дипломатически особи, вместо закопчана на твърда седалка на борда на космически кораб. Айджа седеше със затворени очи на мястото до тоалетната. Между Има и Айджа бяха Вакрез и съпругът му Малан, както и Сузао Кузар — жена му била твърде болна, за да пътува. Ризек седеше до капитан Рел.

— Всъщност коя планета избраха Ревизорите, анализирайки движенията на космическия поток? — провикна се към Ризек Има. — Огра?

— Да, Огра — засмя се през рамо Ризек. — От голяма полза щеше да ни е, няма що.

— Понякога избира потокът — отпусна глава назад Има. — Друг път — ние.

Думите ѝ прозвучаха почти като мъдрост.

Рел натисна няколко копчета и двигателите забучаха, после дръпна лоста на ховър механизма и корабът се отлепи от земята с леко потреперване. Вратите на товарния отсек се отвориха, разкривайки северната полусфера на водната планета под нас.

Беше изцяло погълната от облаци заради бурята, която се вихреше по повърхността ѝ. Градовете, напълно забулени, бяха плаващи, така че да се нагаждат към приливите и отливите и да понасят силните ветрове, дъжда и гръмотевичните бури. Рел подкара кораба и се изстреляхме в космоса, попадайки за миг в пустата прегръдка на тъмнината.

Навлязохме в атмосферата на Пита за отрицателно време. Внезапното покачване на налягането сякаш смачка тялото ми, чух някой в задната част на кораба да повръща. Стиснах зъби и принудих очите си да останат отворени. Спускането беше любимата ми част, когато необятната земна шир се разгръщаше пред нас — в този случай водна шир, тъй като, с изключение на няколко блатисти острова, тази планета беше изцяло потопена във вода.

Когато проникнахме през облачната покривка, от гърдите ми се изтръгна възторжен звук. По корпуса на кораба ни задрънча дъжд и Рел включи визуализатора, за да не се мъчи да гледа през плътната завеса от дъждовни капки. Но и през капките, и на екрана виждах гигантски, пенести вълни в синьо, сиво и зелено и кълбовидни стъкленни сгради върху водната повърхност, понасящи смело напора на водата.

Не можах да се сдържа и надникнах към Акос, чието лице бе замръзнало от изумление.

— Поне не сме на Трела — казах му с надеждата да го изтръгна от шока. — Там небето гъмжи от птици. Стана страшно, когато цяло ято се блъсна в предното ни стъкло. После трябваше да ги стържем с нож.

— Участвала си лично? — учуди се Има. — Колко очарователно.

— Да, за твоє сведение, поносимостта ми към гнусни неща е голяма — отвърнах. — Често имам нужда от нея. Сигурна съм, че и с теб е така.

Вместо да отговори, Има затвори очи. Но в мига преди това май я видях да поглежда към Ризек. Едно от гнусните неща, които понасяше, сигурна съм.

Нямаше как да не се възхитя на таланта ѝ за оцеляване.

Полетяхме над вълните и мощният вятър забрули кораба ни. Отгоре развълнуваните води приличаха на набръчкана кожа. Повечето хора намираха пейзажа на Пита за монотонен, но на мен ми харесваше как по свой начин пресъздава в умален мащаб необятния космос.

Минахме над една от многото плаващи купчини боклуци, върху която шотетците скоро щяха да кацнат, за да оберат каквото сметнеха за годно. Беше по-голяма, отколкото си представях, с размерите на градски квартал, и осеяна с камари метал във всевъзможни нюанси. Умирах от желание да кацнем на нея, да претърся мокрите ѝ артефакти, за да изровя ценното. Но корабът ни продължи напред.

Столицата на Пита, Сектор 6 — питарците не се славеха с поетичните си имена, — плаваше върху сивкавочерното море по екватора на планетата. Сградите ѝ приличаха на понесени от течението сапунени мехури, макар че бяха закотвени с гигантска подводна конструкция, която мнозина наричаха инженерно чудо и по чиято поддръжка работеха най-добре платените служители в галактиката. Рел насочи кораба ни към площадката за кацане и аз загледах през прозорците как някакво механично съоръжение пълзи към нас откъм една от близките сгради — нещо като тунел, който щеше да ни запази сухи. Жалко. Исках да усетя дъжда по кожата си.

Всички, с изключение на Рел, слязоха от кораба и ние с Акос ги последвахме — на известно разстояние. Ризек, който вървеше най-отпред с Има до себе си, поздрави един питарски сановник и той му отвърна с отривист поклон.

— На какъв език предпочитате да проведем разговорите? — попита питарецът на толкова лош шотетски, че едвам го разбрах.

Мъжът имаше тънък бял мустак, приличащ на плесен над горната му устна, и големи, тъмни очи.

— Всички говорим свободно отирийски — отвърна подразнено Ризек.

Шотетците се славехме с това, че говорехме само собствения си език, благодарение на политиката на баща ми, а вече и на брат ми, да държат народа в невежество относно истинските механизми на галактиката. Но Ризек открай време се засягаше, когато някой предположи, че владее само един език, сякаш по този начин хората го обявяваха за глупав.

— Какво облекчение, сър — отвърна сановникът на отирийски.
— Боя се, че тънкостите на шотетския ми убягват. Позволете да ви отведа до стаите, отредени за вас.

Докато вървахме по временния тунел, под трополенето на дъжда, изпитах непреодолимо желание да сграбча най-близкия питарец и да му се примоля да ме измъкне оттук, от Ризек и заплахите му и спомена за това, което причини на единствения ми приятел.

Но не можех да оставя на това място Акос, чиито очи бяха вперени в тила на брат му.

Между настоящото странство и онова, по време на което баща ми бе загубил живота си, имаше четири други странства. Последното ни отведе на Отир, най-богатата планета в галактиката, и там Ризек установи новата си дипломатическа политика. Някога тази част беше привилегия на майка ми, очаровайки водачите на всяка посетена планета, докато баща ми ръководеше лова на отпадъци. Но след смъртта ѝ Лазмет бързо откри, че не умее да очарова като нея — голяма изненада! — и шотетската дипломация се провали, създавайки напрежение в отношенията ни с останалите планети в галактиката. Напрежение, което Ризек възнамеряваше да намали планета след планета, усмивка след усмивка.

Канцлерът на Отир ни приветства с тържествена вечеря в трапезарията си, всеки сантиметър от която беше позлатен — от чиниите и боята по стените до покривката на масата. Съпругата му ни уведоми, че избрали точно тази зала, защото цветът ѝ щял да подхожда на тъмносините ни официални брони. После любезно се извини за прекалената ѝ показност — интелигентно замислен ход, на който се възхитих още тогава. На сутринта ни предложиха среща с личния си доктор, тъй като бяха прочути в цялата галактика с медицинските си технологии. Аз отказах. Беше ми омръзнало от доктори.

Още от самото начало знаех, че посещането на Пита няма да е толкова повърхностно, колкото на Отир. Всяка култура се беше посветила на нещо: Отир — на удобствата, Огра — на мистериозното, Тувхе — на ледоцветите, Шотет — на потока, Пита — на практичността и т.н. Питарците бяха педанти в изобретяването на най-устойчивите, гъвкави, многофункционални материали и конструкции.

Канцлерът — фамилията ѝ беше Нато, но не помнех първото ѝ име, тъй като никой не го използваше — живееше в огромна, но изцяло прагматична подземна сграда от стъкло. Питарският народ беше избрал своя канцлер с преки избори.

Стаята, която щях да споделям с Акос — сановникът ни удостои с многозначителен поглед, когато ми я предложи, но аз просто го игнорирах, — беше под водата и през стъклото се виждаха спокойното море, в което се мерзелееха тъмни силуети. Това обаче беше единствената ѝ украса. Останалите ѝ стени бяха празни, чаршафите — колосани и бели. В единия ъгъл стоеше койка на метални крака с гумени предпазители.

Питарските ни домакини бяха организирали не изтънчена вечеря, а събитие, което бих нарекла бал, ако имаше и танци. Но вместо да танцуват, хората просто стояха на групички, облечени в дрехи, които навярно бяха питарският вариант на официално облекло: костюми от нееластична, водонепромокаема материя в изненадващо ярки цветове — вероятно за да се открояват по-лесно в дъжда. Нито една жена не носеше рокля или пола. Внезапно съжалих, че реших да облека една от роклите на майка ми, черна и покриваща тялото ми от врата до пръстите на краката ми, за да не се виждат сенките на потока.

Салонът беше изпълнен с тих говор. Между групичките хора се движеха прислужници с подноси в ръце и предлагаха питиета и ордьоври. Синхронизираните им движения бяха най-близкото нещо до танц в залата.

— Доста е тихо тук — коментира шепнешком Акос, обвивайки с пръсти лакътя ми.

Опитах да не обръщам внимание на допира му. *Просто облекчава болката ти, това е, нищо не се е променило, всичко си е същото, както преди...*

— Пита не се слави с танци — обясних. — Нито с бойни изкуства.

— Да разбирам, че не е любимата ти планета.

— Обичам да се движа.

— Забелязах.

Усещах дъха му от едната страна на шията си, макар и да не беше толкова близо до мен, чувствителността ми към него се

изостряше все повече. Изтръгнах ръката си от хватката му, за да приема питието, което една сервитьорка ми предлагаше.

— Какво е това? — попитах я и си дадох сметка колко силен е акцентът ми.

Сервитьорката изглежда смутено почернялата ми от сенки ръка.

— Има ефект като отвара от ледоцвет — отвърна тя. — Притъпява сетивата и повдига духа. Вкусът му е сладко-кисел.

Акос също си взе чаша, изпрацайки сервитьорката с усмивка.

— Щом не е от ледоцвети, от какво е? — учуди се той.

Все пак тувхийците се прекланяха пред ледоцветите. Какво знаеше той за каквито и да било други субстанции?

— Нямам представа. Солена вода? Моторно масло? — отвърнах. — Просто го опитай, едва ли ще ти навреди.

И двамата отпихме. В отсрещния край на стаята Ризек и Има се усмихваха вежливо на съпруга на канцлер Нато, Век. Лицето му беше сивкаво, а кожата висеше от костите му сякаш беше полутечна. Дали пък гравитацията тук не беше по-силна? Определено се чувствах по-тежка от обичайното, но това вероятно се дължеше на неотклонното наблюдение на Вас. Следеше дали се държа прилично.

Изгледах намръщено полупразната си чаша.

— Отвратително.

— Любопитно ми е — подхвана Акос. — Колко езика говориш?

— Ами, само шотетски, тувхийски, отирийски и трелански — изброих аз. — Но знам и по малко золдски, питарски... и учех огрански, преди ти да пристигнеш и да ме разсееш.

Той повдигна вежди.

— Какво? — попитах. — Нямам приятели. Разполагам с много свободно време.

— Толкова си сигурна, че никой не те харесва.

— Знам какво представлявам.

— Така ли? И какво е то?

— Нож — отвърнах. — Нагорещен ръжен. Ръждив пирон.

— Ти си много повече.

Той докосна лакътя ми, за да ме завърти към себе си. Съзнавах, че го гледам странно, но не можех да променя изражението си. Сякаш лицето ми дължеше да остане така.

— Искам да кажа — продължи той, пускайки лакътя ми, — че все пак не си тръгнала да... вариш плътта на враговете си.

— Не говори глупости — порицах го. — Ако ще ям плътта на враговете си, няма да я варя, а ще я пека. Кой би ял *сварена* плът? Гнусно.

Той се засмя и като че ли ми просветна.

— Ама и аз ги говоря едни. Не се замислих — отвърна той. — Съжалявам, че трябва аз да ти го съобщя, но май суверенът изисква присъствието ти.

И наистина, когато погледнах към Ризек, той ме гледаше. Вдигна рязко брадичка.

— Случайно да носиш отрова? — попитах Акос, без да извърщам очи от брат си. — Мога да се пробвам да сипя малко в питието му.

— Дори да носех, нямаше да ти дам — отвърна той. Като го изгледах недоумяващо, обясни: — Брат ти е единственият човек, който може да върне ума на Айджа. А след като го стори, лично ще го отровя с песен на уста.

— Не познавам по-целестремени човек от теб, Кересет — отвърнах аз. — Задачата ти, докато ме няма, е да композираш песента си на отровител, за да я чуя, като се върна.

— Фасулска работа — отвърна той. — „Ето на, със отрова във ръка...“

Подсмихнах се, изпих докрай противното питарско моторно масло, дадох празната чаша на Акос и прекосих салона.

— А, ето я и нея! Век, това е сестра ми, Сайра.

Ризек беше сложил най-приветливата си усмивка, протегна ръка към мен, сякаш се канеше да ме прегърне. Не ме прегърна, естествено, защото щеше да го заболи — сенките на потока напомнях за това, почерняйки бузите и едната страна на носа ми. Кимнах на Век, който продължи да ме гледа все така равнодушно, без да отвърне на поздрава ми.

— Брат ви току-що ми разясняваше шотетското тълкувание на някои от докладите за похищения, свързани с шотетските „ловци на отпадъци“ през последното десетилетие — изтъкна той. — Твърди, че можете да потвърдите тази политика.

Така твърди, значи?

Гневът ми пламна като наръч сухи съчки. Не виждах начин да се измъкна, затова просто вперих поглед в Ризек. Той ми се усмихна с вежливата маска на лицето. Има също се усмихваше до него.

— Заради близките ви отношения със слугата ти — поясни лежерно Ризек. — Разбира се.

А, да. Близките ми отношения с Акос — новия инструмент за въздействие на Ризек.

— Разбира се — повторих. — Е, със сигурност не го смятаме за отвличане. В Шотет е прието да се нарича „възвръщане“, защото всеки, върнат в лоното ни, говори отлично езика на откровенията, шотетския. Без акцент, без липси в речника. Никой не говори шотетски толкова добре като майчин език, ако във вените му не тече шотетска кръв. Ако не ни принадлежи по най-изконния начин. И съм го виждала... нагледно.

— За какъв изконен начин става въпрос? — поинтересува се Век.

Като вдигна чаша към устните си, забелязах пръстените му — по един на всеки пръст. Всичките гладки и без допълнителна украса. Зачудих се защо изобщо ги носи.

— Слугата ми се е доказал като шотетец по рождение — отговорих. — Добър боец с вроден инстинкт към шотетското. Способността му да се приспособява към нашата култура е... смайваща.

— Което несъмнено е потвърждение на онова, което ви казвах преди малко, сър — намеси се Има. — Че шотетската кръв има културна, историческа памет, осигуряваща на всички, така наречени „пленници“ — хора, надарени с езика на откровенията, стигнали до земите ни, истинско чувство за принадлежност.

Толкова добре се преструваше на самоотвержена радетелка на народа си.

— Е — отвърна Век. — Интересна теория.

— Не бива да забравяме и за престъпленията на една... да я наречем *по-влиятелна* планета от галактиката ни срещу нашия народ. Нахлуване в територията ни, отвличане на децата ни, насилие срещу гражданите ни... и дори убийства. — Ризек сбърчи чело, сякаш дори мисълта му носеше болка. — Разбира се, не обвиняваме за това Пита, към която винаги сме били благоразположени. Но несъмнено ни се полага някакъв вид обезщетение. В частност, от Тувхе.

— И все пак чувам слухове, че Шотет е отговорен за смъртта на един от оракулите на Тувхе и отвличането на друг — отвърна Век, почуквайки пръстените си един в друг.

— Неоснователни слухове — увери го Ризек. — Няма как да знаем защо най-старият тувхийски оракул е решил да отнеме живота си. Действията на оракулите са загадка за всички ни, не смятате ли?

Възползваше се от питарския прагматизъм на Век. Оракулите не бяха на почит тук, смятаха ги за умопомрачени особняци, крещящи по вълните.

Век почука с пръсти по чашата в другата си ръка.

— Да, бих казал, че *можем* да обсъдим предложението ви — провлачи неохотно той. — Вероятно има възможност за сътрудничество между нашата планета и вашата... нация.

— Нация — повтори с усмивка Ризек. — Да, така искаме да ни наричат. Независима нация, способна да определя собственото си бъдеще.

— Извинете ме — обадох се аз, докосвайки леко ръката на Ризек. Надявах се да го е заболяло. — Ще отида да си взема още едно питие.

— Разбира се — отвърна ми Ризек. Като тръгнах, го чух да казва на Век: — Дарбата на потока ѝ причинява непрекъснатата болка, затова... постоянно търсим начини да подобрим живота ѝ. Някои дни са по-леки от други, но...

Стиснах зъби и продължих устремено напред, докато се отдалечих достатъчно, че да не го чувам. Гадеше ми се. Бяхме дошли на Пита заради усъвършенстваните им оръжия, защото Ризек искаше съюз с тях. А аз току-що му помогнах да го постигне. Знаех, че на Ризек му трябват оръжия, за да нападне Тувхе, не за да превърне народа си в „независима нация“, както заблуждаваше Век. Как можех да погледна Акос в очите със знанието, че съм помогнала на брат си да направи следващата крачка към война с неговата родина? Затова не го потърсих.

Чух дълбок грохот като далечен гръм. Първоначално си помислих невъзможното: че през водата, разделяща ни от повърхността, достигаха звуците на бурята. После видях през пролуките в тълпата редица музиканти в предната част на стаята. Лампите в цялата зала приглушиха светлината си, освен тези над главите им. Музикантите седяха зад ниски маси, а върху всяка от тях

имаше по един от изящните инструменти, които показах на Акос на шотетския пазар. Само дето тези бяха доста по-големи и сложни. Блестяха на слабото осветление, високи по около метър, пъстроцветните им стъкълца бяха широки колкото половината ми длан.

Пронизителен гръм последва тътена, после светкавица. След това засвириха и другите музиканти, имитирайки трополенето на ситен дъждец и по-плътното барабанене на едрите капки. Разбиването на големи вълни и плиська на пенеста вода по несъществуващ бряг. Навсякъде около нас се преплитаха водни звуци — капки от чешма, грохот на водопади. Чернокосата питарка от дясната ми страна затвори очи и се олюля на място.

Без да се замислям, намерих Акос в тълпата. Още държеше чашите ни, и двете вече празни. Когато погледите ни се срещнаха, ми се усмихна.

Трябва да те измъкна оттук — казах му наум, сякаш можеше да ме чуе. — И ще го направя.

ГЛАВА 21

АКОС

В студената, празна стая в столицата на Пита Акос се отказа от съня. Двамата със Сайра никога досега не бяха спали без врата помежду им, затова Акос не знаеше, че скърца със зъби и през цялото време стене и бръщолечи насън. Беше прекарал по-голямата част от нощта с отворени очи, чакайки да се успокои, но така и не стана. И бездруго още го болеше твърде много, за да се отпусне.

За пръв път попадеше в толкова гола стая. Сивият под се сливаше с бледите стени. Леглата бяха без рамки, застлани с бели чаршафи. Поне имаше прозорец. В ранните часове на утрото, докато светлината се завръщаше в света, в подводния изглед смътно се открояваше лабиринт от метални греди, обгърнати от зеленикава слуз и дебели жълти лиани. Подпорите на града.

Е, поне по това си приличаха жителите на Пита и Тувхе — обитаваха места, които не би трябвало да съществуват.

Докато денят се пробуждаше, Акос потъна в мисли по въпроса, който не му даваше мира: Защо не се отдръпна, когато Сайра го целуна? Все пак не го хвана неподготвен — доближи го бавно, притиснала топла длан в гърдите му, сякаш се опитваше да го отблъсне. А той не помръдна. Колко пъти превърташе този момент в съзнанието си.

Добре май ми хареса, размишляваше, докато мокреше косата си на мивката в банята.

Но го беше страх дори да си го помисли. Защото това означаваше, че ориста, която го измъчваше, която опъваше нишките, свързващи сърцето му с Тувхе и дома, внезапно го отдалечаваше на изити от тях.

— Много си мълчалив днес — коментира Сайра, докато вървяха към площадката за кацане. — Да не би да имаш махмурлук от снощната доза моторно масло?

— Не — отвърна той. Струваше му се някак нередно да й спомене за говоренето насън, при положение че си представяше какви

ужаси преследват сънищата ѝ. — Просто... заради новото място е.

— Ясно. Е, аз пък се оригвам на кисело, така че... — Тя направи физиономия. — Да си призная, не съм особено запленена по Пита.

— Освен... — подхвана той с намерение да спомене снощния концерт.

— Музиката, да — прекъсна го тя.

Кокалчетата на пръстите му докоснаха нейните. Той отдръпна ръката си. Беше развил изострена чувствителност към всеки допир помежду им, въпреки че Сайра му обеща онази случка да не се повтаря и оттогава не го споменаваше.

Стигнаха до покрития проход, както гласеше табелата над входа му, и завариха част от групата им да се екипира с непромокаеми костюми и ботуши. Ризек, Има, Вас, Сузао и Айджа ги нямаше, но Вакрез и Малан бяха там, Малан търсеше своя размер ботуши. Беше дребничък, слаб мъж с брада, която беше като сянка на долната му челюст, и искрящи очи. Не си подхождаха особено с Вакрез, хладнокръвния военен командир, отговарящ за шотетското обучение на Акос.

— Сайра — кимна ѝ Малан, докато Вакрез наблюдаваше Акос.

Акос изопна гръб и вдигна брадичка. Още чуваше безпощадното хокане на командира, задето ходеше прегърбен, влачеше краката си и от време на време ругаеше на тувхийски.

— Кересет — поздрави го Вакрез. — Изглеждаш наедрял.

— Така е, защото го храня, за разлика от войнишката кухня.

Сайра тикна в ръцете на Акос яркозелен костюм размер „L“. Той го разгърна и макар че му се видя гигантски, не се оплака, най-важното беше да не се намокри.

— Имаш право — потвърди с писклив гласец Малан.

— Ти се хранеше в столовата ни и никога не си мрънкал — сръчка го с лакът Вакрез.

— Хранех се там само защото се опитвах да привлека вниманието ти — обясни Малан. — Да съм идвал оттогава?

Акос погледа Сайра, докато обличаше костюма си, за да види как става. Справяше се с такава лекота, сякаш и преди е идвала на Пита, но не смееше да я разпитва, изобщо да се държи нормално, в присъствието на Вакрез. Тя нахлузи крачолите на комбинезона и стегна около глезените си каишки с лепенки, които той дори не

забеляза. Пристегна същите и около китките си, после закопча ципа чак до гърлото си. Нейният костюм беше също толкова безформен, колкото неговия, ушит за човек, неизпитал тежкия живот на шотетеца.

— Възнамеряваме да отидем с един от ловните взводове — обясни Вакрез на Сайра. — Но ако предпочиташ да пътуваме с отделен кораб...

— Не — прекъсна го Сайра. — Искам да се присъединя към войниците ти.

Без благодарности, без любезности. Така действаше Сайра.

След като всички се екипираха, минаха по покрития проход към един от корабите. Не онзи, с който долетяха предишния ден, а по-малък ховър, объл, с куловиден покрив, така че при полет водата да се оттича.

Не след дълго вече се носеха над вълните, които Акос оприличаваше на снежни преспи, щом притвореше очи. Пилотът, отново Рел, им обясни накъде летят: към огромен остров от отпадъци с размерите на градски район. Питарци събираха сметта си на плаващи платформи.

Отдалече купчината боклуци приличаше на кафяво-сива буца, но когато наближиха, Акос видя от какво е съставена: големи листови усукан метал, стари, ръждясали подпорни греди с болтове и винтове по тях, подгизнали разноцветни платове, пропукано стъкло, дебело колкото ръката му. Войниците на Вакрез, облечени в костюми като техните, чакаха струпани между няколко по-високи купчини.

Ховърът кацна зад взвода и четиримата слязоха един по един, следвани от Рел. Барабаненето на дъжда по металния покрив отстъпи място на по-приглушеното му трополене по земята. Едрите дъждовни капки удряха Акос по главата, раменете и ръцете. С бузите си усети температурата им. Бяха изненадващо топли.

В предната част на взвода някой говореше:

— Вашата задача е да откриете ценности. Запазени двигатели на потока, сносни парчета метал, повредени или изхвърлени оръжия. Не вредете никому и ако срещнете някого от местните, дръжте се любезно и го покажете или на мен, или на командир Ноавек, който току-що пристига. Добре дошли, сър.

Вакрез му кимна и добави:

— Не забравяйте, че репутацията на суверена ви и на цял Шотет зависи от вас. Тукашните ни възприемат като невежи варвари. Дръжте се все едно не е така.

Няколко войници се засмяха, но колебливо, тъй като Вакрез дори не се усмихваше. Акос не знаеше дали лицето на командира помни как се прави това.

— Действайте!

Няколко войници изкачиха на бегом купчината от части за ховъри пред тях. Акос прегледа лицата на останалите за познати от казармата, но нямаше как да е сигурен — всички носеха нещо като шлемове с визьори, защитаващи очите им от дъжда. Двамата със Сайра нямаха такива, затова той постоянно мигаше, за да гони едрите дъждовни капки от очите си.

— Шлемове — рече Малан. — Знаех си, че сме забравили нещо. Искаш ли да помоля някой от войниците да ти даде своя, Сайра?

— Не — отсече почти троснато Сайра. — Тоест... не, благодаря.

— Ех, семейство Ноавек — каза Малан. — Защо ли прости думички като „моля“ и „благодаря“ звучат толкова неестествено от устата на всички ви?

— Сигурно ни е в кръвта — отвърна Сайра. — Хайде, Акос. Май виждам нещо полезно.

Тя сложи ръка в неговата, сякаш беше нещо нормално. И вероятно така трябваше — той просто облекчаваше болката ѝ, както се очакваше от него. Но след като го докосна по онзи начин в каютата си — страстно, почти благоговейно, нима можеше да я хване за ръката с предишната непринуденост? Мислеше си само колко силно я е стиснал — дали не е било твърде силно? Или пък прекалено слабо?

Минаха между две купчини с части от ховъри и продължиха към участък с метални отпадъци, някои от които бяха в топъл цвят като целуната от слънцето кожа. Акос стигна до ръба, където колосални подпорни греди крепяха изкуствения остров. Нямаше да търси оръжия, скрап и машини. Щеше да се оглежда за дребни нещица със своя история: счупени играчки, вехти обувки, кухненски прибори.

Сайра клекна до един огънат метален прът, ожулен в основата си, сякаш нещо се беше блъснало в него. Тя го задърпа и прътът заизлиза от купчината, разбутвайки по пътя си празни консервни кутии и

пукнати тръби. Оказа се два пъти по-висок от Акос и в далечния му край се появи съдрано знаме с кръг от символи на сив фон.

— Погледни — извика го тя с усмивка. — Това е старият им флаг, от времето преди да ги приемат в Съвета на деветте планети. Поне на трийсет сезона е.

— Как не е изгнил в дъжда? — учуди се Акос, стисвайки с пръсти едното му оръфано крайче.

— Питарците са се специализирали в производството на устойчиви материали: стъкло, на което не влияят климатичните условия, неръждясащ метал, некъсащ се плат — обясни тя. — Плаващи платформи, способни да носят цели градове.

— Очаквах да произвеждат корда за риболов.

Тя поклати глава.

— Няма много риба, достатъчно близо до водната повърхност, за традиционен риболов. Вършат тази работа с дълбоководни плавателни съдове. Чувала съм, че с една от уловените риби могат да изхранят цял град.

— За всичките си омразни места ли знаеш толкова много?

— Както ти казах вчера — напомни му тя, — нямам приятели. Чудя се какво да правя с времето си. Да изровим още тинести реликви от миналото.

Акос заскита по брега на острова, издирвайки... ами, нищо определено. След известно време всичко започна да му изглежда еднакво — очуканият метал му се струваше също толкова полезен, колкото и лъскавият, цветовете на различните материи се сливаха пред очите му. В най-отдалечения край на острова намери полуизгнил птичи скелет. Имаше ципести крака — значи е бил на водна птица, и клюн със страховита форма.

Чу крясък зад себе си и се завъртя рязко, за да види дали Сайра е добре. Натъртените му ребра изреваха от болка. Мярна бели зъби — Сайра се хилеше, викайки някой от другите. Когато се върна при нея, очакваше да му покаже нещо лъскаво и полезно. Но се оказа поредното парче метал. Сив. Помътнял.

— Какво по... Командир Ноавек! — извика войникът, който стигна пръв при Сайра, с очи, искрящи зад бруления от дъжда визьор.

Вакрез дотича.

— Видях едно ъгълче да стърчи и се разрових — обясни развълнувано Сайра. — Май е доста големичък.

И на него така му се струваше — изровената част беше масивна, а навътре в купчината се виждаха проблясъци от същия цвят. Наглед парчето метал беше с дължината на пилона, който беше намерила порано. Акос обаче не разбираше защо се вълнуват толкова.

— Си... ъм, госпожице Ноавек? — подкани я да му обясни.

— Това е най-ценният материал на Пита — отвърна тя, махайки полепналия по метала мокър плат. — Агнето. Достатъчно здрав е да понесе дори удар от астероид и не трепва, когато минаваме през космическия поток. През последните десет сезона само с него поправяме странстващия кораб, но доста рядко се натъкваме на него.

Половината взвод се беше струпал наоколо и всички помагаша на Сайра да изрови метала, повечето ухилени като нея. Акос гледаше от разстояние как се трудят, докато накрая не освободиха достатъчно от него, че да го хванат здраво. С общи усилия го изтръгнаха от чакъла, отнесоха го в транспортния кораб и успяха да го вместят в товарното отделение, достатъчно голямо да побере агнето.

Акос се учудваше да види как всички работят заедно — Сайра и Вакрез Ноавек рамо до рамо с обикновените войници, сякаш не бяха от управляващата класа. Сайра се трудеше с онова изражение, което понякога придобиваше, справеше ли се успешно с някоя стъпка от приготвянето на отварата от ледоцвет. Нещо като гордост от собственото ѝ постижение.

Отиваше ѝ.

Като малък си мечтаеше да лети в космоса. За това си мечтаеха всички деца от Хеса, защото повечето бяха твърде бедни да напуснат планетата. Семейство Кересет беше по-заможено от много други в столицата, но не можеха да се сравняват с фермерите от Шиса и Осок на север. Въпреки това баща им му беше обещал, че някой ден ще го разходи из космоса и ще го заведе на някоя друга планета. Която Акос си избере.

Водната планета не беше първа в списъка му, нито втора. Никой от Тувхе не можеше да плува, защото почти всичката им вода идваше от разтопен лед. Но ето че посети Пита. Чу тътена на вълните, видя

пенестите ѝ води отвисоко, почувства се малък на летателната площадка, заобиколена от всички посоки с вода, докато топлият дъжд барабанеше по главата му.

Но тъкмо започваше да свиква с обстановката и дойде време да отлитат. Неусетно се озова подгизнал в ховъра с флакон дъждовна вода в ръка. Сайра му го беше дала, докато товареха агнето в кораба.

— За спомен от първото ти посещение на друга планета — беше обяснила, свивайки рамене, сякаш не беше нищо особено.

Само че за Сайра нямаше незначителни неща, както все повече се уверяваше Акос.

Първоначално не виждаше смисъл да взима спомен от водната планета: на кого щеше да го показва? Повече нямаше да види семейството си. Щеше да умре сред шотетци.

Но поне за брат си трябваше да храни надежда. Може би Айджа щеше да занесе флакона в родината им, след като Джорек го измъкне.

Сайра беше сложила две шепи от стария флаг в скута си и макар да не се усмихваше, лицето ѝ излъчваше бурно въодушевление заради ценната находка.

— Да разбирам, че си се представила добре — отбеляза Акос, когато Вакрез и Малан се отдалечиха достатъчно, че да не го чуят.

— Да — кимна тя. — Да, може да се каже. — След секунда добави. — Рано или късно трябваше да се случи. Крайно време беше.

— Сенките ти са поизсветлели — каза Акос, отпусайки глава назад.

Тя се умълча и през цялото пътуване не откъсна поглед от тъмните жилки — вече сиви, не черни, шарещи по дланта ѝ.

Върнаха се мокри до кости. Някои от другите летателни апарати се бяха върнали по-рано от лова на отпадъци и навсякъде гъмжеше от подгизнали хора, споделящи преживяванията си. Всички смъкваха уж водонепромокаемите костюми от телата си, хвърляйки ги на мокри купчини по пода.

— Значи шотетците са запасени с водонепропускаеми екипи, ей така, за всеки случай? — попита Акос, докато със Сайра се връщаха към каютата ѝ.

— И преди сме идвали на Пита — обясни тя. — Суверените си имат изследователи, които предварително подготвят необходимото за всяка планета, но общо взето, шотетците над определена възраст знаят как да оцеляват във всякаква среда. Пустини, планини, океани, блата...

— Пустини — повтори той. — Дори не мога да си представя какво е да вървиш по горещ пясък.

— Може пък някой ден да разбереш — отвърна тя.

Усмивката му посърна. Беше права, но... На колко ли странства щеше да отиде, преди да умре за семейството ѝ? Две, три? Двайсет? Колко ли светове щеше да посети?

— Не исках да кажа... — подхвана тя, но се спря. — Животът е дълъг, Акос.

— Но ориста е сигурна — изтъкна той, повтаряйки думите на майка си.

Пък и по-сигурна от неговата нямаше. Смърт. Служба. Семейство Ноавек. Беше достатъчно ясна.

Сайра спря. Бяха стигнали до общата тренировъчна зала, където въздухът миришеше на стари обувки и пот. Тя хвана китката му и я стисна.

— Ако ти помогна да се измъкнеш още сега — рече Сайра, — ще тръгнеш ли?

Сърцето му заблъска в гърдите.

— Какви ги говориш?

— В товарния отсек е пълен хаос — обясни Сайра, привеждайки се към него. Очите ѝ му се сториха възтъмни. Почти черни. И живи, сякаш болката, тормозеща тялото ѝ, я зареждаше с неимоверно количество енергия. — Вратите се отварят на всеки няколко минути, за да влезе някой кораб. Да не мислиш, че ще успеят да те спрат, ако откраднеш някой ховър точно в този момент? До няколко дни можеш да си у дома.

До няколко дни у дома. Споменът за родното му място беше като позната миризма. Киси с успокояващата ѝ усмивка. Майка му с пророческите ѝ гатанки. Малката им, уютна кухня с лампа от червени жар-камъни. Морето от переста трева зад къщата им, чиито дълги стръкове дращеа по прозорците им. Скърцащото стълбище до стаята, която делеше с...

— Не — поклати глава той. — Не и без Айджа.

— Така си и мислех — каза тъжно Сайра, пускайки ръката му, и задъвка долната си устна с угрижен поглед.

Стигнаха до каютата ѝ, без да говорят, а като влязоха, тя веднага се затвори в банята, за да се преоблече в сухи дрехи. Акос по навик се паркира пред екрана с новинарската емисия.

Обикновено споменаваха Тувхе само в субтитрите, изписващи се в долния край на екрана, и то само по отношение на тувхийската продукция на ледоцвети, обясни му Сайра. Ледоцветите бяха единственото нещо от мразовитата им земя, което интересувахе останалите планети, тъй като ги използваха в много от лековете си. Днес обаче кадрите на живо показваха гигантска снежна преспа.

Акос знаеше това място. Осок, най-северният град на Тувхе, замръзнал и бял. Сградите му се носеха в небето като облаци от стъкло, издигнати чрез непонятна за него отирийска технология. Бяха с формата на дъждовни капки или вехнещи цветни листенца — заострени и в двата края. Една година бяха гостували на братовчедите му в Осок, навлечени в най-дебелите си дрехи, и прекараха известно време в апартамента им в жилищна сграда, увиснала в небето като зрял плод, който никога нямаше да падне. Макар и толкова на север, в града вирееха ледоцвети, но бяха толкова далече долу, че от такава височина приличаха на цветни петънца.

Акос седеше на леглото на Сайра, мокрейки чаршафите ѝ с влажните си дрехи. Трудно му беше да диша. *Осок, Осок, Осок*, напяваше странен глас в главата му. Носени от вятъра бели снежинки. Красиви картини от скреж по прозорците. Ледоцвети с толкова крехки стебла, че се късаха само като ги докоснеш.

— Какво има?

Сайра сплиташе косата си, опъвайки я настрана от лицето си. Като видя екрана, ръцете ѝ паднаха.

Прочете субтитрите на глас:

— „Орисаната канцлерка на Тувхе с важно изявление.“

Акос потупа с пръст по екрана, за да увеличи звука. Гласът нареждаше на отирийски:

— ... обещава строги мерки срещу Ризек Ноавек заради тувхийските оракули, загубени преди два сезона, вероятно по време на поредното шотетско нападение на тувхийска земя.

— Канцлерът ви не е избран? — учуди се Сайра. — Затова ли използвате думата „канцлер“ вместо „суверен“, защото постът се предава чрез вот, не по наследство?

— Тувхийските канцлери са орисани. Избира ги потокът. Така твърдят. Твърдим — поправи се той. И да е забелязала грешката му, Сайра не спомена нищо. — Някои поколения нямат канцлер и вместо това назначаваме регионални представители. За тях вече се провеждат избори.

— Аха.

Сайра се обърна към екрана.

На платформата за кацане се бяха струпали множество хора, навлечени, въпреки че беше закрыта. В края ѝ стоеше кораб и люкът вече се отваряше. Когато от кораба слезе жена, облечена в тъмни дрехи, тълпата избухна в радостни възгласи. Летящите камери показаха отблизо лицето ѝ, увито в шал, който покриваше носа и устата ѝ. Очите ѝ бяха тъмни, със светлосив ореол около зеницата — миниатюрните камери кръжаха много близо до нея, жужейки като мухи около лицето ѝ — и с леко извити надолу крайчета. Акос я познаваше.

Познаваше я.

— Ори — пророни без дъх.

Зад нея стоеше друга жена, също толкова висока и слаба. И нейното лице беше покрито. Когато камерите се насочиха към нея, Акос установи, че двете са абсолютно еднакви. Не просто сестри, а близначки.

Ори имаше сестра.

Ори имаше двойница.

Акос се вгледа в лицето ѝ за най-малката разлика, но не откри.

— Познаваш ли ги? — попита тихо Сайра.

В първия момент Акос успя единствено да кимне. После се зачуди дали не допусна грешка. Ори се подвизаваше под името „Ориев Редналис“ — фамилия на неорисано дете, защото истинската ѝ самоличност криеше опасност. Което означаваше, че Акос трябваше да си мълчи.

Но, помисли си, вдигайки поглед към Сайра, и вместо да довърши мисълта си, просто остави думите да се излеят през устата му:

— Беше приятелка на семейството ми, когато бях дете. Когато тя беше дете. Представяше се с друго име. Не знаех, че има... сестра.

— Исае и Ориев Бенесит — Сайра прочете имената от екрана.

Близначките влизаха в някаква сграда. И двете изглеждаха грациозно, докато течението откъм сградата прилепяше по телата им палтата със странично закопчаване на едното рамо. Акос не знаеше от кожата на какво животно са ушити шаловете им, материята на палтата им също му беше непозната, черна и незаснежена дори на това място. Несъмнено идваше от друга планета.

— Някога използваше името Редналис — обясних. — Това е фамилия от Хеса. За последно я видях в деня, когато направиха ориста ни всеобщо достояние.

Исае и Ориев спираха да поздравяват хората по пътя си, но като се отдалечиха и летящите камери останаха да снимат гърбовете им, Акос видя как втората сестра премята ръка през врата на първата, придърпвайки главата ѝ към себе си. Също както Ори правеше с Айджа, когато искаше да прошепне нещо в ухото му.

Друго не успя да види, защото очите му плувнаха в сълзи. Ори, за която винаги имаше място на семейната им трапеза, която го познаваше, преди да се превърне в... *това*. Това бронирано, жадно за отмъщение, отнемащо животи същество.

— Страната ми си има канцлер — пророни той.

— Поздравления — отвърна Сайра. После попита колебливо: — Защо ми разказа всичко това? Не е особено разумно да разгласяваш подобна информация тук. Другото ѝ име, откъде я познаваш и всичко останало.

Акос примига да избистри зрението си.

— Не знам. Вероятно ти имам доверие.

Тя вдигна ръка и я задържа колебливо над рамото му. Накрая я отпусна, докосвайки го леко. После продължиха да гледат емисията един до друг.

— Знаеш, че не бих те държала тук против волята ти, нали? — попита съвсем тихо Сайра. За пръв път я чуваше да говори толкова тихо. — Не и след всичко, което се случи. Ако искаш да си тръгнеш, ще ти помогна.

Акос сложи ръка върху нейната. Съвсем лек допир, но зареден с нов вид енергия. Като болка, която не възразяваше да изпитва.

— Ако... когато измъкна Айджа — отвърна той, — би ли тръгнала с мен?

— Знаеш ли, мисля, че да. — Тя въздъхна. — Но само ако Ризек е мъртъв.

Докато корабът пътуваше обратно към дома, ги застигаха откъслечни новини за успешната дипломатическа мисия на Ризек. Акос стигна до заключението, че Сайра черпи повечето клюки от Отега, която научаваше почти всичко, преди да бъде обявено публично.

— Суверенът е доволен — заяви Отега една вечер, когато им оставяше тенджерата със супа. — Мисля, че е сключил съюз. А това си е постижение между нация, която от поколения е дарена с ориси като Шотет и светска планета като Пита.

После изглежда любопитно Акос.

— Кересет, предполагам. Сайра не ми е казвала, че си толкова...

Тя спря изведнъж.

Сайра вдигна вежди, сякаш бяха на пружини. Беше се облегла на стената със скръстени ръце и дъвчеше кичур от косата си. Понякога несъзнателно пъхваше по малко от нея в устата си. И веднага я изплюваше с изненадана гримаса, сякаш сама бе пропъзляла в устата ѝ.

— ... висок — довърши Отега.

Акос се зачуди коя ли дума щеше да избере, ако смяташе, че може да говори свободно.

— Не виждам защо да го споменава — коментира Акос. Човек лесно се отпускате пред Отега, при него стана, без дори да се замисли. — Все пак и тя е висока.

— Да. Доста сте високи и двамата — потвърди отнесено Отега. — Е, приятна вечеря.

Когато си тръгна, Сайра веднага се намести пред екрана с новинарската емисия, за да му превежда шотетските субтитри. Този път те крайно се различаваха от репортажа. Шотетският текст гласеше: „Питарският канцлер открива приятелски диалог с Шотет след посещението на суверена в столицата му.“ Но отирийският глас известяваше: „Тувхийският канцлер Бенесит заплашва да накаже Пита

с ембарго върху търговията с ледоцвет заради преговорите за взаимопомощ с шотетския лидер.“

— Очевидно канцлерката ви не е доволна, че Ризек е очаровал питарците — отбеляза Сайра. — Щом заплашва с ембарго.

— Е — отвърна Акос, — в крайна сметка Ризек *цели* да я надвие. Сайра изсумтя.

— Не долавям стила на Малан в този превод, явно са използвали друг преводач. Малан обича да предъвква информацията, не така тотално да я орязва.

Акос почти се засмя.

— Можеш да познаеш чий е преводът?

— Има си определено изкуство в подмолните игрички на Ноавек — заяви Сайра, спирайки звука. — Обучават ни на него още от раждането.

Тяхната каюта — Акос вече започна да я възприема така, колкото и да смуцаваше този факт, беше окото на бурята, тихо и спокойно сред бушуващия наоколо хаос. Всички се приготвиха трескаво за кацане. Още не можеше да повярва, че странството приключва, имаше чувството, че току-що са излетели.

А в деня, когато синьото се изцеди напълно от космическия поток, осъзна, че е дошло време да изпълни обещанието си към Джорек.

— Сигурна ли си, че няма просто да ме предаде на Ризек, задето съм го упоявал? — попита той Сайра.

— Сузао е войник по душа — обясни му тя за стотен път. И прелисти следващата страница от книгата си. — Предпочита да решава проблемите си сам. Само страхливец би те предал на Ризек.

С тези мисли Акос се насочи към столовата. Усещаше колко бързо бие сърцето му, как треперят пръстите му. В тази част на седмицата Сузао се хранеше в една от общите столови. В тесния кръг от поддръжници на Ризек той беше един от най-долните по ранг, което го правеше най-маловажния гост на повечето събития. Но поне в общите столови, до бучащите машинарии на кораба, се чувстваше по-висш. И точно там трябваше да го провокира, все пак не можеше да допусне един прислужник да го унижава пред простосмъртните, нали?!

Джорек беше обещал да му помогне с последния ход. Той стоеше на опашката пред баща си, когато Акос влезе в столовата — просторна, влажна стая на една от долните палуби. Беше претъпкана и задимена, но от пикантния, наситен аромат, който се носеше из въздуха, му потекоха лигите.

На една близка маса група шотетци, по-млади от него, бяха отместили встрани подносите си и играеха някаква игра с машинки, големи колкото дланта му. Представляваха сбор от зъбни предавки и жички върху малки колелца: едното имаше големи щипци отпред, друго — острие, трето — чукче с размерите на палец. Момчетата бяха нарисували с тебешир окръжност на масата и машинките се дебнеха една друга във вътрешността му, контролирани с дистанционно управление. Докато се блъскаха, зрителите крещяха оживено: „Удари по дясното колело!“, „Използвай ги тези щипци, за какво са ти?“ Носеха причудливи дрехи в синьо, зелено и лилаво, а голите им ръце бяха усукани с разноцветни въженца. Главите им бяха бръснати, с плитки или високи кокове. Докато ги наблюдаваше, го обзе странно чувство — представи си се като шотетски хлапак с дистанционно в ръка или опрян на масата да следи играта.

Не се е случило, нямаше и да се случи. Но макар и за миг, му се стори, че е можел да има такова минало.

Акос се обърна към купчината подноси до опашката за храна и взе един. Стискайки малкия флакон в юмрук, се запромъква напред в опашката към Сузао, за да изсипе еликсира в чашата му. В правилния момент Джорек се блъсна в човека пред себе си и подносът му изтрополи гръмко на земята. Топла супа оплиска жената пред него между плешките и тя изруга. В настаналата суматоха Акос побърза да изсипе еликсира в чашата на Сузао, без никой да забележи.

Подмина Джорек, помагайки на оцапаната със супа жена да се почисти. Тя го избута с лакът и продължаваше да ругае.

Когато Сузао седна на обичайната си маса и отпи от подправената чаша, Акос спря, за да си поеме дъх.

Сузао беше проникнал с взлом в дома му заедно с приятелите си. Гледаше безучастно как Вас убива баща им. Пръстите му оставиха отпечатъци по стените на къщата им, обувките му — по пода, белязвайки единственото му убежище в света с насилие. Спомените, по-ярки от всякога, подготвиха Акос за това, което му предстоеше.

Той остави подноса си на масата пред Сузао, чиито очи обходиха ръката му, преброявайки клеймата на смъртта по нея.

— Помниш ли ме? — попита Акос.

Сузао вече беше по-нисък от него, но толкова широкоплещест, че дори и в седнало положение изглеждаше все така голям. Носът му беше осеян с лунички. Не си приличаха особено с Джорек, който очевидно е наследил външността на майка си. За негово щастие.

— Жалкият хлапак, когото довлчих през Границата? — отвърна Сузао, захапвайки зъбците на вилицата си. — И премазах от бой още преди да сме стигнали до транспортния кораб? Да. Помня те. А сега разкарай тоя поднос от масата ми.

Акос седна и скръсти ръце пред себе си. Приливът на адреналин изостряше погледа му и Сузао попадеше точно в центъра на полезрението му.

— Как се чувстваш? Да ти се спи? — попита той, трясвайки флакона на масата пред него.

Стъклото се пропука, но малкото шишенце остана цяло, още мокро от сънотворния еликсир, който беше изсипал в чашата на Сузао. От масата им плъзна тишина и се разнесе из цялата столова.

Сузао впери поглед във флакона. Лицето му се покриваше с все повече петна. Очите му се премрежваха от ярост.

Акос се наведе към него с усмивка.

— Каютата ти не е толкова сигурна, колкото ти се иска. За кой път те упоявам през последния месец? Трети? Май не си много бдителен, а?!

Сузао му се нахвърли. Сграбчи го за гърлото, вдигна го и го блъсна силно в масата, право върху подноса му с храна. Супата опари Акос през ризата му. Сузао извади ножа си и задържа върха на острието му над главата на Акос, сякаш възнамеряваше да прободне окото му.

Акос виждаше звезди.

— Заслужаваш да те убия тук и сега — озъби му се Сузао, опръсквайки устните си с пенеста слюнка.

— Давай — подкани го Акос и напрегна мускули в хватката му. — Но май е най-добре да опиташ, когато не се очаква да паднеш всеки момент.

И наистина погледът на Сузао като че ли се размиваше. Той пусна гърлото на Акос.

— Добре тогава — отвърна. — Предизвиквам те на арената. С ножове. До смърт.

Не го разочарова.

Акос се надигна бавно, така че Сузао да запомни разтрепераните му ръце, оцапаната му с храна риза. Сайра го посъветва да се държи така, че Сузао да го подценява до момента, в който излязат на арената. После избърса пръските слюнка от бузата си и кимна.

— Приемам — заяви и сякаш някакъв магнит привлече очите му към Джорек. По лицето му се четеше облекчение.

ГЛАВА 22

САЙРА

Ренегатите не ми предадоха тайно съобщение в столовата, нито го прошепнаха скришом в ухото ми, докато вървах през странстващия кораб. Не проникнаха в личните ми екрани, нито предизвикаха всеобщ смут, за да ме отвлекат. Няколко дни след лова на отпадъци, докато вървах към каютата ми, мярнах руса коса пред себе си — Тека, хванала мръсен парцал в омазаните си с машинно масло пръсти. Тя надникна през рамо към мен, сви показалец да ме привика и аз я последвах.

Заведе ме не до някоя тайна стаичка или сумрачен коридор, а в товарния отсек. Там беше тъмно и силуетите на транспортните кораби приличаха на гигантски спящи същества. В далечния ъгъл, окачена на крилото на един от най-големите летателни апарати, светеше лампа.

Ако дъждът и гръмотевиците бяха музика за питарските уши, за шотетските музика беше бученето на машините. Звукът на странстващия кораб, на движението редом с космическия поток. Затова не се учудих, че точно в този отсек, където всеки разговор щеше да се слее с машинното жужене от долното ниво, се е събрала скромната групичка ренегати. Всичките бяха облечени в комбинезони на механици, може би наистина всички са механици, така, като се замисля, и бяха скрили лицата си зад черни маски като тази на Тека от вечерта, когато ме нападна в коридора.

Тека извади нож и долепи острието му до гърлото ми. Беше студено и миришеше приятно като отварите на Акос.

— Приближиш ли ги дори и със сантиметър, ще ти видя сметката — заплаши Тека.

— Кажи ми, че това не е цялото ви войнство.

В главата си преговарях как бих могла да се освободя от хватката ѝ, първо щях да настъпя силно пръстите на краката ѝ.

— Бихме ли рискували да издадеш цялото ни войнство на брат си? — попита Тека. — Не.

Едната метална скоба, прикрепяща лампата за крилото на транспортния кораб, изхвъркна, оставяйки я да виси само на една.

— Ти настояваше за среща — обади се някой от другите. Звучеше по-възрастен, по-груб. Беше мъж-планина, с толкова гъста брада, че сигурно губеше разни неща в нея. — Какво искаш от нас?

Успях да преглътна. Ножът на Тека още притискаше гърлото ми, но не той затрудняваше говора ми, а че ми предстоеше най-накрая да изрека на глас мислите, бушуващи в главата ми от месеци. Че най-сетне, за пръв път в живота ми, щях да *направя* нещо, вместо само да мисля за него.

— Искам безопасен превоз за един човек — заявих накрая. — Някой, който не иска да напусне Шотет.

— И кой е този *някой*? — попита същият мъж.

— Акос Кересет — отговорих.

В групичката се разнесе шушукане.

— И той не иска да си тръгне? Тогава защо държиш да го измъкнеш от Шотет? — попита мъжът.

— Сложно е за обяснение — отвърнах. — Брат му е тук. Но той вече не е себе си. И няма надежда да се възстанови. — Умълчах се за миг. — Любовта пречи на някои хора да видят истината.

— А-ха — прошепна Тека. — Стана ми ясно.

Имах чувството, че зад тъмните маски всички ми се присмиват. Не ми харесваше. Грабнах китката на Тека и я извих силно, за да не сочи ножът ѝ към мен. Тя простена от допира ми и аз хванах острието на ножа с два пръста, изтръгвайки го от хватката ѝ. Завъртях го в ръката си, така че да го хвана за дръжката. Пръстите ми бяха хлъзгави от веществото, с което беше намазано острието.

Преди Тека да се осъзнае, извих ръката ѝ още повече, притиснах гърба ѝ към гърдите си и насочих ножа към ребрата ѝ. Опитах се да задържа колкото може повече от болката от сенките за себе си, стиснала зъби, за да не изкрещя, макар че дишах тежко, точно до ухото ѝ. Тя не помръдваше.

— Не знам за каква ме имате, но не съм глупачка — заявих. — Да не мислите, че не мога да ви разпозная по стойката, по походката, по говора? Ако искам да ви предам, ще го направя, дори да носите маски и да ме заплашвате с нож. А всички знаем, че предам ли вас, предам и себе си. Така че... — Издухах един кичур от косата на Тека, попаднал пред устата ми. — Ще подходим ли с взаимно доверие, или не?

Пуснах Тека и ѝ подадох ножа. Тя ме изгледа бясно, стиснала китката си, но го взе.

— Добре — съгласи се мъжът.

И развърза кърпата, прикриваща устата му. Под нея гъстата му брада се спускаше чак до гърлото му. Някои от другите последваха примера му. Джорек беше един от тях, стоеше от дясната ми страна със скръстени ръце. Изобщо не се учудих, като се има предвид, че беше поискал смъртта на собствения си баща на арената, верен поддръжник на Ноавек.

Други не си направиха труда да разкрият лицата си, но това не ме притесни, интересувахе ме само говорителят им.

— Аз съм Тос и мисля, че можем да изпълним искането ти — каза брадатият. — Но предполагам си наясно, че ще искаме нещо в замяна.

— И какво е то?

— Искаме да ни помогнеш да се промъкнем в имението Ноавек. — Тос скръсти мускулестите си ръце. Дрехите му бяха ушити от другопланетни материали, твърде тънки за шотетския студ. — Във Воа. След странството.

— Изгнаник ли си? — попитах го, сбърчвайки чело. — Носиш другосветски дрехи.

Дали ренегатите не поддържаха контакт с изгнаниците, потърсили спасение от режима на Ноавек на друга планета? Имаше логика, но чак сега се замислях за усложненията от това. Изгнаниците без съмнение бяха по-голяма сила от бунтовнически настроените шотетци, обърнали се срещу брат ми. И по-опасни лично за мен.

— За нашите намерения и цели не правим разлика между изгнаник и ренегат. Всички се стремим към едно и също: да свалим брат ти от власт и да направим Шотет такъв, какъвто беше преди семейството ти да го омърси с неравенство — отвърна Тос.

— „Да го омърси с неравенство“ — повторих. — Колко деликатно се изказа.

— Думите не са мои — натърти мрачно Тос.

— По-неделикатно казано — намеси се Тека, — карате ни да гладуваме, криете лекарствата. Да не говорим, че вадите очите ни и изобщо ни изтезавате както на Ризек му скимне.

Канех се да възразя, че аз самата нито съм ги карала да гладуват, нито съм ги лишавала от медицински грижи, но внезапно ми се стори безсмислено да споря. И бездруго знаех, че са прави.

— Ясно. Е... имението Ноавек. Какво мислите да правите там?

Това беше единствената сграда, в която аз лично можех да вкарам някого. Знаех любимите кодове на Ризек, а и по-важните врати се заключваха с генетичен код — част от охранителната система, която Ризек бе въвел след смъртта на родителите ни. Само моите гени съвпадаха с неговите. Кръвта ми можеше да им отвори всяка врата.

— Не смятам, че тази информация те интересува.

Сбърчих чело. Не бяха много нещата, заради които група ренегати — или изгнаници, ще се домогва до достъп в имението Ноавек. Реших да изкажа предположение.

— Да не шикалкавим. Искате от мен да участвам в покушение срещу брат ми.

— Това смущава ли те? — попита Тос.

— Не — отговорих. — Вече не.

Въпреки всички зверства на Ризек, се изненадах от лекотата, с която отговорих. Той ми беше брат, моя кръв. Освен това беше единствената гаранция за безопасността ми — ако ренегатите успеяха да го убият, нямаше да пощадят живота на сестра му, убийцата. Но заради заповедта да участвам в разпита на Зосита и заплахата към Акос, Ризек успя да загуби и малкото преданост, която ми беше останала.

— Добре — рече Тос. — Ще поддържаме връзка.

Същата вечер, докато нагласях полата си върху кръстосаните си крака, претърсих с очи претъпканата зала за полка на Сузао Кузар. Всичките му хора се бяха наредили на балкона и си разменяха нетърпеливи погледи. *Чудесно*, помислих си. Бяха прекалено самоуверени, което несъмнено беше отражение на неговата нагласа, а така Акос щеше да го надвие по-лесно.

Залата ехтеше от хорски гласове, не толкова пълна, колкото при моя бой с Лети преди няколко месеца, но все пак малко други Възвърнати можеха да съберат такава тълпа. Кое то също беше добре. Победа в бой на арената винаги спомагаше за изкачване по

общественната стълбица, но за да има значение новият социален статут на победителя, трябваше да бъде признат от целия шотетски елит. Колкото повече хора гледаха триумфа на Акос над Сузао, толкова повече уважение щеше да спечели, а това ще го улесни в спасяването на Айджа. Влиянието на едно ниво обикновено се прехвърляше и на други — стига да е върху точните хора.

Ризек не благоволеше да присъства на днешния бой, но Вас се качи с мен на подиума, запазен за високопоставените шотетци. Аз седнах в единия му край, а той — в другия. Скриех ли сенките си в някое тъмно кътче, можех по-лесно да избегна хорските погледи. Но не успях да ги скрия от Вас, който седеше достатъчно близо да види как по кожата ми плъзват тъмни пипала всеки път, чуех ли името на Акос сред тълпата.

— Да знаеш, че не казах на Ризек за разговора ти с дъщерята на Зосита в товарния отсек преди лова на отпадъци — каза ми Вас, докато чакахме Сузао да излезе на арената.

Сърцето ми се разтуптя. Имах чувството, че срещата с ренегатите е оставила отпечатък върху кожата ми, видим за всеки, който се вгледаше. Въпреки това се опитах да запазя самообладание.

— Доколкото ми е известно, Ризек не е забранил разговорите с механици.

— Едно време не би възразил, но сега определено няма да му хареса.

— Трябва да ти благодаря за дискретността ли?

— Не. Трябва да го приемеш като втори шанс. Постарай се да не допускаш друг път подобни грешки, Сайра.

Погледнах отново към арената. Светлините станаха приглушени, а високоговорителите изпращаха пронизително, когато някой включи усилвателите, висящи над бойците. Сузао излезе пръв и тълпата го приветства с буйни възгласи. Той вдигна ръце, за да разпали публиката още повече, и резултатът беше нов изблик от крясъци.

— Арогантно копеле — измърморих под носа си.

Не заради поведението, а заради облеклото му: беше оставил шотетската си броня и излизаше на арената по риза. Не смяташе, че му нужна допълнителна защита. Само че от доста време не беше виждал Акос да се бие.

След секунда на арената излезе и Акос, облечен с бронята, която си беше заслужил, и стабилните ботуши от Пита. Публиката го

посрещна с присмех и вулгарни жестове, но те като че ли не го достигаха в състоянието, в което се намираше. Нямах я дори неизменната му предпазливост.

Сузао извади ножа си и погледът на Акос мигновено застина, сякаш току-що е взел решение. Той извади своя нож. Познах го веднага — беше обикновеният нож от Золд, който му подарих.

При допира му около острието не се увиха жилки от потока. В очите на публиката, свикнала да вижда бойците на арената с ножове на потока, обикновеният със сигурност изглеждаше като в ръката на мъртвец. Всички слухове за него, за устойчивостта му на потока, намираха потвърждение. И още по-добре, че дарбата му ги плашеше — способността на човек да всява страх му даваше различен вид сила. Знаех го от личен опит.

Сузао започна да подхвърля ножа си от ръка в ръка, въртейки го в дланите си. Номер, който явно беше научил от посветените си в зиватахак приятели, защото, съдейки по изпъкващите под ризата му мускули, той самият очевидно беше възпитаник на алтетахак.

— Струваш ми се притеснена — коментира Вас. — Имаш ли нужда да хванеш някого за ръката?

— Притеснявам се единствено за твоя човек — отвърнах. — Задръж си ръката, със сигурност ще ти трябва по-късно.

Вас се засмя.

— Явно не съм ти нужен, откакто си намери кой друг да те докосва.

— Какво трябва да значи това?

— Много добре знаеш. — Очите на Вас проблеснаха от гняв. — По-добре наблюдавай тувхийския си домашен любимец. Всеки момент ще умре.

Сузао нападна пръв и Акос отскочи встрани, изплъзвайки се с лекота на ленивия му удар.

— О, пъргав си — прокълтя гласът на Сузао през усилвателите. — Точно като сестра ти. Тя също почти ми се измъкна. Стигна почти до вратата, когато я спипах.

Той сграбчи Акос за гърлото и опита да го вдигне, за да го прикове към стената на арената. Акос обаче блъсна с вътрешната страна на китката си неговата, прекъсвайки хватката му, и се измъкна.

Можех да чуя как стратегическите правила на елметахак му диктуват да се държи на достатъчно разстояние от по-едрия опонент.

Той завъртя ножа в дланта си със зашеметяваща скорост — острието отрази светлината, разпилявайки я по пода, и Сузао я проследи с очи. Акос се възползва от моментната му разсеяност и го удари силно с левия си юмрук.

Сузао залитна назад с разкървавен нос. Не знаеше, че Акос е левичар. Нито че го тормозех да прави лицеви опори, откакто се появи при мен.

Акос не го остави, изви ръката му и го блъсна с лакът в носа. Крясъкът на Сузао проехтя из арената. Той атакува сляпо, сграбчвайки предницата на бронята на Акос, и го метна настрани. Акос загуби равновесие, а Сузао го притисна към земята с коляно и го удари силно в челюстта.

Изтръпнах. Акос, на пръв поглед зашеметен, вдигна коляно до лицето си, сякаш се канеше да изхвърли Сузао от себе си. Вместо това обаче извади нож от едната страна на ботуша си и заби острието между ребрата на Сузао.

Сузао се прекатури, вперил изумен поглед в дръжката, стърчаща от торса му. Акос замахна с другия си нож. И когато Сузао грохна на земята, всички видяха червената линия на гърлото му.

Дори не съзнавах колко съм била напрегната, докато боят не приключи и мускулите ми не се отпуснаха.

Бях заобиколена от шумотевица. Акос се приведе над тялото на Сузао да извади втория си нож. Избърса острието му в панталона си и отново го прибра в ботуша. Накъсаното му дишане ехтеше през високоговорителите.

Не се паникьосвай, посъветвах го наум, сякаш можеше да ме чуе.

Той избърса с ръкав потта от челото си и вдигна очи към публиката, обкръжила арената. Завъртя се бавно в кръг, сякаш гледаше с ненавист всеки зрител, после прибра ножа в ножницата си, прекрачи трупа на Сузао и тръгна по пътеката към изхода.

Изчаках няколко секунди, преди да сляза от подиума и да се смеся с тълпата. Тежките ми дрехи се развяваха около тялото ми, докато крачех устремено. Вдигнах полата си с две ръце и се опитах да настигна Акос, но той беше далече, не го видях никъде по коридорите към каютата ни.

Когато достигнах вратата, спрях с ръка до сензора и се заслушах. Отпърво чувах само тежко дишане, преминаващо във вопли. В следващи миг обаче Акос изкрещя и блъсна нещо и още нещо. Отново изкрещя и аз долепих ухо до вратата, прехапала долната си устна. Когато крясъците му отстъпиха място на ридания, стиснах плътта си със зъби толкова силно, че усетих кръвта да потича.

Докоснах сензора и отворих вратата.

Намерих го седнал на пода в банята. Навсякъде около него имаше парчета строшено огледало. Беше изтръгнал завесата на душа от тавана и рафта с кърпи от стената. Не ме погледна, като влязох, дори когато минах внимателно покрай парчетата стъкло, за да стигна до него.

Коленичих сред острите отломки и се пресегнах над рамото му, пускайки душа. Изчаках водата да стане гореща и го издърпах за ръката към струята.

Застанах под душа с него, както бях облечена. Акос дишаше на пресекулки до бузата ми. Сложих ръка на тила му и наместих лицето му под водата, а той затвори очи и й позволи да го облее. Разтрепераните му пръсти потърсиха моите и той притисна ръката ми към облечените си в броня гърди.

Останахме така дълго време, докато сълзите му не стихнаха. Тогава спрях водата и го поведох към кухнята, ритайки парчета огледало по пътя си.

Погледът му беше празен. Не знаех дали съзнава къде се намира и какво му се случва. Разкопчах каишите на бронята му и я изхлузих през главата му, хванах ръба на ризата му и отлепих мокрия плат от тялото му, разкопчах панталона му и го оставих да се свлече в подгизнала купчина в краката му.

Мечтаех си да го видя така, даже аз самата да го съблека някой ден, да махна пластовете дрехи, които ни разделят, но не така изглеждаше мечтата ми. Той страдаше. Искях единствено да му помогна.

Не усещах собствената си болка, но докато му помагах да се изсуши, забелязах, че сенките на потока се стрелкат светкавично под кожата ми. Все едно някой ги е инжектирал във вените ми и сега се движеха заедно с кръвта ми. Доктор Фадлан ме предупреди, че дарбата ми се засилва в моменти на силна емоционална възбуда. Е, прав беше.

Не съжалявах за Сузао, всъщност възнамерявах да се изплюя на погребалната му могила, само за да чуя пращането на слюнката си. Но преди всичко ме беше грижа за Акос, повече, отколкото за всеки друг на света.

Той лека-полека идваше на себе си и вече беше достатъчно адекватен да ми помогне да превържа ръката му и да стигне сам до стаичката си. Настаних го в леглото и отидох да сложа чайника на един от котлоните върху работния плот. Някога той ми приготвяше отвара против кошмари. Беше мой ред да му се отплатя.

ГЛАВА 23

АКОС

Всичко му се изплъзваше като коприна върху коприна, като олио във вода. Губеше му се време, понякога цял час под душа му се струваха броени секунди и излизаше от банята с набръчкани пръсти и лъснала кожа, или пък уж лягаше за нощен сън, а се будеше чак на другия следобед. Губеше му се пространство — пак се озоваваше на арената, оплискан с чужда кръв, или сред полята от переста трева, препъвайки се в скелетите на загубилите се из тях нещастници.

Губеше дори бройката на листенцата от тихоцвет, скътани от вътрешната страна на бузата му, с които се успокояваше. Губеше стабилността на ръцете си, вечно разтреперани. Губеха му се и думи, още преди да ги произнесе.

Сайра го остави да живее така няколко дни. Но в деня преди да кацнат във Воа, след като беше пропуснал няколко поредни хранения, тя влезе в стаята му и заповяда:

— Ставай. Веднага.

Той просто я изгледа озадачено, сякаш му говореше на неразбираем език.

Сайра врътна очи, сграбчи ръката му и го дръпна нагоре. Той изтръпна от болка при допира ѝ.

— Мамка му. — Тя го пусна. — Виждаш ли какво става? Започваш да усещаш моята дарба, защото си толкова изнемощял, че *твоята* започва да отслабва. Затова трябва да станеш и да хапнеш нещо.

— За да си върнеш прислужника ли? — тросна ѝ се той. Ето, губеше и търпение. — Да, но аз бях дотук. Готов съм да умра за семейството ти, каквото и да значи това.

Тя се наведе, така че лицата им да се изравнят, и каза:

— Знам какво е да се превърнеш в нещо, което мразиш. Знам колко боли. Но животът е пълен с болка. — Очите ѝ се изпълниха със сенки, сякаш доказвайки твърдението ѝ. — А *твоята* способност да я преодоляваш е по-голяма, отколкото си мислиш.

Тя задържа погледа му още няколко секунди, преди Акос да отвърне:

— Ама че вдъхновяваща реч?! „Животът е пълен с болка.“

— Доколкото ми е известно, брат ти още е тук — продължи тя. — Така че трябва да останеш жив, за да го спасиш, ако не за друго.

— Айджа. — Той изсумтя. — Значи затова е всичко.

Не мислеше за брат си, когато отне живота на Сузао. Мислеше просто колко много иска да види Сузао мъртъв.

— Тогава защо? — скръсти ръце Сайра.

— Откъде да знам? — Той разпери ръце, за да подчертае думите си, и блъсна кокалчетата на пръстите си в стената, без да обръща внимание на болката. — Ти ме направи такъв, ти ми кажи. Честта няма място в оцеляването, нали така?

При този спомен искрата в очите ѝ угасна. Акос се канеше да си върне думите, когато на вратата се почука. Той остана на ръба на леглото си, докато Сайра отваряше. На прага стоеше стражът с най-скучната работа на света, а зад него — Джорек.

Акос закри лице с едната си длан.

— Не го пускай.

— Май забравяш в чия каюта се намираш — отбеляза остро Сайра и отстъпи встрани, за да пусне Джорек.

— По дяволите, Сайра!

Акос скочи на крака. Пред очите му причерня за секунда и той залитна към касата на вратата. Май беше права — наистина трябваше да хапне нещо.

Джорек изцъкли очи, като го видя.

— Успех — пожела му Сайра и се затвори в банята.

Джорек се чудеше накъде да гледа — към украсената с брони стена, към растенията, висящи от тавана, към пъстрите тенджери по разнебитената печка. Почесваше врата си, оставяйки розови черти по кожата си, нервният му навик. Акос тръгна към него с натежало тяло. Докато стигне до най-близкия стол, се задъха.

— Какво правиш тук? — попита, изпълнен с ярост. Искаше му се да впие нокти в нещо, за да не губи повече от живота си. Дори така да нарани Джорек, който вече е изстрадал достатъчно. — Нали получи каквото искаше?

— Да, получих го — отвърна тихо Джорек и седна до Акос. — Идвам да ти благодаря.

— Това не беше услуга, а моята част от сделката. Аз убивам Сузао, ти измъкваш Айджа.

— Което ще е по-лесно, като кацнем във Воа — обясни Джорек със същия ужасяващо тих глас, сякаш се мъчеше да успокои побесняло животно. И може би, мислеше си Акос, точно това правеше. — Дойдох да ти кажа, че... — Той сбърчи вежди. — Не предполагах, че искам толкова много от теб. Мислех... мислех, че ще ти е лесно. Имаше вид на такъв човек.

— Не ми се говори за това.

Акос отпусна глава в ръцете си. Нямаше сили да мисли с каква лекота го направи. Сузао нямаше шанс, изобщо не предполагаше в какво се забърква. Акос се чувстваше по-голям убиец сега, отколкото след първото си убийство. Беше убил Калмев в амок, като насън. За разлика от Сузао.

Джорек сложи ръка на рамото му. Акос опита да се изплъзне, но той отказа да го пусне, не и докато не го погледне в очите.

— Майка ми ме изпрати да ти донеса това — обясни Джорек, изваждайки пръстен на дълга верижка от джоба си. В оранжево-розовия му метал беше изкован символ. — Това е гербът на нейния род. Искан да е твой.

Акос докосна с разтреперани пръсти верижката, фина, но провървена двойно за здравина. Стисна пръстена в юмрук толкова силно, че символът сигурно щеше да се отпечата на дланта му.

— Майка ти ми *благодари*? — промълви с пресекилив глас и отпусна глава върху масата.

Сълзи обаче не идваха.

— Семейството ми вече е в безопасност — обясни Джорек. — Ела да ни видиш някой път. Живеем непосредствено до Воа, между Границата и тренировъчния лагер. В едно селце до главния път. Добре дошъл си в дома ни заради онова, което стори за нас.

Акос почувства топлина в задната част на главата си — дланта на Джорек. Внимателният допир му донесе повече успокоение, отколкото можеше да си представи.

— А, да. И... не забравяй да отбележиш смъртта на баща ми върху ръката си. Моля те.

Вратата се затвори. Както лежеше на масата, Акос праметна ръце около главата си, още стиснал пръстена в юмрук. Кокалчетата му се бяха сцепили от боя, усети как наранената плът се опъва, когато сви пръсти. Вратата на банята изскърца леко. Сайра пошумоли из кухнята и остави парче хляб пред него. Той го изяде толкова лакомо, че едва не се задави, после отпусна лявата си ръка надолу и я обърна към Сайра със смъртните белези нагоре.

— Направи клеймото — пророни.

Гърлото му беше толкова пресъхнало, че думите едва излязоха от него.

— Може да почака.

Тя прокара пръсти по късата му коса и Акос изтръпна от нежния допир. Този път дарбата ѝ не му причини болка. Може би Джорек все пак му беше прехвърлил част от успокоението си. Или пък беше от хляба.

— Моля те. — Той вдигна глава. — Просто... направи го още сега.

Сайра се пресегна за ножа и Акос видя как мускулите на ръката ѝ се свиват. Цялата беше изтъкана от мускули. Сайра Ноавек. Но отвътре се размекваше все повече, беше като юмрук, който тепърва се приучваше да се отпуска.

Тя хвана китката му. Пръстите му попаднаха върху кожата ѝ, изсветлявайки сенките, плуващи из нея. Без тях красотата ѝ изпъкваше още повече — дългите ѝ, разпуснати къдрици, лъскави подменящата се светлина, очите ѝ, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни. Орловият ѝ нос с фини кости и петънцето до гръкляна ѝ — родилен белег, чиято форма му се струваше някак изящна.

Тя опря върха на ножа в ръката му, до второто му клеймо на смъртта, пресечено с диагонална черта.

— Готов ли си? — попита го. — Едно, две...

На „две“ заби безмилостно върха на ножа в кожата му. После изрови от чекмеджето малкото шишенце и четчицата. Нанесе от тъмната течност по прясната рана с финеса на художник пред платно. Остра болка проряза ръката му. Последвана от прилив на енергия — адреналин, който измести пулсиращата болка от тялото му.

Сайра прошепна името до кожата му:

— Сузао Кузар.

И той почувства всичко — и загубата, и бремето, и безвъзвратността. Точно както трябваше. Позволи си да намери облекчение в шотетския ритуал.

— Съжалявам — промълви, макар и да не знаеше за какво се извинява — за грубото си поведение от по-рано, за всичко, случило се след боя, или за нещо друго.

Събуждайки се в деня след боя, я завари да мете строшеното стъкло в банята. След това я видя да завинтва рафта за кърпите обратно на стената. Не си спомняше да го е бутал. Освен това го изуми и фактът, че знаеше как да борави с инструменти, сякаш не принадлежеше към висшето общество. Но все пак ставаше дума за Сайра Ноавек и изобилието ѝ от разнородни познания.

— Не съм стигнала дотам, че да забравя — отвърна тя, извърщайки очи от неговите. — Онова чувство, сякаш всичко е рухнало. И продължава да рухва.

Тя сложи едната си ръка в неговата, а с другата докосна леко врата му. В първия момент Акос изтръпна от допира ѝ, но после се отпусна. По шията му още имаше синини от задушавачката хватка на Сузао в столовата.

Пръстите ѝ се плъзнаха назад към ухото му, по белега от ножа на Ризек, и той се притисна към тях. Беше топъл, твърде топъл. Никога досега не се бяха докосвали така. И не му хрумваше, че може да го пожелае.

— Не мога да те разбера — промълви Сайра.

Дланта ѝ се спря върху лицето му и пръстите ѝ се извиха зад ухото му. Дълги, тънки пръсти с вечно изпъкнали сухожилия и вени, винаги готови. С кожа, толкова суха по кокалчетата, че на места се лющеше.

— Всичко, което си преживял, би накарало всеки друг да загуби човечността и надеждата си — продължи тя. — Тогава как... как е възможно ти да си такъв?

Той затвори очи. С болка.

— И все пак, Акос, това е война. — Тя опря чело в неговото. Решителните ѝ пръсти прилепваха по костите му. — Война между теб и хората, унищожили живота ти. Не се срамувай да я водиш.

Той изпита друга болка. Дълбок копнеж в дъното на стомаха си.
Желаеше я.

Копнееше да прокара пръсти по ясно изразените ѝ скули. Да вкуси изящния родилен белег на гърлото ѝ, да усети дъха ѝ в устата си, да усуква пръсти в косата ѝ, докато не се заплетат.

Извърна глава и долепи устни до бузата ѝ с такава сила, че не се получи точно целувка. За миг устните им се озоваха на един дъх разстояние. После Акос се отдръпна, стана и ѝ обърна гръб. Избърса устата си. И се зачуди какво го прихващаше, по дяволите.

Тя стана точно зад него, толкова близо, че усещаше топлината на тялото ѝ до гърба си. Докосна мястото между плешките му. Дали дарбата ѝ накара кожата му да изтръпне дори през ризата?

— Трябва да направя нещо — заяви Сайра. — Ей сега ще се върна.

И просто излезе от стаята.

ГЛАВА 24

САЙРА

Вървах по тунелите на механиците с пулсиращо лице. Споменът за устните му върху бузата ми се връщаше отново и отново в съзнанието ми. Опитах се да го стъпча като изхвъркнал от пещта въглен. Разпалех ли го, нямаше как да направя онова, което се налагаше.

Пътят до тясната стаичка на Тека беше много оплетен и ме водеше дълбоко в търбуха на кораба.

Тя отговори на тихото ми почукване след броени секунди. Беше със свободни дрехи и боси крака. Около липсващото ѝ око вместо истинска превръзка имаше лента от плат. Зад рамото ѝ се виждаше повдигнатото легло с импровизирано бюро под него, вече освободено от железария, инструменти и жици. Явно се готвеше за кацането във Воа.

— Дявол да го вземе! — смая се тя и ме издърпа в стаята си. Здравото ѝ око изскочи от притеснение. — Не можеш да идваш тук, когато ти скимне, да не си откачила?

— Утре — заявих. — Каквото и да сте намислили да сторите на брат ми, трябва да се случи утре.

— Утре — повтори тя. — Тоест денят след днешния.

— Доколкото съм запозната, това е официалното определение на „утре“ — отвърнах.

Тя седна на разнебитения стол пред бюрото и опря лакти на коленете си. Ризата ѝ се вдигна, разкривайки малко от голата кожа на кръста ѝ — не носеше горно бельо и ми се стори странно да я видя по домашно облекло в личното ѝ пространство. Не се познавахме достатъчно добре, че да се явяваме една пред друга в такъв вид.

— Защо? — попита накрая.

— В деня на кацането настава същински хаос — обясних. — Охранителната система на имението няма да е настроена, всички ще са уморени. Идеалният момент да се промъкнете.

Тека свъси вежди.

— Имаш ли план?

— Задната порта, задната врата, скритите проходи, това е лесният маршрут, защото знам кодовете — отговорих. — Само личните стаи имат сензори, за които ще е нужна моята кръв. Ако успеете да стигнете до задната порта в полунощ, аз ще ви помогна с останалото.

— И със сигурност си готова за това?

Снимка на Зосита беше залепена на стената над главата на Тека, точно над възглавницата ѝ. До нея имаше и друга — на момче, навярно брат ѝ. Гърлото ми се стегна. По един или друг начин семейството ми беше отговорно за всяка от загубите в живота ѝ.

— Що за глупав въпрос? — отвърнах намръщено. — Естествено, че съм готова. Но вие готови ли сте да изпълните своята част от сделката?

— Кересет? Да — потвърди Тека. — Ти ни вкарай в имението, ние ще изкараме него.

— Настоявам двете неща да се случат едновременно, не искам да пострада заради моите действия — натъртих. — Тихоцветът не му влияе, така че ще трябва сериозна доза, за да го упоите. Освен това е опитен боец и не бива да го подценявате.

Тека кимна бавно. И впери поглед в мен, дъвчейки вътрешността на бузата си.

— Какво е станало? Струваш ми се... подивяла — коментира тя. — Да не сте се скарали?

Не ѝ отговорих.

— Не те разбирам — продължи тя. — Очевидно си влюбена в него, защо искаш да се махне оттук?

Замислих се дали да отговарям и на този въпрос. Още не можех да се отърся от допира на грубата му брадичка по бузата ми и топлата му уста до кожата ми. Той ме целуна. Без провокации и задни мисли. Трябваше да се радвам, да изпитвам надежда. Но нещата не бяха толкова прости.

Можех да ѝ дам десетки причини. Акос беше в опасност, откакто Ризек осъзна, че може да ми влияе чрез него. Айджа беше безнадежден случай и навярно Акос щеше да се примири с това, щом си отидеше у дома, при майка си и сестра си. Двамата с него никога нямаше да сме

равни, докато беше пленник на Ризек, затова трябваше да го освободя. Но причината, най-близка до сърцето ми, сама изскочи от устата ми.

— Животът тук... го смазва — отговорих. Пристъпих неловко от крак на крак. — Не мога повече да гледам безучастно. Няма.

— Ясно — отвърна тя с поомекнал глас. — Тогава действаме. Ти ни вкарваш, ние изкарваме него. Уговорихме ли се?

— Уговорихме се — потвърдих. — Благодаря ти.

Открай време мразех да се прибирам в имението.

Много от шотетците се струпуваха на наблюдателната палуба, за да гледат с радостни възгласи как се приближаваме до бялата ни планета. Всички стягаха с трескава бодрост багажа си, нетърпеливи да се върнат при младите и старите, които ги чакаха във Воа. Аз обаче страдах.

И се притеснявах.

Нямах много багаж за стягане. Малко дрехи и някои оръжия. Изхвърлих храната с кратка годност и свалих чаршафите и одеялата от леглото си. Акос ми помагаше мълчаливо, с превързана ръка. Неговата чанта вече го чакаше на масата. Гледах го как прибира в нея дрехите си и някои от книгите, които му бях дала. Любимите му страници бяха прегънати, за да ги отбележи, и макар да бях чела целите книги, ми се искаше да отгърна тези, най-ценни за него части, да ги прочета, все едно навлизам в съзнанието му.

— Държиш се странно — отбеляза той, като приключихме и оставаше само да чакаме.

— Не обичам да се прибирам вкъщи — обясних му.

Поне това беше вярно.

Акос се огледа наоколо и сви рамене.

— Май по-скоро тук си у дома. Оставила си повече от себе си в тази каюта, отколкото където и да било във Воа.

Имаше право, разбира се. Радвах се, че разпознава отпечатъка ми — че ме е наблюдавал и е научил за мен толкова, колкото аз за него.

А аз наистина го познавах. Можех да го открия в многолюдна тълпа само по походката. Знаех какъв цвят са вените по задната страна на ръцете му. И кой е любимият му нож за рязане на ледоцвети. И че дъхът му винаги ухае на тихоцвет и листа от сендес.

— Може би следващия път и аз ще се потрудя повече върху стаята си — отбеляза той.

Следващият път няма да си тук, помислих си.

— Да — усмигнах се насила. — Добра идея.

Веднъж мама ми каза, че умея да се преструвам. Баща ми не обичаше да гледа болка, затова още от дете криех своята от него — придавах си неутрално изражение, макар да впивах нокти в дланта си. И всеки път, когато тя ме водеше по специалисти и доктори заради дарбата на потока, умело лъжех къде сме били. В семейство Ноавек оцеляването зависеше от преструвките.

Използвах същото това умение при кацането и завръщането у дома: докато вървахме към товарния отсек, след като проникнахме в атмосферата на родната планета, докато се качвахме в транспортния ховър, докато всички крачехме след Ризек по обратния път към имението Ноавек. Същата вечер вечерях с брат ми и Има Зецивис, преструвайки се, че не виждам ръката ѝ върху коляното му, как пръстите ѝ го потупваха небрежно или трескавия поглед в очите ѝ, когато не се смееше на някоя от шегите ѝ.

По-късно тя като че ли се поотпусна и двамата решиха да не се крият повече, а се сбутаха в единия край на масата, блъскайки лакти, докато се хранеха. Убих семейството ѝ, а тя беше станала любовница на брат ми. Навярно щях да се отвратя от постъпката ѝ, ако не разбирах отлично какво означава да ти се живее. Да копнееш да живееш на всяка цена.

Разбирах тази нужда. Но сега копнеех и за нещо друго — да видя Акос в безопасност.

След вечеря се престорих на търпелива, докато Акос ме учеше как да предвиждам колко силна е дадена отрова, без да я опитвам. Мъчех се да запечатам всеки момент в паметта си. Трябваше да знам как да правя сама подобни отвари, защото той скоро нямаше да е до мен. Ако довечера хванеха мен и ренегатите, сигурно щях да загубя живота си. Но ако успеехме, Акос щеше да се прибере у дома, а Шотет — да изпадне в хаос без водача си. И в двата случая беше малко вероятно да го видя отново.

— Не, не — спря ме Акос. — Не го кълцай така. Режи прецизно. Режи!

— Режа де — отвърнах. — Ако ножовете ти не бяха толкова тъпи...

— Тъпи? Мога да отрежа пръста ти с този!

Завъртях ножа в ръката си и го улових за дръжката.

— Така ли? Не думай!

Той се засмя и праметна ръка през раменете ми. Усетих ритъма на сърцето си в гърлото.

— Не се преструвай, че не знаеш какво е финес. Виждаш съм те.

Намръщих се и опитах да съсредоточа вниманието си върху „рязането“. Ръцете ми леко трепереха.

— Веднъж си ме видял да танцувам в тренировъчната зала и си въобразяваш, че знаеш всичко за мен.

— Знам достатъчно. Ето, виждаш ли, прецизно нарязани парчета. Казах ти.

Той вдигна ръка от раменете ми, но дланта му остана на гърба ми, точно под едната плешка. Чувството остана с мен до края на вечерта, след като приключихме с отварата, пригответихме се за лягане и той затвори вратата помежду ни.

Затворих очи. Отидох да го заключа, после влязох в банята и изсипах сънотворната отвара в мивката.

Преоблякох се в тренировъчния екип, защото в него се чувствах най-свободно и удобно, избрах обувките, с които най-тихо щях да се придвижвам по пода. Сплетох косата си стегнато, така че да не ми се пречка, и я увих на кок върху главата ми, за да не ме дръпне някой за нея по време на бой. Закачих ножницата си по диагонал на кръста за по-лесен захват на ножа. По всяка вероятност нямаше да се стигне до него, предпочитах да се бия с голи ръце в напечен момент.

Накрая се шмугнах зад скритата врата в стената на стаята ми и тръгнах по скрития проход към задната врата. Знаех пътя наизуст, но за всеки случай опипвах резките на всеки ъгъл, за да се уверя, че съм на правилното място. Спрях чак при кръга, издълбан в стената до кухните — символа на тайния изход.

Наистина го правех. Помагах на група ренегати да убият брат ми.

Ризек живееше без нито капка щастие, във вихъра на вечна жестокост, следвайки командите на покойния ни баща, сякаш още

наблюдаваше всяко негово движение. Хора като Ризек Ноавек не се раждаха, създаваха ги. Но времето не можеше да се върне назад. И творението на баща ми трябваше да бъде разрушено.

Отворих скритата врата и тръгнах през полето от переста трева към портата. Сред високите стръкове ми се привиждаха мъртвешки лица — на Лети, на Узул, на майка ми, които сякаш ме зовяха. Шепнеха името ми с гласа на вятъра. Въведох с разтреперани пръсти рождената дата на майка ми в устройството до портата и тя се отвори.

В тъмното на няколко метра от нея чакаха Тека, Тос и Джорек с покрити лица. Кимнах настрана и те минаха покрай мен в колона по един, навлизайки в перестата трева. Затворих портата зад тях и изпреварих Тека, за да ги отведе до задната врата.

Докато ги водех по скритите коридори към крилото на брат ми, си мислех, че такова паметно събитие не бива да се случва в пълна тишина. Но може би почтителното мълчание беше израз на признание към делото ни. Пръстите ми обхождаха ъглите на коридорите в търсене на дълбоките резки, известяващи близостта на стълбищата. Вървях по памет, заобикаляйки слепешком щръкнали пирони и пукнати дъски.

На мястото, където главният проход се разделяше на два — левият водеше към моето крило от къщата, десният — към това на Ризек, спрях и се обърнах към Тос.

— Тръгнете наляво, третият етаж — упътих го и му дадох ключа от стаята на Акос. — За да отключите вратата. Сигурно ще трябва да приложите малко сила, преди да го упоите.

— Това не ме притеснява — увери ме Тос.

И аз нямах опасения — колкото и опит да беше придобил Акос в самоотбраната, Тос беше същински гигант. Гледах го как стисна ръцете на Тека и Джорек, преди да изчезне по левия коридор.

Като приближихме крилото на Ризек, забавих крачка — спомних си какво разказа на Акос за засилената охрана в неговата част на къщата. Тека ме докосна по рамото и се промъкна край мен. Приклепна и долепи длани на пода. Затвори очи и задиша дълбоко през носа.

После се изправи, кимайки с глава.

— В този коридор няма нищо — обяви тихо.

Повървахме в същата посока, спирайки на всеки ъгъл, за да проучи Тека охранителната система с помощта на своята дарба на

потока. Ризек никога не би предположил, че момиче, живеещо сред грес и жици, може да го унищожи.

Но внезапно се оказахме в задънена улица — проходът беше барикадиран. Естествено. Ризек сигурно е наредил да затворят скритите коридори след опита за бягство на Акос.

Стомахът ми подскочи, но не изпаднах в паника. Отместих близкия стенен панел и се озовах в празната дневна зад него. Намирахме се само на няколко стаи разстояние от спалнята и кабинета на брат ми. Деляха ни поне трима стражи и ключалката, която само моята кръв на Ноавек можеше да отвори. Нямахме как да минем покрай стражите, без да предизвикаме нежелан шум.

Потупах Тека по рамото и се наведох да прошепна в ухото ѝ:

— Колко време ти трябва?

Тя ми показа два пръста.

Кимнах, извадих ножа си и го стиснах до бедрото. Мускулите ми потрепваха в готовност за резки движения. Излязохме от дневната и видяхме първия страж да крачи по коридора. Повървах след него няколко секунди, имитирайки походката му. После запечатах устата му с лявата си ръка и го намущках с дясната, като плъзнах острието под бронята му, право между ребрата.

Той изкрещя в дланта ми, която успя да заглуши острия звук, но не и да го спре напълно. Пуснах го на земята и хукнах към стаята на Ризек. Останалите ме последваха, без да се стараят да пазят тишина. Напред се чува викове. Джорек изтича покрай мен и налетя на втория страж, поваляйки го с груба сила.

Аз поех следващия — сграбчих го за гръкляна с почерняла от сенките длан и го блъснах в стената отляво. Накрая се озовах пред вратата на Ризек със стичащи се зад ушите ми струйки пот. Кръвният сензор представляваше процеп в стената, широк и висок колкото да побере човешка ръка.

Вкарах ръката си вътре, докато Тека дишаше тежко над рамото ми. Отвсякъде се чуваха крясъци и забързани стъпки, но още никой не беше стигнал до нас. Усетих боцване, когато сензорът източил капка от кръвта ми, и зачаках вратата на Ризек да се отвори.

Но така и не стана.

Извадих ръката си и пробвах с лявата.

Вратата пак отказа да се отвори.

— Ти не можеш ли да я отвориш с дарбата си? — попитах Тека.

— Ако можех, нямаше да си ни нужна *ти*! — извика тя. — Мога да включвам и изключвам сензора, но не и да отключвам врати...

— Не работи. Да вървим!

Сграбчих Тека за ръката, твърде обезумяла, за да мисля за болката, която вероятно ѝ причинявах, и я задърпах надолу по коридора. Тя извика „Бягай!“ и Джорек разби главата на стража пред себе си с дръжката на ножа на потока. Наръга друг през бронята и ни догони в дневната. Отново хукнахме през скритите проходи.

— В стените са! — извика някой.

Светлина проникваше през пролуките на всяка тайна врата. Цялата къща беше будна. Дробовете ми горяха от препускането. Зад нас се чу стържене и един от стенните панели се плъзна.

— Тека! Върви да намериш Тос и Акос! — извиках ѝ. — Завий наляво, после надясно, надолу по стълбите и пак вдясно. Кодът за задната врата е 0503. Повтори ми всичко.

— Ляво, дясно, надолу, дясно, 0503 — повтори Тека. — Сайра...

— Върви! — изкрещях и я блъснах назад. — Аз вкарвам вас, вие изкарвате него, забрави ли? Е, няма как да го изкарате, ако ви убият! Така че върви!

Тека кимна бавно.

Заех позиция в средата на прохода. Не видях, а по-скоро чух как Тека и Джорек побягват в обратната посока. Стражите нахлуха в тесния коридор и аз позволих на болката да се извиси в мен, докато почти не ме заслепи. Тялото ми се изпълни с толкова сенки, че се превърнах в олицетворение на мрака, в отрязък нощ, в къс празнота.

Нахвърлих се на първия страж с боен вик. Болката ми го връхлетя заедно с юмрука ми и той изпищя, сривайки се на земята. По лицето ми се търкаляха сълзи, но скочих към следващия.

И към следващия.

И към следващия.

Трябваше единствено да спечеля малко време на ренегатите. За мен беше твърде късно.

ГЛАВА 25

САЙРА

— Виждам, че си обновил затвора — казах на Ризек.

Като малка родителите ни ме бяха водили тук, в редицата клетки под амфитеатъра. Това не беше официалният затвор на Воа, а по-специално, скрито съоръжение в сърцето на града, предвидено само за враговете на семейство Ноавек. Помнех го като творение от камък и метал, сякаш излязло от учебник по история.

Сега подът беше от тъмен материал, подобен на стъкло, но поздрав. Клетката ми беше обзаведена само с метална пейка и тоалетна с мивка зад един параван. Стената, дяляща ме от Ризек, беше от дебело стъкло с процеп за храна, който сега стоеше отворен, за да се чуваме.

Лежах на пейката в ъгъла с изпружени напред крака. Тялото ми тежеше от умора и тъмнееше от болка, насинено на местата, където Вас ме беше сграбчил в скрития проход, за да предпази останалите стражи от мен. Цицината на тила ми, където ме блъсна в стената, за да ме обезвреди, пулсираше болезнено.

— Кога се превърна в предател?

Ризек стоеше в коридора, облечен с бронята си. Светлините на тавана придаваха синкав оттенък на кожата му. Той опря ръка в стъклото, което ни разделяше, и се приведе напред.

Интересен въпрос. Нямах чувството, че съм се „превърнала“ в предател, а по-скоро, че най-сетне съм поела по отдавна избран път. Станах и главата ми затуптя, но това не беше нищо, в сравнение с болката от сенките, които се стрелкаха като обезумели из тялото ми. Очите на Ризек ги следваха по ръцете и краката, и лицето ми, сякаш само тях виждаха. И наистина, брат ми открай време виждаше само тях.

— За твое сведение, никога не съм ти била предана — отвърнах, тръгвайки към стъклото. Деляха ни едва няколко крачки, но поне засега се чувствах недосегаема. Най-сетне се престрашавах да му кажа всичко, което исках. — Но вероятно нямаше да участвам в нападение срещу теб, ако ни беше оставил на мира, както ти казах. Но когато

нарани Акос, за да ми наложиш волята си... е. Нямахте как да го преглътна.

— Ти си глупачка.

— Далеч не съм толкова глупава, колкото си въобразяваш.

— Да, определено го доказа. — Той се засмя, обгръщайки затвора около нас с широк жест на ръката си. — Това очевидно е дело на блестящия ти ум.

Той отново се облегна на стъклената преграда помежду ни и се прегърби, за да е по-близо до лицето ми. Дъхът му замъгли стъклото.

— Знаеше ли — продължи после, — че възлюбеният ти Кересет познава тувхийския канцлер?

Прониза ме болезнен страх. Знаех. Акос ми разказа за Ориев Бенесит, когато гледахме видеоматериала от възкачването ѝ на власт. Ризек не подозираше, разбира се, но и нямаше да повдигне темата, ако ренегатите бяха измъкнали Акос от имението Ноавек. Какво ли му се е случило? Къде го държеше?

— Не — отговорих с пресъхнало гърло.

— Е, голямо неудобство е, че сестрите Бенесит са близначки. Не знам коя да нападна най-напред, а виденията на Айджа ясно показаха, че трябва да ги убия в определен ред, за да постигна желания ефект — обясни с усмивка Ризек. — От тях узнах, че Акос може да ми даде информацията, от която се нуждая, за да постигна целта си.

— Значи още не си отнел дарбата на потока на Айджа — отбелязах с надеждата да спечеля малко време.

Не знаех за какво ми е време, а само че ми трябваше — колкото може повече, преди да узная съдбата на Акос и ренегатите.

— И това ще се случи съвсем скоро — отвърна с усмивка Ризек. — Действам внимателно, за разлика от теб.

Е, не можех да споря.

— Защо кръвта ми не успя да отвори генната ключалка? — попитах вместо това.

Ризек просто продължи да се усмихва.

Накрая отбеляза:

— Трябваше да ти го спомена по-рано, но спипахме едно от приятелчетата ти ренегати. Тос. След малко убеждаване ни сподели, че участваш в опит за покушение срещу мен. Вече не е сред живите. Май се поувлякох.

Усмивката на Ризек се разшири още повече, но погледът му беше някак размит, сякаш е злоупотребил с тихоцвет. Колкото и да се преструваше на безчувствен, знаех какво се е случило всъщност. Убил е Тос, защото е вярвал, че трябва да направи точно това, но не е могъл да понесе смъртта му. И след това е взел тихоцвет, за да се успокои.

— Какво — подхванах с равен тон, останала без дъх — си сторил на Акос?

— Май не се разкайваш — продължи Ризек, сякаш не съм го попитала нищо. — Ако беше помолила за прошка, вероятно щях да проявя милост към теб. Или към него, ако предпочетеш. Но ето че не стана така.

Вратата в дъното на коридора се отвори и брат ми изпъна гръб. Вас влезе с маршова стъпка и насинена от лакътя ми буза. Следваше го Айджа, който влачеше прегърбен мъж до себе си. Веднага разпознах повесената глава, високото, стройно тяло, препъващо се до него. Айджа пусна Акос на пода и той се свлече като труп, плюейки кръв.

Стори ми се, че мярнах искрица състрадание в очите на Айджа, когато погледна към брат си, но само след миг то изчезна.

— Ризек — извиках трескаво, отчаяно. — Ризек, той няма нищо общо. Моля те, не го замесвай в това... той не знаеше, нищо не знаеше...

Ризек се изсмя.

— Наясно съм, че не е знаел за ренегатите, Сайра. Нали вече говорихме по въпроса. Интересува ме какво знае за канцлера.

Свлякох се на колене, долепила длани до стъклото. Ризек приклепна пред мен.

— Ето затова трябва да избягваш да се обвързваш. Мога да използвам теб, за да изтръгна информация за канцлера, и него, за да ми разкажеш за ренегатите. Логично и елементарно, нали?

Отстъпих назад, тялото ми пулсираше в тон със сърцето ми, докато не долепих гръб в далечната стена. Не можех да избягам, но и нямах намерение да ги улеснявам.

— Изведете я — нареди Ризек, въвеждайки кода, за да отвори вратата на килията. — Да проверим дали Кересет е достатъчно изнемоощял, за да се получи номерът.

Веднага щом Вас влезе в килията, се отблъснах от стената и забих рамо в стомаха му, поваляйки го по гръб на земята. Той ме

сграбчи за раменете, но ръцете ми бяха достатъчно свободни да издера лицето му до кръв, точно под окото. Ризек влезе в килията и ме удари в челюстта. Паднах настрани със замаян поглед.

Вас ме завлече при Акос и ме накара да коленича пред него, само на една ръка разстояние.

— Съжалявам.

Само това ми хрумна да му кажа. Все пак беше тук по моя вина. Ако не се бях свързала с ренегатите... но беше твърде късно за подобни мисли.

Когато очите му срещнаха моите, всичко в мен се забави, сякаш съм спряла времето. Плъзнах поглед по него като милувка — по рошавата му кестенява коса, луничавия нос, сивите очи, за пръв път вперени без нито капка предпазливост в мен. В този миг не виждах нито синините, нито кръвта по него. Заслушах се в дъха му. Чух го в ухото си, след като го целунах, леко насечен, сякаш не искаше да го изпусне от гърдите си.

— Когато разбрах ориста си, си помислих, че ще умра като предател на родината си — пророни дрезгаво Акос, сякаш е изгубил гласа си от викане. — Но ти промени това.

И се усмихна малко безумно.

В този миг разбрах, че Акос няма да издаде информация за канцлера им, каквото и да му се случи. Чак сега осъзнах колко дълбоко приема ориста си. Да умре за семейство Ноавек за него беше проклятие, както сигурно падението от Бенесит е проклятие за Ризек. Но тъй като се обявих против брат ми, ако Акос загине сега заради мен, няма да е като предател. Може би не бях проиграла напразно животите ни заради съюза ми с ренегатите. Може би в жертвата ми все още има смисъл.

Тази мисъл опростяваше всичко. Щяхме да страдаме и да умрем. Приех неизбежното.

— Нека ви изясня какво очаквам от вас.

Ризек приклепна до нас, опрял лакти в коленете си. Обувките му бяха лъснати — намерил е време да лъсне обувките си, преди да изтезава сестра си?

Преглътнах неочакван смях.

— И двамата ще страдате. Ако ти пръв се предадеш, Кересет, ще ми кажеш каквото знаеш за орисания канцлер на Тувхе. Ако ти си

първа, Сайра, ще ми дадеш информация за ренегатите и връзките им с изгнаническата колония. — Ризек погледна към Вас. — Започни.

Приготвих се за удар, но вместо това Вас ме хвана за китката и дръпна ръката ми към Акос. В първия момент не се съпротивлявах, сигурна, че допирът ми няма да му повлияе. Но тогава си спомних думите на Ризек — щеше да провери дали Акос е „изнемощял“ достатъчно. Значи го държаха гладен от дни, през цялото време, докато аз съм била в затвора, отслабвах тялото му, а с него и дарбата му.

Напрегнах сили срещу желязната хватка на Вас, но напразно. Кокалчетата ми докоснаха лицето на Акос. Сенките запълзяха към него, колкото и да ги молах да спрат. Не бях тяхна господарка. Акос простена, докато собственият му брат го притискаше към ръката ми.

— Отлично. Получава се — обяви доволно Ризек и стана на крака. — Е, Кересет, канцлерът на Тувхе. Какво имаш да ми казваш за нея.

Дръпнах лакътя си назад с всички сили, гърчейки се в ръцете на Вас. Колкото повече се борех, толкова повече се разрастваха сенките ми, сякаш ми се подиграваха. Вас беше силен и нямаше как да го надвия, прихвана ме здраво с една ръка и затегли дланта ми напред с другата, полагайки я върху гърлото на Акос.

Не можех да си представя нищо по-ужасно от това. Бича на Ризек измъчваше Акос Кересет.

Усетих колко е горещ. Болката в мен отчаяно се стремеше да бъде споделена, проникна в него, но вместо да отслабне в собственото ми тяло, както обикновено се случваше, превзе и двамата ни. Ръката ми се тресеше от напъна да я откъсна от него. Акос изкрещя, аз също. Почернях от потока, превърнах се в център на черна дупка, в отрязък от беззвездната галактическа периферия. Всеки сантиметър от тялото ми гореше, болеше, умоляваше за облекчение.

Гласовете ни с Акос се срещнаха като протегнати ръце. Затворих очи.

Стоях пред дървено бюро, белязано с кръгове от чаши с вода. По плота му бяха разпилени тетрадки, всичките надписани с моето име — Сайра Ноавек, Сайра Ноавек, Сайра Ноавек. Веднага познах мястото. Кабинетът на доктор Фадлан.

— Потокът тече през телата на всички ни. Подобно на течен метал, вливащ се в леярски калъп, той придобива различна форма във всеки от нас — обясняваше докторът.

Майка ми седеше от дясната ми страна с изпънат гръб и сключени в скута ръце. Спомнях си я до най-малката подробност — до свободния кичур коса зад ухото ѝ и бледото петънце на брадата ѝ, покрито с грим.

— Това, че дарбата на дъщеря ви я кара да причинява болка на себе си и на околните, донякъде ни загатва какво се случва в тялото ѝ — продължи Фадлан. — Но първоначалното ми заключение е, че на някакво ниво в психиката си тя вярва, че го заслужава. Както и околните.

Вместо да избухне, както се беше случило в онзи момент, майка ми просто наклони глава. Още виждах пулса в шията ѝ. Обърна се към мен. Беше по-красива, отколкото дръзвах да си спомня, дори бръчиците в ъгълчетата на очите ѝ бяха изящни, нежни.

— Ти как мислиш, Сайра? — попита ме, превръщайки се в огранска танцьорка с бяла боя около очите и кости, светещи толкова ярко под кожата, че виждах дори малките пролуки между ставите им. — Така ли е според теб?

— Не знам — отвърнах с гласа си на възрастна. И тялото ми беше сегашното, макар и да седях в този кабинет като дете. — Знам само, че болката иска да бъде споделяна.

— Сериозно? — подсмихна се танцьорката. — Дори с Акос?

— Болката ми не вижда света през моите очи, не избира жертвите си — отвърнах. — Тя е проклятие.

— Не, не — рече танцьорката и тъмните ѝ очи се впиха в моите.

Но вече не бяха кафяви като онази вечер в трапезарията, бяха сиви и бдителни. Очите на Акос, познати ми дори насън.

Той беше заел мястото ѝ, кацнал на ръба на стола — миниатюрен на фона на върлинещото му тяло, сякаш се канеше да отлети.

— Всяка дарба на потока носи проклятие — обясни Акос. — Но никоя не е **просто** проклятие.

— Единственото хубаво нещо е, че никой не може да ме нарани — отвърнах.

Но още докато го казвах, знаех, че не е истина. Хората продължаваха да ме нараняват. Дори не беше нужно да ме докосват, да ме измъчват. Докато ме беше грижа за собствения ми живот, за този на Акос и на ренегатите, които почти не познавах, бях не по-малко уязвима от всички останали.

Примигах насреща му, споходена от друг отговор.

— Ти ми каза, че съм нещо повече от нож или друго оръжие — продумах. — Може би си прав.

На лицето му се изви онази тънка, позната усмивка.

— Дарбата е всъщност силата, която проклятието ми даде. — Този нов отговор беше като цъфтящ тихоцвет с бавно разпукващи се листенца. — Мога да го понеса. Мога да понеса болката. Мога да понеса всичко.

Той се пресегна към бузата ми. И се превърна в танцьорката, в майка ми, в Отега.

В следващия момент се озовах в затвора с протегнатата ръка и пръсти върху бузата на Акос, докато Вас държеше непоколебимо китката ми. Акос стискаше зъби. А сенките, които обикновено стояха под кожата ми, се виеха навсякъде около нас като пушек. Всичко тънеше в такъв мрак, че не виждах нито Ризек, нито Айджа, нито стъклените стени на затвора.

Очите на Акос, пълни със сълзи и болка, намериха моите. Лесно можех да изтласкам сенките към него. Бях го правила много пъти, всичките отбелязани като клейма на лявата ми ръка. Трябваше само да направя мост и да позволя на болката да мине по него като дихание, като целувка. Да я излея от себе си, за да намерим и двамата облекчение в смъртта.

Но той не го заслужаваше.

Затова прекъснах връзката, сякаш затръшнах врата помежду ни. Издърпах болката обратно в себе си, карайки тялото ми да почернее като шише с мастило. Потреперих от бесния напор на силата, на агонията.

Не виках, не пицях. Не се страхувах. Знаех, че съм достатъчно силна да оцелея.

4.

ГЛАВА 26

АКОС

Някъде между съня и съзнанието му се стори, че вижда переста трева, поклащана от вятър. Представи си, че е у дома и вкухва снега във въздуха, долавя мириса на премръзналата земя. Позволи на копнежа да го прониза като копие и отново се потопи в сън.

Олио върху вода като мъниста.

Беше на колене на пода в затвора, наблюдавайки как сенките извират от кожата на Сайра като пушек. Мрачната мъгла обагри в тъмносиво ръката на рамото му, ръката на Айджа. През нея виждаше Сайра съвсем смътно, беше вирнала брадичка нагоре и стоеше със затворени очи, сякаш спеше.

А сега лежеше върху тънък дюшек, с електрическо одеяло върху босите му крака. И игла в ръката. Едната му китка беше закопчана с белезници за рамката на леглото.

Болката и споменът за нея преминаваха в глухо усещане.

Размърда пръсти и интравенозната игла се размести под кожата му. Той се намръщи. Сънуваше това място, само така си го обясняваше, защото още беше в онази гробница под амфитеатъра на Воа и Ризек му заповядваше да говори за Ори Редналис. Ориев Бенесит. Каквото и да беше името ѝ сега.

— Акос?

Женският глас му прозвуча съвсем реално. Може би все пак не сънуваше.

Тя застана над него с обрамчено в права коса лице. Можеше да познае тези очи навсякъде. Някога го гледаха от другата страна на масата, сбръчкани в ъгълчетата, когато Айджа кажеше някоя шегга. Левият ѝ клепач получаваше нервен тик понякога. Наистина стоеше над него, сякаш мисълта за нея я бе довела. Чувайки името си от устата ѝ, успя да дойде на себе си — край на просъницата.

— Ори? — дрезгаво промълви той.

Самотна сълза се пророни от едното ѝ око и капна на чаршафа. Тя сложи ръка върху неговата, покривайки тръбичката на иглата. Ръкавът ѝ от дебела черна вълна се разстилаше върху дланта, същият материал обгръщаше плътно гърлото ѝ. Типично за Тувхе, където жителите бяха готови да се удушат с дрехи, за да задържат топлината на тялото си.

— Киси идва — обяви Ори. — Обадох ѝ се. Обадох се и на майка ти, но тя е в другия край на галактиката, ще ѝ трябва малко време.

Беше толкова уморен.

— Не си тръгвай — помоли я, затваряйки очи.

— Няма. — Гласът ѝ беше дрезгав, но успокояващ. — Няма да си тръгна.

Сънува, че е между стъклени затворнически килии, с болезнено приковани към черния под колене и къркорещ от глад стомах.

Събуди се в болницата. Ори дремеше от едната страна на леглото му, преметнала ръка през краката му. През прозореца зад нея се виждаха ховъри и големи сгради, увиснали в небето като зрели плодове.

— Къде сме? — попита я.

Тя примига сънено.

— В болницата в Шиса.

— Шиса? Защо?

— Защото тук са те оставили — отговори тя. — Нищо ли не помниш?

При първия им разговор звучеше различно, сякаш изговаряше внимателно всяка дума. Но колкото повече си говореха, толкова повече си връщаше ленивия ритъм на речта, характерна за Хеса, сливайки плавно сричките. Акос усети, че прави същото.

— Оставили са ме? Кой?

— Нямаме представа. Мислехме, че ти ще знаеш.

Той се напрегна да извика спомена, но не успяваше да го достигне.

— Не се безпокой. — Тя отново сложи ръка върху неговата. — В организма ти имаше толкова много тихоцвет, че не знам как си оцелял.

Не очакваме да си спомниш нещо. — Ори му се усмихна по онзи познат начин, повдигайки едното ъгълче на устата си. — Но явно не са те познавали добре, щом са те оставили точно в Шиса като някое снобарско гражданче.

Почти беше забравил шегите им за това място. Децата от Шиса вечно бяха с глава в облаците и дори не познаваха ледоцветите, защото ги гледаха само отвисоко. Не можеха да закопчечат едно палто като хората. Бяха като безполезни експонати в стъклените си сгради.

— „Снобарско гражданче“? И това от описания канцлер на Тувхе — парира той, спомнил си внезапно. — Или това е ролята на близначката ти? Коя от двете е по-голяма?

— Не аз съм канцлерът, аз съм другата. Орисана да издигне сестра си на трона или... нещо такова — обясни тя. — Но ако аз бях канцлерът, ще отбележа, че определено не се отнасяш към мен с „уважението, полагащо се на поста ми“.

— Снобарка — отсъди Акос.

— Хесанска измет.

— Аз съм от рода Кересет, за твое сведение. Не бих казал, че сме измет.

— Да, знам.

Усмивката ѝ поомекна, сякаш казваше *Как бих могла да забравя?*. Тогава Акос си спомни за белезниците, приковаващи китката му към болничното легло. Но реши да не подхваща темата.

— Ори — каза вместо това. — Наистина ли съм в Тувхе?

— Да.

Той затвори очи. В гърлото му гореше огън.

— Липсваше ми, Ориев Бенесит — пророни. — Или както там се казваш.

Ори се засмя. Вече плачеше.

— Тогава защо се забави толкова?

При следващото си събуждане не чувстваше първоначалната скованост и макар цялото тяло да го болеше, острата агония, пренесла го от Воа до Шиса, вече я нямаше. Ледоцветите несъмнено бяха потушили остатъчния ефект от дарбата на Сайра.

Само мисълта за нея накара вътрешностите му да се сгърчат от страх. Къде ли се намираше? Дали неговите спасители бяха спасили и нея, или просто я бяха оставили на сигурна смърт при Ризек?

Усети вкус на жлъчка в устата си и отвори очи.

В долния край на леглото му стоеше някаква жена. Тъмни къдрици заобикаляха лицето ѝ. Гледаше го с ококорени очи. В долната част на едното, точно на границата между зеницата и ириса ѝ, имаше малко петънце — родилен дефект. Сестра му Киси.

— Здравей — продума тя.

Гласът ѝ беше мек и нежен. Акос пазеше спомена за него дълбоко в съзнанието си, сякаш бе последното семенце, запазено за посев.

Толкова лесно можеше да се разплаче точно сега, отпуснат в леглото и уютно затоплен.

— Киси — дрезгаво каза той, мигайки да потисне сълзите.

— Как се чувстваш?

Това — помисли си той — *е интересен въпрос*. Но знаеше, че го пита за болката, затова отговори:

— Добре. И по-зле съм бил.

Тя направи няколко плавни крачки в масивните си хесански ботуши, спря от едната страна на леглото и натисна с пръст нещо до главата му. Горната половина на леглото се повдигна, така че да седне.

Акос изтръпна. Ребрата му бяха натъртени. Толкова време е лежал неподвижно, че почти беше забравил.

До този момент сестра му се държеше толкова внимателно и сдържано, че го стресна, когато се хвърли отгоре му, стискайки рамото му, едната страна на тялото му. В първия момент Акос не помръдна, просто не можеше. Но после я прегърна силно. Като деца не се прегръщаха често, с изключение на баща им, семейство Кересет не бяха особено емоционални. Но прегръдката ѝ беше кратка. Стоеше пред него, жива и здрава. И отново бяха заедно.

— Не мога да повярвам... — въздъхна тя.

И започна да се моли. Акос не беше чувал тувхийска молитва от дълго време. Благодарствените бяха най-кратки, но не се присъедини към нея. В главата му се блъскаха твърде много тревоги.

— Нито пък аз — отвърна, след като молитвата ѝ приключи.

Тя се отдръпна, стиснала едната му ръка, и се усмихна.

Само след секунда обаче усмивката изчезна и тя впери поглед в сключените им ръце, избърсвайки една сълза от бузата си.

— Плача — пророни. — Ама че... не съм плакала от... откакто се прояви дарбата ми.

— Дарбата не ти позволява да плачеш?

— Не си ли забелязал? — Тя подсмръкна, изтривайки бузите си. — Карам хората да се чувстват... спокойни. Също така не мога да правя и казвам неща, които ги смущават, като...

— Да плачеш — довърши той.

Дарбата ѝ да успокоява околните не го изненадваше. Но я описваше, сякаш беше желязна ръка, която я стискаше за гърлото. Акос не знаеше как някой може да нарече това дарба.

— Е, моята потиска твоята. Всъщност потиска всички дарби — обясних.

— Полезно.

— Понякога.

— Ходи ли на странство? — попита го ненадейно Киси, стиснала силно ръката му. Акос се зачуди дали няма да го засипе с въпроси. Но тя побърза да добави: — Извинявай, просто... питах се, като гледах новините. Нали не можеш да плуваш. Притеснявах се за теб.

Той не можа да сдържи смеха си.

— Бях заобиколен от шотетци, живеех в непосредствена близост до Ризек Ноавек, а ти си се притеснявала, че не мога да плувам?

Засмя се отново.

— Мога да се притеснявам едновременно за две неща. За няколко дори — отвърна хапливо тя. Но не чак толкова хапливо.

— Ки — подхвана Акос, — защо съм закопчан с белезници за леглото?

— Носеше шотетска броня, като те оставиха. Канцлерът нареди да те следим.

Незнайно защо страните ѝ порозовяха.

— Ори не гарантира ли за мен?

— И тя, и аз — отвърна Киси. Не навлезе в подробности защо на нея самата ще ѝ се налага да гарантира за него пред канцлера на Тувхе, защо тя би я изслушала, а и той не попита. Рано беше за такива въпроси. — Но канцлерът е... недоверчива.

Не прозвуча критично, но все пак това беше Киси. Можеше да влезе в положение на всеки. Неизменната ѝ съпричастност със сигурност я затрудняваше, но като че ли се е справила добре през сезоните на раздялата им. Изглеждаше почти същата, макар и леко поотслабнала, с по-ясно изразени челюст и скули. Беше ги наследила от майка им, разбира се, но всичко останало — възшироката усмивка, тъмните вежди, финият нос, идваше от баща им.

Последно го беше виждала като хлапак, по-дребен от останалите деца, с нежно лице. Винаги мълчалив и готов да се изчерви от всичко. А сега пред нея стоеше мъж, по-висок от повечето мъже, с каменни черти, мускулесто тяло и клейма на смъртта върху едната ръка. Дали изобщо ѝ приличаше на същия човек?

— Няма да нараня никого — увери я той за всеки случай.

— Знам.

Лесно можех да си представя Киси като грижовно, добродушно същество, но виждах и някакъв стоманен отблясък в очите ѝ, тънки бръчици около устата ѝ, появили се преждевременно заради тежкия живот. Сестра му беше пораснала.

— Струваш ми се променена — споделих ѝ.

— Ти ли го казваш? — отвърна тя. — Виж, исках да те попитам... — Тя загриза единия си нокът, търсейки подходящите думи. — Исках да те попитам за Айджа.

Ръката на Айджа тежеше върху рамото му, докато го тласкаше към затвора, без значение, че Акос шепнеше името му, колкото и да го молеше за помощ. За храна. За милост.

Още усещаше тежестта ѝ.

— Жив ли е? — попита плахо тя.

— Зависи от определението ти за „жив“ — отвърна Акос.

Безскрупулен отговор, какъвто Сайра би дала.

— Миналата година го видях до Ризек в един пиратски видеоматериал от Шотет. — Тя се умълча, сякаш му даваше възможност да каже нещо, но Акос не знаеше какво. — А ти стоеше до Сайра — добави тя и пак направи пауза.

Гърлото му беше сухо като пепел.

— Гледала ли си новинарската емисия скоро?

— Не. Достъпът е труден. Защо?

Трябваше да разбере дали Сайра е невредима. Имаше нужда да разбере, както сухата почва се нуждае от вода и попива жадно всяка намерена капка. Но тъй като се намира в Тувхе, не във всеки дом екраните предаваха новини за Шотет и нямаше как да научи дали е жива, докато не се върне там.

А щеше да се върне на всяка цена, дори не се замисли за това. Щеше да помогне на Сайра. Щеше да довлече Айджа у дома, дори и да се наложи първо да го упои. Чакаше го още работа.

— Затова Исае, тоест канцлерът, те държи закопчан за леглото — продължи Киси. — Ако просто обясниш защо си бил с нея...

— Няма да обяснявам нищо. — Тя се смая от гнева в гласа му, колкото той самият. — Останах жив и вече съм този човек. Каквото и да ви кажа, няма да промени заключенията, които вече сте си направили за мен.

Пак беше на четиринайсет и избухлив. Завръщането у дома беше като пътуване назад във времето.

— Не съм си правила никакви заключения. — Тя сведе поглед. — Просто исках да те предупредя. Канцлерът иска да се увери, че не си... ами, предател.

Ръцете му потрепераха.

— Да се „увери“? Какво значи това?

Сестра му се канеше да отговори, когато вратата на болничната стая се отвори. Първо влезе тувхийски войник по вътрешна униформа — тъмноревени панталони и тъмносива куртка. Той отстъпи встрани, за да направи път на близначката на Ори.

Акос веднага позна, че не е Ори, макар и очите ѝ да бяха същите, а останалата част от тялото — покрита с плат: рокля с качулка и тесни ръкави, закопчана от кръста до шията. Роклята беше толкова дълга, че ръбът ѝ стигаше чак до носовете на обувките ѝ, чиято черна кожа беше излъскана до съвършенство, а подметките им шляпаха шумно по плочките. Тя застана в долния край на леглото му и го погледна със скръстени ръце. Имаше чисти нокти. И черна очна линия, която следваше идеално пътя на миглите ѝ. Воал покриваше останалата част от лицето ѝ, от носа до долната челюст.

Исае Бенесит. Канцлерът на Тувхе.

Хесанските обноски на Акос не го бяха подготвили за срещи на толкова високо равнище. Въпреки това съумя да каже:

— Канцлер Бенесит.

— Значи спокойно ме различаваш от сестра ми — отбеляза тя.

Имаше странен акцент като от галактическата периферия, а не изискан като от планетите край Щабквартирата на Съвета, както очакваше.

— Обувките ви издават — обясни той, смущението го караше да е откровен. — Никое момиче от Хеса не би носило такива.

Ори, която беше влязла след нея, се засмя. Като ги виждаше една до друга, разликата помежду им му се струваше още по-отчетлива. Ори стоеше прегърбена и вечно наклонена на една страна, а лицето ѝ издаваше всяка нейна емоция. Исае беше изсечена от камък.

— Мога ли да попитам, Ори — обади се отново канцлерът, — защо наруши едно от нивата на сигурност, разкривайки лицето си толкова рано?

— Той ми е като брат — заяви категорично Ори. — Няма да крия лицето си от него.

— Какъв е смисълът? — попита той. — Нали сте близначки. Знаем как изглеждате и двете.

В отговор Исае хвана угълчето на воала си с два чисти нокътя. Когато финият плат падна, Акос я зяпна втрещено.

Лицето на Исае беше насечено от два белега, единият тръгваше от веждата ѝ и минаваше по челото ѝ, другият свързваше долната челюст с носа ѝ. Бяха същите като неговия и на Калмев, направени от остриета на ножове на потока — рядко явление, тъй като самата сила на потока обикновено поразяваше достатъчно. Шотетско оръжие вероятно.

Това обясняваше защо двете с Ори криеха лицата си. Тъй като бяха близначки, на хората им беше трудно да различат канцлера. Но с открити лица... ставаше повече от ясно.

— Да не си губим времето с любезности — каза Исае с още по-остър тон, ако изобщо беше възможно. — Предполагам сестра ти се канеше да ти разкрие каква е моята дарба на потока.

— Така е — потвърди Киси. — Исае, тоест Нейно Височество, може да извика спомените ти само с допир. По този начин проверява показанията на недостатъчно доверени хора.

Акос имаше много спомени, които не искаше да си припомня. Лицето на Сайра с обгърнати от тъмни жилки скули изплува в

съзнанието му. Той се почеса по тила и извърна очи от Киси.

— Няма да се получи — обяви. — Дарбите на потока не ми влияят:

— Така ли? — отвърна Исае.

— Да. Но не пречи да опитате.

Исае го доближи с пляскащи по пода обувки. Спря от лявата му страна срещу Киси. Отблизо се виждаха нащърбените ръбове на белезите й. По негова преценка бяха само от няколко сезона. Още тъмнееха.

Тя докосна закачената му с белезници ръка точно на мястото, където металът допираше кожата на китката му.

— Прав си — съгласи се накрая. — Не виждам и не усещам нещо.

— Май ще трябва просто да ми се доверите — отбеляза той малко сепнато.

— Ще видим — отвърна Исае и се върна на предишното си място. — Случайно Ризек Ноавек или някой от приближените му да те е разпитвал за мен? — поинтересува се тя. — Знаем, че си имал информация, тъй като си видял Ори в деня, когато обявиха ориста на всички.

— Видял си я? — попита Киси задъхано.

— Да. — Гласът му трепереше леко. — И да, Ризек ме разпита.

— А ти какво му отговори?

Той долепи колене до гърдите си като дете, уплашено от буря, и надникна през прозореца. Шиса сияеше в края на деня, когато всяка стая светеше в различен цвят по избор на обитаващите я. Съседната сграда например искреше в лилаво.

— Знаех, че не бива да издавам нищо. — Постепенно започваше да губи самообладание. Споменът пълзеше бавно към него. Лицето на Сайра, стъкленият под, ръката на Айджа върху рамото му. — Мога да понасям болка, не съм страхливец, но... — Усещаше колко налудничаво звучи, бръцолевейки така. Дали не беше издал нещо в мъглата на всичката онази болка? — Той има... *достъп* до спомените на Айджа за Ори, така че само е трябвало да направи връзката между Ори и ориста й, за да разбере как изглеждате, под какво име се е подвизавала, произхода й... Но аз се опитах да не издавам нищо. Искане да знае коя от вас е канцлерът, коя е по-голямата. Наясно е... един

оракул му е казал коя от вас трябва да надвие най-напред, така че всеки отличителен белег помежду ви е опасност за вас. Той... разпитваше ме отново и отново и... не мисля, че съм му дал информация, но не помня добре...

Ори скочи импулсивно към него и стисна силно глезена му. Чак до костта. Натискът му помогна да се вземе в ръце.

— Ако се окаже, че си му издал важна информация, като например къде е израснала Ори или кой я е отгледал... дали лично ще дойде да я търси? — попита невъзмутимо Исае.

— Не. — Опитва се да успокои нервите си. — Не, мисля, че се бои от вас.

Ризек никъде не ходеше лично. Дори за да отвлече оракула си и Акос. Не искаше да стъпва в Тувхе.

Очите на Исае му се сториха познати, докато гледаше видеоматериала от посещението на близначките в Осок. Но безмилостният поглед, който се появи в тях сега, не беше характерен за Ори.

— Така и трябва — заяви Исае. — Разговорът ни не е приключил. Искам да разбера всичко, което знаеш за Ризек Ноавек. Очаквай ме скоро.

Тя закрепил воала и напусна стаята. Ори също сложи своя, но се обърна към него с ръка на дръжката на вратата.

— Акос. Не се притеснявай. Всичко ще се нареди.

Той обаче не беше сигурен.

ГЛАВА 27

АКОС

Сън:

Коленете му удариха пода в подземния затвор. Дарбата на Сайра плъзна по тялото му като пронизващи червеи около корените на ледоцвет. В следващия миг тя издиша рязко и сенките ѝ избухнаха в тъмни облаци около тях. За пръв път ги виждаше да правят така, да се отделят от кожата ѝ. Нещо се беше променило.

След това Сайра падна настрани в локва от кръв. Стисна корема си, както баща му направи, когато Вас го уби пред децата му. Пръстите ѝ, извити и почервенели, сякаш се опитваха да задържат вътрешностите ѝ.

Кръвта се превърна в алени листенца от тихоцвет и той се събуди.

Започваше да се уморява от белезниците. Или по-скоро от ъгъла, в който висеше ръката му, и от допира на метала, и от това да се преструва на закопчан, при положение че не беше. Извъртя ръката си така, че да докосне затварящия механизъм на белезниците. Потокът държеше белезниците заключени, затова, ако успееше да го докосне през малките пролуки, щеше да го освободи. За пръв път се увери в това на път към Шотет, точно преди да убие Калмев Радикс. Всъщност с *намерението* да убие Калмев Радикс.

Белезниците се откопчаха с щракване. Той измъкна иглата от другата си ръка и стана. Цялото тяло го болеше, но се чувстваше достатъчно стабилен, затова отиде до прозореца и загледа стрелкащите се светлини на тувхийските ховъри. Яркорозови и наситеночервени, и сивкавозелени, те се увиваха около тумбестите кораби като колани, недостатъчно силни, за да осветяват пътя им, а само колкото да покажат, че са там.

Постоя пред прозореца дълго време, докато небето притъмняваше все повече и повече, трафикът стихваше и Шиса се

готвеше за сън. Тогава тъмен силует засенчи лилавия блясък на отсрещната сграда. Друг пък прелетя над полята от ледоцвет далеч под краката му. Трети се стрелна покрай болницата, карайки стъклото да затрепери под дланите му. Акос веднага разпозна металните кръпки. Шотетските кораби пълнеха Шиса като чаша.

От единия ъгъл на стаята изписка аларма и само след миг вратата се отвори. Исае Бенесит — позна я по лъснатите обувки, хвърли голям сак в краката му.

— Добре е, че белезниците ни не могат да те удържат — отбеляза тя. — Хайде. Ще ме измъкнеш оттук.

Той не помръдна от мястото си. Нещото в сака стърчеше във всички посоки — приличаше на броня, най-вероятно неговата. Сигурно при нея бяха и оръжията, и отварите му, щом онзи, който го е хвърлил в Шиса като торба със смет, си е направил труда да го оборудва с едно нещо, нямаше причина да му спести останалите.

— Знаеш ли, много ми се иска хората да ме *слушат* от време на време — каза Исае, забравила официалностите от тревога. — Дали да не нося със себе си някоя голяма пръчка?

Той се наведе, извади бронята си от сака и я нахлузи през глава. С едната ръка стегна здравите каиши върху ребрата си, докато с другата издирваше ножа си. И наистина го намери — беше онзи, който Сайра му подари на улицата по време на фестивала. След това той ѝ го върна в знак на извинение, но преди да слязат от странстващия кораб, тя му го остави на масата и той го взе.

— Къде е сестра ми? — попита.

— Ето ме — обади се Киси от коридора. — Много си пораснал на височина, Акос.

Исае сграбчи ръката му и той ѝ позволи да го влачи като марионетка. Уж той трябваше да я измъкне, а се държеше, сякаш тя измъква *него*.

Като излязоха в коридора, всички лампи угаснаха едновременно. Останаха само лентите на аварийното осветление в левия край на пода. Исае го стискаше здраво, теглейки го надолу по коридора и зад ъгъла. От вътрешността на сградата се чуваха писъци.

Той се пресегна назад да хване ръката на Киси и тримата хукнаха заедно към аварийния изход, свръщайки зад следващия ъгъл. В дъното на коридора обаче ги чакаха две тъмни фигури в шотетска броня.

Акос спря на място, изтръгна ръката си от хватката на Исае и отстъпи назад към сенките.

— Акос! — промълви ужасено Киси.

Зад ъгъла Исае извади оръжието от ножницата на хълбока си. Нож на потока, не остър, но настроен на смъртоносна честота. Войниците крачеха бавно към нея, сякаш към животно, което не искаха да подплашат.

— Накъде така? — обади се единият. На шотетски, разбира се, вероятно не говореше други езици.

Беше по-нисък от Исае и меко казано широкоплещест. Облиза с език подпухналите си от студа устни. Акос не си спомняше шотетски войници да са идвали толкова на север. Едва ли бяха подготвени за ниските температури.

— Напускам болницата — обяви Исае на лош шотетски.

Войниците се изсмяха. Вторият беше по-млад и гласът му още мутираше.

— Страхотен акцент — погаври се първият. — Кой те учи на езика ни? Отрепките от някоя периферна планета ли?

Исае се хвърли в атака и Акос не видя много, но я чу да изпълква от нечий удар. В този миг изправи гръб в затегнатата си броня, въоръжен с най-добрия си нож.

— Спрете — извика, показвайки се иззад ъгъла отново.

— Какво искаш? — обади се по-възрастният войник.

Акос излезе на светлината.

— Искам да ми я оставите. Няма да повтарям.

Когато никой от войниците не реагира, той заяви:

— Аз съм пратеник на семейство Ноавек. — Реално погледнато, беше колкото лъжа, толкова и истина. Само дето не изпълняваше ничии нареждания. — Ризек Ноавек ме изпраца да му я заведа. А много ще ме затрудните, ако ви позволя да я убиете.

Всички замръзнаха на място, дори Акос. Бяха съвсем близо до аварийното стълбище и трябваше единствено да преодолеят тези две... препятствия. По-възрастният шотетец отново облиза устни.

— А как ти звучи да убия теб и да завърша твоята мисия вместо теб? Как ли ще ме възнагради суверенът на Шотет?

— Недей — обади се с ококорени очи по-младият. — Познах го. Това е...

Първият шотетец замахна с ножа си, но беше тромав и бавен, явно беше с нисък ранг. Акос отскочи назад, превивайки се, за да излезе от обсега на оръжието и да предпази корема си. Като замахна със собствения си нож, удари броня и се разхвърчаха искри. Но свободната му ръка, дясната, вече вадеше друг нож от ботуша му. Този вече успя да среже плът.

Войникът се свлече върху него, обливайки с топла кръв ръцете му. Акос пое теглото му, втрещен, не от постъпката си, а от лекотата, с която го беше надвил.

— Предлагам ти избор — обърна се към младия войник. Гласът му беше дрезгав, чужд. — Остани и умри. Или бягай и живеи.

Младият войник с писклив смях хукна в другата посока. На ъгъла почти падна от бързане. Киси трепереше с блеснали от непроронени сълзи очи. Исае го сочеше с ножа си.

Той остави бавно войника на земята. *Не повръщай* — повтаряше си. — *Не повръщай*.

— Пратеник на семейство Ноавек? — рече въпросително Исае.

— Не точно — призна си той.

— Въпреки всичко ти нямам доверие — каза канцлерът, но прибра ножа. — Да вървим.

Излязоха на покрива и продължиха да тичат в бурния, мразовит въздух. Докато стигнат до ховъра, черен и паркиран до ръба на площадката за кацане, зъбите му вече тракаха. Вратата се отвори под допира на Киси и тримата се качиха вътре.

Когато Киси седна на пилотското място, таблото на ховъра се освети, екранът за нощно виждане се разгърна в зелено пред нея и навигационната система засия в готовност. Тя бръкна под контролното табло и изгаси външните светлини на кораба, след което зададе адреса на дома им и пусна автопилота. На висока скорост.

Ховърът се издигна от площадката и се стрелна рязко напред, пращайки Акос към контролния панел. Беше забравил да си сложи предпазния колан.

Завъртя се да погледа как Шиса се смалва зад тях. Всяка сграда светеше в различен цвят: библиотеката в лилаво, болницата в жълто, хранителният магазин в зелено. Висяха в небето, сякаш напук на

физичните закони, като набъбнали капки. Акос ги гледа, докато бързината на ховъра не ги превърна в съзвездие от малки светлинки. Когато всичко потъна в почти пълен мрак, отново се обърна към Киси.

— Ти...

Сестра му преглътна сухо. Каквото и да искаше да каже, явно не можеше заради дарбата си. Той се пресегна и докосна ръката ѝ с единствения си чист пръст — останалите бяха покрити в червена, лепкава течност.

— Ти го уби — изляха се думите ѝ.

Акос прехвърли няколко различни отговора в съзнанието си, вариращи от *Не ми е първият до Съжалявам*. Никой не му се струваше подходящ. Не искаше сестра му да го мрази, но и не искаше да си мисли, че е напуснал Шотет невинен. Не искаше да говори за това, но и не искаше да я лъже.

— Спаси и двете ни — рече троснато Исае, включвайки новинарската програма.

Малък холограмен екран изскочи над навигационната карта и Акос зачете заглавията, виещи се в кръг.

Шотетско нападение започна в Шиса два часа след залез.

Шотетски нападатели забелязани в болницата на Шиса, потвърдена е смъртта на осем тувхийци.

— Отпратих Ориев веднага, щом излязохме от стаята ти — продължи Исае. — Би трябвало да се измъкнала невредима. Но не бива да се свързвам с нея, защото може да засекаат разговора ни.

Акос беше залепил ръце на краката си и нямаше търпение да ги измие.

Няколко часа преди съмване, докато захождаха за кацане в Хеса, на холограмния екран се появи важна новина.

Полицията в Шиса съобщава, че шотетските нападатели са взели двама тувхийски пленници. Кадри от похищението показват как шотетски войници извеждат насилствено млада жена от болницата в Шиса. По предварителни данни на разследването отвлечената е или Исае, или Ориев Бенесит.

Нещо голямо и свирепо разкъса вътрешностите му.

Ориев Бенесит. Ори. Отвлечена.

Опита се да не поглежда към Исае, да ѝ даде поне секунда да преглътне новината, но така или иначе нямаше много за гледане. Киси се пресегна да докосне ръката ѝ, но Исае просто натисна копчето за изключване на екрана и отправи поглед през прозореца.

— Е — продума накрая канцлерът. — В такъв случай ще трябва да отида и да си я прибера.

ГЛАВА 28

АКОС

Когато стигнаха Хеса, ховърът заобиколи планината в широка дъга и се понесе към перестата трева. Кацна плавно пред къщата на семейството му, смачквайки стръкове и туфи трева под себе си. Кръвта по ръцете на Акос бе засъхнала.

Исае излезе от ховъра първа, Киси я последва. Когато и Акос изскочи, вратите се затвориха зад него. Перестата трева беше повалена в кръг около кораба.

За щастие, Киси ги водеше към къщата, защото Акос нямаше сили. Прозорците извикаха черни спомени от последното му преживяване тук. Когато сестра му отвори вратата и го лъхна миризма на билки и накълцан солен плод, почти очакваше да види тялото на баща си проснато на пода във всекидневната.

Той спря. Пое си въздух. Продължи напред.

На път към кухнята плъзна кокалчетата на пръстите си по дървената ламперия в коридора. На стената някога висяха семейни снимки. А сега пустееше. Всекидневната също не беше каквато я помнеше. Беше преобразена в кабинет с две бюра, библиотеки и нито една пухкава възглавница. Кухнята обаче, с изтърканата ѝ маса и пейка от грубо изсечено дърво, си оставаше същата.

Киси разтръска полилея над кухненската маса, за да запали жаркамъните. Светлината им още червенееше.

— Къде е мама? — попита Акос и образът ѝ изскочи в съзнанието му: стоеше върху скърцаща табуретка, ръсейки полилея с прах от тихоцвет.

— На оракулска среща — отговори Киси. — Напоследък се събират постоянно. Няма да я има поне няколко дни.

„Няколко дни“ беше твърде много време. Дотогава щеше да си е заминал.

Нетърпението да измие ръцете си се превърна в нужда, която го тласна към умивалника. До крана имаше буца домашен сапун, разкрасен с листенца от непорочниче. Той го повъртя в ръцете си,

докато пусна пяна, и ги изплакна, после още веднъж и още веднъж. Изтърка с нокти линиите в дланите си. След това се изми и под ноктите. Когато приключи, ръцете му вече розовееха, а Киси вадеше чаши за чай.

Той протегна ръка към чекмеджето с ножове, но се поколеба. Искаше да отбележи загубата на шотетския войник върху ръката си. Сред флаконите му имаше и екстракт от переста трева, с който да оцвети раната. Ала се запита наистина ли беше позволил на нещо толкова шотетско да се превърне в инстинкт. Чисти ръце, чист нож, ново клеймо на смъртта?

Затвори очи, сякаш само мракът можеше да избистри съзнанието му. Някъде, далеч оттук, безименният войник, чийто живот бе отнел, имаше семейство, приятели, които разчитаха, че загубата му ще бъде отбелязана. Акос знаеше, колкото и да го смущаваше този факт, че няма просто да забрави за смъртта му.

Затова извади един нож, пъкна острието му в пламъците на пещта и го завъртя няколко пъти, за да го стерилизира. Така приведен към горещината на огъня проряза с нажежения му връх права черта до другите клейма на ръката си. Накрая изсипа малко екстракт от переста трева върху зъбците на една вилица и я прокара в права линия по разреза. Клеймото не се получи идеално, но все пак щеше да свърши работа.

Когато приключи, остана седнал на пода и подпря главата си с ръце. Трябваше да преодолее болката. Кръв се стичаше по ръката му, образувайки локвичка в свивката на лакътя му.

— Нападателите може да атакуват Хеса — обяви Исае. — За да ме търсят и тук. Трябва да заминем възможно най-скоро и да намерим Ори.

— „Да заминем“? — учуди се той. — Нямам намерение да водя канцлера на Тувхе при Ризек Ноавек. Не и с орис като моята. Това наистина ще ме направи предател.

Тя огледа белязаната му ръка.

— Ако вече не си.

— Я, млъквай — озъби й се той. Тя вдигна вежди, но Акос продължи: — Да не мислиш, че знаеш как ще посрещна ориста си? Че я разбираш по-добре от мен?

— Твърдиш, че си предан на Тувхе, а казваш на канцлера му да „млъква“? — попита насмешливо Исае.

— Не, казах на жената в кухнята ми, която иска прекалено голяма услуга от мен, да млъква — поправи я той. — Никога не бих се отнесъл толкова неуважително към моя канцлер. Ваше Височество.

Тя се приведе към него.

— Тогава заведи жената в кухнята ти в Шотет. — Отново се изправи. — Не съм глупачка, знам, че ще ми е нужна помощта ти.

— Нали ми нямаш доверие.

— Повтарям. Не съм глупачка. Помогни ми да спася сестра си и аз ще ти помогна да спасиш брат си. Не обещавам, че ще успея, разбира се.

Акос едва не изруга. Стана му чудно как така всички знаеха какво да му предложат в замяна на помощта му. Не беше уверен, че тя може да му е от помощ, но и бездруго се канеше да тръгне с нея.

— Акос — подхвана отново Исае, учудващо изричайки името му без всякаква злоба. — Ако някой ти забрани да се бориш за живота на брат си, защото твоят собствен е твърде важен, за да го рискуваш за неговия, би ли се подчинил?

Лицето ѝ беше пребледняло и оросено с пот, едната ѝ скула беше зачервена там, където войникът я удари. Не приличаше на канцлер. Белезите по лицето ѝ разкриваха още нещо — че и тя като Сайра знаеше какво залага, рискувайки живота си.

— Добре — съгласи се той. — Ще ти помогна.

Киси тресна силно чашата си в масата, поливайки ръката си с горещ чай. Избърса я в ризата си с болезнена гримаса и я протегна към него. Исае я изгледа объркано, но Акос я разбра — Киси искаше да каже нещо и колкото и да се боеше да го чуе, не можеше да ѝ откаже.

Затова просто хвана ръката ѝ.

— Дано и двамата сте наясно, че идвам с вас — заяви тя разпалено.

— Не — отсече Акос. — Изключено е да се излагаш на такава опасност. Забрави.

— Не искаш да се излагам на опасност? — Никога не я беше чувал да говори с по-суров глас. Стоеше изправена като дъска. — А питаш ли ме дали ми харесва да се *връщаш* на онова място? Семейството ни преживя достатъчно несигурност, достатъчно загуби.

— Лицето ѝ бе разкривено от ярост. Исае я гледаше недоумяващо. И нищо чудно, едва ли някога бе виждала Киси такава, свободна да изкаже мислите си, да плаче, да крещи, да накара околните да се почувстват неловко. — Ако убият всички ни в Шотет, ще умрем заедно, но...

— Не говори за смъртта все едно е нищо!

— Май не схващаш. — Трепет пробяга през ръката ѝ, пръстите ѝ, гласа ѝ. Очите ѝ намериха неговите и той се съсредоточи в точицата на ириса ѝ, където зеницата сякаш се изливаше в него. — Когато мама се върна, след като отвялякоха двама ви с Айджа, сякаш... се вкамени. Затова аз извялякох тялото на татко на полето, за да го изгоря. Аз почистих всекидневната.

Не можеше да си представи какъв ужас е преживяла, бършейки кръвта на собствения си баща от пода. По-добре да запали цялата къща, да си тръгне и никога да не се връща.

— Затова не смей да ми казваш, че не знам какво е смъртта — процеди тя. — Знам много добре.

Смаян, той сложи ръка на бузата ѝ и притисна лицето ѝ към рамото си. Къдравата ѝ коса гъделичкаше брадичката му.

— Добре — отвърна просто.

Това беше достатъчно.

Решиха да поспят няколко часа, преди да тръгнат, и Акос се качи сам на горния етаж. Без да се замисля, пропусна шестото стъпало — една част от него си спомни, че скърца по-силно от останалите. Коридорът на горния етаж беше крив, клонеше надясно след банята и извивката изглеждаше някак *странно*. Общата им стая с Айджа се намиреше в дъното му. Той отвори вратата с връхчетата на пръстите си.

Чаршафите върху леглото на Айджа бяха набрани, сякаш покриваха спящо тяло, а в ъгъла имаше чифт мръсни чорапи с покафенели от обувките му пети. В другия край на стаята, половината на Акос, чаршафите бяха изпънати по дюшека, а възглавницата — избутана в пролуката между леглото и стената. Така и не се научи да спи на възглавница.

През големия кръгъл прозорец се виждаха притъмнялото поле от переста трева и звездното небе.

Той седна и взе възглавницата в скута си. Обувките, подредени успоредно на леглото, му се сториха толкова по-малки от тези, които носеше сега, че леко се усмихна. Усмихна се и заплака, заравяйки лице във възглавницата, за да заглуши воплите си. Това не се случваше наистина. Не беше тук. Не се канеше да напусне дома си, при положение че току-що се е върнал в него.

След време сълзите поутихнаха и Акос заспа, без да свали обувките си.

По-късно, когато се събуди, постоя под душа малко повече от обичайното, с надеждата, че ще му помогне да се отпусне. Не се получи.

Като излезе от банята, пред вратата го чакаше купчина дрехи. Старите дрехи на баща му. Ризата му беше твърде широка в раменете и кръста, но тясна в гърдите — с Осех имаха съвършено различно телосложение. Панталоните ставаха, дължината стигаше до кокалчетата и той ги напъха в ботушите си.

Върна се в банята да закачи кърпата си, това щеше да намери майка им — влажна кърпа, омачкани чаршафи и нито едно от децата ѝ. Исае вече беше там, облечена в дрехи на майка му, беше набрала черния ѝ панталон около кръста си с помощта на колан. Докосна един от белезите си с показалец и срещна погледа му в огледалото.

— Ако се опиташ да кажеш нещо дълбокомислено за белезите, ще те фрасна по муцуната — предупреди го тя.

Той сви рамене и обърна лявата си ръка с клеймата на смъртта по нея.

— Мога да те уверя, че твоите не са по-грозни от моите.

— Ти поне ги носиш по своя воля.

Е, имаше право.

— Защо си белязана от шотетски нож? — попита я той.

Беше чувал войниците да си разказват истории за белези. Не клейма на смъртта, а други — бяла черта на коляното от травма в детството, резка от кухненски нож по време на нападението в Хеса, пиянска злополука, включваща глава и рамка на врата. Всички се

заливаха от смях, разменяйки истории за бедите си. Но нещо му подсказваше, че този разговор няма да протече така.

— Ловът на отпадъци невинаги е мирно начинание, както се опитват да ни уверяват — заразказва Исае. — По време на последния лов корабът ми трябваше да кацне на Отир за ремонт и докато бяхме там, един от екипажа ни се разболя тежко. На паркинга пред болницата ни нападнаха шотетски войници, дошли да грабят медицински запаси. Единият нарязва лицето ми и ме остави да кървя.

— Съжالياвам — рече механично Акос.

Незнайно защо му се прииска да ѝ разкаже къде отиват всички медицински припаси от Отир — в ръцете единствено на Ризек и приближените му и че малко хора знаят за тях. Но моментът не беше подходящ да я просветлява за шотетската действителност, защото имаше опасност тя да реши, че оправдава войника, откраднал лекарствата и обезобразил лицето ѝ.

— Аз пък не. — Исае грабна сапуна от мивката, сякаш искаше да го счупи на две, и започна да мие ръцете си. — Трудно е да забравиш кои са враговете ти с белези като моите. — Тя се прокашля. — Дано не възразяваш, че взех от дрехите на майка ти.

— Аз нося бельото на мъртвец — рече той. — Защо да възразявам?

Тя се усмихна едва доловимо — огромен напредък.

Никой от тях не искаше да се бавят излишно, особено Акос. Той знаеше, че колкото повече се задържат тук, толкова по-трудно щеше да си тръгне. По-добре да отвори старата рана бързо и час по-скоро да я превърже отново.

Събраха провизии, храна, дрехи и ледоцвети и се натовариха в ховъра. В резервоара имаше достатъчно гориво да ги превози отвъд перестата трева, повече не им и трябваше. Киси докосна таблото и ховърът се откъсна от земята, а Акос настрои автопилота за място, на пръв поглед разположено в нищото. Първо щяха да се отбият до дома на Джорек. Това беше единственото относително безопасно място извън Воа, за което се сеццаше.

Докато летяха, наблюдаваше перестата трева под тях, чиито стръкове се люлееха с ритъма на вятъра.

— Какво говорят шотетци за перестата трева? — попита внезапно Исае. — Ето, според нашите поверия първите тувхийски

заселници я засадили, за да държат шотетците настрана, но те вероятно имат друго обяснение.

— Шотетците твърдят, че те са я засадили — отговори Акос. — За да държат тувхийците настрана. Но по произход е огранска.

— Даже от тази височина ги чувам — обади се Киси. — Гласовете в тревата.

— Чии гласове? — попита я Исае с по-мек тон.

— Главно на баща ми — отвърна Киси.

— Аз пък чувам майка ми — сподели Исае. — Питам се дали чуваме само гласовете на мъртвите.

— Кога е починала?

— Преди няколко сезона. По времето, когато мен ме нарязаха.

Исае беше преминала към друг, по-неофициален речник. Дори стойката ѝ се беше променила и вече седеше леко прегърбена.

Двете продължиха да си говорят, но Акос се умълча, замислен за Сайра.

Ако е умряла, не се съмняваше, че щеше да го е усетил като бодеж в гърдите например. Нямахше как да загуби приятел като нея, без да почувства загубата ѝ дори и далече. Макар потокът да не течеше през него, нейната жизнена сила със сигурност изпълваше тялото му. Беше го опазила жив толкова дълго. Дали ако се напегне сега, ще може да направи същото за нея от разстояние?

В късния следобед, когато слънцето набъбваше с последните часове на деня, горивото им започва да се изчерпва. Ховърът затрепери. Перестата трева под тях се разреждаше постепенно и между нейните стръкове се появяваше друга, ниска, сивкавокафява трева, развяваща се като коса на вятъра.

Киси кацна до една полянка с диви цветя. Тук, близо до екватора, властваше студ, но долината на Воа се изпълваше с топли маси морски въздух. Затова наоколо вирееха и други растения, не само ледоцвети.

Слязоха от ховъра и тръгнаха пеша. По хоризонта се нижеха виолетовата ивица на космическия поток, шепа скупчени сгради и отблясъци от шотетски кораби. Джорек му беше обяснил как да намери дома на семейството му, но Акос стъпваше по тези места за пръв път след убийството на Калмев Радикс и бруталния побой, който му нанесе Вас и хората му, затова не ги помнеше добре. За щастие, теренът беше толкова равен, че нямаше къде да се скрие цяло село.

Дочу шумолене в тревите пред тях и мярна нещо тъмно и голямо сред полюшващите се стръкове. Сграбчи ръката на Исае, която вървеше от лявата му страна, и тази на Киси, от дясната, задържайки и двете на място.

Съществото пред тях сякаш плуваше в тревата. Щракането на щипците му идваше от всички посоки. Беше гигантско, широко колкото човешки бой, а тялото му бе покрито с тъмносини люспи. Имаше незнайно колко крака и Акос виждаше главата му, благодарение на зъбите, лъснали в зейналата му, извита паст. Бяха дълги колкото пръстите му.

Брониран.

Лицето му беше на изити от покритото с твърди люспи тяло на чудовището. То сякаш въздъхна и малките му черни очи, почти скрити под една от големите люспи, се затвориха.

До него Киси потрепери от страх.

— Потокът подлудява Бронираниите — прошепна Акос до съществото, спящо, напук на всяка логика. Той отстъпи бавно назад. — Затова нападат хората, защото сме проводници на потока.

Дланите му бяха толкова потни, че скърцаха в техните.

— Но потокът не минава през теб — прошепна напрегнато Исае.

— Затова почти не ме усещат — обясни той. — Хайде.

Той ги отдалечи от спящото животно, надниквайки през рамо, за да се увери, че не ги е подгонило. Бронираният продължаваше да спи.

— Ето как си заслужил бронята си — отбеляза Исае.

— От *това* ли се прави бронята? — учуди се Киси. — Мислех, че всички тези истории за надвиване на зверове са просто глупави тувхийски слухове.

— Не са — увери я Акос. — Моята история обаче не е особено героична. Убих го, докато спеше. След това така ме гризеше съвестта, че белязах смъртта му на ръката си.

— Щом не си искал, защо си го убил? — попита Исае.

— Искях броня — обясни той. — Не всеки шотетец успява да си спечели такава чест, затова е нещо като... символ за обществено положение. Искях да ме възприемат като равен и да престанат с подигравките за тънката ми тувхийска кожа.

Киси изсумтя.

— Очевидно никой от тях не е преживявал зимата в Хеса.

Той ги поведе към далечните сгради през килим от диви цветя, толкова нежни, че се разпадаха под обувките му.

— Е, ще ни кажеш ли къде отиваме, или очакваш просто да влезем с маршова стъпка в онези сгради? — подкани Исае, като приближиха къщите достатъчно, че да видят синкавосивите камъни, от които бяха изградени, и разноцветните им прозорци.

Толкова малко сгради трудно можеха да се нарекат село. А отблясъците на залязващото слънце по пъстрите стъкла и дивите цветя, достигащи чак до каменните стени, придаваха на мястото приказна красота.

Акос знаеше, че рискува, идвайки тук, но и бездруго ги грозеше опасност, така че този вариант му се струваше сравнително приемлив.

Целият трепереше от нерви. В тези къщи несъмнено имаха достъп до шотетската новинарска емисия. Жителите им щяха да знаят какво се е случило със Сайра. Вървеше с лява ръка до дясното си рамо, за да може при нужда да извади ножа си максимално бързо. Не знаеше какво ги очаква зад шарените прозорци. Една от вратите се отвори и той извади оръжието си. Дребна, хитра наглед женица прекрачи прага с мокри ръце. Държеше парцал. Акос веднага я позна — Ара Кузар. Съпругата на покойния Сузао и майка на Джорек.

Е, поне бяха попаднали на правилното място.

— Здравейте — обади се Ара.

Гласът ѝ се оказа по-дълбок, отколкото очакваше. Беше я виждал само веднъж досега — на излизане от амфитеатъра, след като уби съпруга ѝ. Джорек я държеше за ръка.

— Здравейте — отвърна той. — Аз съм...

— Знам кой си, Акос — прекъсна го жената. — Казвам се Ара, но сигурно вече знаеш.

Нямаше смисъл да отрича, затова просто кимна.

— Ще влезеш ли? — предложи тя. — Приятелките ти също са добре дошли, стига да не създават неприятности.

Исае го погледна с повдигната вежда и тръгна напред, изкачвайки стълбите. Ръцете ѝ сякаш понечиха да хванат въображаеми поли. Навярно е свикнала с изтънчени облекла и дори сега вървеше като жена от елита, с вдигната глава и изправени рамене. И тя едва ли е преживявала зимата на Хеса, но имаше и по-тежки неща от времето.

Последваха Ара по тясно, скърцащо стълбище до кухнята. Подът беше облицован със сини плочки с неравна политура, а бялата боя по стените се лющеше. Но помещението беше топло и обзаведено с голяма, стабилна маса, чиито столове бяха изтеглени назад, сякаш досега на Ара са й гостували много хора. На далечната стена имаше екран, по който течеше новинарската емисия — синтетичната светлина, вградена в белещата се стена, стряскаше окото. Новото срещаше старото, както беше навсякъде из Шотет.

— Сигнализирах на Джорек, така че би трябвало да се прибере скоро — каза Ара. — Приятелките ти говорят ли шотетски?

— Само аз — отвърна вместо него Исае. — Но започнах да го уча едва преди няколко сезона, така че... по-бавно.

— Няма нужда, можем да говорим на тувхийски — предложи Ара, чийто тувхийски беше леко скован, но разбираем.

— Това е сестра ми Киси — представи я Акос. — И приятелката ми...

— Бадха — вметна съвсем естествено Исае.

— Приятно ми е да се запознаем — рече Ара. — Да ти призная, Акос, малко съм засегната, че не си приел подаръка ми. Пръстена?

Тя гледаше ръцете му, които трепереха леко.

— О — присети се той.

Бръкна с палец под яката на ризата си и извади верижката. На края й висеше пръстенът, който му беше изпратила по сина си. Ако трябваше да е откровен, предпочиташе да го изхвърли на боклука, отколкото да го носи — не искаше да си припомня за убийството на Сузао. Но *имаше* нужда да помни.

Ара кимна одобрително.

— Откъде се познавате? — поинтересува се Киси.

Акос се зачуди дали целта на мекия й глас не беше да ги поотпусне. *Не си струва усилията*, помисли си той.

— Ще ти разкажем друг път — отговори Ара.

Акос не издържаше повече.

— Не искам да съм груб — подхвана, — но трябва да разбере за Сайра.

Ара скръсти ръце над корема си.

— Какво те интересува за госпожица Ноавек?

— Тя...?

Не намери сили да произнесе думата.

— Жива е.

Той затвори очи и само за миг позволи на мислите си да се върнат към нея. Образът ѝ в спомените му беше ярък, биеше се в тренировъчната зала, сякаш войната е танц, съзерцаваше прозорци с изглед към черния космос, сякаш бяха картини. Незнайно как успяваше да придаде красота на грозното. И беше жива.

— На твоє място не бих бързала да се радвам — обади се глас иззад гърба му.

Той се обърна и видя слабо момиче с бяло-руса коса и розова превръзка на едното око. Разпозна я от странстващия кораб, но не си спомняше името ѝ.

Джорек стоеше зад нея. Буйната му къдрава коса влизаше в очите му, а по челюстта му тъмнееха наченки на брада.

— Акос? — учуди се той. — Какво...?

Не довърши въпроса си, виждайки Киси и Исае.

— Киси, Бадха — представи ги Акос. — Това са Джорек и...?

— Тека — помогна му познатото момиче.

Да, вярно — пред него стоеше дъщерята на ренегатката, екзекутирана преди странството. Сайра отиде да говори с нея, преди да потеглят към Пита.

— Тека — повтори Акос. — Е, Киси ми е сестра, а Бадха е моя... приятелка. От Тувхе. Киси не говори шотетски. — Той направи кратка пауза. — Защо да не „бързам да се радвам“?

Тека седна в един от празните столове. По-скоро праметна тялото си през него, разтваряйки колене и провесвайки ръка върху облегалката му.

— По всичко личи, че малката Ноавек няма да я бъде още дълго — обясни тя. — Търсим начини да я освободим. Щом си дошъл — доста глупава постъпка, бих добавила, може да ни помогнеш.

— Да я освободите? — обърна се към Джорек той. — На теб *защо* ти е да го правиш?

Джорек седна на кухненския плот срещу Киси. Усмихна ѝ се бегло и клепачите му сякаш натезаха, както се случваше с почти всички в присъствието на сестра му. Акос чак сега виждаше и хубавата страна на дарбата ѝ. Не беше просто сила, която я задушава и не ѝ позволява да плаче, но и сила, която ѝ даваше власт над околните.

— Ами — отвърна Джорек, — това е ренегатско укрепление, както навярно си се досетил.

Всъщност Акос не се беше замислял по въпроса. Да, Джорек като че ли знаеше неща, в които малцина бяха просветени, но това не го правеше ренегат. А Тека беше едноока, от което следваше, че не е в топли отношения с Ризек, но и това не доказваше нищо.

— Е, и? — подкани Акос.

— Хм. — Джорек изглеждаше объркан. — Не ти ли е казала?

— Какво да ми каже? — озадачи се Акос.

— Сайра ни помагаше — обясни Тека. — Моята мисия при нападението над странстващия кораб беше да я убия — да елиминирам Бича на Ризек и да обявя ориста му по интеркома.

— Не я наричай така — предупреди Акос.

Усети погледа на Исае и бузите му пламнаха.

— Добре де — махна с ръка Тека. — Както и да е, тя ме надви, но ме пусна. После ме намери и поиска среща с хората ми. Предложи да ни даде каквото търсим — информация, помощ и други такива, ако в замяна направим нещо за нея: да те измъкнем от Шотет. — Тека се обърна към Джорек. — Затова не му е казала. Искала е да го спаси, но е знаела, че няма да тръгне без брат си.

Джорек изцъка с език.

През седмиците след като Ризек го заплаши, Сайра подложи Зосита на мъчение и той направи публичните си появи в Пита, го е заблуждавала, че следва всяка заповед на Ризек. Беше позволила на Акос да си мисли най-лошото за нея. А през цялото време е сътрудничила на ренегатите, давайки всичко от себе си, за да го спаси. Сякаш се е превърнала в свършено нов човек, без той да забележи.

— Когато я заловиха, ни помагаше да убием Ризек. Даде ни шанс да се измъкнем, но за нея беше твърде късно — продължи Тека. — Ние изпълнихме своята част от уговорката. Промъкнахме се обратно в имението, нея вече я нямаше, затворена кой знае къде, но теб те намерихме в несвяст и заключен в стаята ти. И то полуумрял от глад. Е, поне теб измъкнахме. Решихме, че с твоя помощ може да я задържим на наша страна.

— Аз лично исках да ти помогна — вметна Джорек.

— Да, добре, ти си герой — отбеляза Тека.

— Защо... — Акос поклати глава. — Защо ѝ е било на Сайра да прави нещо такова?

— Знаеш защо — отвърна Тека. — Кое е единственото нещо, важно за нея от страха ѝ от Ризек? — Когато Акос не отговори, тя въздъхна. Видимо нетърпелива. — *Ти*, разбира се. *Ти* имаш тази неповторима чест.

Исае и Киси го гледаха втренчено, първата с подозрение, втората с недоумение. А той нямаше представа откъде да започне с обясненията. Сайра Ноавек беше име, познато на всеки тувхиец, страховитата история, с която се плашеха един друг. Как да обясниш, че чудовището всъщност далеч не е чудовище?

Просто си мълчиш. Това е.

— Какво ѝ е причинил Ризек? — попита мрачно вместо това.

— Покажи му — обърна се Тека към Джорек.

Джорек провлачи пръсти по екрана на стената, отмествайки новинарската емисия. С още няколко движения извика някакъв видеоматериал.

Летящите камери се спускаха отдалеч, показвайки амфитеатър с решетка от бяла светлина в отворената му горна част. Скамейките бяха пълни, каменни по долните редове, метални — по горните. Но по сериозните лица в тълпата си личеше, че поводът не е тържествен.

Малките камери наобиколиха платформа от дърво и метал, издигната над горните редове. На нея стоеше Ризек, излъскан от черните му обувки до бронята, покриваща гърдите му. Косата му беше прясно подстригана и всяка извивка на черепа му изпъкваше, а скалпът му блестеше. Като го видяха, Киси и Исае се облегнаха едновременно в столовете си. Но Акос отдавна беше надживял страха си от него. Отдавна го беше заменил с откровена погнуса.

Отляво на Ризек стоеше Вас, а от дясната му страна...

— Айджа — пророни Киси. — Защо?

— Промил му е мозъка. Така да се каже — обясни внимателно Акос, а Джорек изсумтя.

Камерите се насочиха наляво, към единия край на платформата, където войници обграждаха коленичила жена. Сайра. Носеше същите дрехи, с които я видя преди дни, но вече съдрани и потъмнели от кръв. Гъстата ѝ коса покриваше лицето ѝ и за миг му се стори, че Ризек е

извадил едното ѝ око. Често наказваше по този начин провинилите се, за да не могат да скрият позора си.

Сайра вдигна глава, разкривайки няколко лилавеещи синини и мътен, двуок поглед.

Ризек заговори:

— Днешната новина е тъжна. Един от най-доверените ми хора, поне така си мислех, сестра ми Сайра Ноавек, се оказа най-низък изменник. Заговорничила е с враговете ни отвъд Границата, подсигуриявайки им информация за военната ни стратегия и всичките ни ходове.

— Не иска да признае, че съществува истинска ренегатска групировка — отбеляза Джорек сред възмутените викове на публиката. — Предпочита да я представи като съюзница на тувхийците.

— Добре подбира лъжите си — коментира Исае и думите ѝ не прозвучаха като комплимент.

Ризек продължи:

— Освен това наскоро открих доказателство, че тази жена — той посочи сестра си, — уж случайно демонстрирайки клеймата на смъртта, редящи се от китката ѝ чак до лакътя, е отговорна за смъртта на майка ми, Илира Ноавек.

Акос зарови лице в дланите си. По-жесток удар не можеше да ѝ нанесе. Сайра открай време се боеше точно от това.

— Признавам, че семейната ми привързаност е замъглила преценката ми в това отношение, но сега, когато знам за предателството ѝ и — Ризек направи театрална пауза — безмилостното убийство на майка ни, очите ми са отворени. Затова взех решение, че подходящото наказание за такъв враг на Шотет е екзекуция чрез немхалзак.

Когато камерите се върнаха към Сайра, Акос видя, че раменете ѝ трепереха, но в очите ѝ нямаше сълзи. Смееше се. И докато се смееше, сенките на потока в нея танцуваха, не под кожата ѝ като кръв, препускаща из вените, а върху нея като дим над кандило. Точно като в нощта, когато Ризек я принуди да нарани Акос и те се изтръгнаха от тялото ѝ като тъмна мъгла.

Дарбата ѝ се бе видоизменила.

Ризек кимна на Вас, който прекоси платформата, изваждайки ножа от ножницата на гърба си. Войниците около Сайра отстъпиха, за

да му направят път. Тя му се подсмихна и каза нещо, което не се чу. Ризек я доближи, приведе се над нея и устните му заизричаха бързо думи, които също си останаха между двама им. Вас я сграбчи за косата, отмятайки главата ѝ назад и настрани. После насочи ножа към откритото ѝ гърло и докато острието му се впиваше в плътта ѝ, Акос стисна зъби и извърна поглед.

— Предполагам, схващаш — заяви Джорек.

Той изключи екрана и настана тишина.

— Какво ѝ е направил? — попита дрезгаво Акос.

— Той... белязал я е — отвърна Тека. — Одрал е кожата ѝ от гърлото до черепа. Не знам защо. Ритуалът повелява да се вземе плът. Наказателят решава откъде.

Тя начерта линия от едната страна на врата си до средата на скалпа. Акос имаше чувството, че ще повърне.

— Думата, която използва Ризек, не ми е позната — обади се Исае. — Нем... немхалзет?

— Немхалзак — поправи я Джорек. — Това е елиминирането на нечий статут, неофициален и официален. Сега вече всеки може да я предизвика на бой до смърт и шотетското ѝ гражданство е снето. А като се има предвид колко хора е наранила по заповед на брат си и колко много народът обичаше майка ѝ... много хора ще искат да излязат на арената срещу нея. И Ризек ще позволи на толкова, колкото е нужно, за да я убият.

— А благодарение на дълбоката си рана, непрекъснато губи кръв — допълни Тека. — Превързали са я, но очевидно това не е достатъчно.

— И тя ще приеме всички предизвикателства? — смая се Акос.

— По всяка вероятност — отвърна Тека. — И всеки от боевете ще е публично събитие. Но силовото поле ще изпепели всичко, което го докосне...

— Явно имате кораб — подхвана през нея Акос, — щом сте ме стоварили на площадката за кацане на болницата.

— Да — потвърди Джорек. — И то доста бърз и тих.

— Тогава знам как ще я измъкнем — обяви Акос.

— Не помня да съм се съгласявала на междинна спасителна операция — тросна се Исае. — Не и за малката мъчителка на Ризек

Ноавек. Много добре знам какво е правила, Кересет. Из цялата галактика се носят слухове за Шотет.

— Не ме интересува какво си мислиш, че знаеш — отвърна Акос. — Искаш да ти помогна? Ще изчакаш първо да свърша това.

Исае скръсти ръце. Но Акос държеше всички карти и тя като че ли го съзнаваше.

Ара предложи на Киси и Исае стаята за гости на горния етаж, а на Акос — походно легло в стаята на Джорек. Но ако съдеше по погледа, който Киси му отправи, като стигнаха върха на стълбището, нямаше да го пусне просто така. Затова я последва до една малка стаичка с обемист дюшек на земята и пещ в ъгъла. Разноцветна светлина изпъстряше пода — слънчевите лъчи, проникващи през прозорците.

Той съблече бронята си, но остави ножа в ботуша си. Нямаше представа какво ги очаква на това място. Имаше чувството, че Вас и Ризек го дебнат иззад всеки ъгъл.

— Ис... Бадха — обърна се Киси към канцлера — Защо не минеш първа през банята? Искам да поговоря с Акос.

Исае кимна и напусна стаята, затваряйки вратата с пета. Акос седна на леглото до Киси и по обувките му се разляха сини, зелени и лилави петна. Тя сложи ръка на китката му.

— Айджа — рече просто.

И той ѝ разказа. За всички спомени, които Ризек бе излял в съзнанието на Айджа, и всички спомени, които му бе отнел.

За новите думи в речника на брат им и как въртеше нож върху дланта си също като Ризек. Не ѝ разказа как е гледал безучастно, докато Ризек го е измъчвал, неведнъж, а два пъти, и как помагаше на Ризек с виденията си. Нямаше смисъл да ѝ отнема надеждата.

— Затова не си опитал да избягаш — пророни тихо Киси. — Защото първо си искал да отвлечеш него, а това е... по-трудно.

Почти невъзможно, бих казал, помисли си Акос.

— Заради това — потвърди той, — но и помисли какво бъдеше ме очаква в Тувхе, Киси. Да не мислиш, че ще съм първият в цялата галактика, който ще успее да осуети ориста си? — Той поклати глава.

— Май е по-добре да приемем истината. Повече никога няма да бъдем семейство.

— Напротив — отсече тя. — Не вярваше, че ще видиш мен, но ето ме. Не знаеш как ще те сполети ориста ти, нито пък аз. Но докато този момент настъпи, трябва да вземем каквото можем.

Тя сложи ръка в неговата и стисна. Акос разпозна малко от баща им в състрадателната извивка на веждите ѝ и едната ѝ трапчинка на лицето. Поседяха така известно време, с долепени рамене, заслушани в плискането на водата в банята отвъд коридора.

— Що за човек е Сайра Ноавек? — попита го сестра му.

— Тя е...

Акос поклати глава. Как да опише цяла личност с няколко думи? Беше жилава като сушено месо. Обичаше космоса. Можеше да танцува. Беше прекалено добра в мъченията. Беше накарала шепа ренегати да го пуснат в Тувхе без Айджа, защото не уважаваше проклетите му решения и той ѝ беше безумно благодарен за това. Тя... ами, тя беше *Сайра*.

Киси се усмихваше.

— Познаваш я добре. По-трудно е да опишеш някого, ако го познаваш добре.

— Да, май е така.

— Ако смяташ, че заслужава да я спасим, ще трябва да ти се доверим — рече Киси. — Колкото и да е трудно.

Исае излезе от банята, прибрала още мократа си коса в толкова стегнат кок, че изглеждаше като лакирана върху главата ѝ. Носеше друга риза, пак от гардероба на майка им, с бродерия на малки цветчета по яката. Изтръска предишната, мокра, сякаш я беше прала на ръка, и я окачи на един стол пред пещта.

— Имаш трева в косата — обърна се с усмивка към Киси.

— Изпробвам нов имидж — отвърна сестра му.

— Отива ти — коментира Исае. — Но май на теб всичко ти отива.

Киси се изчерви. Исае нарочно избегна погледа на Акос, обръщайки се да стопли ръцете си на пещта.

В ниската, смътно осветена стаичка, с белещи се стени имаше още няколко души, когато Киси, Исае и Акос се върнаха на долния етаж. Джорек ги запозна със Сови, приятелка на майка му, която живееше в една от близките къщи и носеше бродиран шал в косата си, и Джио, който навярно им беше връстник и чиито очи много си приличаха с тези на Исае, тоест по всяка вероятност имаха общ прародител. Свиреше на инструмент, поставен в скута му, натискайки клавиши и дърпайки струни толкова бързо, че очите на Акос не успяваха да следват движенията му. На голямата маса имаше чинии с недоядена храна.

Акос седна до Киси и сипа малко храна в чинията си. Нямахше много месо, трудно се намираше тук, извън пределите на Воа, но пък соленият плод беше предостатъчно, а той zasiщаше добре. Джио, усмихнат до уши, предложи на Исае пържен стрък переста трева, но Акос го грабна от ръката му, преди да го е взела.

— По-добре не го яж — посъветва я той. — Освен ако не искаш да халюцинираш поне шест часа.

— Последният път, когато Джио почерпи наша обща позната с переста трева, тя тръгна да обикаля къщата, бълнувайки за гигантски танцуващи бебета — разказа Джорек.

— Добре де, добре — обади се Тека. — Смейте се колкото искате, ама и вие щяхте да се уплашите, ако ви се привиждат гигантски бебета.

— Струваше си, независимо дали някога ще ми простиш — намигна ѝ Джио, гласът му беше мек, почти хлъзгав.

— На теб действат ли ти? — попита Киси брат си, кимвайки към стеблото в ръката на Джио.

В отговор Акос отхапа от стеблото, което имаше вкус на пръст, сол и кисело.

— Странна дарба — отбеляза Киси. — Сигурна съм, че мама би дала някакъв мистериозен, мъдър коментар за нея.

— Кажи сега. Какъв беше брат ти като дете? — подкани я Джорек, привеждайки се към Киси със скръстени ръце. — Всъщност бил ли е дете, или просто се появи един ден като пораснал, разлютен младеж?

Акос му отправи кръвнишки поглед.

— Беше нисичък и пълен — отговори Киси. — Доста сприхав. И много държеше на чорапите си.

— Чорапите ми? — учуди се Акос.

— Да, чорапите ти! — потвърди тя. — Айджа казваше, че винаги ги подреждаш по това колко ги обичаш, започвайки отляво. Любимите ти били жълти.

Спомняше си ги. С цвят на горчица и дебела плетка, която ги караше да изглеждат грамадни в събуто състояние. Най-топлите му чорапи.

— А всички вие откъде се познавате? — попита Киси.

Деликатният ѝ въпрос с лекота разсея напрежението, изникнало с името на Айджа.

— Когато бях малък, Сови правеше бонбони за всички деца от селото — обясни Джорек. — За жалост, тувхийският ѝ не е особено добър, иначе лично щеше да разкаже за дяволиите ми.

— Аз пък се запознах с Джорек в една обществена тоалетна. Свируках си, докато... — Джио направи многозначителна пауза — се облекчавах и Джорек реши, че ще е забавно да ми приглася.

— На него не му се стори очарователно — вметна Джорек.

— Моята майка беше нещо като... водачка на бунтовниците. Или поне една от тях — поясни Тека. — Преди около сезон се върна от изгнаническата колония, сформирана в резултат на режима на Ноавек, за да ни помогне с изготвянето на стратегия за действие. Изгнаниците подкрепят каузата ни да елиминираме Ризек.

Исае слушаше със сбърчено чело, всъщност беше сбърчено през повечето време, сякаш не харесваше пространството между двете си вежди и искаше да го скрие, и този път Акос разбираше защо. Разликата между изгнаници и ренегати и връзката между тях не го интересуваха особено, той искаше единствено да предпази Сайра и да измъкне Айджа от Шотет, беше му безразлично какво друго ще се случи междувременно. Но за Исае, канцлер на Тувхе, очевидно беше важно дали негодуванието срещу Ризек се засилва, както в Шотет, така и извън него.

— Колко сте на брой... ренегатите имам предвид? — попита тя.

— Наистина ли очакваш да отговоря на този въпрос? — отвърна Тека.

Исае не очакваше, затова продължи:

— Заради участието ти в бунта ли... — Тя махна с ръка към лицето ѝ. — Окото?

— Това ли? О, имам си две очи, просто ми харесва да нося превръзка — заяви Тека.

— Сериозно? — учуди се Киси.

— Не — отвърна Тека, размивайки всички.

Храната беше проста, почти безвкусна, но Акос не възразяваше. Все пак беше по-близка до тази у дома и по-далечна от изтънчената кухня на Ноавек. Тека си затананика в ритъм с песента на Джио, а Сови забарабани с пръсти по масата, толкова силно, че вилицата на Акос дрънчеше, като я подпреше на чинията си.

После Тека и Джорек станаха да танцуват. Исае се приведе към свирещия Джио и го попита:

— Интересно ми е, щом тази група ренегати работят за освобождаването на Сайра... с какво се занимават останалите? Питам хипотетично.

Джио присви едното си око насреща ѝ, но все пак отговори:

— Хипотетично, шотетците като нас, по долните стъпала на йерархията, се нуждаят от неща, които не получават. И някой трябва да им ги доставя незаконно.

— Например... оръжия, хипотетично казано? — продължи с въпросите Исае.

— Понякога, но те не са приоритет. — Джио дръпна няколко грешни струни, изруга и напипа правилните. — Приоритет са храната и лекарствата. А това са доста курсове към Отир и обратно. Трябва да нахраниш народа, за да се бори за каузата ти, нали така? А колкото повече се отдалечаваш от Воа, толкова повече болни и гладуващи хора срещаш.

Лицето на Исае се обтегна, но тя кимна.

Акос не мислеше много по въпроса — какво се случваше извън мрежата от членове на рода Ноавек, в която се беше оплел. Но се сети, че Сайра му разказваше как Ризек задържа всички провизии и лекарства и ги разпределя между приближените си или ги трупа за по-късно. Прилоша му при мисълта.

Тека и Джорек се въртяха един около друг, полюшвайки тела. Джорек се оказа изненадващо грациозен, като се има предвид колко непохватен изглеждаше с източените си крайници. Киси и Исае седяха

рамо до рамо, облежнати на стената. От време на време Исае се усмихваше уморено. Но усмивката не изглеждаше на място върху лицето ѝ, не беше от онези на Ори, макар и да имаше нейното лице, макар и белязано. Но на Акос щеше да му се наложи да свикне с нея.

Сови изпя няколко куплета от песента на Джио и всички ядоха, докато не се почувстваха сити, стоплени и уморени.

ГЛАВА 29

САЙРА

Трудно е да спиш с одрана кожа, но все пак се напънах.

Като се събудих на сутринта, калъфката на възглавницата ми беше подгизнала от кръв, макар и да лежах на страната, чиято кожа Вас не беше смъкнал с ножа си. Не умрях от кръвозагуба единствено защото бяха покрили отворената ми рана с шевен плат — медицинска иновация от Отир, която държеше раните затворени и се абсорбираше в плътта със заздравяването ѝ. Но дори тя не беше предвидена за толкова тежки случаи.

Свалих калъфката от възглавницата и я хвърлих в ъгъла. Сенките танцуваха по ръката ми и ме жилеха. През по-голямата част от живота ми бяха препускали между вените ми, прозирайки през кожата ми. Но като се събудих след разпита, един войник ми каза, че сърцето ми спряло и започнало да бие от само себе си, сенките вече се носеха по повърхността на тялото ми. Така също ми причиняваха болка, но някак по-поносима. Не разбирах как е станало.

Но тогава Ризек обяви немхалзак, заповяда на Вас да обели кожата ми като кора на плод и ме принуди да се бия в арената, така че пак изпитвах обичайната доза болка.

Беше ме попитал къде искам белега. Ако изобщо можеше да се нарече така — белезите бяха тъмни черти по кожата, а не... с *парчета* липсваща плът. Но немхалзак се заплащаше именно с плът, и то от *видимо* място по тялото. В момент на ярост му казах да ме бележи така, както беляза Акос, когато братята Кересет пристигнаха в имението ни. От ухото до челюстта.

А когато Вас изпълни желанието ми, Ризек му нареди да продължава.

Взemi и от косата ѝ.

Задишах през носа. Не исках да повърна. Всъщност не можех да си го позволя — нуждаех се от всичката сила, която ми беше останала.

Айджа Кересет дойде да ме гледа как закузвам, както правеше всеки ден, откакто се бях върнала към живота. Остави поднос с храна в

краката ми и се облегна на отсрещната стена, все така прегърбен. Днес на челюстта му личеше синината, която му направих предишния ден, когато опитах да избягам на път към арената и успях да му нанеса няколко удара, преди стражите в коридора да ме откъснат от него.

— Не вярвах, че ще се върнеш след вчерашната случка — казах му.

— Не се страхувам от теб. Няма да ме убиеш — отвърна Айджа.

Въртеше нож върху дланта си, стисвайки го за дръжката при всеки пълен оборот. Дори не го поглеждаше.

Изсумтях.

— Способна съм да убия всеки. Не си ли чувал слуховете?

— Мен няма да ме убиеш — повтори Айджа. — Защото обичаш заблудения ми брат твърде много.

Не можех да не се засмея. Чак сега осъзнавах колко добре прозираше в душата ми сладкодумният Айджа Кересет.

— Имам чувството, че те познавам — заяви внезапно той. — И май *наистина* е така. От известно време.

— Не съм в настроение за философска дискусия за човешката идентичност — отвърнах. — Но дори вече да си повече Ризек, отколкото Айджа, пак не ме познаваш. Независимо кой си, никога не си опитвал да ме опознаеш.

Айджа въртна очи.

— Горкото неразбрано аристократско отроче.

— И това от самоходното кошче за душевните отпадъци на Ризек — озъбих му се. — Защо просто не ме убие? Цялата тази прелюдия е твърде драматична дори за него.

Айджа не отговори, което само по себе си беше достатъчен отговор. Ризек не ме е убил все още, защото имаше нужда да го направи точно по този начин — пред очите на всички. Може би вече бяха плъзнали слухове, че съм участвала в опит за убийството му и сега се налагаше да очерни името ми, преди да ми позволи да умра. А може би просто искаше да гледа как страдам.

Но някак не ми се вярваше.

— Нужно ли е да ми давате такива безполезни прибори? — оплаках се, набождайки препечената си филийка с ножа, вместо да я нарежа.

— Суверенът се притеснява, че може да посегнеш на живота си, вместо да го загубиш по подходящ начин — отговори Айджа.

Подходящ начин. Зачудих се дали Айджа не е избрал как точно да умра. Дали оракулът не избираше идеалното бъдеще от всички възможни варианти.

— И как ще посегна на живота си с *това* нещо? Ноктите ми са по-остри.

Ударих върха на ножа в дюшека си. Блъснах го толкова силно, че леглото се разтърси, и го пуснах. Ножът падна настрани, без дори да пробие плата. Изтръпнах от болка, а дори не знаех коя част от тялото ме болеше.

— Явно суверенът смята, че си достатъчно изобретателна да намериш начин — отвърна кротко Айджа.

Пъхнах последната хапка от препечената филийка в устата си и облегнах гръб на стената със скръстени ръце. Намирахме се в една от излъсканите, луксозни килии в недрата на амфитеатъра, под скамейките, които вече се пълнеха с хора, нетърпеливи да гледат смъртта ми. Бях победила в последния бой, но силите ми вече се изчерпваха. Тази сутрин дори пътят към тоалетната се бе оказал истински подвиг.

— Колко мило — отбелязах, разтваряйки широко ръце, за да му покажа синините си. — Виждаш ли колко ме обича брат ми?

— Започваш да се шегуваш — обади се Ризек от външната страна на килията. Чувах го приглушено през стъклената стена, която ни делеше. — На това му викам отчаяни мерки.

— Не, отчаяни мерки е да играеш тази глупава игра, преди да ме убиеш, само и само да ме изкараш лошата — поправих го. — Толкова ли се страхуваш, че народът на Шотет ще застане зад мен? Колко си жалък само.

— Опитай се да станеш на крака и ще видим какво значи да си „жалък“ — отвърна Ризек. — Хайде. Време е да вървим.

— Ще ми кажеш ли поне с кого ще се бия днес? — попитах.

Хванах се за рамката на леглото, стиснах зъби и се набрах да стана.

Едва се сдържах да изрева от болката, надигаща се в гърлото ми. Но успях.

— Ще видиш — каза Ризек. — Вече нямам търпение всичко това да свърши. Сигурен съм, че същото важи и за теб. Затова тази сутрин съм ти уредил специален противник.

Днес носеше синтетична броня, черен мат и по-гъвкава от традиционната шотетска и лъснати черни ботуши, с които изглеждаше още по-висок. Бялата му риза беше закопчана догоре и яката ѝ се подаваше над бронята без ръкави. С почти същия тоалет се яви на погребението на майка ни. Явно очакваше да ме види как умирам днес.

— Жалко, че възлюбеният ти не е тук, за да гледа — отбеляза Ризек. — Едва ли щеше да му е приятно.

Тези дни непрекъснато си повтарях последните думи на Зосита, майката на Тека, преди да тръгне към екзекуцията си. Попитах я дали си струва да загуби живота си, опълчвайки се на Ризек, а тя ми отвърна, че си е струвало. Щеше ми се да можем да споделя с нея, че вече я разбирах.

Вирнах брадичка.

— Знаеш ли, напоследък ми е трудно да преценя колко от брат ми е останало в теб. — Минавайки покрай Ризек на излизане от килията, се приведох към него и процедих: — Но щеше да си в много по-добро настроение, ако малкият ти план да откраднеш дарбата на Айджа беше проработил.

Усетих как увереността му рухва за миг. Очите му отскочиха към Айджа.

— Ясно — пророних. — Опитите ти са останали безуспешни. Все пак не си намерил начин да си присвоиш дарбата му.

— Отведи я — заповяда брат ми на Айджа. — Смъртта я чака.

Айджа ме изтика напред. Носеше твърди ръкавици, сякаш дресираще хищна птица.

С малко концентрация можем да вървя в права линия, но болезненото пулсиране в главата и гърлото ми ме затрудняваше. Струйка кръв — е, надявах се да е кръв, се търкулна по едната ми ключица.

Стигнахме до вратата на арената и Айджа ме избута на терена. Тук светлината беше ослепителна, а небето — безоблачно и бледо около слънцето. Амфитеатърът беше пълен и публиката крещеше екзалтирано, макар че не различавах нито дума от виковете им.

От другата страна на арената ме чакаше Вас Кузар. Усмихна ми се и задъвка напуканите си устни. Щеше да ги разкървави, ако продължаваше така.

— Вас Кузар! — обяви Ризек с глас, усилен от малките устройства, кръжащи из арената.

Над стената на амфитеатъра се виждаха каменните сгради на Воа, сякаш закърпени с метал и стъкло, блещукащи на слънцето. Една кула от синьо стъкло почти се сливаше с небето. Над арената се простираше силово поле, което я защитаваше от суровите климатични условия — и правеше бягството невъзможно. Шотетци не позволяваха смъртоносните им игри да бъдат осуетявани от бури, студове и бягащи пленници.

— Ти предизвика предателката Сайра Ноавек на двубой до смърт с ножове на потока! — Сякаш по сценарий, публиката избухна на думите *предателката Сайра Ноавек*, а аз врътнах очи, въпреки че сърцето ми препускаше бясно. — Предизвикваш я заради измяната ѝ към шотетския народ. Готов ли си за боя?

— Готов съм — отвърна с обичайния си равнодушен тон Вас.

— Оръжието ти, Сайра — провъзгласи Ризек и извади нож на потока от ножницата на гърба си, премятайки го веднъж, за да ми поднесе дръжката му. Ръкавът му беше навит.

Доближих го, призовавайки сенките си и болката, която носеха. Кожата ми беше осеяна с тъмни линии. Посегнах към дръжката на ножа, но вместо това стиснах китката на Ризек.

Исках да покажа на народа му що за човек беше всъщност. А болката неизменно вадеше вътрешностите на показ.

Ризек изкрещя през зъби и се замята, мъчейки се да ме отблъсне. Винаги досега просто оставях дарбата ми сама да избере къде да се излее, а тя винаги искаше да бъде споделена. С Акос я издърпах назад, което едва не ме уби. Но към Ризек я тласнах с всичките си останали сили.

Жалко, че Айджа се появи прекалено бързо, сграбчи ме и ме издърпа назад.

Въпреки това постигнах целта си. Всички на арената чуха как брат ми пищи от допира ми и наблюдаваха смълчани.

Айджа ме държеше, докато Ризек се окопитваше и прибираше ножа си. После сложи ръка върху рамото на Вас и му нареди така, че

само ние с него и Айджа да чуем:

— Убий я.

— Жалко, Сайра — прошепна в ухото ми Айджа. — Не ми се искаше да се стига дотук.

Изтръгнах се от хватката му и той напусна арената. Отстъпих задъхано назад. Нямах оръжие. Но предпочитах да си отида така. Отказвайки ми оръжие, Ризек демонстрираше на всички в амфитеатъра, че не ми дава справедлив шанс. В гнева си бе показал страх, а това ми стигаше.

Вас тръгна към мен с уверена, хищническа стъпка. Открай време ме отвращаваше, още от дете, не знаех защо. Беше висок и снажен като всички други мъже, който преди намирах за привлекателни. Биеше се добре и очите му имаха рядък, красив цвят. Но тялото му беше покрито с неусетени синини и драскотини. Ръцете му бяха толкова сухи, че тънката плът между пръстите му се цепеше. И никога не бях срещала по-... празен човек. За зла участ точно това го правеше толкова страховит на арената.

Измисли стратегия, веднага, наредих си наум. Спомних си видеоматериала от Тепес, който гледах в тренировъчната зала. Бях научила скокливите, променливи движения на бойния им стил, докато умът ми още беше остър. Знаех, че за да запазя контрол над тялото си, трябва да удържа центъра си. Когато Вас скочи в атака, аз се завъртях и направих пъргава крачка встрани, размахвайки буйно ръце. Едната го удари силно по ухото. Сблъсъкът ме разтърси и запрати вълна от болка през гръдния кош и гърба ми.

Изтръпнах и в този миг невнимание Вас замахна с ножа си. Наточеното му острие проряза резка в ръката ми. Кръв оплиска пода на арената и тълпата избухна.

Опитах се да игнорирам кръвта и парещата болка. Тялото ми пулсираше от агония, страх и ярост. Притиснах ранената ръка към гърдите си. Трябваше да се вкопча във Вас. Той не усещаше болка, но ако му влеех достатъчно от моята дарба на потока, можех да го убия.

Облак засенчи слънцето и Вас атакува отново. Този път залегнах, протягайки едната си ръка, и пръстите ми докоснаха вътрешната страна на китката му. Сенките се люшнаха към него, но не бяха достатъчно силни да му повлияят. Той отново замахна с нож и върхът на острието му се заби в едната страна на тялото ми.

Простенах и се блъснах в стената на арената.

Тогава някой извика:

— Сайра!

Тъмна фигура се праметна през ниската стена пред първия ред със скамейки и кацна на земята с прегънати колене. Мракът бавно превземаше полезрението ми, но веднага го познах само по стила му на бягане.

Дълго, тъмно въже бе паднало в центъра на арената. Вдигнах поглед нагоре и видях, че не облак е засенчил слънцето, а стар, транспортен кораб, направен от всевъзможни метални парчета, медени на цвят, ръждиви, ярки като слънцето. Висеше точно над силовото поле. Вас сграбчи Акос с две ръце, вдигна го и го блъсна в стената на арената. Акос стисна зъби и го хвана за ръцете.

И тогава се случи нещо странно — Вас *трепна* и го изпусна.

Акос дотича до мен, прилекна и праметна ръка през кръста ми. Дватама хукнахме заедно към въжето. Той се вкопчи в него с една ръка и то се заиздига бързо. Твърде бързо, за да го стигне Вас.

Всички наоколо крещяха. Акос извика в ухото ми:

— Ще трябва да се хванеш сама!

Проклех го. Опитах да не поглеждам към пълните скамейки под нас, към суматохата, която бяхме предизвикали, към отдалечаващата се земя, но ми беше трудно. Затова се съсредоточих в бронята на Акос. Прегърнах го през гърдите и вкопчих пръсти в ръба ѝ около врата му. Когато той ме пусна, стиснах зъби, бях твърде слаба, за да се държа така, да издържа собственото си тегло.

Акос протегна нагоре ръката, с която допреди малко ме държеше, и пръстите му докоснаха силовото поле, покриващо амфитеатъра. То засвети по-силно при допира му, после примига и угасна. Въжето подскочи нагоре още по-рязко и аз изхлипах от страх, че ръцете ми няма да устискат, но в следващия момент се озовахме в транспортния кораб.

Бяхме в мъртвешки тихия му търбух.

— Накара Вас да изпита болка — пророних задъхано.

Докоснах лицето му и плъзнах показалеца си по носа му, по горната му устна.

Не беше толкова насинен, колкото последния път, когато го видях, свит на кълбо заради болезнения ми допир.

— Да — потвърди той.

— Айджа беше в амфитеатъра, *съвсем наблизо*. Можеше да измъкнеш него. Защо...

Устните му, все още под пръстите ми, потрепнаха в усмивка.

— Защото дойдох за теб, глупачке такава.

Засмях се и отпуснах тяло върху него, прекалено слаба да стоя на краката си.

ГЛАВА 30

АКОС

В първия миг усещаше само теглото и топлината на тялото ѝ. И облекчение.

В следващия всичко се завърна: суетенето на хора в транспортния кораб, смаяното им мълчание, Исае и Киси, закопчани с предпазните си колани до навигационната палуба. Киси му се усмихна, докато хващаше Сайра през кръста, за да я вдигне. Сайра беше висока и не съвсем фина, но все пак успяваше да я носи. Поне за малко.

— Къде е аптекката? — попита Акос Тека и Джио, които вървяха към тях.

— Джио е минал медицинско обучение, ще се погрижи за нея — каза Тека.

На Акос обаче не му харесваше как я гледа Джио, като ценност, която можеше да купи или изтъргува. Тези ренегати не я спасяваха с добри намерения, искаха нещо в замяна, а той нямаше да им я поднесе на тепсия.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ремъка около гръдния му кош и той изтръпна под бронята си.

— Няма да я оставя — отсече.

Едната вежда на Тека подскочи над превръзката на окото ѝ. Но преди да му се е изрепчила, както очакваше от нея, Киси разкопча предпазния си колан и тръгна към тях.

— Аз ще се справя. Обучена съм — заяви тя. — Акос ще ми помогне.

Тека впи поглед в нея за миг, после махна към камбуза.

— Както желаете, госпожице Кересет.

Акос пренесе Сайра в камбуза. Не беше в безсъзнание, очите ѝ бяха отворени, но не беше и напълно в *съзнание*, а това не му харесваше.

— Хайде, Ноавек, вземи се в ръце — нареди ѝ, обръщайки се, за да я прекара странично през вратата. Корабът се разклати и той

залитна. — Моята Сайра щеше да е направила поне два хапливи коментара досега.

— Хмм. — Тя се поусмихна. — Твоята Сайра.

Камбузът беше тесен и мръсен. Неизмити чаши и чинии отрупваха мивката, дрънчейки при всяка маневра на кораба, тръбите с бяла светлина примигваха, сякаш всеки момент ще угаснат, всичко беше направено от един и същ матов метал, обсипан с болтове. Акос изчака Киси да изтрие масичката между двата плота и да я подсуши с чист парцал. Докато остави Сайра, ръцете вече го боляха.

— Акос, не разпознавам шотетските йероглифи.

— Ами... нито пък аз кой знае колко.

Всички медицински материали в аптечния шкаф бяха опаковани поотделно и старателно подредени. По азбучен ред. Акос позна няколко от пръв поглед, но не достатъчно.

— Човек ще си каже, че след толкова време в Шотет си научил поне нещо — обади се Сайра от масата, заваляйки леко. Отметна ръката си на една страна и посочи. — Това там е сребърната кожа. Спиртът е отляво. Направи ми болкоуспокояващо.

— Ей, научил съм това-онова — защити се той, стисвайки ръката ѝ, преди да се залови за работа. — Най-трудното беше да свикна с теб.

Имаше флакон с болкоуспокояващо в сака си, затова се върна на главната палуба и бръкна под седалките да го извади, хвърляйки кръвнишки поглед на Джио, който не помести краката си веднага. Намери кожения си свитък, направен от кожата на Брониран, затова беше доста твърд. Всъщност не беше точно „свитък“, там държеше флаконите си, и извади онзи с лилавата течност, която щеше да облекчи болката на Сайра. Когато се върна в камбуза, Киси вече беше нахлузила ръкавици и отваряше разни пакети.

— Стабилни ли са ръцете ти, Акос? — попита го сестра му.

— Достатъчно стабилни. Защо?

— Знам как да изпълня процедурите, разбира се, но не мога да я докосвам заради болката, нали така? Не и толкова стабилно, колкото е нужно, това е деликатна работа — обясни тя. — Затова просто ще ти казвам какво да правиш.

И сега по ръцете и около главата на Сайра се виеха тъмни сенки, макар и различни от последния път, в който Акос ги бе видял, когато танцуваха по тялото ѝ като назъбени щрихи.

— Акос, това да не е...? — програчи от масата Сайра.

— Сестра ми? — допълни Акос. — Да, тя е. Сайра, запознай се с Киси.

— Приятно ми е — каза Сайра, оглеждайки лицето на сестра му.

Вероятно търсеше прилики помежду им. Но нямаше да ги намери — двамата изобщо не си приличаха.

— И на мен — отвърна Киси с усмивка.

Ако беше уплашена от жената под себе си — жената, за която цял живот е слушала истории на ужасите, не го показа.

Акос занесе болкоуспокояващото при Сайра и докосна гърлото на флакончето до устните ѝ. Трудно му беше да я гледа такава. Шевният плат, покриващ лявата страна на врата и главата ѝ, беше тъмночервен от засъхналата кръв. Цялото ѝ тяло беше осеяно със синини и охлузвания.

— Напомни ми — подхвана тя, когато отварата подежда — да те наругая, задето се върна.

— Щом държиш — съгласи се Акос.

Но се чувстваше облекчен, защото неговата Сайра се завръщаше — остра като назъбен нож, силна като лед по Угасване.

— Заспа. Това е добре — обади се Киси. — Отстъпи назад, ако обичаш.

Той ѝ направи място. Киси действаше сръчно, трябваше да ѝ се признае. Хвана шевния плат с такава прецизност, сякаш вдяваше конец в игла, внимавайки да не докосне кожата на Сайра, и го отметна настрана. Той се отлепи лесно от раната, напоена с кръв и гной. Киси започна да реди подгизналите парчета в тавичка до главата на Сайра.

— Значи се обучаваш за лекар — коментира Акос, докато я наблюдаваше.

— Струва ми се подходяща професия за дарбата ми — обясни Киси.

Имаше дарба да прави всичко с лекота, всявайки спокойствие в околните, още открай време, много преди да се прояви нейната дарба на потока, но той отлично виждаше, че това не е единственият ѝ талант. Имаше стабилни ръце, уравновесен характер и остър ум. Далеч не беше просто мило момиче с мек нрав.

Като премахна безполезна шевен плат от цялата рана, я обля с дезинфектант, отстранявайки с памучен тампон всичката засъхнала

кръв.

— Мисля, че е време да нанесем сребърната кожа — обяви Киси и се изправи. — Действа като живо същество, просто трябва да го сложиш правилно и прилепва трайно към плътта. Ще се справиш, само гледай ръцете ти да останат стабилни и да не треперят. Нали така? Добре, ще го нарежа на ивици.

Сребърната кожа беше поредната иновация от Отир — стерилно, синтетично вещество, което, както обясни Киси, се държеше почти като живо. С него се заменяше тежко пострадала кожа, главно изгаряния. Носеше такова име заради цвета и текстурата си — гладка и със сребрист отблясък. Наложеше ли се върху кожата, оставаше там завинаги.

Киси отрязва старателно лентите — по една за мястото над ухото на Сайра, зад него и за врата ѝ. След кратък размисъл изви леко ръбчетата на сребърната кожа. Като пометена от вятъра снежна преспа, като венчелистчета на ледоцвет.

Акос си сложи ръкавици, за да не полепне сребърната кожа по ръцете му, вместо по раната на Сайра, и Киси му подаде първата ивица. Беше тежка и студена на допир, но не толкова хлъзгава, колкото очакваше. Тя му помогна да нагласи ръцете си над главата на Сайра.

— Сега просто го свали право надолу — инструктира го Киси.

Акос се подчини. Не му се наложи да притиска — сребърната кожа се развълнува като вода и потъна в скалпа на Сайра веднага щом усети плът.

Направляван от ясният глас на Киси, Акос постави и другите две ленти. Парчетата се срастваха незабавно, без видими ръбове помежду им.

Преминаха и към останалите рани на Сайра — дълбоките разрези по ръката и едната страна на тялото ѝ, покрити с шевен плат, и синините, намазани с лечебен мехлем. Не им отне много време. Повечето щяха да зараснат сами, а на нея оставаше да забрави как ги е получила. За тези в душата нямаше шевен плат, колкото и истински да бяха.

— Готови сме — обяви накрая Киси, смъквайки ръкавиците от фините си ръце. — Сега просто изчакай да се свести. Ще ѝ трябва почивка, но вече не кърви, така че ще се оправи.

— Благодаря ти — каза Акос.

— Не съм си и представяла, че един ден ще се мъча да *излекувам* Сайра Ноавек — замисли се Киси. — И то на борда на транспортен кораб, пълен с шотетци. — Тя надникна към него. — Но разбирам защо я харесваш.

— Имам чувството, че... — Акос въздъхна и седна на масата до главата на Сайра. — Че несъзнателно съм посрещнал ориста си.

— Ами — подхвана Киси, — ако наистина *ти* е писано да служиш на семейство Ноавек, мисля, че можеше да е и далеч по-зле от жената, която се е подложила на всичко това, само и само да те върне у дома.

— Значи не ме смяташ за предател?

— Зависи какви са принципите ѝ, не смяташ ли? — отвърна Киси. После докосна рамото му. — Отивам да намеря Исае.

— Добре.

— Какъв беше *този* поглед?

Акос едвам сдържаше усмивката си.

— Никакъв.

Спомените на Акос от разпита бяха мъгливи, а най-острите им моменти, прокрадващи се в съзнанието му, бяха достатъчно зловещи и без да ги насища с подробности. Въпреки това допусна спомена за Сайра.

Сенките на потока караха лицето ѝ да изглежда изгнило и хлътнало на места като на мъртвец. И крещеше толкова силно, съпротивлявайки се с всеки изит от съществуването си. Не искаше да го нарани. Ако той не кажеше на Ризек това, което знае за Исае и Ори, може би тя щеше, само и само да спаси Акос. И не би я винил.

Тя подскочи на масата в камбуза и се събуди със стон. После се пресегна към него и докосна челюстта му с пръсти.

— Запечатана ли съм в паметта ти вече? — попита мудро. — Като някой, който те е наранявал? — Думите засядаха в гърлото ѝ, сякаш се давеше с тях. — Аз не мога да забравя звуците, които издаваше...

Сайра плачеше. Беше опиянена от болкоуспокояващото, но все пак плачеше.

Той самият не си спомняше какви звуци е издавал от допира ѝ, когато Вас я *принуди* да го докосне, да изтезава и двама им. Но знаеше, че е чувствала не по-малка болка от него. Така действаше дарбата ѝ, двупосочно.

— Не, не — отвърна Акос. — И двамата страдахме.

Ръката ѝ спря върху гърдите му, сякаш се канеше да го отблъсне, но така и не стана. Прокара пръсти по ключиците му и дори през ризата Акос усети топлината, която излъчва.

— Но вече знаеш какво съм правила — продължи тя, вперила поглед в ръката си, в гърдите му, само и само да не вдигне очи към лицето му. — Преди това си виждал единствено как го правя на други хора, но вече знаеш каква болка съм им причинявала, и то защото бях прекалено голяма страхливка, за да се опълча на брат си. — Тя сбърчи чело и махна ръката си от гърдите му. — Спасяването ти беше единственото добро нещо, което някога съм правила, а сега излиза, че е било безсмислено, защото ти реши да се върнеш, идиот такъв!

Тя изтръпна от болка и се хвана за ребрата. Отново плачеше.

Акос докосна лицето ѝ. При първата им среща я имаше за страховито същество, за чудовище, от което трябваше да се измъкне. Но тя се разкриваше пред него малко по малко, показва му жестокото си чувство за хумор, събуждайки го с нож до гърлото, говореше за себе си — и за доброто, и за лошото, с непоколебима искреност, и обичаше толкова истински всяка частица от галактиката им, дори онези, които трябваше да мрази.

Не беше ръждив пирон, както веднъж се нарече, нито нажежен ръжен, нито пък оръжие в ръката на Ризек. Беше като тихоцвет — съставена от сила и безброй възможности. Способна и на добро, и на лошо в равни дози.

— Не е единственото добро нещо, което някога си правила — увери я Акос на тувхийски.

Струваше му се подходящият език за момента, езикът на родината му, който Сайра разбираше, но не говореше в негово присъствие, сякаш се боеше да не го засегне.

— Постъпката ти е безценна за мен — продължи на тувхийски той. — Променя всичко.

Допря чело до нейното, споделяйки дъха ѝ.

— Харесва ми как звучиш на собствения си език — пророни тихо тя.

— Може ли да те целуна? — попита Акос. — Или ще заболи?

Очите ѝ се разшириха. И промълви без дъх:

— И какво, ако заболи? — Усмихна му се леко. — Животът и бездруго е пълен с болка.

Дъхът на Акос потрепери и той притисна устни до нейните. Не знаеше какво ще е чувството да я целуне така не защото тя го бе изненадала, а той дори не помисли да се отдръпне, а защото искаше. Устата ѝ имаше вкус на малц и билки заради отварата, която изпи, и му се стори леко плаха, сякаш се боеше да не го нарани. Но когато я целуна, имаше чувството, че допира запалена клечка кибрит до сухи съчки. Гореше за нея.

Корабът подскочи и всички чинии и чаши издрънчаха. Кацаха.

ГЛАВА 31

САЙРА

Най-сетне си позволих да го приема — беше красив. Сивите му очи ми напомняха за буйните води на Пита. Като се пресегна към бузата ми, на ръката му се получи гънка, където един жилест мускул се срещаше с друг. Ловките му, чувствени пръсти се плъзнаха по скулата ми. Ноктите му бяха пожълтели, вероятно от прашец на завистниче. Останах без дъх при мисълта, че ме докосва просто защото иска.

Седнах бавно и докоснах сребърната кожа зад ухото ми. Скоро щеше да се свърже с нервите на онова, което беше останало от скалпа ми, позволявайки ми да го чувствам като своя собствена кожа, макар че върху него нямаше да ми поникне коса. Не страдах от това.

Той искаше да ме докосне.

— Какво? — попита Акос. — Гледаш ме странно.

— Нищо — отвърнах. — Просто... изглеждаш добре.

Ама че глупаво изказване. Беше прашен, потен и оцапан с кръвта ми. Косата и дрехите му бяха в безпорядък. „Добре“ не беше подходяща дума, ала другите, които ми хрумнаха, бяха твърде силни на този етап.

Той обаче се усмихна, сякаш ме е разбрал.

— Ти също.

— Много съм мърлява — отбелязах. — Но ти благодаря, че излъга.

Хванах се за ръба на масата и се напънах да стана. Първоначално се олюлях на омекналите си крака.

— Искаш ли пак да те нося? — предложи той.

— Това беше унижително и няма да се повтори.

— Унижително? Някои биха го описали другояче — не се съгласи той. — Галантно например.

— Знаеш ли какво — отвърнах. — Някой ден и аз ще те нося като бебе пред хора, чието уважение се опитваш да спечелиш, и тогава ще ми кажеш дали ти е харесало.

Той се ухили.

— Дадено.

— Склонна съм да ти позволя да ми помогнеш с ходенето — добавих. — И не си мисли, че не съм забелязала канцлера на Тувхе в съседната стая. — Поклатих глава. — Интересно ми е кой от принципите на елметахак те упълномощава да водиш канцлера си в страната на враговете ви.

— Бих казал, че е от канона на „хулиетахак“ — въздъхна той. — Школата на слабоумните.

Хванах се здраво за ръката му и тръгнах, по-скоро влачих краката си, към главната палуба. Транспортният кораб беше малък, с широк наблюдателен прозорец в единия край. През него виждах Воа отвисоко, обградена от три страни със стръмни скали, а от четвъртата — с океана. Гори се ширеха по далечните хълмове, докъдето окото ми стигаше. Влакове, задвижвани главно от вятъра, духащ откъм водата, обгръщаха града околоръст и навлизаха във вътрешността му като спици на колело. Никога не се бях качвала на такъв.

— Как така Ризек още не ни е надушил? — попитах го.

— Холограмна мантия — обясни Тека от капитанския стол. — Маскира ни като поредния кораб на шотетската армия. Лично съм я проектирала.

Корабът се наклони и мина през дупка в изгнилия покрив на сграда от предградията на Воа. Ризек не познаваше тази част от столицата, всъщност никой не смяташе за нужно. Личеше, че точно тази сграда е била жилищен комплекс, изпразнен от някакво катастрофално събитие, навярно унищожително нападение. Някогашните ѝ жители дори не са успели да вземат цялата си покъщнина. Докато корабът потъваше във вътрешността ѝ, успях да надникна в половин дузина животи: легло с различни калъфки за възглавници в разнебитена спалня, половин кухненски плот, увиснал над дупка в пода, червени възглавнички, покрити с прахоляк и парчета мазилка от унищожена всекидневна.

Кацнахме и няколко от спътниците ни използваха въже, прокарано през скрипец на тавана, за да покрият дупката в него с голямо парче плат. Светлината преминаваше през него, пъзелът от различни метали по кораба почти сияеше, но вече по-трудно навлизаше в някогашните апартаменти. На местата, където мръсотията не се е наслоила плътно по пода на помещението, в което се

намирахме, под прахоляка прозираха плочки. В пролуките между тях вирееха крехки шотетски цветя в сиви, сини и лилави багри.

А в дъното на стълбите, спуснати от кораба, с извити в ъгълчетата очи, запечатали се в паметта ми от видеоматериала, който изгледахме с Акос, ни наблюдаваше Исае Бенесит. Лицето ѝ беше белязано по невъобразим начин — от шотетско острие.

— Привет — поздравих я. — Чувала съм доста за теб.

— Аз също — отвърна тя.

Не се и съмнявах. Чувала е, че нося болка и смърт на всички, които докосна. И навярно е чувала за предполагаемата ми лудост — че съм като бясно животно и дори не мога да говоря.

Уверих се, че Акос още ме държи, и ѝ протегнах ръка за поздрав, любопитна дали ще я поеме. Пое я. Нейната собствена изглеждаше нежна, но се оказа мазолеста на допир и се зачудих как ли е станала такава.

— Май трябва да си поприказваме — подхванах внимателно. Ако ренегатите още не знаеха коя е, не биваше да им разкривам. За нейно добро. — На четири очи.

Тека ни доближи. Едва не се изсмях, виждайки ярката превръзка на окото ѝ. Макар и да не я познавах добре, ми се струваше съвсем типично за нея да привлича вниманието към липсващото си око, вместо да го прикрива.

— Сайра — поздрави ме тя. — Радвам се да видя, че си по-добре.

Откъснах се от ръката на Акос и сенките на потока отново плъзнаха по тялото ми. Толкова се бяха променили — увиваха се около пръстите ми като тънки кичури коса, вместо да тъмнеят под кожата им като вени. Ризата ми беше изцапана с кръв и разрязана на местата, където ми бяха налагали шевен плат, и тялото ми беше осеяно с незначително колко синини. Въпреки това се опитах да запазя достойнство.

— Благодаря, че се върнахте за мен — казах на Тека. — Досегашните ни взаимоотношения ме навяват на мисълта, че ще искаш нещо в замяна.

— Ще го обсъдим по-късно — отвърна Тека, свивайки устни. — Но може да се каже, че интересите ни се припокриват. Ако искаш да се изкъпеш, в сградата има течаща вода. И то топла. Избери си някой апартамент, който и да е.

— Лукс на луксовете — коментирах. После се обърнах към Исае.
— Предлагам ти да дойдеш с нас. Трябва да наваксаме.

Усилено се преструвах, че съм добре, докато не стигнахме първото стълбище, скривайки се от очите на всички, където спрях и се облегнах на стената задъхана. Кожата ми пулсираше край сребърната кожа. Допирът на Акос отнемаше болката от дарбата ми, но нямаше как да ми помогне с агонията от разсечената ми плът от битките, които водих за живота си.

— Край. Това е пълен абсурд — заяви Акос.

После опря ръка в свивките на коленете ми и ме грабна на ръце с неособена деликатност. Само че бях твърде изтощена да възразя. Понесе ме нагоре по стълбището и носовете на обувките ми се затъркаха в стената.

Намерихме един сравнително запазен апартамент на втория етаж. Беше потънал в прахоляк и оживялата половина от всекидневната гледаше към продъненото пространство, където бяха паркирали кораба ни, така че можехме да наблюдаваме действията на ренегатите, които в момента разгръщаха спални чували, разпределяха провизии и стъкмяваха огън в печта, навярно довлечена от някой апартамент.

Банята до всекидневната беше удобна и просторна, с вана в средата и мивка в единия край. Подът беше облицован с плочки от синьо стъкло. Акос завъртя крановете и първоначално чешмата запръска шумно, но после водата текна, както обеща Тека.

За миг се разкъсах между желанието си да се изкъпя и нуждата да говоря с Исае Бенесит.

— Ще изчакам — увери ме Исае, забелязала двоумението ми. — И бездруго ще се разсейвам, като те гледам покрита с кръв.

— Да, видът ми не е достатъчно представителен за компанията на канцлер — съгласих се с леко остър тон.

Сякаш аз бях виновна, че съм покрита с кръв. Или пък че е нужно да ми го напомнят.

— Прекарах по-голямата част от живота си на един малък военен кораб, в който постоянно вонеше на крака — сподели Исае. — Аз

самата не съм достатъчно представителна за собствената си компания според всеобщите схващания.

Тя взе една от големите декоративни възглавници от всекидневната и я удари с длан, изпращайки облак от прах във въздуха. След като я поизтръска още малко, я остави и седна отгоре ѝ, съумявайки да изглежда елегантно, докато се наместваше. Киси седна до нея, макар и по-безцеремонно, и ми се усмихна топло. Дарбата ѝ ме озадачаваше — как забавяше трескавия ритъм на мислите ми и сякаш ме отдалечаваше от най-лошите ми спомени. Усещах, че човек лесно може да се пристрасти към близостта с нея, ако непрестанно го измъчва нещо.

Акос се бавеше в банята. Беше запушил канала на ваната и я пълнеше. А през това време разкопчаваше каишките на бронята си с чевръсти пръсти.

— Не ми казвай, че не ти трябва помощ — предупреди ме. — Няма да ти повярвам.

Излязох от всекидневната и се опитах да съблека ризата си през глава. Стигнах едва до корема си, преди да спра, за да си поема дъх. Акос остави бронята си и пое ръба на ризата ми. Засмях се тихо, докато я изхлужваше през главата ми и надолу по ръцете ми.

— Малко е неловко — коментирах.

— Да, неловко е — съгласи се той.

Задържа погледа си върху лицето ми. Беше се изчервил.

Досега дори не се осмелявах да си представя подобна ситуация, но когато пръстите му се плъзнаха по ръцете ми, споменът за устните му върху моите ме връхлетя с такава сила, че почти ги усетих.

— Май ще се справя сама с панталоните — отбелязах.

Нямах нищо против да ме виждат разсъблечена. Далеч не бях фиданка, имах мускулести бедра и малки гърди и това не ме притесняваше. Тялото ми служеше през тежкия ми живот и изглеждаше точно както трябва. Но когато погледът му се спусна надолу, макар и само за част от секундата, се изкисках смутено.

Акос ми помогна да вляза във ваната, където седнах, намокряйки бельото си. Той прерови шкафа под мивката, разпилявайки по пода бърснач, празно шишенце с протрит етикет и гребен с един строшен зъбец, преди да открие буца домашен сапун, който ми подаде.

Беше мълчалив, докато стоеше допрял ръка върху мен, потискайки сенките на потока, за да отмия кръвта от тялото си. Най-трудно беше да изгъркам засъхналите червени корички около сребърната кожа, затова оттам започнах, прехапала долната си устна, за да не изрева от болка. Той ме натисна леко с палец, разтривайки възлите в рамото и врата ми. Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

Пръстите му пърхаха по раменете ми, откривайки с лекота най-болезнените места. Когато погледите ни се срещнаха, очите му бяха нежни и почти срамежливи и ми се прииска да го целувам, докато не се изчерви отново.

По-късно.

Надниквайки към всекидневната, за да се уверя, че Киси и Исае не ме виждат, разкопчах налакътника около лявата си ръка и го отлепих от кожата си.

— Трябва да си направя още няколко белега — пророних тихо на Акос.

— Могат да почакаат — отвърна Акос. — Кървя достатъчно.

Той взе сапуна от ръката ми и го завъртя в своята, за да пусне пяна. После прокара нежно пръсти нагоре-надолу по белязаната ми ръка. Донякъде чувството беше по-хубаво дори от целувките му. Не живееше с крехки илюзии за човечността ми, обречени да рухнат, щом научи истината. Въпреки това ме приемаше. Милееше за мен.

— Добре — казах накрая. — Май съм готова.

Акос се изправи, държейки ръцете ми, и ми помогна да стана на крака. По краката и гърба ми се стичаше вода. Докато закопчавах бронята около ръката си, той изрови кърпа от шкафа и ми приготви дрехи — панталони от Исае, бельо от Киси, една от неговите ризи и чифт негови чорапи, моите почти запазени ботуши. Погледнах купчината дрехи с известна доза ужас. Едно беше да ме види по бельо, но да ми помогне да го съблека...

Ами... Ако щеше да се случва подобно нещо, предпочитях да е при различни обстоятелства.

— Киси — извика Акос. Той също се взираше в купчината дрехи. — Май ще трябва ти да й помогнеш с тази част.

— Благодаря ти — казах му.

Той се усмихна.

— Става ми *все* по-трудно да задържам погледа си върху лицето ти.

Направих му физиономия, докато вървеше към вратата.

Киси влезе в банята, а с нея и покойт. Помогна ми да разкопча гърдния си пояс. Доколкото знаех, само в Шотет използвахме подобен модел бельо, предвиден не да подчертава гърдите ми, а да ги държи неподвижни под твърдата броня. Моделът, който тя ми подаде, приличаше по-скоро на блуза, изработен от мека материя, така че да е топъл и удобен. Тувхийският вариант на горно дамско бельо. Беше ми големичък, но щеше да свърши работа.

— Интересно ми е — подхванах, докато ми помагаше да го закопча — тази дарба пречи ли ти да се доверяваш на хората?

— Какво имаш предвид?

Тя вдигна кърпата, за да мога да сменя долното си бельо на спокойствие.

— Ами... — Като нахлузих бельото, стъпих в първия крачол на панталона. — Няма как да знаеш дали искат да са с теб заради теб самата, или заради дарбата ти.

— Дарбата ми идва от мен — изтъкна Киси. — Тя е израз на личността ми. Така че не виждам особена разлика.

В общи линии това беше казал и доктор Фадлан на майка ми — че дарбата ми извира от някъде, дълбоко в мен, и ще се промени само ако аз се променя. Гледайки как сенките се увиват около китката ми като гривна, се запитах дали тяхната трансформация не означава, че съм се събудила различна след разпита. Може би по-добра, по-силна.

— Тоест според теб болезненият ми допир е част от личността ми? — попитах я.

Тя сбърчи чело, помагайки ми да нахлузя чистата риза. Късите й ръкави ми бяха твърде широки, затова ги навих догоре.

— Искаш да отблъскваш хората — заяви накрая Киси. — Не разбирам напълно защо дарбата ти го постига точно с болка. Не те познавам. — Челото й се сбърчи още повече. — Странно. Обикновено не мога да говоря толкова свободно с никого, особено с непознат.

Разменихме си усмивки.

Във всекидневната, където Исае още седеше с подвити на една страна крака, кръстосани в глезените, вече ме чакаше малка купчина възглавници. Потънах в нея с облекчение и издърпах мократа си коса

през едно рамо. Макар че масата помежду ни беше счупена — беше стъклена, затова малки стъкълца покриваха дървения под около нас, а възглавниците бяха мръсни и подредени по пода, Исае ме гледаше, сякаш беше кралска особа, а аз — нейна поданица. Нямаше как да не се възхитя на таланта ѝ.

— Как е тувхийският ти? — попита Исае.

— Добър — отвърнах, веднага превключвайки на него.

Чувайки майчиния си език от моята уста, Акос наостри уши. И преди бях говорила тувхийски пред него, но въпреки това подскочи.

— Е — продължих, — значи идваш за сестра си.

— Да — потвърди Исае. — Виждала ли си я?

— Не — отговорих. — Не знам къде я държат. Но рано или късно Ризек ще трябва да я премести. Тогава ще е най-подходящият момент да предприемете нещо.

Акос отново сложи ръка на рамото ми, този път застанал зад мен. Дори не забелязах, че сенките ми се раздвижват, толкова бях погълната от другата болка.

— Ще я нарани ли? — попита тихо Киси, намествайки се поблизо до Исае.

— Брат ми не причинява болка без основание — уверих я.

Исае изсумтя.

— Сериозно говоря — натъртих. — Той е странен вид чудовище. Бои се от болката и никога не му е доставяло удоволствие да я гледа. Според мен му напомня, че и той може да я изпитва. Поне това успокоение мога да ти дам, едва ли ще я нарани безпричинно.

Киси хвана ръката на Исае и я стисна, без да я поглежда в лицето. Сключените им ръце останаха на пода помежду им, пръстите им така се преплитаха, че различавах кожата на Киси от тази на Исае само по това, че беше по-тъмна.

— Мен ако питате, каквото и да е намислил, а най-логичното предположение е екзекуция, ще го направи публично, и то с цел те примами — обясних. — Иска да убие *теб* повече, отколкото нея, и да се случи по неговите правила. А повярвай ми, не е добре да воювате по неговите правила.

— Ще ни е нужна помощта ти — обади се Акос.

— Вече я имате — отвърнах аз.

Сложих ръката си върху неговата и стиснах. Като потвърждение.

— Номерът е да убедим ренегатите — каза Акос. — Те нямат интерес да спасяват едно от децата на Бенесит.

— Аз ще се справя с тях — предложих. — Хрумна ми една идея.

— Колко от историите, които съм чувала за теб, са верни? — попита ме Исае. — Виждам, че криеш ръката си. Виждам на какво си способна с дарбата си. А това ми подсказва, че част от слуховете са истина. Как да ти се доверя тогава?

Гледайки я, имах чувството, че ѝ се иска светът около нея да е простичък, включително и хората в него. Може би това се дължеше на факта, че носи съдбата на цяла планета-нация върху плещите си. Но мен животът ме беше научил, че светът невинаги е такъв, какъвто искаме да бъде.

— Ще ти се хората да са в двата полюса. Лоши или добри, заслужаващи доверието ти или не — коментирах. — Разбирам те. Така би било по-лесно. Но не сме такива.

Тя впи поглед в мен и не го откъсна дълго време. Достатъчно дълго, че дори Киси започна да нервничи на мястото си.

— Пък и за мен е без значение дали ми вярваш, или не — добавих аз накрая. — И в двата случая ще разкъсам брат си на парчета.

В дъното на стълбището, когато тъмнината му още забулваше всички ни, подръпнах ръкава на Акос, за да спре. Мракът не прикриваше смущението по лицето му. Изчаках Исае и Киси да продължат напред, преди да го пусна, позволявайки на сенките на потока да се сгъстят като пушек помежду ни.

— Какво има? — загрижи се той.

— Нищо — отвърнах. — Просто... дай ми секунда.

Затворих очи. Още откакто се събудих след разпита със сенки върху кожата си, вместо под нея, си мислех за думите на доктор Фадлан за зараждането на дарбата ми. И тя, като повечето неща в живота ми, беше свързана с Ризек. Брат ми се боеше от болка, затова потокът ми е пратил дарба, с която да го плаша — навярно единствената, с която можех да се защита от него.

Потокът не ми е пратил проклятие. Неговата воля е била да ме направи силна. Нямах как да отрека едно от твърденията на доктора — че дълбоко в себе си вярвах, че и аз, и околните заслужаваме да

страдаме. Но едно знаех със сигурност, убедена до мозъка на костите си — Акос Кересет не заслужаваше да страда. Здравно вкопчена в тази мисъл, протегнах ръка към него и долепих пръсти до гърдите му през плата на ризата му.

Отворих очи. Сенките продължаваха да танцуват по тялото ми, тъй като не докосвах кожата му, но цялата ми лява ръка, от рамото до върховете на пръстите ми, опрени в гърдите му, беше гола. Дори да беше способен да усети дарбата ми, пак нямаше да го нарани.

Очите на Акос, вечно изпълнени с предпазливост, сега ме гледаха, ококорени от смайване.

— Когато убивам хора с допира си, съзнателно им прехвърлям цялата си болка. Защото толкова се уморявам да я нося сама, че искам единствено да се освободя от нея, поне за миг — обясних му. — Но по време на разпита ми хрумна, че може би съм достатъчно силна да я нося сама. Че вероятно никой друг не е способен. И ако не се беше появил ти, едва ли щях да го разбера.

Примигах, за да прогоня сълзите от очите си.

— Ти видя в мен нещо повече — продължих. — Каза ми, че мога да си избира различен път, че не е нужно завинаги да остана такава. А аз постепенно започнах да вярвам в това. Когато поех цялата болка, едва не умрях, но като се събудих, дарбата ми се беше променила. Вече не ми причинява толкова болка. Понякога дори мога да я контролирам.

Откъснах ръката си от гърдите му.

— Наричай както искаш отношенията ни сега — продължих. — Но държа да знаеш, че приятелството ти... буквално ме промени.

В продължение на няколко дълги секунди той просто се взираше в мен. Откривах все нови и нови неща по лицето му, колкото и време да бяхме прекарвали заедно. Бледите сенки под скулите му. Белегът през едната му вежда.

— Не знаеш как да наречеш отношенията ни? — проговори накрая.

Бронята му издрънча на пода и той се пресегна към мен.

Обви кръста ми с ръка. Придърпа ме към себе си. Прошепна до устата ми:

— Сивбарат. Зетхетет.

Една шотетска дума, една тувхийска. *Сивбарат* наричахме най-скъпия приятел, някой, толкова близък, че загубата му би била като

загуба на крайник. Тувхийската дума обаче чувах за пръв път.

Не знаехме как точно да си прилегнем, устните ни бяха твърде мокри, зъбите ни се блъскаха. Но не ни пречеше, опитахме отново, и този път беше като искра от триене, прилив на енергия в тялото ми.

Той ме хвана за кръста, скупчвайки ризата ми в юмруци. Ръцете му бяха станали ловки от рязането на ледоцвети и ухаеше на билки, отвари и ароматни пари.

Долепих се до тялото му, усещайки грубата стена на стълбището до ръцете си и забързания му, горещ дъх до врата си. Толкова дълго се чудих какво ли е да живееш без болка, но това не беше липсата на болка, за която мечтаех открай време, а точно обратното — съвсем чисто чувство. Нежност, топлина, копнеж, тежест, всичко, всичко.

Из безопасната квартира се разнесе екот, звук от суматоха. Но преди да се отдръпна от него, за да разберем каква, го попитах тихо:

— Какво значи „зетхетет“?

Той извърна поглед, сякаш засрамен. Мярнах онази позната червенина да плъзва изпод яката на ризата му.

— Възлюбена — прошепна той.

Целуна ме отново, грабна бронята си и ме поведе към ренегатите.

Не можех да залича усмивката от лицето си.

Суматоката се дължеше на факта, че някакъв ховър кацаше в безопасната ни квартира, разпорвайки предпазното платно. Беше оплискан с кал и обръчът около облото му тяло светеше в тъмнолилаво.

Замръзнах, ужасена от спускащия се мрачен силует, но в следващия момент видях непознатите думи, изписани върху търбуха му: *Пасажерски кораб #6734.*

Изписани на тувхийски.

ГЛАВА 32

АКОС

Корабът, пробил покривалото на покрива, беше пътнически ховър, побиращ само няколко човека. Съдраните парчета от плата, който беше разкъсал, се спускаха след него, понесени от въздушното му течение. Вече видимото небе беше тъмносино и беззвездно, а космическият поток, лъкатушещ през него, имаше пурпурен цвят.

Ренегатите обградиха ховъра с извадени оръжия. Люкът от едната му страна се отвори и по стъпалата слезе жена, вдигнала длани към тях. Беше възрастна, със сиви кичури в косата си и поглед, далеч несъвместим с покорния ѝ жест.

— Мамо? — обади се Киси.

После хукна към нея и я прегърна силно. Майка им отвърна на прегръдката ѝ, но през това време оглеждаше ренегатите над рамото ѝ. Докато очите ѝ не се спряха на Акос.

Идеше му да изскочи от кожата си. Беше си мислил, че ако някога я види отново, ще го накара да се почувства като хлапе. Но сега се случваше точно обратното — чувстваше се стар. И огромен. Държеше шотетската броня пред себе си, сякаш можеше да го предпази от нея, но в следващия момент му се прииска да не я носи, за да не разбере майка му, че я е заслужил. Не искаше да я шокира, нито да я разочарова, нито да ѝ се представи като различен от очакванията ѝ, макар и да нямаше представа какви са те.

— Коя си ти? — попита остро Тека. — Как ни намери?

Майка му пусна Киси.

— Аз съм Сифа Кересет. Съжалявам, че ви притесних, но не ви мисля злото.

— Не отговори на въпроса ми.

— Знаех къде да ви открия, защото съм оракулът на Тувхе — обясни майка му и изведнъж, сякаш го бяха репетирани, ренегатите свалиха ножовете на потока.

Дори онези шотетци, които не боготворяха потока, не смееха да заплашат оракул — толкова силна беше религиозната им история.

Страхопочитанието към нея, към способностите и виденията ѝ, беше вродено в тях до мозъка на костите им.

— Акос — каза майка му почти въпросително. И на тувхийски.
— Сине?

Десетки пъти си представяше, че я вижда отново. Какво би ѝ казал, какво би направил, как би се почувствал. Но сега изпитваше най-вече гняв. Не дойде да го защити в деня на отвличането. Дори не ги предупреди за ужаса, който ги чакаше в дома им, нито пък се сбогува с мъдри думи същата сутрин, преди да тръгнат на училище. Нищо.

Тя протегна ръце към него, слагайки мазолести пръсти на раменете му. Орфаната ѝ риза, закърпена по лактите, някога принадлежеше на баща им. Миришеше на солен плод и листа от сендес, на дома им. Последният път, когато бе стоял пред нея, стигаше едва до рамото ѝ, сега се извисяваше с цяла глава над нея.

Очите ѝ проблясваха.

— Искан ми се да можех да ти обясня.

И на него му се искаше. А още повече му се искаше да се беше отказала от върлата си вяра в ориста, в убежденията си, които поставяше дори над собствените си деца. Но не беше толкова просто.

— Загубила ли съм те?

Гласът ѝ пресекна леко и за миг гневът в сърцето му сякаш рухна.

Той се наведе и я взе в обятията си, вдигайки я на пръсти, без дори да усети.

Стори му се кожа и кости. Винаги ли е била толкова слаба? Дали просто не я е мислел за силна, както всяко дете възприема майка си? Имаше чувството, че с лекота може да я скърши.

Тя се полюшна наляво-надясно. Винаги така правеше. Сякаш прегръдката не беше завършена, докато не изпробва дали е устойчива.

— Здравей — пророни Акос, защото друго не му дойде наум.

— Пораснал си — каза майка му, откъсвайки се от него. — Представях си десетина варианта на този момент, но нито веднъж не ми хрумна, че може да си толкова висок.

— Аз пък не вярвах, че някога ще те видя изненадана.

Тя се засмя.

Не ѝ беше простил, ни най-малко. Но нищо чудно да я вижда за последно, не биваше точно сега да се поддава на гнева си. Тя приглади косата му с длан и Акос ѝ позволи, макар и да знаеше, че не се нуждае от приглаждане.

Гласът на Исае наруши тишината.

— Здравей, Сифа.

Оракулът ѝ кимна. Естествено, знаеше, че не бива да издава самоличността ѝ пред ренегатите.

— Здравей — поздрави я. — Радвам се да те видя. Тревожихме се за теб. За сестра ти също.

Предпазливи думи, пропити със скрит смисъл. По всяка вероятност Тувхе бе потънал в смут, издирваше под дърво и камък канцлера си. Акос се зачуди дали Исае е споделила с някого къде отива, или че е жива. Може би не смяташе за нужно. Все пак не беше израснала в Тувхе. Доколко ли е отдадена на вледенената им страна?

— Е — обади се Джорек с вечно приветливия си тон, — за нас е чест да ни гостувате, оракуле. Моля, заповядайте на масата.

— На драго сърце, но трябва да ви предупредя, че съм въоръжена с видения — призна Сифа. — Мисля, че ще представляват интерес за всички ви.

Някой превеждаше тихо на ренегатите, които не говореха тувхийски. На Акос още му беше трудно да разграничава двата езика, освен ако не се съсредоточеше. Явно така беше с нещата, които знаеш с кръвта си, вместо с мозъка. Те просто бяха *вродени*.

Забеляза Сайра зад гълпата край тях, на равно разстояние между струпалите се ренегати и стълбището, откъдето двамата дойдоха. Изглеждаше... уплашена. От срещата с оракула ли? Не, от срещата с майка му. Така му се стори.

Без окото ѝ да мигне, участваше в опити за покушение на собствения ѝ брат и боеве до смърт на арената. А се боеше да срещне майка му. Акос се усмихна.

Ренегатите тръгнаха към ниската печка, която бяха напалили, за да се топят. Докато Акос беше на горния етаж със Сайра, спътниците му бяха довели няколко маси от съседните апартаменти и сега край печката имаше представители на няколко различни стила в обзавеждането — една квадратна и метална, една ниска и дървена, една стъклена, една резбована. Бяха наредили храна по тях — печен

солен плод и сушено месо, хляб, препечен на шиш, и изгорени обвивки от фензу, а този деликатес още не беше опитвал. До храната имаше малки купички с ледоцвети, приготвени за варене. Работа, която Джорек вероятно е отредил за него. Нямаше да е пир като предишната вечер, но и това стигаше.

Не му се наложи да води майка си при Сайра. Тя сама я видя и веднага тръгна към нея. А Сайра продължаваше да изглежда все така уплашена.

— Госпожице Ноавек — поздрави я майка му.

Гласът ѝ пак пресекна леко и тя наклони глава да огледа сребърната кожа по врата на Сайра.

— Оракуле — върна поздрава ѝ Сайра, кимвайки с глава.

Акос за пръв път я виждаше да се покланя с искрено уважение.

Една от сенките разцъфна върху бузата ѝ и се раздели на три мастиленотъмни пипала, които литнаха заедно надолу по шията ѝ като лястовица. Той докосна с пръсти лакътя ѝ, за да поеме подадената ѝ за поздрав ръка, и майка му отчете лекия допир с интерес.

— Мамо, Сайра уреди прибирането ми миналата седмица — обясни той. Не знаеше какво още да ѝ каже за нея. И изобщо какво да каже. Изчервяването, преследвало го в детството, се завръщаше подмолно, усети го зад ушите си и се опита да го потуши. — И както виждаш, цената, която е платила за това, е висока.

Майка му отново огледа Сайра.

— Благодаря ви, госпожице Ноавек, че сте помогнали на сина ми. Надявам се след малко ще ми обясните защо.

И със странна усмивка Сифа им обърна гръб, хващайки Киси под ръка. Сайра остана с Акос, повдигайки въпросително вежди.

— Това е майка ми — поднесе той.

— Досетих се — отвърна Сайра. — Ти... — Тя докосна с пръсти задната страна на едното му ухо, където кожата сякаш гореше. — Изчервил си се.

Явно и този път не е успял да се пребори с напастта от детството си. Горещината плъзна към лицето му, несъмнено обагрйки го в яркочервено. Не трябваше ли да го е надраснал вече?

— Не знаеш как да ме представиш. Забелязала съм, че се изчервяваш само когато не ти хрумват подходящите думи — изтъкна

тя, смъквайки пръсти към челюстта му. — Няма нищо. И аз не се сещам как да представя моя милост пред майка ти.

Акос не знаеше каква реакция е очаквал от нея. Подигравка може би? Сайра често го подиграваше, но като че ли някак усещаше, че точно тази тема не е подходяща за шеги. Простичкото ѝ, кротко разбиране го накара да омекне отвътре. Той сложи ръка върху нейната. Сключи показалец с нейния.

— Май сега не е моментът да те уверявам, че едва ли ще успея да я очаровам — рече тя.

— Тогава недей да си очарователна — отвърна Акос. — Тя определено не е.

— Внимавай. Нямаш представа колко неочарователна мога да бъда.

Сайра доближи сключените им пръсти до устата си и захапа леко неговия.

Акос се настани до Сифа пред металната маса. Ако съществуваше хесанска униформа, тя определено се беше променила в такава — панталоните ѝ бяха от дебел плат, навярно със специална подплата за повече топлина, а ботушите ѝ имаха малки кукички по подметките си за по-добро сцепление с леда. Косата ѝ беше вързана с червена лента. Вероятно от Киси. По челото и около очите ѝ се бяха появили нови бръчки, сякаш сезоните ѝ бяха отнели нещо. Разбира се, че бяха.

Ренегатите около тях си подаваха купи с храна, прибори и празни чинии. От другата страна на масата седяха Тека, този път с превръзка на цветя през окото, Джорек с влажна коса от взетия душ, и Джио, отпуснал брадичка върху инструмента си, чийто долен край опираше в скута му.

— Първо да хапнем — предложи Сифа, като осъзна, че погледите на ренегатите са вперени в нея. — После ще чуете предсказанията ми.

— Разбира се — съгласи се Джорек с усмивка. — Акос, ще бъдеш ли така добър да ни направиш чай, за да се поотпуснем?

Както и очакваше. Акос не възрази, че му възлагат задача, когато майка му току-що е влетяла през покрива с тувхийски ховър. И

бездруго имаше нужда да прави нещо с ръцете си.

— Добре.

Напълни чайника с вода и го окачи на куката в малката печка, после си намери място в другия край на сбора от маси и се зае да прави чай за колкото чаши успя да намери. За повечето приготви стандартната отвара за разпускане, която повдигаше духа и отвързваше езика. За Сайра обаче предвиди болкоуспокояваща, а за себе си — само успокояваща. Докато стоеше с пръсти в купите с ледоцвети, чу майка му и Сайра да си говорят.

— Усетих, че синът ми ви представи с голямо желание — подхвана майка му. — Сигурно сте му близка приятелка.

— Ами... да — отвърна Сайра. — Така ми се струва.

Струва ти се?, помисли си Акос, едвам сдържайки се да не врътне очи. На стълбището преди малко ѝ беше дал повече от ясни определения за чувствата си към нея, но явно още не можеше да повярва. Това е проблемът, когато си убеден в собствената си лошотия — винаги мислиш, че хората лъжат, когато не са съгласни с теб.

— Чувала съм, че имате талант за убийства — заяви майка му.

Поне беше предупредил Сайра за нетактичния ѝ подход.

Той погледна към Сайра. Държеше облечената си в броня китка до корема си.

— Може да се каже — потвърди тя. — Но не ми е страст.

От чучура на чайника излизаше пара, но още недостатъчно гъста за попарване на ледоцветите. Водата никога не бе завирала толкова бавно.

— Двамата сте прекарали доста време заедно — продължи майка му.

— Да.

— Вие ли сте отговорна за оцеляването му през последните сезони?

— Не — отрече Сайра. — Синът ви сам оцеля.

Сифа се усмихна.

— Звучите отбранително.

— Не си приписвам заслуги за чуждата сила — обясни Сайра. — Само за моята собствена.

Усмивката на майка му се разшири.

— Май сте и доста наперена.

— И по-лошо са ме наричали.

Парата стана достатъчно гъста. Акос взе куката с дървена дръжка, окачена до печката, и вдигна с нея чайника. Тя го застопори, така че да разлее врящата вода по чашите. Исае дойде да си вземе, надигна се на пръсти и прошепна в ухото му:

— Ако още не те е осенило, нека ти подсказва, че твоето момиче и майка ти са доста сходни личности — отбеляза тя. — Ще спра дотук, защото виждам, че този безспорен факт те ужасява.

Акос я изгледа учудено.

— Това хумор ли беше, госпожице канцлер?

— От време на време дори аз правя забавни коментари. — Тя отпи от чая си, макар и още врял. Но като че ли не се опари. Стисна чашата между двете си длани и я доближи до гърдите си. — Добре ли познаваше сестра ми, като бяхте деца?

— Не колкото Айджа — отвърна Акос. — С мен се говореше малко по-трудно.

— Доста ми е разказвала за него — продължи Исае. — Беше съкрушена, когато го отвлякоха. Напусна Тувхе за известно време, за да ми помогне да се възстановя след *инцидента*. — Тя махна с ръка към белезите по лицето си. — Нямаше да се справя без нея. Онези глупаци в Щабквартирата на Съвета не знаеха какво да ме правят.

Акос беше чувал само откъслечни слухове за Щабквартирата на Съвета. Представляваше гигантски космически кораб, обикалящ в орбита около слънцето им и населяван от сбирщина посланици и политици.

— Аз пък си мислех, че си в свои води сред тях — отбеляза той.

Не беше точно комплимент и тя май не го прие като такъв.

— Хората си мислят много неща за мен — сви рамене Исае.

Да, в болницата в Шиса се появи с лъскави обувки, помисли си Акос, но през цялото това време не се оплака нито веднъж. Ако наистина е прекарала по-голямата част от живота си на военен кораб, обикалящ из космоса, едва ли е живяла като кралска особа на борда му. Въпреки това му беше трудно да я определи. Имаше чувството, че не се вписва в никоя категория.

— Е, каквито и да са отношенията ви — подхвана пак Исае, — съм ти... благодарна за помощта. И на Сайра. Нещата стават по

неочакван за мен начин. — Тя вдигна поглед към дупката в тавана. — Абсолютно всичко.

— За мен също.

Тя направи тих звук с гърлото си.

— Ако успееш да измъкнеш Айджа, без да умреш междуременно, ще се прибереш ли у дома с нас? — попита го тя. — Познанията ти от първа ръка за шотетската култура ще са ми полезни. Моят опит с шотетци е едностранчив, както предполагам се досещаш.

— И мислиш, че народът ще одобри сътрудничеството ти с орисан изменник? — учуди се той.

— Може да се подвизаваш под друго име.

— Не мога да крия самоличността си — отвърна той. — И не мога да избягам от факта, че ориста ми ме отпраща отвъд Границата. Вече не се и опитвам.

Тя отново пийна глътка чай. Изглеждаше почти... натъжена.

— Казваш „Границата“ — отбеляза. — Също като тях.

Беше го направил несъзнателно, без дори да се замисля. Тувхийците наричаха това място просто „перестата трева“. Допреди малко същото важеше и за него.

Тя долепи ръка до едната страна на главата му. Беше му странно да го докосва — кожата ѝ студенееше.

— Само не забравяй — рече Исае, — че тези хора не ги е грижа за живота на тувхийците. А независимо от това дали във вените ти тече малко шотетска кръв, или не, ти си тувхиец. От моя народ си, не от техния.

През последните сезони Акос дори не се надяваше някой ден да го причислят към лоното на Тувхе. По-скоро очакваше точно обратното.

Тя свали ръката си и отнесе чашата си на мястото до Киси. Джио свиреше на сестра му с онзи сънлив поглед в очите, с който Акос започваше да свиква вече. Горкият Джио. Всеки виждаше, че Киси е влюбена в Исае. И по всичко личи, че чувствата ѝ са споделени.

Акос занесе болкоуспокояващото на Сайра. Двете с майка му бяха преминали на друга тема. Сифа топеше соса от соления плод с парче хляб от смлени семена, отгледани в нивите край Воа. И в Хеса ядяха почти същата храна — едно от малкото неща, по които Шотет и Тувхе си приличаха.

— Майка ми ни заведе веднъж — разказваше Сайра. — Там се научих да плувам в специален костюм, защитаващ тялото от студа. Като се замисля, имахме нужда от такъв на последното странство.

— А, да, ходихте до Пита, нали? — присети се Сифа. — Ти също, нали, Акос?

— Да — потвърди той. — Прекарах повечето си време там върху остров от боклук.

— Видял си галактиката — коментира майка му със странна усмивка.

После пъкна ръка под левия му ръкав, докосвайки всеки от смъртните белези. Докато ги броеше, усмивката ѝ посърваше.

— За кого са? — попита го тихо.

— За двама от войниците, които нападناха дома ни — отговори дрезгаво Акос. — И за Бронирания, чиято кожа нося.

Очите ѝ отскочиха към Сайра.

— Познават ли го тукашните?

— Доколкото знам, е обект на доста слухове, повечето неверни — обясни Сайра. — Знаят, че може да ме докосва и да прави силни отрови. И че е тувхийски пленник, съумял някак да си спечели броня.

Сифа я гледаше с онзи поглед, който придобиваше, виждайки, че пророчествата ѝ се сбъдват. А това го плашеше.

— Винаги съм знаела какъв ще станеш, забрави ли? — попита го тихо майка му. — Някой, когото хората вечно ще наблюдават. Станал си точно какъвто трябва. И въпреки всичко трябва да знаеш, че обичам човека, който беше, който си и в който ще се превърнеш. Разбираш ме, нали?

Акос стоеше като прикован от погледа ѝ, от гласа ѝ. Сякаш е попаднал в храма и я гледаше през пушек от запалени сушени ледоцвети. Или пък седи на пода в дома на Разказвача и наблюдава как той тъче миналото от пара. Пламъкът в очите ѝ лесно можеше да го омае, но Акос беше страдал твърде дълго под теглото на собствената си орис, за да го позволи.

— Отговори ми ясно поне веднъж — каза ѝ. — Ще спася ли Айджа, или не?

— Видях варианти на бъдещето, в които го спасяваш, и такива, в които не успяваш — отвърна тя. После добави с усмивка. — Но винаги и във всеки един от тях опитваш.

Ренегатите стояха нащрек. Чиниите им бяха струпани в единия край на голямата дървена маса, а чашите им — почти пресушени. Тека се беше увила в одеяло, за което Акос я чу да казва, че било избродирано от Сови, а Джио бе оставил инструмента си. Дори Джорек скри нервно треперещите си пръсти под масата, докато оракулът описваше виденията си. Още от детството си Акос гледаше как хората изпадат в почитително мълчание край майка му, но сега усещането беше различно. Като поредната причина да се чувства не на място.

— Три видения — подхвана Сифа. — В първото отпътуваме оттук преди съмване, за да не ни види никой през дупката в покрива.

— Но... *ти* я направи — прекъсна я Тека. Акос очакваше от нея бързо да достигне границите на почитта си. Май не беше свикнала да търпи ничии глупости. — Щом си знаела, че ще се наложи да си тръгнем заради нея, можеше изобщо да не я правиш.

— Радвам се, че следиш нишката на думите ми — отвърна невъзмутимо Сифа.

Акос преглътна смеха си. Малко по-далече от него Киси като че ли правеше същото.

— Във второто ми видение Ризек Ноавек стои пред многолюдна тълпа, докато слънцето е в зенита си. — Тя посочи право нагоре. Обедно слънце в столицата Воа, която се намира по-близо до екватора на планетата. — В амфитеатър. Има много летящи камери и усилватели. Публично събитие, може би някаква церемония.

— Утре ще отдават чест на един от взводовете — обясни Джорек. — Може да е това. За други церемонии не се сещам чак до следващия Фестивал на странството.

— Възможно е — отвърна Сифа. — В третото ми видение Ориев Бенесит се съпротивлява в хватката на Вас Кузар. Намират се в килия. Голяма и стъклена. Без прозорци към външния свят. Вътре мирише на... — Тя подсмръкна, сякаш миризмата още витаеше във въздуха. — На плесен. Вероятно е под земята.

— Съпротивлява се — повтори Исае. — Ранена ли е? Добре ли е?

— Има доста живот в нея — отвърна Сифа. — Поне така изглежда.

— Стъклената килия се намира под амфитеатъра — обясни вяло Сайра. — Там държеше и мен, преди... — Тя се спря. Пръстите ѝ кръжаха плахо над раната във врата ѝ. — Второто и третото видение се случват на едно и също място. И моментът ли е еднакъв?

— Инстинктът ми говори — отвърна Сифа, — че се наслагват едно върху друго. Но чувството ми за време понякога ми изневерява.

Тя спусна ръце в скута си и пхна едната в джоба си, откъдето извади нещо, дребен предмет. Блясъкът му привлече погледа на Акос — беше копче от сако, пожълтяло по краищата, където лакът му се е протрил от честото закопчаване. Почти видя как пръстите на баща му го вкарват в илика, докато се оплаква, че трябва да посети поредната военна вечеря на сестра му в Шиса като представител на хесанските равнини с ледоцвети. *Все едно това сако ще заблуди някого* — беше казал веднъж на майка им, докато се приготвяха в банята. — *Само един поглед към изподраните ми от ледени късове обувки ще им даде да разберат, че съм фермер.* Майка им само се беше засмяла.

Може би в някой друг вариант на бъдещето Осех Кересет щеше да седи до Сифа в този странен кръг от хора, давайки на Акос стабилността, която майка му никога не можеше да му предложи с нервния си пророчески характер. Сигурно носеше копчето, за да му напомни, че баща му не седи край тази маса заради Вас. Като се замисли, се увери, че е прав — че точно затова го е извадила от джоба си.

— Опитваш се да ме манипулираш с това — озъби ѝ се той, прекъсвайки Тека, която тъкмо казваше нещо. Не го интересуваше. Сифа гледаше право в него. — Прибери го. Спомням си го достатъчно добре и без твоя помощ.

Все пак — помисли си той — *аз гледах как умира, не ти.*

Нещо свирепо просветна в очите на майка му, сякаш подслушваше мислите му. Въпреки това прибра копчето в джоба си.

В крайна сметка то успя да му напомни не за баща му, а за манипулативната природа на майка му. Споделяше с тях виденията си не защото бяха абсолютни, неизменни във времето като ориста, а защото беше избрала вариант на бъдещето, който устройваше *нея* самата, и сега се мъчеше да тласне всички им към него. Като дете може

и да се е доверявал на преценката ѝ, на избора ѝ на бъдеще. Но сега, след отвличането и всичко останало, случило се в живота му, едва ли щеше да се случи.

— Както каза Тека — прекъсна Джорек напрегнатата тишина, — знаем, че тя е сестрата на канцлера ви, но съдбата на Ориев Бенесит няма връзка с нашите интереси. Простете, но единствената ни цел е да свалим Ризек Ноавек от власт.

— Като го убием — додаде Тека. — В случай, че има неразбрали.

— Нямате интерес да спасите сестрата на канцлера? — попита студено Исае.

— Тя не е *наш* канцлер — изтъкна Тека. — И не сме лига на героите или нещо такова. Нямаме намерение да рискуваме живота и безопасността си за тувхийци.

Исае стисна устни.

— Имате интерес да помогнете, защото това ви предлага възможност да постигнете целта си — вдигна глава Сайра. — Откога Ризек Ноавек организира официални церемонии за взводове от странстващи войници? Прави го само за да осигури публика за екзекуцията на Ориев Бенесит, за да докаже, че може да се опълчи на ориста си. Ще се увери, че цял Шотет го гледа. Ако искате да предприемете нещо срещу нещо, трябва да го направите по време на церемонията. Да му отнемете мига на триумф пред очите на всички шотетци.

Акос плъзна поглед по редицата жени до себе си. Исае, смаяна и дори малко благодарна на Сайра, задето се беше застъпила за Ори, още държеше с отпуснати пръсти чашата си. Киси усукваше кичур коса около пръста си, сякаш дори не ги слушаше. Сайра говореше с дрезгав глас, а ниските светлини се отразяваха в лъскавата сребърна кожа от едната страна на главата ѝ.

— Ризек ще е пред огромна тълпа — контрира Тека, — сред която ще са най-ревностните му поддръжници и най-свирепите войници. Какво точно предлагаш да „предприемем“?

— Сама го каза, не помниш ли? — отвърна Сайра. — Да го *убиете*.

— О, вярно! — Тека плесна с длан по масата, видимо подразнена. — Как не ми хрумна — да го *убием*? Колко е просто само!

Сайра врътна очи.

— Този път няма да ви се налага да се прокрадвате в дома му, докато спи. Този път аз ще го предизвикам да се бие на арената.

Всички притихнаха отново. По различна причина обаче. Знаеха колко силен боец е Сайра, но не познаваха уменията на Ризек, не го бяха виждали в действие. Пък и трябваше да я заведат на място, където да може да го предизвика. И да го накарат да се съгласи, вместо просто да я арестува.

— Сайра — обади се Акос.

— Брат ти обяви немхалзак. Унищожи високото ти обществено положение, гражданството ти — напомни й Тека, вземайки думата от Акос. — Няма да се чувства длъжен да приеме предизвикателството ти.

— Напротив — свъси вежди Исае. — Можел е тайно да се отърве от нея, след като е научил, че е с ренегатите, но не го е направил. Искал е да я опозори и убие публично. Това означава, че се бои от нея, бои се от влиянието ѝ в Шотет. Ако го предизвика пред всички, ще трябва да приеме. Иначе ще се прояви като страхливец.

— Сайра — повтори Акос, по-тихо този път.

— Акос — отвърна Сайра с нотка от нежността, която му показва на стълбището. — Той не може да се мери с мен.

Акос за пръв път видя Сайра да се бие — да се бие *истински*, в тренировъчната зала в имението Ноавек. Беше му се ядосала, все пак не можеше да я опише като търпелива учителка, и го удари по-силно от обичайното, поваляйки го на земята. Тогава беше само на петнайсет сезона, но се биеше като възрастен. А с времето ставаше все по-добра. Колкото и да бяха тренирали заедно, нито веднъж не успя да я надвие. Нито веднъж.

— Знам — съгласи се той. — Но предлагам за всеки случай да отвлечем вниманието му.

— Да отвлечем вниманието му — повтори Сайра.

— Ти ще отидеш в амфитеатъра. Ще го предизвикаш там — обясни Акос. — А аз ще отида в затвора. Двамата с Бадха ще идем. Ще спасим Ориев Бенесит и така ще му отнемем триумфа. А ти ще му отнемеш живота.

Звучеше почти поетично, затова и го представи по този начин. Но му беше трудно да мисли за поезия, когато пръстите на Сайра се прокраднаха до покритата ѝ с броня ръка, сякаш си представяше

белега, който щеше да посвети на Ризек. Не че щеше да се поколебае. Но Сайра знаеше цената на бележите, знаеше я по-добре от всички.

— Решено е тогава — гласът на Исае прорязва тишината. — Ризек ще умре. Ориев ще оцелее. Това е справедливост.

Справедливост, възмездие. Беше твърде късно да търсят разликата между двете.

ГЛАВА 33

САЙРА

Веднага щом предложих да се бия с брат си на арената, вкусих прашния въздух на амфитеатъра. Още го подушвах — скупчените потни тела, химическата миризма на дезинфекцирания затвор под него, лекия мирис на силовото поле, жужащо над главата ми. Опитах да отблъсна спомена, докато разговарях с ренегатите, симулирайки самоувереност, но той продължаваше да витае в главата ми.

Кръвта. Письците.

Майката на Акос гледаше бронираната ми ръка, загърната с одеяло от ренегатите. Навярно се питаше колко ли белега имаше под налакътника.

Добра партия за сина й, няма що. Той страдаше за всеки отнет живот. Аз не помнех колко клейма имам на ръката си.

Когато повечето жар-камъни в печката прегоряха, си тръгнах тихо от масата, промъквайки се покрай сянката на ховъра на Сифа и нагоре по стълбището, до разбитата баня, където отмих кръвта от тялото си. Долу Джорек и Джио пееха в един глас, понякога фалшиво, а останалите им пригласяха със смях. Като надникнах в огледалото на смътно осветената баня, първо открих само тъмен силует, после...

Още има надежда — напомних си. — Жива си.

Докоснах с пръст сребърната кожа по главата и врата ми. Сърбеше ме леко, защото вече се срастваше с нервите ми. Косата ми беше струпана от едната страна на главата ми, а кожата от другата изглеждаше червена и подпухнала, още приспособявайки се към новия материал. Жена от едната страна, машина — от другата.

Опрях ръце в мивката и зарिдах. Ребрата ме боляха, но вече нямаше как да спра сълзите. Рукнаха, без да ги е грижа за агонията ми, и аз спрях да им се съпротивлявам.

Ризек ме обезобрази. Собственият ми брат.

— Сайра — обади се Акос и за пръв път ми се прииска да не е до мен.

Той докосна нежно раменете ми, прогонвайки сенките. Ръцете му бяха студени.

— Добре съм — уверих го и плъзнах пръсти по сребрилата страна на гърлото си.

— Не е нужно да си добре точно сега.

Сребърната кожа отразяваше приглушената светлина, промъкваща се в това полуразрушено място.

С тънък, плах гласец му зададох въпроса, който ме човъркаше отвътре.

— Грозна ли съм сега?

— Ти как мислиш? — попита той вместо отговор, и то не като риторичен въпрос.

По-скоро знаеше, че не искам от него да ме успокоява, затова ме караше сама да потърся отговора. Отново вдигнах очи към огледалото.

Главата ми изглеждаше странно, останала само с половината коса, но доста шотетци ходеха с такава прическа — бръсната от едната страна и дълга от другата. Пък и сребърната кожа приличаше на парче от бронята, която майка ми беше събрала от странствата си през годините. И нея щях да нося вечно като бронирания ми налакътник и щеше да ме направи още по-силна.

Намерих собствените си очи в огледалото.

— Не — отговорих си сама. — Не съм грозна.

Още не го казвах искрено, но вероятно с времето щях да започна.

— Съгласен съм — потвърди той. — В случай, че не ти е станало ясно от всичките целувки, които си разменихме.

Усмихнах се и се обърнах към него, облягайки се на ръба на мивката. Макар и да се усмихваше, ъгълчетата на очите му бяха извити в тревожно изражение. Изглеждаше така от разговора с ренегатите за плана ни.

— Какво става, Акос? — попитах го. — Наистина ли се притесняваш, че не мога да надвия Ризек?

— Не, не е това. — Като че ли споделяше неспокойството ми. — Просто... наистина ли ще го убиеш?

Не очаквах да ме попита точно това.

— Да. Ще го убия — отвърнах. Думите ми имаха ръждив привкус като на кръв. — Мислех, че го заявих ясно.

Той кимна. Надникна през рамо към ренегатите, още събрани на първия етаж. Проследих погледа му към майка му, която разговаряше задълбочено с Тека, и двете стиснали по чаша чай в ръце. Киси стоеше наблизко, вперила празен поглед в пещта. Тя мълчеше и седеше неподвижно, откакто разговорът ни с ренегатите приключи. Много от другите се бяха струпали до транспортния кораб, увивайки се с одеяла и използвайки саковете си за възглавници. Трябваше да станем по изгрев.

— Искам да те помоля нещо — заяви Акос, като върна погледа си към мен, и хвана нежно лицето ми. — Не е справедливо да настоявам за такова нещо, но... ще пощадиш ли живота на Ризек?

В първия момент реших, че се шегува. Дори се засмях. Но не изглеждаше да се шегува.

— Защо искаш такова нещо от мен?

— Знаеш защо — отвърна Акос, отпусвайки ръце до тялото си.

— Айджа — пророних.

Винаги Айджа.

— Ако убиеш Ризек утре, винаги ще запечатиш най-лошите му спомени в съзнанието на Айджа. И няма да мога да си го върна.

Някога му казах, че ключът към възстановяването на брат му се крие в Ризек. Щом той умее да подменя спомените си с чужди, то несъмнено можеше да върне тези на Айджа и да си вземе своите. Сещах се поне за един-два начина да го принудя.

За Акос Айджа винаги е бил слаба светлинка в далечината, тънък лъч надежда. Знаех, че няма да се откаже от него. Но и не можех да рискувам всичко заради това.

— Не — отсякох с равен глас. — Първо на първо, не знаем как размяната на спомени е повлияла на дарбите им на потока. Не знаем дори дали вече е възможно да оправи Айджа.

— Ако има и минимален шанс да си го върна — отвърна Акос, — трябва да...

— Не! — Отблъснах го назад. — Погледни какво ми причини. Погледни ме!

— Сайра...

— Това...! — Посочих едната страна на главата си. — Всичките ми клейма...! Години на мъчения и диря от трупове, а ти искаш да го пощадиш? Да не си полудял?!

— Не разбираш — продължи умолително той. Допря чело до моето и каза. — Аз съм виновен за състоянието на Айджа. Ако не се бях опитал да избягам от Воа... ако просто се бях примирил с ориста си...

Прониза ме остра болка.

Незнайно защо, досега не ми хрумваше, че Акос обвинява себе си за жестоката участ на Айджа. Аз самата бях наясно, че Ризек рано или късно ще намери повод да прехвърли лошите си спомени в съзнанието му. Но Акос знаеше само, че брат ми е наказал Айджа заради неговия неуспешен опит за бягство.

— Ризек при всички случаи щеше да му го причини, независимо дали ти си се опитал да избягаш, или не — уверих го. — Не си отговорен за случилото се с Айджа. Вината е изцяло на Ризек.

— Не е само това — рече Акос. — В деня, когато войниците дойдоха в дома ни, аз им подсказах кого от двамата да вземат — него или Киси. Казах му да бяга. Аз. Затова обещах на баща ми, *заклех* му се...

— Пак повтарям — казах с още по-гневен тон. — Ризек е виновен! Не ти! Сигурна съм, че баща ти би разбрал.

— Не мога да се откажа от него. — Гласът му пресекваше. — *Не мога.*

— А аз не мога да участвам повече в нелепата мисия, която си си поставил — озъбих му се. — Не мога да гледам как се самоунищожаваш, за да спасиш човек, който не иска да бъде спасен. Човек, който вече го *няма!*

— Няма го? — повтори Акос с бесен поглед. — А ако ти бях казал, че за теб няма надежда, как щеше да се почувстваш, а?

Знаех отговора. Просто нямаше да се влюбя в него. Нямаше да се обърна към ренегатите за помощ. И моята дарба на потока нямаше да се промени.

— Чуй ме — подхванах с по-кротък тон. — Трябва да го направя. Знам, че ме разбираш дори да не искаш да си го признаеш в момента. За мен е важно... безкрайно важно да унищожа Ризек. Не знам какво друго да ти кажа.

Той затвори очи за миг, после ми обърна гръб.

Всички останали спяха. Дори Акос, легнал на земята до корабите, на няколко стъпки от мен. Аз обаче не можех да мигна заради препускащите в главата ми мисли. Надигнах се на лакът и плъзнах поглед по увитите в одеяла ренегати, осеяли пода. На гаснещата светлина от пещта видях, че Джорек се е свил на топка и спи загърнат през глава. Тека лежеше под един лунен лъч, който оцветяваше русата ѝ коса в сребристойа.

Сбърчих чело. Тъкмо когато в съзнанието ми започнаха да изплуват някои спомени, видях Сифа Кересет да прекосява стаята. Измъкна се през задната врата и преди да осъзная какво правя — и защо, нахлузих ботушите си и тръгнах подире ѝ.

Открих я в коридора, склучила ръце върху кръста си.

— Здравей — обади се тя.

Намирахме се в не особено приветлива част на Воа. Бяхме заобиколени от ниски сгради с олющена боя, прозорци с решетки, извити в декоративни форми, които отклоняваха вниманието от истинското им предназначение, и увиснали на пантите си изгнили врати. Улиците бяха от отъпкана пръст вместо камък. Навсякъде обаче кръжаха диви фензу, светещи в шотетско синьо. Всички останали цветове бяха унищожени чрез селекция още преди десетилетия.

— Виждала съм много варианти на бъдещето, но този е един от най-причудливите — коментира Сифа. — И с еднакъв шанс за добра и лоша развръзка.

— Знаеш ли — отвърнах, — вероятно ще ми помогнеш, ако просто ми кажеш какво да правя.

— Не мога, защото нямам представа. Наистина. Сякаш съм в мъгла — обясни тя. — Отвсякъде ме връхлитат неясни видения. Стотици размити варианти на бъдещето се простират докъдето стига окото ми. Образно казано. Единствено ориста е ясна.

— Каква е разликата? — попитах. — Орис, бъдеще...

— Ориста е нещо, което се случва, независимо от това кой вариант на бъдещето ще видя — просветли ме Сифа. — Брат ти нямаше да си губи времето в опити да избяга от ориста си, ако знаеше тази подробност. Но ние предпочитаме да държим работата си забулена в мистерия, иначе неизменно ще има вмешателства.

Опитах се да си го представя. Стотици лъкатушещи пътища с един и същ финал. Така собствената ми орис изглеждаше още по-

странна — накъдето и да тръгна, каквото и да правя, щях да пресека Границата. Е, и? Какво значение има?

Не я попитах. Дори да си мислех, че ще ми отговори, а тя нямаше, не исках да знам.

— Оракулите на всички планети се събират веднъж годишно, за да обсъдим виденията си — каза Сифа. — Стигаме до консенсус кое бъдеще е най-важно за всяка от планетите. Моята задача тук, единствената ми задача, освен записването на виденията ми, е да се уверя, че Ризек ще управлява Шотет възможно най-кратко.

— Дори това да коства живота на сина ти?

Не знаех за кого от синовете ѝ говоря — Акос или Айджа. Може би и за двамата.

— Аз служа на ориста — заяви тя. — Нямам право на пристрастия.

През костите ми пробяга студена тръпка. На теория разбирах жертването за „общото благо“, но на практика не ме влечеше. Винаги съм защитавала себе си, а сега защитавах и Акос, когато можех. Повечето други хора бях готова да премахна от пътя си, без да ми мигне окото. Това навярно ме правеше зла, но истината си е истина.

— Не е лесно да си майка и оракул, нито пък съпруга и оракул — сподели ми тя с леко неуверен тон. — Много пъти съм се изкушавала да защитя семейството си за сметка на общото благо. Но... — Тя поклати глава. — Трябва да продължа по пътя си. Да имам вяра.

Или какво?, идеше ми да попитам. Какво лошо има в това да грабнеш близките си и да избягаш, да отхвърлиш отговорността, която и бездруго не си искал?

— Имам един въпрос, на който вероятно ще можеш да отговориш — казах вместо това. — Знаеш ли коя е Има Зецевис?

Сифа килна глава и гъстата ѝ коса се разпиля по едното ѝ рамо.

— Да.

— Знаеш ли как се е казвала, преди да се омъжи за Узул Зецевис? — попитах. — Имала ли е орис?

— Не — отвърна Сифа. После вдиша от хладния нощен въздух. — Бракът им беше нещо като отклонение, толкова неочакван, че не присъстваше във виденията на оракулите за Шотет. Узул се ожени за жена от по-ниска класа, очевидно по любов. Жена от простолюдието с просто име. Има Сурукта.

Сурукта. Името на Тека, на Зосита. Жени с руса коса и светли очи.

— Така си и мислех — пророних. — Бих останала да си поприказваме още, но трябва да направя нещо.

Сифа поклати глава.

— Странно ми е да не знам какво е намислил някой.

— Добре дошла в света на несигурностите — отвърнах.

Ако Воа беше колело, сега вървах по обиколката му. Семейство Зецивис живееше в другия край на града, в къща навръх скала, с изглед към цялата столица. Още отдалече, от разбитите улици на предградията виждах светлината в прозорците на имението им.

В космическия поток, криволичещ из небето над мен, се преливаха лилаво и червено. Почти приличаше на пролята кръв. Доста подходящо, предвид плановете ни за следващия ден.

Чувствах се в свои води в бедняшкия, забравен от света квартал, където ренегатите си бяха избрали безопасна квартира. Прозорците на повечето жилища тъмнееха, но тук-таме мярнах силуети, превити над малки фенери. В една къща видях четиричленно семейство, струпано край карти за игра, взети по време на някое странство в Золд. Смееха се от сърце. Едно време, като сестра на Ризек, не бих дръзнала да стъпя тук, но вече бях официално отлъчена от рода Ноавек и обявена за враг на режима. Затова се чувствах в пълна безопасност из тези улици.

Това се промени обаче, като преминах в района на заможните. Всички жители на Воа поддържаха режима на Ноавек, нямаха друг избор, но Ризек се обграждаше с най-старите и доверени шотетски семейства. Усетих, че навлизам в тесния му кръг от лакеи само по сградите, които ме заобикаляха — бяха по-съвременни или кърпени безброй пъти. Улиците тук бяха каменни. И осветени. През повечето прозорци се виждаше живот — хора в нови, чисти дрехи четяха екраните си на кухненски маси или гледаха новинарската емисия.

При първа възможност свърнах към скалите, по една от пътеките, водещи нагоре по склона. Още преди много време шотетци бяха издълбали стъпала в него. Бяха стръмни, тесни и неподдържани и

изобщо не ставах за хора със слаби сърца. Но аз никога не съм спадала към тази категория.

Измъчвана от болка от вчерашните ми рани и от сенките на потока, тръгнах нагоре, придържайки се към стената отляво. Чак сега осъзнавах колко изстрадало и уморено беше тялото ми, как всяка стъпка изпращаше болезнени вибрации в още незарасналите рани по врата и скалпа ми. Спрях и извадих пакета с флакони, който измъкнах от сака на Акос преди да тръгна.

Разгърнах го и видях тънки стъкленици с различен цвят отвари. Познавах повечето — приспивателен еликсир, болкоуспокояващо, а в единия край, със запечатана с восък коркова тапа, разпознах и наситеноточервено на екстракта от тихоцвет. Такова количество от видимо силната отвара можеше да убие човек.

Изпих половината флакон болкоуспокояващо и върнах пакета в малката си кожена чанта.

Изкачвах се цял час, докато стигна до върха. Наложих ми се да спирам за почивка няколко пъти и градът ми се струваше все по-малък. От толкова високо светлите му прозорци приличаха на мъждукащи лампички. Имението Ноавек винаги изпъкваше с бялото си сияние близо до центъра на града, амфитеатърът също, вечно защитен с мрежата си от светлина. Някъде в недрата му Ориев Бенесит очакваше екзекуцията си.

Когато стигнах върха, се отдръпнах от ръба на скалата. Може и да имах кураж, но не обичах да си играя със смъртта.

Тръгнах по пътя към дома на Зецивис, навлизайки в гората, където отглеждаха фензу за износ. Беше обточен с метални огради, предотвратяващи кражбата на ценните насекоми. По короните на дърветата бяха опънати мрежи, които не им позволяваха да отлетят — най-вече предпазна мярка. Фензу градяха гнездата си в най-горните, крехки клони. Самите дървета бяха високи и тънки, със стволоче, толкова тъмни, че изглеждаха черни, окичени с тъмнозелени иглички на снопове, вместо увисналите широки листа, които съм виждала на други планети.

Накрая стигнах до къщата на Зецивис. На портата имаше пазач, но като го ударих в челюстта, вече беше късно да се съпротивлява. Използвах отпуснатата му ръка да отключи портата. Това ми напомни как собствената ми ръка не успя да отключи стаята на Ризек в

имението Ноавек. Как кръвта ми, *гените ми* не успяха да я отключат. А още не знаех защо.

Сега не му е времето за подобни загадки. Изтръгнах се от моментния си унес и продължих напред. Не вярвах да ме възпрепятстват други системи за сигурност, Има вече живееше сама тук.

И аз бях отговорна за това, нали?

Къщата, някогашен каменен замък, вече беше обновена и модерна. Големи участъци от стените бяха заменени със стъкло, а по дърветата отпред бяха окачени малки сфери с насекоми, светещи в синьо, чиято ярка плетеница се отразяваше в прозорците. Чудновати растения се увиваха едно в друго и някои пълзяха нагоре по оцелелия камък на фасадата. Други цъфтяха с гигантски цветове от далечни планети, в багри, които рядко виждах на нашата — розово като език, наситено синкавозелено, черно като космоса.

Като стигнах до входната врата, извадих за всеки случай малкия нож на потока от ножницата на хълбока ми. Почти се боях да наруша обкръжаващата ме тишина. Въпреки това зачуках гръмко с дръжката на ножа, докато Има Зецивис не ми отвори.

— Госпожице Ноавек — каза Има.

За пръв път не се усмихваше. Вместо това гледаше оръжието в дясната ми ръка.

— Здравей — отвърнах. — Може ли да вляза?

Без да дочакам отговор, влязох във фойето. Подът беше дървен, вероятно направен от тъмните дървета край къщата, същата дървесина, от която имаше изобилие в имението Ноавек. Тук стените бяха малко, почти целият под — гол, а всички мебели — изцяло бели.

Има носеше халат с бледа лъскавина и косата ѝ се разстиляше около раменете.

— Идваш да ме убиеш ли? — попита тя със спокойно изражение. — Предполагам има логика да довършиш започнатото. Първо съпругът ми, после дъщеря ми...

Хрумна ми да я уверя, че не съм искала да убивам нито един от двамата, че смъртта им още преследва кошмарите ми. Че чувах сърцето на Узул всяка сутрин, преди да се събудя, и виждах Лети в ъгли, в които не бе стъпвала приживе. Но нямаше смисъл да ѝ разкривам всичко това.

— Идвам просто да поговорим — казах вместо това. — Ножът е за самозащита.

— Не мислех, че ти трябва ножове — коментира Има.

— Понякога са по-ефективни — обясних. — По-дискретно вселяват страх в противника.

— Хм. — Има ми обърна гръб. — Ела да седнем.

Поведе ме към всекидневната с подредени в квадрат ниски дивани, която виждах още от фоайето. Включи осветлението с леко докосване и изпод диваните се изля меко сияние, а фенерът върху ниската стъклена маса се озари от рояк фензу. Изчаках първо тя да седне, разстилайки халата върху краката си, за да не се оголят. Изтънчена жена беше.

— Изглеждаш по-добре от последния път, в който те видях — отбеляза тя. — Ще излъжа, ако кажа, че не гледах с удоволствие как кървиш.

— Да, сигурна съм, че доста хора са се позабавлявали — отвърнах хапливо. — Но не е ли малко трудничко да си приписваш възвишен морал, при положение че жадуваш за нечия кръв?

— Ти първа се провини.

— Никога не съм твърдяла, че съм по високите етажи с теб — заявих. — По-скоро, че ти си на ниските с мен.

Има се засмя и без съмнение се канеше да ме измери със следващата си обида, когато продължих.

— Знам, че брат ми те отвращава не по-малко от мен. Отдавна го знам — уверих я. — И те съжалявах, задето ти се налага да си с него, за да оцелееш. Мислех, че просто си отчаяна и правиш каквото е нужно.

Лицето на Има потрепна. Тя отправи поглед през един от скъпите прозорци към Воа и океана отвъд столицата, видим от тази височина, макар и да приличаше на празна шир като крайните предели на космоса.

— Мислила си? В минало време? — попита накрая Има.

— Днес започнах да проумявам, че всъщност не си отчаяна, не и както си представях. Всичко е изцяло под твой контрол, нали?

Тя обърна глава към мен и лицето ѝ внезапно придоби суров вид. Бях привлякла вниманието ѝ.

— Загубила си много повече, отколкото предполагам. Още преди да докосна съпруга ти. Семейството ти е Сурукта — заявих. — Зосита Сурукта, сестра ти, е напуснала планетата, след като са я заловили да преподава чужди езици на съседите си, а наскоро бе екзекутирана заради участието си в бунта на ренегатите. Преди да я хванат обаче, племенникът ти бил убит за назидание, а племенницата ти, Тека, загубила едното си око по нареждане на брат ми.

— Престъпленията на семейството ми са в миналото — рече Има с леко разтреперан глас. — Не можеш да ме държиш отговорна за тях.

— Не се и опитвам — каза с кратък смях. — Просто ти обяснявам откъде знам, че от доста време си с бунтовниците.

— Хм, сериозна теория си съчинила — коментира Има и странната ѝ усмивка се завърна. — На ръба съм да се омъжа за брат ти и да затвърдя мястото си като една от най-влиятелните фигури в Шотет. Омъжих се за Узул Зецивис, за да постигна целта си. Тази цел. Социално издигане. Имам талант в тази насока. Но ти едва ли ще разбереш, като се има предвид, че си родена с привилегии.

— Искаш ли да ти кажа кое те издаде? — попитах, напълно игнорирайки оправданието ѝ. — Първо, ти предаде Узул. Знаела си какво ще му причини брат ми. Отчаяните хора не правят толкова пресметливи ходове.

— Ти... — опита да ме прекъсне Има, но гласът ми надделя над нейния.

— Второ, предупреди ме, че ще набедят невинен човек за ренегатската атака, знаейки, че ще направя нещо по въпроса.

Тя свъси вежди.

— Припомняш ми колко хора съм загубила, а в следващия момент ме обвиняваш, че съм предизвикала екзекуцията на собствената ми сестра? Къде е логиката?

— И последно — продължих, без да обръщам внимание на думите ѝ, — вечно барабаниш с пръсти. Какво ви прихваща с Тека? А и ритъмът не е особено добър.

Очите на Има избягаха от погледа ми.

— Ти си ренегатка — заключих. — Затова след всичко, което ти е отнел, намираш сили да си с брат ми. Защото съзнаваш, че трябва да си близо до него, за да му отмъстиш.

Тя стана и закрачи към прозореца с развят зад нея халат. Остана неподвижна дълго време, като бяла колона, обляна от лунна светлина. После отпусна ръка до тялото си и затупа с показалец по палеца си. Едно, три, едно. Едно, три, едно.

— Тупането с пръсти е послание — каза, без да се обръща. — Някога със сестра ми си измислихме песен, с която да запомним ориста на семейство Ноавек. Научи на нея и дъщеря си Тека. — Тя запя със стегнато гърло. — *Първото дете на семейство Ноавек ще бъде надвито от семейство Бенесит.* — Пръстите ѝ отново хванаха ритъма и тялото ѝ се залюля. — Ритъмът беше едно, три, едно, три...

Като танц.

— Правя го — пророни бавно тя, — когато имам нужда от сила, за да направя нещо. Пея си песента наум и барабаня с пръсти в ритъма ѝ.

Както правеше по парапета, докато екзекутираха сестра ѝ. И с ръка на коляното му по време на вечерята с брат ми.

Накрая се обърна към мен.

— Е? Да ме изнудваш ли си дошла? Или искаш да ме предадеш в замяна на свободата си? Кое от двете?

— Възхитително е колко си отдадена на ролята си — отбелязах аз. — Предаде собствения си съпруг...

— Узул беше болен от K900X. Няколко от съставките в лечебния протокол са против религиозните ни принципи — обясни яростно Има. — Затова реши да се жертва за каузата. Уверявам те, че не бях съгласна, но благодарение на саможертвата му — дума, която очевидно ти е непозната, си спечелих място до Ризек.

Сенките на потока се разбушуваха, все още подклаждани от емоциите ми.

— Доколкото виждам, не поддържаш връзка с останалите ренегати — отбелязах. — Знаеш ли, че те спасиха живота ми? От известно време си сътрудничим.

— Така ли — процеди с равен тон Има и ме изгледа презрително.

— Не ми казвай, че си повярвала на оправданието, което Ризек е дал за обезобразяването ми — продължих аз. — Помогнах на няколко ренегата да се промъкнат в имението Ноавек, за да го убият, но когато планът ни се провали, уредих бягството им. Така ме заловиха. Тека, племенницата ти, също участваше.

Има сбърчи още повече чело. На тази светлина линиите по лицето ѝ бяха по-ясно изразени. Получила ги е не от старост, още беше прекалено млада, макар и с преждевременно побелели коси, а от скръб. Вече можех да си обясня неизменната ѝ усмивка. Беше просто маска.

— Повечето ренегати... — Има въздъхна. — Повечето не знаят, че играя роля. Само Зосита и Тека. И бездруго е рисковано да поддържам връзка с тях в самия край на мисията си.

Станах и отидох при нея до прозореца. Космическият поток вече се беше оцветил в наситеночервено.

— На разсъмване ренегатите потеглят към Ризек — уведомих я. — Преди да е екзекутирал Ориев Бенесит, ще го предизвикам да се бие на арената така, че да не може да ми откаже.

— Какво? — подскочи Има. — Утре?

Кимнах.

Тя се изсмя остро със скръстени ръце.

— Глупаво дете. Въобразяваш си, че ще надвиеш Ризек Ноавек на арената? Май наистина мислиш праволинейно. Като закостенял убиец.

— Напротив — отрекох. — Дойдох, за да ти предложи един план. Ролята ти в него е съвсем проста. — Бръкнах в чантата върху хълбока ми и извадих един от флаконите на Акос. — От теб се иска единствено да изсипеш този флакон в успокояващата отвара на Ризек сутринта. Предполагам ще си до него, докато я пие.

Има присви очи срещу флакона.

— Откъде знаеш, че ще пие успокояваща отвара?

— Прави го винаги преди екзекуции — обясних. — За да може да ги понесе.

Тя изсумтя.

— Не ме е грижа какво си мислиш за него — продължих. — Но пи от нея в деня, когато нареди да ме накълцат за забавление на публиката, и мога да ти гарантирам, че ще пие от нея преди екзекуцията на Ориев Бенесит. Моля те единствено да сипеш това в чашата му, нищо повече. Ако се проваля, мястото ти до него си остава сигурно. Няма причина да те заподозре. Но ако ми помогнеш и планът ми успее, няма да ми се наложи с пръст да го докосвам и така ще си отмъстиш, без да се омъжваш за него.

Тя взе флакона и го огледа. Беше запечатан с восък, който Акос беше взел от бюрото ми, използвах го за клейма с емблемата на Ноавек, както правеха майка ми и баща ми.

— Добре, съгласна съм — прие Има.

— Хубаво — отвърнах. — Надявам се да внимаваш. Не бива да те залавят.

— Внимавам с всяка дума, с всеки поглед, още откакто ти беше дете — изтъкна Има. — Но дано не правиш всичко това за изкупление, госпожице Ноавек, защото няма да го получиш. Не и от мен. Не и след всичко, което си направила.

— О, далеч не съм толкова благородна — уверих я. — Гарантирам ти, че го правя за най-обикновено отмъщение.

Има се усмихна презрително на отражението ми в прозореца и аз напуснах дома ѝ. Трябваше да побързам, ако исках да се върна в безопасната квартира, преди другите да са се събудили.

ГЛАВА 34

АКОС

Сайра вървеше пред Акос, огряна от слънцето и с вдигната качулка, за да не се вижда лицето ѝ. Носеше тежко палто, чиито дълги ръкави скриваха сенките ѝ. Зад нея се издигаше амфитеатърът, където едва не загуби живота си, но като я гледаше как върви с изпънат гръб, Акос не би предположил, че са опитали да я одерат жива.

Група шотетски войници стояха до голямата двойна порта, водеща към арената. По улиците се носеше слух, донесен от Сови, която, по думите на Джорек, „познаваше всички“, че войниците били свикани в амфитеатъра днес, за да бъдат възнаградени за успешния лов на отпадъци. Акос не знаеше какво толкова са донесли, че да заслужат подобна чест, но и не го интересуваше — и бездруго бяха просто част от замисъла на Ризек. Трябваше му многобройна публика за екзекуцията на Ори.

Голямата двойна порта се отвори. Акос примижа срещу ярката светлина и грохотът на многолюдната тълпа изпълни ушите му. Имаше толкова много лица, сякаш целият град беше вътре. Всъщност присъстваха само една пета от жителите на столицата — останалите четири пети щяха да гледат церемонията на живо на екрани из цяла Воа. Ако изобщо им се гледаше.

Сайра се обърна назад и слънцето проблесна по сребърната кожа на зарасналия ѝ врат. Кимна с брадичка, а после приливът от гости я повлече надалеч. Време беше.

— Е — обади се Исае до рамото му. — Така и не решихме как ще минем през *първата* врата.

— Честно казано, бях си наумил просто... да разбия главата на стража в стената — отвърна Акос.

— Това едва ли ще привлече особено внимание — коментира Исае. — Ето я Еднооката. Да вървим.

Исае беше измислила прякори за ренегатите, вместо да научава истинските им имена. „Еднооката“, разбира се, беше Тека, Джорек наричаше „Шавация“, Джио — „Флиртаджията“, а Сови — „Онази,

дето не говори тувхийски“, което беше дълго, но и бездруго не го използваше често. Всъщност чувствата бяха взаимни — същата сутрин, докато закусваха, хвърляйки по едно око на дупката в покрива, направена от ховъра на майка му, Акос чу Тека да нарича Исае „Надувката“.

Сега мярна Тека и Киси до вратите на амфитеатъра и тръгна към тях, без да изпуска Исае от периферното си зрение. Всички се изненадаха, когато Тека предложи да им помогне с проникването в подземния затвор. Съвсем очевидно нямаше интерес да спасява живота на Ори. Но явно предложението на Сайра да отнемат на Ризек момента на триумф над ориста му я е спечелило.

— Какво мислиш за стража? — попита го Тека, като я доближиха достатъчно.

Беше се облякла в сиво и сресала златистата си коса над липсващото си око. Акос надникна над рамото ѝ към стража пред вратата, която Сайра им каза да използват. Имаше същия цвят като стената и старовремска ключалка, която вървеше с метален ключ, навярно прибран в джоба на някой от стражите.

Но Акос трябваше да се справи не с портата, а с войника пред нея. Той беше с не повече от пет сезона по-голям от него, широкоплещест и облечен с броня. Едната му длан беше кацнала върху дръжката на ножа на потока, прибран в ножницата на хълбока му. Струваше му се опитен и не особено лесен противник.

— Мога да го поваля, но не тихо — даде оценката си Акос. — По всяка вероятност ще ме арестуват.

— Е, това ще е резервният ни план — рече Исае. — А можем ли да отвлечем вниманието му някак?

— Да, защо не. — Тека скръсти ръце. — Нает е да брани непробиваема врата, водеща към тайния подземен затвор на Ризек Ноавек и ако се провали, вероятно го чака екзекуция, но защо да не напусне поста си, като размахаме нещо лъскаво пред него?

— Май не каза „таен подземен затвор“ достатъчно силно — смъмри я Исае.

Тека ѝ се изрепчи, но Акос вече не ги слушаше. Киси дръпна ръкава му.

— Дай си флаконите — каза му тя. — Хрумна ми нещо.

Акос винаги носеше със себе си няколко флакона, сред които сънотворен еликсир, успокояваща отвара и подсилващ чай. Не знаеше какво точно ѝ трябва на Киси, но разкопча каишката, придържаща флаконите към ръката му, и ѝ подаде твърдото пакетче. Стъклениците задрънчаха една в друга, докато ги разглеждаше. Накрая избра сънотворния еликсир. Извади тапата му и го подуши.

— *Силничък е* — отбеляза.

Исае и Тека продължаваха да се карат. Акос не знаеше за какво и нямаше намерение да се намесва, освен ако не започнеха да си разменят юмруци.

— *Полезен е в някои случаи* — отвърна уклончиво Акос.

— *Ще идеш ли да ми купиш нещо за пиене от онази сергия?* — помоли Киси, кимвайки към голямата покрита каруца в другия край на площада. Прозвуча му доста уверено, затова реши да не я разпитва.

Запромъква се през навалищата, усещайки как по тила му се стича пот. Върху бронята си беше облякъл сива роба като на Тека, която не му помагаше особено да се слее с тълпата — все пак беше най-високият човек наоколо, но поне не приличаше толкова много на момчето, отвлякло Сайра Ноавек от амфитеатъра предишния ден.

Каруцата беше провиснала върху колелата си и толкова килната на една страна, че Акос се питаше как чашите, пълни с някаква гъста, ароматна напитка от Отир, която повдигала духа, ако можеше да се вярва на крещящия търговец, не са се сгромолясали на улицата. Отириецът му каза колко иска на развален шотетски и Акос му метна една монета. Сайра най-безцеремонно му показа скривалището си за пари в каютата им на странстващия кораб, докато си миеше зъбите една вечер, и той задържа малка сума за всеки случай.

Занесе на Киси горещата чаша, която изглеждаше миниатюрна в ръката му, и тя изсипа сънотворния еликсир вътре. После, без да му даде никакво обяснение, тръгна с небрежна крачка към стража.

— *Съмнява ме да говори тувхийски* — отбеляза Тека.

Киси зае спокойна стойка и поздрави стража с усмивка. Първоначално мъжът сякаш се канеше да ѝ се разкреци, но бързо придоби онова сънливо изражение, с което Джорек и Джио я гледаха вчера.

— *Дори на огрански да му говори* — отвърна той, — няма да има значение.

Беше виждал ефекта от дарбата на Киси и преди, но само когато не я прилагаше *умишлено*. Нямаше представа колко ще е силен, ако се постарее. Стражът облегна гръб на стената на амфитеатъра с малка усмивчица на уста, а когато Киси му предложи чашата, той я хвана между дланите си. И отпи.

Акос си запроправя път през тълпата с бърза крачка. Ако стражът започнеше да пада, трябваше да стане възможно най-ненатрапчиво. И наистина, докато стигна до сестра си, мъжът вече се олюляваше на краката си, изливайки остатъка от отирийското питие по отъпканата пръст. Акос го хвана за раменете и го свали бавно на земята. Тека вече коленичеше до него, преравяйки джобовете му. Бързо напипа ключа, надникна през рамо и го пъкна в ключалката.

— Добре — каза Исае на Киси. — Това си беше направо стряскащо.

Киси само се ухили.

Акос завлече спящия страж до ъгъла на сградата, после хукна към останалите при отворената врата. Обслужващият тунел отвъд нея миришеше на нагрети отпадъци и мухъл и вонята незнайно защо прободеше стомаха му като игла. Въздухът сякаш беше по-сгъстен, прекалено влажен. Тека заключи вратата след себе си и прибра ключа в джоба си.

Тук, вътре, вече нямаше дрязги, шеги и импровизации. В обслужващия тунел цареше тишина, нарушавана единствено от далечния екот на капеща вода, и се чувстваше по-зле да не чува тълпата отвън и възгласите от скамейките над тях. Да не знае дали Сайра е успяла да влезе, дали вече е отправила предизвикателството си и дали те изобщо ще измъкнат Ори. Имаше чувството, че не е в подземие, а в гробница.

— Сайра каза да вървим към центъра на арената — прошепна Исае. — Не си спомняше пътя. Била в безсъзнание, когато за последно я водели оттук.

Но не само Сайра беше стъпвала в тези тунели. Акос затвори очи и мислено се върна в нощта, когато Вас го довлече тук от леглото след няколкодневно гладуване — нямаше представа колко време точно са го държали без храна. Знаеше само, че вратата му е заключена и никой не му обясняваше какво се случва, а стомахът го *болеше* часове наред. Докато не спря да го боли, сякаш се е отказал.

Вас го удари няколко пъти в коридора, а после го натовари в един ховър, който го доведе тук. В този тунел, сред миризмата на отпадъци и мухъл и точно тази тъмнина.

— Спомням си — заяви накрая и се промъкна край Исае, за да ги води.

Продължаваше да се поти, затова разкопча дебелия плат, покриващ бронята му, и го захвърли. В спомените му пътят беше мъглив и изобщо не му се искаше да се връща към този момент от миналото си, към болката и немоцта. Айджа беше посрещнал двама им с Вас при задната врата, стисвайки бронята около едното рамо на Акос. За миг допирът му се стори успокоителен, сякаш брат му искаше да му даде опора. Но тогава Айджа го повлече към затвора. За да го изтезават.

Акос стисна зъби и дръжката на ножа, вървейки напред. Като свърна зад първия ъгъл и срещна първия страж, дори не се замисли какво да прави, а директно избухна. Блъсна ниския, набит мъж в стената и с брадичка заби черепа му в камъка. Нож одраска бронята му и от дланта на стража лумна пламък, но Акос моментално го угаси с допира си.

Заблъска главата му отново и отново, докато не обърна очи и тялото му не се свлече на земята. Студена тръпка полази гръбнака му и косата му настръхна. Не провери дали мъжът е мъртъв. Не искаше да знае.

Вместо това погледна към Киси. Сестра му го гледаше със сбърчена от възмущение уста.

— Е — обади се Исае, почти *ведро*. — Добре се справи.

— Аха — потвърди Тека и тръгна по съседния коридор, настъпвайки изпружения крак на стража. — Всеки, на когото се натъкнем тук, е поддръжник на Ноавек, Кересет. Недей да страдаш.

— Да виждаш сълзи в очите ми? — отвърна Акос, опитвайки се да наподобя наперения тон на Сайра, макар че дрезгавият му глас го издаде.

Той продължи напред. Не можеше да се тревожи за мнението на Киси. Не и тук долу.

След още няколко завоя спря да се поти, вече трепереше. Всички коридори изглеждаха еднакво — неравен каменен под, прашни каменни стени, ниски каменни тавани. Като слизаха по стълбите, му се

наложи да се навежда, за да не удари главата си. Миризмата на отпадъци сякаш изчезна, но тази на мухъл беше още по-наситена, направо задушаваша. Спомни си как се взираше в главата на Айджа, който го теглеше през същите тези тунели, забелязвайки, че е подстригал косата си като Ризек.

Не мога да гледам как се самоунищожаваш, за да спасиш човек, който не иска да бъде спасен, му каза предишната вечер Сайра. Разкри ѝ колко дълбока е лудостта му и тя отказа да му съдейства. Не биваше да я вини. Но я винеше. Нямаше друг избор.

Вратата пред тях изглеждаше не на място в рамката си от камък и дърво. Беше от матово черно стъкло, със заключващ механизъм от едната си страна. Клавиатура. Сайра им беше дала списък с възможни комбинации — обясни им, че всичките са свързани по един или друг начин с майка ѝ. Рождена дата, денят на смъртта ѝ, годишнини, любими нейни числа. Акос още не можеше да възприеме Ризек като човек, достатъчно привързан към майка си, че да използва цифрите от рождената ѝ дата като код.

Тека обаче, вместо да изпробва която и да е от комбинациите, просто се зае да развинтва пластината върху клавиатурата. Отвертката ѝ беше фина като игла, излъскана и чиста. Движеше я като шести пръст. Свали капака на клавиатурата и го остави на земята, после хвана една от жиците под него със затворени очи.

— Ъ... Тека?

Отнякъде зад тях отекваха стъпки.

— Млъкни — тросна му се тя, хващайки друга жица. И се усмихна. — О — рече, очевидно не на тях. — Ясно. Добре тогава, хайде...

Всички светлини угаснаха, с изключение на аварийната лампа на тавана, която продължи да ги осветява от ъгъла, толкова ярка, че под затворените клепачи на Акос затанцуваха точки. Стъклената врата се отвори рязко, разкривайки стъкления под, запечатал се в паметта му заедно с най-лошия му спомен — как брат му го принуждава да коленичи пред Сайра Ноавек. Слабите аварийни лампи в коридора на затвора осветяваха пода като светлинна мрежа.

Исае влетя през вратата и хукна по средата на коридора, оглеждайки килиите вляво и вдясно. Акос влезе след нея и плъзна

отнесен поглед из стъкленото пространство. Исае вече тичаше обратно към тях и той знаеше какво ще каже, преди да е отворила уста.

Като че ли го предчувстваше от самото начало, откакто видя майка му да върти онова копче между пръстите си, откакто проумя колко лесно ѝ е на Сифа да ги тласне към бъдещето, което *тя* преследва, каквото и да им коства това.

— Не е тук — каза Исае. Досега не я беше виждал да губи контрол, не рухна дори когато разбра, че са отвлекли Ори. А сега почти пицеше. Изпаднала в истерия. — Няма я, Ори не е тук.

Акос примига бавно насреща ѝ, сякаш целият въздух край главата му се е превърнал в гъст сироп. Всички килии бяха празни. Ори я нямаше.

ГЛАВА 35

САЙРА

След като двойната врата към амфитеатъра се отвори, знаех, че е време да действам. Погледнах към Акос за последно, попивайки с поглед червените петна по пръстите му от тихоцвета, с който направи чай миналата вечер, и светлия белег по челюстта му, и постоянно сбърчените вежди, които му придаваха вечно угрижен вид. После се промъкнах между двамата човека пред мен и се вмъкнах сред групата войници, на които брат ми скоро щеше да отдаде чест.

Когато един от тях ме забеляза сред редиците им, вече влизахме в отворения тунел към сцената на амфитеатъра. Вече бях извадила ножа на потока, затова не се притесних.

— Ей! — викна той. — Какво правиш ту...

Сграбчих го за лакътя и го придърпах към себе си, допирайки върха на ножа си до долния край на бронята му, точно над единия му хълбок. Натиснах достатъчно, че да усети колко е остър.

— Пуснете ме да мина — казах на висок глас, за да ме чуят всички. — А аз ще пусна него веднага щом излезем на сцената.

— Това...? — подхвана един от другите войници, приближавайки лице към моето.

Не му отговорих. Стиснала с ръка бронята, а не кожата му, тласнах пленника си към края на тунела. Никой от останалите не се опита да му помогне, навярно заради репутацията ми и дебелите като възжета сенки, които се увиваха около гърлото и китките ми.

Примижах срещу ослепителната светлина в края на прохода и ревът на огромната тълпа изпълни ушите ми. Гигантските масивни врати се затвориха зад мен и някой ги заключи, оставяйки на арената само мен и пленника ми. Другите войници бяха останали в тунела. Силовото поле жужеше над главите ни. Тук миришеше на кисело, на солен плод може би, и на познатия прахоляк, който се издигаше във въздуха с всяка моя стъпка.

Много кръв загубих тук. И много кръв пролях.

Ризек стоеше на широка платформа, издигната до половината височина на една от стените. Над главата му кръжеше високоговорител. Устата му беше отворена, сякаш се канеше да проговори, но сега можеше единствено да се взира в мен.

Блъснах пленника си настрана, прибрах ножа на потока в ножницата му и свалих качулката, прикриваща лицето ми.

На Ризек му отне само секунда да сложи подигравателната си усмивка.

— Я, виж ти. Сайра Ноавек. Бързо се връщаш. Да не би да ти липсвах? Или така се самоубиват опозорените шотетци?

Тълпата му отвърна с вълна на смях. Амфитеатърът беше пълен с най-преданите му поддръжници, най-здравите, заможни и охранени шотетци. Хора като тях можеха да се смеят на всичко.

Един от високоговорителите, управляван с дистанционно от някого в амфитеатъра, долетя до главата ми, за да улови отговора ми. Пърхаше нагоре-надолу като лястовица. Нямах много време, преди брат ми да изпрати някого при мен, трябваше да съм директна.

Свалих ръкавиците си и разкопчах тежкото палто, в което вече се потях. Под него носех бронята си. Ръцете ми бяха голи и дебел слой грим, нанесен от Тека същата сутрин, прикриваше синините по лицето ми и го караше да изглежда сякаш е оздравяло за една нощ. Сребърната кожа по врата и главата ми проблясваше на слънцето. Вече ме сърбеше ужасно, защото се срастваше със скалпа ми.

Дори и да регистрираше болка, тялото ми не даваше знак за нея. Бях пила от болкоуспокояващото на Акос, но всъщност адреналинът ме караше да забравя за нея.

— Тук съм, за да те предизвикам на дуел — обявих.

От зрителите долетя откъслечен смях, сякаш не знаеха дали трябва да се смеят. Ризек определено не се смееше.

— Не знаех, че се увеличаш по театралностите — отбеляза брат ми накрая. Лицето му се потеше, избърса горната си устна с опакото на ръката си. — Да се появиш тук със заложник и намерението да убиеш собствения си брат е... ами, точно толкова жестоко, колкото вече очакваме от теб.

— Не по-жестоко от това да заповядаш да пребият сестра ти до смърт пред публика — изтъкнах.

— Ти не си ми сестра — обяви Ризек. — Ти си убийцата на майка ми.

— Тогава слез тук и отмъсти за нея — казах разярено.

Амфитеатърът отново се изпълни с шушукане. Шумът се изливаше обратно в него като вода в чаша.

— Значи, не отричаш, че си я убила? — попита Ризек.

Не можех дори да се престоря, че го отричам. Колкото и време да е минало, споменът оставаше с мен. Крецях ѝ, изпаднала в истерия. *Не искам да ходя при поредния доктор! Няма да тръгна!* Сграбчих я за ръката и тласнах болката си в нея като дете, изблъскващо чиния с омразна храна. Но блъснах сенките си прекалено силно и тя се свлече в краката ми. Спомнях си най-ясно ръцете ѝ, с които стискаше корема си. Толкова изящни и съвършени. Дори в смъртта.

— Не съм дошла да си разменяме обвинения — отвърнах накрая, — а за нещо, което трябваше да направя още преди сезони. Ела да се биеш с мен на арената. — Извадих ножа си и го стиснах здраво в ръка. — И преди да ми кажеш, че нямам нужното обществено положение, за да те предизвикам, нека изтъкна колко удобно ще е това за теб.

Ризек стискаше челюсти. Като малък загуби един от зъбите си, защото скърцаше с тях насън. Беше се счупил от силния натиск и изкуственият, който сложиха на негово място, имаше метално покритие. Понякога, докато Ризек говореше, виждах как проблясва в устата му, и ми напомняше за натиска, който беше в състояние да създаде човека пред мен.

— Отне ми статуса — продължих, — за да не види народът, че съм по-силна от теб. Сега се криеш зад трона си като страхливо дете и наричаш това закон. — Наклоних глава. — Но никой не може да забрави ориста ти, нали знаеш? Да бъдеш надвит от семейство Бенесит. — Усмихнах се. — Ако откажеш да се биеш с мен, ще потвърдиш всеобщите подозрения — че си слаб.

Из тълпата се разнесе шепот. Досега никой не бе обявявал на всеослушание ориста на Ризек, без да си понесе наказанието. Последно майката на Тека я произнесе по интеркома на странстващия кораб и вече беше мъртва. Войниците до вратата запристъпваха от крак на крак, чакайки заповед да ме убият, но Ризек не я даде.

Вместо това ми се усмихна, разкривайки зъбите си. Това не беше усмивката на вцепенен от страх човек.

— Добре, малка Сайра. Ще се бия с теб — съгласи се той. — Явно това е единственото поведение, което намиращ за нормално.

Нямаше да му позволя да разклати решимостта ми, но се справяше добре. Усмивката му успя да ме смрази до кости. Накара сенките на потока, вечните ми украшения, да запрепускат по ръцете и врата ми. Винаги ставах по-плътни, по-бързи, когато брат ми ги подкладеше с гласа си.

— Да, ще ексукутирам тази предателка собственоръчно — заяви той. — Направете ми път.

Познавах усмивката му и знаех какво прикрива. Имаше план. Надявах се моят да е по-добър.

Ризек тръгна по пътя, който тълпата му отвори към арената, с бавни, грациозни крачки, спирайки пред бариерата, за да провери един слуга добре ли са стегнати каишките на бронята му и достатъчно остър ли е ножът му на потока.

В честен бой бих надвила Ризек за минути. Баща ми го беше научил на жестокост, а майка ми — на политически маневри, но мен всички ме оставяха да се развивам сама. Изоляцията ме направи върховен боец. Ризек го знаеше, затова не би допуснал да се изправи срещу мен в честен бой. А от това следваше, че не знаех какво е истинското му оръжие.

Вървеше бавно към арената, тоест вероятно чакаше да се случи нещо. Очевидно и той не възнамеряваше да се бие с мен, както аз — с него.

Ако всичко вървеше по план и Има беше изсипала съдържанието на онзи флакон в успокоителната отвара, която пиеше със закуската си, екстрактът от ледоцвети вече плуваше из тялото му. Нямаше как да знам кога ще му подейства, това зависеше от човека. Трябваше да съм готова отварата да ме изненада или тотално да ме провали.

— Нарочно се разтакаваш — обвиних го с надеждата да ускори крачка. — Какво чакаш?

— Чакам подходящото оръжие — отвърна Ризек и скочи на арената.

Под краката му се надигна облак прахоляк. Той нави левия си ръкав, оголвайки клеймата на смъртта. Вече нямаше място по ръката

му и бе започнал втори ред с резки до първия. Броеше всяко наредено от него убийство като свое, макар той самият да не е причинил смъртта.

Ризек извади бавно ножа на потока и когато вдигна ръка, публиката избухна. Ревът ѝ замъгли мислите ми. Не можех да дишам.

Не изглеждаше блед и отнесен, както се очакваше, ако беше изпил приспивателното. Дори ми се стори по-съсредоточен от всякога.

Искаше ми се да хукна към него с протегнат напред нож като стрела, освободена от лък, като космически кораб, пробиващ атмосферата. Но се съдържах. Той също. Застанахме един срещу друг на арената и зачакахме.

— А *ти* какво чакаш, сестро? — попита Ризек. — Да не би да загуби смелост?

— Не — отвърнах. — Чакам отровата, която погълна тази сутрин, да подейства.

Публиката сякаш ахна в един глас, а аз за пръв път в живота си виждах лицето на Ризек да пребледнява от смайване. Най-сетне успях да го изненадам истински.

— Цял живот ми повтаряш, че нямам нищо друго, освен силата в тялото си — продължих аз. — Но аз не съм инструмент за изтезания и екзекуции, аз съм единственият човек, който познава истинския Ризек Ноавек. — Пристъпих към него. — Знам, че се боиш от болката повече от всичко друго на света. Знам, че си събрал всички тези хора тук, не за да отпразнувате успешния лов на отпадъци, а за да станат свидетели на убийството на Ориев Бенесит.

Прибрах ножа в ножницата си и разперих ръце, за да види публиката, че са празни.

— А най-важното нещо, което знам, Ризек, е, че не си способен да убиеш човек, без да се дрогираш първо. Затова отрових тазсутрешната ти успокояваща отвара.

Ризек докосна корема си, сякаш през бронята усещаше как тихоцветът разяжда вътрешностите му.

— Допусна грешка, като си мислеше, че нямам какво друго да предложа на света, освен дарбата ми на потока и ловкостта ми с ножа.

И за пръв път наистина го вярвах.

ГЛАВА 36

АКОС

Въздухът в подземния затвор беше хладен, но Акос знаеше, че не заради него трепери Исае.

— Майка ти каза, че Ори ще е тук — пророни тя.

— Сигурно е станала грешка — обади се тихо Киси. — Случило се е нещо, което не е видяла...

Акос можеше да се обзаложи, че не е станала грешка, но не искаше да споделя подозренията си точно сега. Трябваше да намерят Ори. Ако я няма в затвора, значи е някъде около амфитеатъра — може би над тях, в арената или на платформата, където Ризек обезобрази собствената си сестра.

— Губим си времето. Трябва да се качим горе и да я намерим — обяви той, изненадан от категоричния тон на гласа си. — Веднага.

И явно гласът му успя да проникне в паниката на Исае. Тя вдиша дълбоко и се обърна към вратата, където стъпките, далечни преди няколко секунди, вече разкриваха на прага страховития силует на Вас Кузар.

— Сурукта. Кересет. О... *Бенесит* — процеди Вас, поглеждайки Исае с леко изкривена уста. — Трябва да призная, че не си толкова хубава като близначката ти. Този белег случайно да е от *шотетски* нож?

— Бенесит? — учуди се Тека, вперила поглед в Исае. — Тоест... Исае кимна.

Киси беше отстъпила назад, към стената на една от килиите, долепила ръце до стъклото. Акос предположи, че сестра му се е върнала назад във времето, във всекидневната им и гледа как Вас Кузар убива баща им. Така се чувстваше и той първите няколко пъти, когато го виждаше след отвличането — сякаш всичко в него се разплита наведнъж. Но вече не се чувстваше така.

Вас ги гледаше с обичайния си празен поглед. Акос с разочарование установи, че помощникът на Ризек е напълно лишен от гняв, безчувствен и отвътре, и отвън. Лесно можеше да го отъждести

със същинско зло, но всъщност беше просто добре обучено животно, изпълняващо заповедите на господаря си.

Споменът за смъртта на баща му изплува в съзнанието му — съсечената кожа, наситеночервеният цвят на кръвта му, същият като на космическия поток, окървавеното острие, което Вас бе избърсал в крачола на панталона си, излизайки от къщата им. Мъжът с бляскава шотетска броня и златистокафяви очи, неспособен да изпитва болка. Освен ако... *освен ако...*

Освен ако Акос го докосне.

Дори не се опита да говори с него. Щеше да е загуба на време. Просто тръгна към него и подметките му застъргаха от калта, която бяха внесли по стъкления под. Очите на Вас, макар и с топъл лешников цвят, изглеждаха още по-студени заради аварийната светлина, идваща изпод краката му.

Акос имаше сърце на жертва, тласкаше го да избяга или поне да стои настрана, но той успя да потисне гласа му. Вместо това задиша с отворена уста и разширени ноздри, въздухът не му достигаше.

Вас се изсмя и Акос отново се превърна в жертва, отскочи встрани. Но не чак толкова бързо. Ножът на Вас одраска бронята му. Звукът го накара да изтръпне и отново обърна лице към врага си.

Щеше да позволи на Вас няколко почти успешни удара, нека стане самонадеян. Нека спре да се старее. Само така Акос имаше шанс да оцелее.

Очите на Вас бяха като щампован метал, ръцете му — като усукано въже. Той атакува отново, но вместо да опита да наръга Акос, сграбчи ръката му и го блъсна силно в стената на килията. Главата на Акос се удари с глух звук в стъклото. Пред очите му избухна цветна заря и забеляза как светлината от пода се отразява в гладкия таван. Ръката на Вас го стискаше като менгеме.

И беше достатъчно близо да я хване. Акос го сграбчи, преди да е успял да го наръга, притискайки силно назад ръката, с която държеше ножа. Вас изцъкли очи, стреснат от допира му. Вероятно и от болка. Акос се опита да го блъсне с чело в носа, но той просто го отблъсна встрани.

Акос падна. Калта от пода полепна по ръцете му. Видя как Тека влачи Исае и Киси към вратата, стиснала всяка от тях за лакътя. И изпита облекчение, макар че по тила му се стичаше нещо — кръв или

пот. Главата му пулсираше болезнено от сблъсъка със стената. Вас беше *силен*, за разлика от него.

Шотетецът облиза устни и тръгна към Акос. Първо го изрита в бронята. После и в челюстта. Той се просна по гръб, покривайки лицето си с ръце, и простена. От болка не можеше да мисли, да диша дори.

Вас се изсмя. Приведе се над Акос, вкопчи пръсти в горния ръб на бронята му и го повдигна от земята. Когато заговори, опръска със слюнка лицето му.

— Ако срещнеш баща си в следващия живот, предай му поздрав от мен.

Това беше последният му шанс. Той сложи ръка върху гърлото на Вас. Дори не го стисна, а просто го докосна, само за толкова му оставаха сили. Вас го погледна по онзи изненадан начин, сякаш с болка в очите. Както се беше навел, изпод бронята му се виждаше малко гола кожа, точно над колана на панталона му. И докато му напомняше с допира си какво е болка, Акос извади ножа от единия си ботуш и го наръга с лявата ръка. Нагоре, под бронята. Право в корема.

Очите на Вас така изхвъркнаха от орбитите, че Акос видя бялото около ярките им ириса. После Вас изкрещя. Изкрещя и се просълзи. Кръвта му пареше ръката на Акос. Бяха се вплели — ножът на Акос в плътта му, неговите ръце върху раменете на Акос, очите им — един в друг. Свлякоха се заедно на земята и от гърлото на Вас се изтръгна стон.

Акос не го пусна дълго време. Искаше да се увери, че Вас е мъртъв.

Сети се за копчето на баща си, протрито от пръстите му, в ръката на Сифа и най-сетне изтръгна ножа.

Толкова пъти си представяше как убива Вас Кузар. Нуждата да го стори пулсираше като втори сърдечен ритъм в тялото му. В мечтите си обаче стоеше над трупа му с вдигнат към небето нож и кръвта на врага му се стичаше надолу по ръката му като струя от космическия поток. В мечтите си виждаше да го изпълват триумф и мъст, и чувството, че най-накрая може да позволи на духа на баща си да почива в мир.

В мечтите си не беше клекнал до стената на килия, търкайки дланта си с кърпа. Ръцете му трепереха толкова, че я изпусна на светещия пот.

Тялото на Вас изглеждаше доста по-малко сега, когато беше мъртъв. Очите му бяха полуотворени, устата — също, и Акос виждаше разкривените му зъби. Той преглътна жлъчката, надигнала се заради грозната картина, решен да не повръща.

Ори, припомни си. Завлече се до вратата и хукна по коридора.

ГЛАВА 37

САЙРА

Ризек свали ръка от корема си. Капки пот осейваха челото му чак до началото на косата. Очите му, обикновено пронизващи, сега бяха мътни. Устата му увисна в гримаса, която ми се стори неочаквано... уязвима.

— *Ти* допусна грешка — рече той с висок, мек глас, какъвто никога не бях чувала от него. Отличим глас, запомнящ се — гласът на Айджа. Как бе възможно Ризек и Айджа да живеят в едно тяло, излизайки на повърхността в различни моменти? — Като го тласна към това.

Кого съм тласнала? Към какво?

Звучите на тълпата край нас се бяха променили. Вече никой не гледаше към Ризек. Всички глави бяха обърнати към издигнатата платформа, от която току-що бе слязъл. Там стоеше Айджа Кересет с една жена пред себе си, притиснал нож към гърлото ѝ.

Веднага я познах. Не само от видеоматериала от отвличането ѝ, излъчен по всички екрани из града още същия ден, но и от това, че часове наред наблюдавах как Исае Бенесит говори, смее се, яде. Това беше двойницата ѝ, Ориев Бенесит. Момичето с небелязаното лице.

— О, да, точно това оръжие чаках — каза през смях със собствения си глас Ризек. — Сайра, запознай се с Ориев Бенесит, канцлер на Тувхе.

Гърлото ѝ беше посинено. На челото ѝ имаше дълбока рана. Но когато очите ни се срещнаха, въпреки далечното разстояние помежду ни, не прочетох страх в тях. Знаеше какво я очаква и възнамеряваше да го посрещне с вдигната глава и непоколебим поглед.

Дали Ризек знаеше, че не е истинският канцлер? Може би го е убедила в обратното. Но и в двата случая беше твърде късно. Твърде късно.

— Ори — пророних. И добавих на тувхийски: — Тя се опита да ти помогне.

Не можех да преценя дали ме е чула, стоеше толкова неподвижно.

— Тувхе беше като игрална площадка за верните ми шотетски воини — обяви Ризек. — Проникнаха с лекота в територията им и също толкова лесно отвлякоха канцлера им. Съвсем скоро ще им отнемем и всичко останало. Планетата е наша!

Разпалваше поддръжниците си. И ревът им беше оглушителен. Буйна радост разкриви лицата им. Маниакалният им възторг накара сенките на потока да се заувиват около тялото ми, стягайки ме като окови.

— Как мислиш, Шотет? — вдигна лице към тълпата Ризек. — Справедливо ли е канцлерът да умре от ръката на един от бившите си поданици?

Ори продължаваше да ме гледа, без да издаде и звук, а високоговорителят прелетя толкова близо до главата ѝ, че едва не удари Айджа, гостоприемника за всички ужаси на брат ми.

Тълпата веднага подхвана напевно:

— Смърт!

— Смърт!

— Смърт!

Ризек разпери широко ръце, сякаш се къпеше в гласовете им. Завъртя се бавно, подклаждайки злобата им, докато жаждата за кръвта на Ори не се превърна в нещо осезаемо, същинска тежест във въздуха. После вдигна ръце да ги успокои. На лицето му играеше широка усмивка.

— Ти ще решиш кога да умре, Сайра — заяви той. После понижи глас. — Ако аз падна, ако не ми подсигуриш противоотрова навреме, и тя ще падне.

— Няма противоотрова — отвърнах тихо.

Можех да я спася. Можех да кажа на Ризек истината — истината, която не бях споделила с никого, дори с Акос, докато ме молеше да спася малкото останала му надежда за Айджа и да отложи екзекуцията ѝ. Отворих уста, за да проверя дали истината ще излезе сама, независимо от вцепенението ми.

Кажех ли на Ризек, спасях ли живота на Ори, всички щяхме да се озовем в капан насред амфитеатър, насред море от привържениците на суверена, осуетили мисията на ренегатите.

Устата ми беше пресъхнала. Не можех да преглътна. Не, беше твърде късно за Ориев Бенесит. Нямах как да я спася. Не и без да пожертвам всички останали. Включително истинския канцлер на Тувхе.

Ризек се олюля на краката си и аз пристъпих напред с ножа си, за да го посрещна. Забих острието и тялото на брат ми повлече и двама ни на земята.

Високо над нас Айджа Кересет — кърдрос, с широко отворени очи и изпито лице, заби своя нож на потока в корема на Ориев Бенесит.

И го завъртя.

ГЛАВА 38

АКОС

Когато Ори се строполи на земята, Акос чу спиращ кръвта писък. Ризек падна на една страна с кръстосани пред тялото му ръце и отпусната в прахоляка глава. Сайра стана на крака, без да прибира ножа си. Наистина го направи. Беше убила брат си, а с него и последната надежда за възвръщане на Айджа.

Исае си проправяше път през потъналата в хаос тълпа. Изблъскваше хората със стиснали зъби, устремена към платформата. Акос се прехвърли през бариерата на арената и хукна през прахоляка, подмина Сайра и Ризек и прескочи другата бариера, навлизайки отново сред тълпата. Хората бутаха с лакти, ритяха и го притискаха от всички страни и ноктите му почервеняха от нечия кръв, но не го интересуваха.

На платформата Ори сграбчи Айджа за ръцете, за да се задържи права. Мъчеше се да диша и от устата ѝ пръскаше кръв. Айджа се приведе над нея, стиснал лактите ѝ, и двамата се свлякоха заедно на пода. Тя сбърчи чело, а Акос остана да ги гледа отстрани, за да не прекъсва момента им.

— Сбогом, Айдж — пророни тя и кръжащият край тях високоговорител улови гласа ѝ.

Акос се приведе и хукна през останалата част от тълпата. Някъде отдалеч крещяха деца. Една жена простена, настъпена от някого — не можеше да се изправи и хората просто я прегазваха.

Когато Исае стигна до Айджа и Ори, блъсна брат му с гневен рев. После скочи отгоре му и вкопчи ръце в гърлото му. А той като че ли не се съпротивляваше, въпреки че го душаха.

Акос ѝ даде малко време. Айджа току-що бе убил Ори. Навярно заслужаваше да умре.

— Исае — програчи накрая. — Спри.

Ори протягаше ръка към сестра си и пръстите ѝ трепереха от напън да я достигне. Веднага щом я видя, Исае пусна Айджа и отиде

да коленичи до нея. Ори притисна ръката ѝ към гърдите си и погледите им се срещнаха.

На лицето ѝ се появи лека усмивка. И Ори си отиде.

Акос се добра до платформата, където Исае се превиваше над тялото на сестра си. Тъмните дрехи на Ори бяха пропити с кръв. Исае не плачеше, нито крещеше, нито трепереше. Зад нея Айджа незнайно защо лежеше неподвижно със затворени очи.

Над главите им прелетя сянка. Ренегатският кораб, светец в оранжево, жълто и червено, пилотиран от Джио и Сифа, идваше да ги спаси.

Тека вече клечеше над контролния панел вдясно от платформата. Мъчеше се да разглоби екрана от другите части на механизма, но отвертката трепереше в ръката ѝ, затова все не уцелваше винчетата. Накрая Акос пъкна острието на ножа си под ръба на екрана и ги раздели със сила. Тека кимна одобрително и зарови пръсти във вътрешността на устройството, за да изключи силовото поле.

То примига с яркочервена светлина и угасна. Транспортният кораб влезе в амфитеатъра и закръжа колкото можеше по-ниско, без да изпотроши скамейките. Долният люк се отвори над тях и стъпалата се спуснаха.

— Исае! — извика Акос. — Трябва да вървим!

Исае го изгледа отровно. Пъкна ръце под мишниците на Ори и се опита да я изтегли към кораба. Акос отиде до краката ѝ, за да помогне, но Исае му се озъби:

— Да не си я пипнал!

И той отстъпи назад. До този момент Киси вече се беше добрала до платформата, но на нея Исае не се развика. Двете заедно отнесоха тялото на Ори нагоре по стъпалата на кораба.

Акос се обърна към Айджа, който не беше помръднал от мястото, където го повали Исае. Дори когато разтrese раменете му, той не помръдна, затова докосна с пръсти врата му, за да провери дали е жив. Жив беше. Имаше силен пулс. Дишаше нормално.

— Акос! — извика Сайра от арената.

Още стоеше до тялото на Ризек с нож в ръка.

— Остави го! — провикна се той в отговор.

Тялото му вече принадлежеше на лешоядите и верноподаниците на Ноавек.

— Не! — отвърна Сайра с изцъклени, умоляващи очи. — Не мога!

Тя вдигна ножа си. Акос не се беше вгледал досега, видя само скованото тяло на Ризек и Сайра, застанала над него с нож в ръка. Но когато му показа оръжието си, той забеляза, че острието е чисто. Не беше наръгала Ризек. Но в такъв случай защо беше паднал?

Акос си спомни как лицето на Сузао бе цопнало в супата му в столовата и как стражът пред вратата на амфитеатъра се вцепени. И тогава разбра — Сайра беше *упоила Ризек*.

Макар да знаеше, че тя е много повече от Бича на Ризек и Екзекутора на Ризек — въпреки че беше виждал доброто в нея, как става все по-силна в жестоката среда, където живее, досущ като тихоцветите, разцъфващи по Угасване, незнайно защо не беше допуснал тази възможност:

Сайра бе пощадила Ризек. Заради него.

ГЛАВА 39

САЙРА

Люкът на ренегатския кораб се затвори зад нас. Проверих пулса на Ризек, преди да освободя гърдите му от въжето. Беше слаб, но стабилен, точно какъвто трябваше да бъде. Ако съдех по момента на падането му и силата на отварите, които Акос приготвяше, щеше да поспи още доста. Не го наръгах, макар че се постарах да изглежда така, в случай че някой гледа внимателно видеоматериала от летящите камери.

След случилото се на арената, Има Зецивис изчезна с развята след себе си бледосиня роба. Щеше ми се да ѝ бях благодарила, но като се замислех, не беше отровила Ризек заради мен, до последно вярваше, че отварата ще го убие, както умишлено я подведох. Навярно щеше да отвърне с ненавист на благодарността ми. А като разбереше, че съм я излъгала, щеше да ме намрази още повече и отпреди.

Исае и Киси бяха на колене от двете страни на тялото на Ори. Акос стоеше зад сестра си. Когато протегна ръка назад към него, той вече протягаше своята към нея, сплетоха пръсти и дарбата на Акос освободи сълзите на Киси.

— Нека потокът, течащ покрай нас и в телата на всички ни, живи и мъртви, вдъхне покой на Ориев Бенесит — пророни Киси, покривайки окървавените ръце на Исае със своите. — Нека ние, живите, чуем ясно утешителната му песен и тръгнем по пътя, който ни е отредил.

Косата на Исае полепваше на клечки по мокрите ѝ устни. Киси я отмести от лицето ѝ, прибирайки я зад ушите ѝ. Дори аз усетих как топлината и теглото на дарбата ѝ на потока успокояват душата ми.

— Да бъде! — пророни накрая Исае заключителните думи на молитвата.

За пръв път чувах тувхийска молитва, макар и да знаех, че народът им се обръща директно към потока, а не към господаря му, в който вярваха по-малките шотетски секти. Шотетските молитви представляваха списък от факти, вместо апел към небесата.

Впечатляваше ме искрената тувхийска колебливост, ясното им съзнание, че молитвите може да останат и нечути.

Исае се изправи с отпуснати до тялото ѝ ръце. Корабът подскочи и всички залитнахме. Но не се притеснявах, че някой ни преследва из небосклона на Воа, вече нямаше кой да нареди подобно нещо.

— Ти си знаел — Исае вдигна очи към Акос. — *Знаел си*, че Ризек е промил мозъка му, че е опасен... — Тя махна с ръка към Айджа, все още проснат в несвяст на металния под. — *Още от самото начало.*

— Не вярвах, че някога би... — Думите заседнаха в гърлото му. — *Обичаше я като своя сестра...*

— Не смей да говориш така. — Исае сви пръстите си в юмруци и кокалчетата им побеляха. — Тя беше моя сестра. Не принадлежи нито на него, нито на теб, нито на когото и да било друг!

Твърде погълната в разговора им, не успях да спра Тека, когато коленичи до Ризек. Тя долепи ръка до гърлото му, после и до гърдите му, пъхвайки я под бронята.

— Сайра — пророни накрая с тих глас. — *Защо е жив?*

Всички — Исае, Киси, Акос, се обърнаха към Тека, забравили за спора си отпреди миг. Очите на Исае отскочиха от тялото на Ризек към мен. Вцепених се. В движенията ѝ, в думите ѝ имаше нещо заплашително, сякаш беше свито на кълбо същество, готово за атака.

— Ризек е последната надежда за възвръщането на Айджа — обясних с възможно най-спокойния си глас. — *Реших за момента да го оставя жив. След като върне спомените на Айджа, лично ще изтръгна сърцето му.*

— Айджа — изсмя се Исае. И отново се изсмя, още по-налудничаво, вдигнала поглед към тавана. — *Отварата, която си дала на Ризек, само го е приспала... но си решила да не му го споделиш дори когато заплаши живота на сестра ми?*

Тя пристъпи към мен, смазвайки пръстите на Ризек под обувката си.

— Избрала си смътната надежда за спасението на един предател — *продължи с тиха ненавист тя — пред живота на сестрата на канцлера.*

— Ако бях казала на Ризек за отварата, щяхме да останем без начин или надежда за бягство, той щеше да ни заключи в амфитеатъра

и пак да убие сестра ти — обясних. — Избрах пътя, който гарантираше поне нашето оцеляване.

— Глупости. — Исае приближи лице до моето. — Избрала си Акос. Не се преструвай, че е друго.

— Добре — признах със също толкова тих глас. — Трябваше да избирам между Акос и теб. Избрах него. И не съжалявам.

Не й казвах цялата истина, но определено не лъжех. Ако се стремеше към проста омраза, щях да я улесня. Бях свикнала с омразата, особено омразата на тувхийците.

Исае кимна.

— Исае... — подхвана Киси, но Исае вече се отдалечаваше.

Влезе в камбуза и затвори вратата след себе си.

Киси избърса страните си с опакото на ръката си.

— Не мога да повярвам. Вас е мъртъв, а Ризек е жив — рече Тека.

Вас — мъртъв? Погледнах към Акос, но той избягваше погледа ми.

— Дай ми една причина да не убия Ризек още сега, Ноавек — обърна се към мен Тека. — И ако е свързана с Кересет, ще те ударя.

— Ако го убиеш, няма да сътруднича на ренегатите в следващия им план — заявих сухо, без да я поглеждам. — Ако ми помогнеш да го опазя жив обаче, аз ще ви помогна да превземете Шотет.

— Така ли? И как точно ще ни помогнеш?

— Знам ли, Тека — озъбих й се, прекъсвайки унеса си, за да вперя свиреп поглед в нея. — До вчера с ренегатите просто си висяхте в оная развалина във Воа, а сега, благодарение на мен, стоиш над неподвижното тяло на Ризек Ноавек, докато шотетската столица тъне в хаос зад теб. Май това доказва способността ми да помогна на ренегатската кауза, не смяташ ли?

Тя подъвка вътрешността на бузата си няколко секунди, преди да отвърне:

— На долната палуба има склад с масивна врата. Ще го хвърля там, за да няма изненади. — После поклати глава. — Знаеш ли, и за по-малко са избухвали войни. Не просто ядоса една опечалена сестра, а разгневи цяла нация.

Гърлото ми се стегна.

— Сама разбираш, че нямаше какво да направя за Ори, дори да бях убила Ризек — обясних. — Бяхме в капан.

— Разбирам — въздъхна Тека. — Но съм убедена, че Исае Бенесит не вижда нещата така.

— Ще говоря с нея — обади се Киси. — Ще ѝ помогна да разбере. В момента просто търси към кого да насочи обвинението си.

Тя съблече якето си — косъмчетата по голите ѝ ръце настръхнаха, и загърна с него тялото на Ори. Акос ѝ помогна да подпъхне краищата му под раменете и бедрата ѝ, така че да скрие зейналата рана. После Киси среса косата ѝ с пръсти.

Накрая тръгна към камбуза, а Акос — към трюма с тежки стъпки и разтреперани ръце.

Аз се обърнах към Тека.

— Да заключим брат ми.

Двете с Тека завлякохме Ризек и Айджа в отделни складове. Преди това намерих още приспивателен еликсир, за да упоая и Айджа. Не знаех какво му е — още беше в несвяст, но ако се събудеше със съзнанието на умопомрачения човек, убил Ори Бенесит, няхах сили да се занимавам с него точно сега.

После отидох до навигационната палуба, където Сифа Кересет седеше на пилотското място с ръце върху контролното табло. Джио стоеше наблизо и опитваше да се свърже по екрана си с Джорек, който се беше върнал у дома, след като Ризек загуби съзнание, за да вземе майка си. Седнах в празния стол до майката на Акос. Намирахме се високо в атмосферата и почти подминавахме синята бариера, отделяща ни от открития космос.

— Къде отиваме? — попитах.

— Ще пообикаляме в орбита, докато не измислим стратегия — отвърна Сифа. — Не можем да се върнем в Шотет, а и в Тувхе още е опасно.

— Имаш ли представа какво му е на Айджа? — попитах. — Още е в безсъзнание.

— Не — отговори Сифа, — нямам.

Тя затвори очи. Стана ми чудно дали можеше да разглежда бъдещето като звездно небе. Някои владееха дарбите си, а други

просто им служеха, досега не се бях замисляла към коя категория спадаше оракулът на Хеса.

— Според мен си знаела, че ще се провалим — пророних тихо. — Каза на Акос, че виденията ти се застъпват, че Ори ще е в килията по същото време, когато аз се изправя срещу Ризек на арената. Но си знаела, че всъщност не е така, нали? — Замълчах за миг. — И си знаела, че Акос ще трябва да се изправи срещу Вас. Искала си да стане така, че да няма друг избор, освен да го убие, да убие мъжа, погубил съпруга ти.

Сифа докосна автонавигационната карта и цветовете се смениха — черно за необятния космос и бяло за маршрута ни през него, после се облегна назад в стола с ръце в скута си. Първоначално реших, че просто бави отговора си, но когато не каза нищо, осъзнах, че няма намерение да ми отговаря. Не продължих да настоявам. Майка ми също беше непоклатима, затова знаех кога да се откажа.

И се изненадах, когато накрая проговори.

— Някой трябваше да отмъсти за съпруга ми — заяви тя. — С времето Акос ще разбере.

— Не, няма — уверих я. — Ще живее с мисълта, че собствената му майка го е манипулирала така, че да направи точно онова, което мрази най-много.

— Може би — отвърна тя.

Черният космос ни обгръщаше като плащаница и празнотата му някак ме утешаваше. Потегляхме на различно странство. Отдалечавахме се от миналото, а не от мястото, което наричах свой дом. Тук границите между Шотет и Тувхе бяха по-размити и почти се почувствах в безопасност.

— Трябва да проверя как е Акос — казах накрая.

Но преди да стана, тя вкопчи пръсти в ръката ми и се приведе толкова близо до мен, че видях жилки от топлокафяво в тъмните ѝ очи. При допира с кожата ми потрепна, но не отпусна хватката си.

— Благодаря ти — каза. — Сигурна съм, че не ти е било лесно да избереш милост за сина ми пред това да отмъстиш на брат си.

Свих рамене неловко.

— Знаех, че няма да се спася от собствените си кошмари, като превърна тези на Акос в реалност — пророних. — Пък и съм свикнала да живея с кошмари.

ГЛАВА 40

АКОС

След като шотетските войници отвлякоха Акос и Айджа от дома им и ги преведоха насила през Границата, след като Акос се измъкна от белезниците си, открадна ножа на Калмев Радикс и го намушка с него, след като войниците пребиха Акос толкова жестоко, че едва ходеше, отведоха братя Кересет във Воа, при Ризек Ноавек. Докато ги влачеха надолу по стръмния скален склон, през прашните, лъкатушещи улици, и двамата бяха сигурни, че ще умрат... или по-лошо. Градът им се струваше твърде шумен, твърде оживен, почти като в родината им.

Докато вървяха по късия тунел към входната порта на имението Ноавек, Айджа му прошепна:

— Много ме е страх.

Смъртта на баща им и похищението го бяха пропукали като яйце. И сякаш вътрешността му изтичаше, очите му постоянно бяха пълни със сълзи. С Акос беше точно обратното.

Никой не успя да го пропука.

— Обещах на татко, че ще те измъкна оттук — каза на Айджа. — И точно това ще направя, разбра ли? Ще те спася. Кълна ти се.

Той преметна ръка през раменете на големия си брат, придърпа го към себе си и двамата продължиха напред заедно.

А сега бяха избягали, но не заедно. На Акос му се беше наложило да го изкара насила.

Трюмът беше тесен и влажен, но имаше мивка, а Акос го интересуваше само това. Съблече се до кръста — ризата му беше твърде напоена с кръв, за да я спаси, направи водата толкова топла, колкото можеше да понесе, и разпени мазния сапун в ръцете си. После пъкна глава под струята и в устата му потече солена вода. Докато миеше ръцете си, чистейки засъхналата кръв под ноктите им, самообладанието му поддаде и той зариде под струята вода и ужасен, и облекчен. Позволи на плиска да заглуши странните, глухи звуци,

изтръгващи се от устата му. На болезнените си мускули — да затреперят под горещия поток.

Не беше точно на крака, когато Сайра слезе по стълбицата. Висеше от ръба на мивката, подпрян на мишниците си, отпуснал вяло ръце върху главата си. Когато произнесе името му, той се надигна бавно, откривайки очите ѝ в пукнатото огледало над мивката. По врата и гърба му се стичаха струи вода, мокрейки панталона му. Той спря крановете.

Тя вдигна ръка да издърпа косата си през рамо. Очите ѝ, тъмни като космоса, се плъзнаха по него с топъл поглед. Сенките на потока се виеха по ръцете ѝ, забулваха ключиците ѝ. Движеха се някак мудро.

— Вас? — пророни тя.

Акос кимна.

В този миг ѝ беше благодарен за мълчанието. Не каза нито „Така му се пише“, нито „Направил си каквото е трябвало“, нито дори „Всичко ще е наред“. Сайра нямаше търпение за подобни празнословия. Винаги избираше най-трудната, най-сигурна истина, сякаш решена да изпотроши собствените си кости с вярата, че те така ще заякнат.

— Ела. Да ти намерим чисти дрехи — бяха единствените ѝ думи.

Изглеждаше уморена, но само толкова, колкото уморен след тежък работен ден човек. Поредната ѝ странност — тъй като животът ѝ бе изпълнен с невъобразим брой трудности, посрещаше по-трезво. Макар това да се оказваше лошо в някои случаи.

Той махна запушалката от канала и червеникавата вода се изтече изит по изит. Избърса се в кърпата до мивката. А като се обърна към нея, сенките ѝ подивяха, затанцуваха бясно по ръцете и гърдите ѝ. Тя потрепна едва забележимо, но явно усещането се беше посмекчило. Новата Сайра държеше болката на известно разстояние от себе си.

Той я последва до горната палуба и по тесния коридор към килера. Малкото помещение беше пълно с платове — чаршафи, кърпи и дрехи. Акос нахлузи една възголяма риза и веднага се почувства по-добре с нещо чисто на себе си.

Сайра вече вървеше към навигационната палуба, пуста, тъй като корабът беше влязъл в орбита. До изходния люк майка му и Тека увиваха тялото на Ори в бели чаршафи. Вратата на камбуза още беше затворена. Сестра му и Исае бяха вътре.

Той застана до Сайра пред наблюдателния прозорец. Панорами като тази винаги я привличаха — необятни и празни. На него не му допадаха, но пък харесваше блещукащите звезди, сиянието на далечни планети, тъмния пурпур на космическия поток.

— Сещам се за едно любимо шотетско стихотворение — подхвана тя на чист тувхийски.

През цялото им време заедно я беше чувал да казва едва няколко думи на родния му език. Това, че сега говореше на него, значеше нещо — че вече са равни по начин, невъзможен в миналото. Почти беше загинала, за да го постигне.

Той сбърчи умислено вежди. Действията на човек в момент на болка говореха много за него. А Сайра, вечно измъчвана от болка, почти даде живота си, за да го освободи от шотетския затвор. Акос никога нямаше да забрави постъпката ѝ.

— Трудно ще го превода — продължи тя. — Но в груб превод един от стиховете гласи: „Натежалото сърце знае, че справедливостта е възтържествувала“.

— Произношението ти е много добро — похвали я той.

— Харесва ми как звучат думите. — Тя докосна гърлото си. — Напомнят ми за теб.

Акос взе ръката от шията ѝ и преплете пръсти с нейните. Сенките се разнесоха. Бронзовата ѝ кожа бе посивяла от изтощение, но очите ѝ бяха съвършено будни. Сигурно щеше да се научи да харесва безпределната празна чернота пред тях, ако започнеше да сравнява космоса с очите ѝ — тъмни, с мека нотка топлина.

— Справедливостта възтържествува — повтори той. — Може и така да се приеме.

— Аз така го приемам — отвърна тя. — Ако съдя по твоето изражение обаче, май си поел по пътя на вината и себеомразата.

— Исках да го убия — каза Акос. — Омразен ми е фактът, че поисках такова нещо.

Той потрепери отново и впери поглед в ръцете си. Охлузени от сблъсъка с какво ли не, също като тези на Вас.

Сайра изчака малко, преди да отвърне:

— Трудно е да изберем правилния път. Правим каквото можем, но най-много се нуждаем от милост. Знаеш ли кой ме научи на това? — Тя се ухили. — Ти.

Акос не беше сигурен как точно я е научил на милост, но знаеше каква цена плаща тя за своята. Заради милостта си към Айджа и пощадата на Ризек, поне за момента, трябваше да търпи най-тежката си болка още по-дълго. Трябваше да замени дългоочаквания си триумф с гнева на Исае и възмущението на ренегатите. Въпреки това Сайра като че ли се беше примирила. Никой друг не умееше да понесе хорската омраза по-добре от Сайра Ноавек. Понякога дори я предизвикваше умишлено, но това не го притесняваше. Разбираше я. Тя просто вярваше, че всички трябва да странят от нея.

— Какво? — попита го тя.

— Харесвам те, нали знаеш? — отвърна Акос.

— Знам.

— Не, имам предвид, че те харесвам такава, каквато си, не е нужно да се променяш. — Той се усмихна. — Никога не съм те имал за чудовище, нито оръжие, нито пък... как се нарече? Ръждив...

Тя хвана думата „пирон“ в устата си. Хладните ѝ, внимателни пръсти обходиха белезите и синините му, сякаш опитваха да си ги върнат. Имаше вкус на листа от сендес и тихоцвет, на солен плод и домашен уют.

Той я прегърна и въздъхна върху кожата ѝ. Намериха смелост и склучиха пръсти, оплетоха ги в косите си, стиснаха в шепи дрехите си. Откриваха чувствени кътчета, недокосвани досега — извивката на кръста ѝ, долната страна на челюстта му. Телата им се притискаха едно към друго, хълбок в корем, коляно в бедро...

— Ей, вие двамата! — извика Тека от другия край на кораба. — Намерете си по-уединено място.

Сайра се люшна назад върху петите си и впери кръвнишки поглед в Тека.

Акос знаеше как се чувства. И той искаше още. Искаше всичко.

ГЛАВА 41

САЙРА

Слязох по стълбите към трюма в ренегатския кораб, където брат ми беше заключен в един от складовете. Вратите бяха от масивен метал, но всяка имаше клапа до ниския таван, за да циркулира въздухът. Доближих бавно стаята му, плъзгайки показалец по гладката стена. Корабът се разтреса и светлините над главата ми примигаха.

Клапата се намираше на нивото на очите ми и можех да надникна вътре. Очаквах да намеря Ризек проснат до шишетата с разтворител и кислородните бутилки, но го нямаше там. Първоначално изобщо не можах да го видя и запъхтах трескаво, готова да вдигна тревога. Тогава обаче той изникна в полезрението ми с тяло, нарязано на ивици от жалузите на клапата.

Въпреки това виждах очите му, замъглени, но пълни с презрение.

— По-голяма страхливка си, отколкото предполагах — изръмжа гърлено той.

— Интересно е аз да съм от тази страна на стената за разнообразие — отбелязах. — Дръж се прилично, иначе може да се отнеса с теб, както ти се отнасяше с мен.

Вдигнах ръка и позволих на сенките да се увият около нея като пушек. Жили мастилена тъмнина се усукаха около пръстите ми като кичури коса. Прокарах леко нокти по клапата и ми хрумна колко лесно би било да го нараня тук долу, нямаше кой да ме спре. Само трябваше да отворя вратата.

— Кой го направи? — попита Ризек. — Кой ме отрови?

— Казах ти вече — отвърнах. — Аз.

Ризек поклати глава.

— Не, държа екстрактите от леодоцвет заключени още след първия опит за покушение над мен, в който и ти взе участие. — Почти се усмихваше, но не съвсем. — Заключени с генен механизъм, отварящ се само с кръв на Ноавек. — Той замълча за миг. — Механизъм, какъвто и двамата знаем, че ти не можеш да отвориш.

Взирах се в него през тясната пролука с изсъхнала уста. Охранителните камери бяха записали проваления ни опит, разбира се, така че вероятно е видял как се мъча да отворя вратата му. Но като че ли това не го изненада.

— Какво искаш да кажеш? — попитах го тихо.

— Във вените ти не тече моята кръв — отвърна той, натъртвайки всяка дума. — Ти не си Ноавек. Защо според теб започнах да използвам такива механизми? Защото знаех, че един-единствен човек ще може да ги отваря — аз.

Преди опита за убийство не съм се опитвала да минавам през тези врати, вечно странейки от него. А дори да бях опитала, несъмнено беше подготвил убедителна лъжа. Винаги имаше готовност да излъже.

— Щом не съм Ноавек, коя съм тогава? — попитах остро.

— Откъде да знам? — изсмя се той. — Но се радвам, че видях лицето ти, докато ти го съобщавах. Емоционалната, избухлива Сайра. Кога ще се научиш да овладяваш реакциите си?

— Мога да те попитам същото нещо. Усмивките ти стават все по-неубедителни, Риз.

— Риз — изсмя се брат ми отново. — Мислиш си, че си спечелила, но не си. Има нещо, които не съм ти казал, дори ако изключим истинския ти произход.

Всичко в мен бушуваше. Въпреки това останах възможно най-неподвижна, гледайки как устните му се разделят в усмивка, как очите му се набръчкват в ъгълчетата. Напразно търсех по лицето му следа от обща кръв. Не си приличахме, но това само по себе си не беше странно — понякога децата наследяваха чертите на различни родители или дори на далечни роднини, съживявайки отдавна забравени гени. Ризек или ми казваше истината, или си играеше с мен, но и в двата случая нямаше да му направя удоволствието да изразя повече емоция.

— Отчаянието не ти прилича, Ризек — заявих с нисък глас. — Почти е *неприлично*.

Вдигнах ръка и затворих жалюзите с пръсти.

Въпреки това го чух да казва:

— Баща ни... — Той спря и се поправи: — Лазмет Ноавек е жив.

ГЛАВА 42

АКОС

Той погледна към тъмното небе през наблюдателния прозорец. Отляво се виждаше ивица от Тувхе, побелял от сняг и облачна покривка. Нищо чудно, че шотетското название за планетата им беше „Урек“, което значеше „празна“. От космоса чернотата ѝ беше единственото забележително нещо.

Киси му предложи чаша чай. Отвара за сила, ако съдеше по жълтеникавозеления ѝ цвят. Точно в нейното приготвяне не го биваше, тъй като беше посветил повечето си време на тихоцвета, който приспиваше хората и облекчаваше болката им. Чаят нямаше особено приятен вкус — беше горчив като току-що прекършено младо стебло, но наистина му помогна да стъпи по-здраво на крака.

— Как е Исае? — попита я той.

— Исае... — Киси сбърчи чело. — Мисля, че ме чу с някоя част от съзнанието си отвъд скръбта, но ще видим.

Акос не се и съмняваше, че ще видят, и то вероятно не каквото искаха. Беше разпознал омразата в лицето на Исае, докато се взираше в Сайра, застанала пред безжизненото тяло на сестра ѝ. Един разговор с Киси не можеше да неутрализира такава омраза, колкото и топлина да имаше помежду им.

— Ще продължа да опитвам — каза Киси.

— Това е отличителната черта на всичките ми деца — коментира майка им, изкачвайки решетъчните стъпала към навигационната палуба. — Настойчиви са. До самозаблуда, би казал някой.

На лицето ѝ играеше усмивка. Странни комплименти правеше майка им. Стана му чудно дали не е разчитала именно на заблудената му настойчивост, уреждайки да пристигнат в затвора с такова съдбовно закъснение. А може би наистина не е очаквала Айджа да наруши плановете ѝ със собствените си оракулски машинации. Акос никога нямаше да разбере.

— Събуди ли се Айджа? — попита я той.

— Да, буден е — въздъхна Сифа. — Но засега само се взира в нищото. Не мисля, че ме чува. Не знам какво му е направила Ори преди...

Акос се замисли за двама им, Айджа и Ори, вкопчени един в друг върху платформата. Как му беше казала сбогом, сякаш той си отиваше, не тя. И в този миг Айджа наистина си отиде, защото Ори го беше докоснала. Но каква сила имаше допирът ѝ? Така и не я попита.

— Времето ще покаже дали Ризек може да го възстанови — продължи Сифа. — Май Сайра има няколко идеи в тази посока.

— Не се и съмнявам — коментира леко мрачно Киси.

Акос отпи от чая и си позволи да изпита нещо като облекчение. Бяха измъкнали Айджа от Шотет, а Киси и Сифа бяха живи. Намираще известен покой и в знанието, че всички шотетци, нахлули в дома му и убили баща им, вече ги нямаше. Бяха просто клейма върху ръката му. Всъщност оставаше да добави само този за Вас.

Малкият им кораб се завъртя, скривайки Тувхе от погледите им за сметка на космоса отвъд — черен, с изключение на шепа звезди и сиянието на далечна планета. Золд, ако беше успял да запомни правилно картата, което малко го съмняваше. Умът му не попиваше особено добре научните факти.

Накрая Исае наруши тишината, излизайки от камбуза. Изглеждаше по-добре, отколкото преди няколко часа. Косата ѝ беше вързана стегнато и вместо окървавения пуловер носеше чиста риза. Ръцете ѝ бяха измити дори под ноктите. Сега ги скръсти и застана с широк разкряч в края на навигационната палуба.

— Сифа, изведи ни от орбита и настрой автопилота за Щабквартирата на Съвета — нареди тя.

Сифа седна в пилотския стол.

— Защо отиваме там? — попита уж небрежно, но в гласа ѝ прозираше тревога.

— Защото трябва да видят с очите си, че съм жива. — Исае впи в нея студен, преценяващ поглед. — И защото имат килия, в която ще можем да заключим и Ризек, и Айджа, докато реша какво да правя с тях.

— Исае... — подхвана Акос. Но вече беше казал всичко, което можеше да ѝ каже.

— Не си играй с търпението ми, ще се увериш, че си има граници. — Исае се беше вживяла изцяло в ролята си на канцлер. Жената, която беше докоснала главата му, наричайки го тувхиец, вече я нямаше. — Айджа е тувхийски гражданин. Ще се отнесат с него подобаващо, както и с всички вас. Освен ако ти, Акос, не предпочетеш да се обявиш за шотетец, в който случай ще се отнасят с теб като с госпожица Ноавек.

Той не беше шотетец, но точно в момента нямаше намерение да се заяжда с нея. Жената скърбеше.

— Не — отвърна вместо това. — Не предпочитам.

— Чудесно. Настроен ли е автопилотът?

Сифа беше извадила навигационния екран, чиито малки зелени буквички плаваха във въздуха пред нея, и въвеждаше координатите. Накрая се облегна назад в стола си.

— Да. Ще пристигнем след няколко часа.

— Дотогава ще се постараяш Ризек Ноавек и Айджа да останат под контрол — нареди Исае на Акос. — Не искам да ги чувам дори, ясно?

Той кимна.

— Добре. Ще бъда в камбуза. Сифа, уведоми ме, когато наближим.

И без да изчака потвърждение, Исае си тръгна с маршова стъпка, която накара решетъчния под да завибрира.

— Виждам война във всеки вариант на бъдещето — обяви ненадейно майка му. — Потокът ни води натам. Играчите се променят, но резултатът е един и същ.

Киси хвана ръката на майка им, после и тази на Акос.

— Важното е, че сме заедно.

Угриженият поглед на Сифа отстъпи място на усмивка.

— Да, заедно сме.

За кратко, сигурен беше Акос, но и това стигаше. Киси отпусна глава на рамото му, а майка им му се усмихна. Почти чу дращенето на перестата трева по прозорците на къщата им. Въпреки това не успя да отвърне на усмивката ѝ.

Ренегатският кораб зави в широка дъга, отдалечавайки се от Тувхе. Пред тях се виждаше мъгливият пулс на космическия поток, чертаещ път през галактиката. Свързваше всички планети и макар да

изглеждаше неподвижен, всеки усещаше песента му в кръвта си. Шотетци дори вярваха, че им е дал езика като мелодия, която само те знаеха. И май имаха право. Акос беше доказателството.

Но той самият продължаваше да чувства, да чува само тишина.

Преметна ръка през раменете на Киси и мярна белезите си, обърнати към светлината. Може и да отбелязваха нечия загуба, както Сайра каза веднъж, но сега, докато стоеше със семейството си, осъзна нещо друго. Имаше и обратими загуби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.